Джон Гришам

ФИРМАТА

Този роман
разтърси Америка
и стана
суперселър
навред по света

ХЕМУС

ДЖОН ГРИШАМ
ФИРМАТА

Превод: Леда Милева

chitanka.info

Фирмата не е голяма, но се радва на престиж и завидни успехи. Служителите й ползват привилегии и блага, за които довчерашният студент по право Мичъл И. Макдиър не е могъл и да мечтае. Умен, амбициозен и… гладен, той бързо става един от тях.

Младият юрист получава къща, хубава кола, и интересни професионални задачи. Но зад добре поддържаната и респектираща фасада на фирмата, в която е постъпил, го дебнат неприятни изненади и страшни тайни.

Това, което за Мич е било прекрасен сън, не след дълго става истински кошмар…

1

Вече за кой ли път старши съдружникът проучи резюмето и пак не намери нищо, което поне на книга да не му харесва у Мичъл И. Макдиър. Беше умен, амбициозен, хубав. И гладен естествено — при произход като неговия. Бе женен — нещо задължително. Фирмата никога не бе наемала неженен адвокат и гледаше с лошо око на развода, женкарството и пиенето. В договора бе включена и проверка за наркомания. Макдиър имаше научна степен по счетоводство, бе взел от пръв път изпита за експерт-счетоводител и искаше да бъде адвокат по данъчно облагане, което, разбира се, бе задължително за данъчна фирма. Беше бял — фирмата никога не бе наемала чернокожи. Назначаваше само бели. Освен това се намираше не другаде, а в Мемфис, докато богатите чернокожи предпочитаха Ню Йорк, Вашингтон или Чикаго. Макдиър бе мъж — във фирмата нямаше жени. Бяха сбъркали веднъж, в средата на седемдесетте години, когато назначиха първия по успех от Харвард, а това се оказа жена, която нямаше равна в данъчното облагане. Работи при тях в продължение на четири бурни години и загина при автомобилна катастрофа.

На книга Макдиър изглеждаше добър. Бяха предпочели него. Всъщност тази година нямаше други подходящи. Кандидатите не бяха много. Щяха да вземат или Макдиър, или никого.

Съдружникът, мениджър на фирмата, Ройс Макнайт, проучваше папка с надпис „Мичъл И. Макдиър — Харвард“. Досието, Дебело два пръста, с гъсто изписани страници и няколко снимки, бе подготвено от бивши агенти на ЦРУ, които работеха за частно детективско бюро в Бетесда. Бяха клиенти на тяхната фирма и всяка година им правеха безплатни проучвания. Според тях било лесна работа да проучиш нищо неподозиращи студенти по право. Бяха научили например, че Макдиър предпочита да напусне североизточните щати, че има три предложения за работа — две в Ню Йорк й едно в Чикаго, и че най-високата заплата, която му предлагат, е седемдесет и шест хиляди долара годишно, а най-ниската — шестдесет и осем хиляди. Беше

търсен. Във втори курс имал възможност да вземе изпита по ценни книжа с пищови. Но и без тях изкарал най-високата оценка. Преди два месеца на купон в юридическия факултет му предложили кокаин. Отказал и веднага си тръгнал, тъй като всички му се изсмели. Пиел от време на време по една бира, но за да пиеш, се искат пари, а той нямал. Дължал близо двадесет и три хиляди долара на колегите си. Беше гладен.

Ройс Макнайт прелисти досието и се усмихна. Макдиър бе човек за тях.

Ламар Куин бе тридесет и две годишен и още не бе станал съдружник. Бяха го взели заради младежкия му вид — да придава съответен облик на „Бендини, Ламбърт и Лок“; фирмата всъщност си беше млада, тъй като повечето съдружници, натрупали предостатъчно пари, се пенсионираха, щом наближеха или навършеха петдесет. Но той щеше да стане съдружник. С гарантиран до края на живота шестцифрен доход можеше да си позволи хубавите костюми по хиляда и двеста долара, които стояха тъй добре на високата му, атлетична фигура. Разходи се бавно из апартамента, нает срещу хиляда долара на ден, и си наля още една чаша кафе без кофеин. Погледна часовника си. После извърна очи към двамата съдружници, седнали до малката заседателна маса при прозорците.

Точно в два и половина на вратата се почука. Ламар се обърна към съдружниците, които мушнаха резюмето и папката в отвореното куфарче. И тримата посегнаха към саката си. Ламар закопча горното си копче и отвори вратата.

— Мичъл Макдиър? — попита той с широка усмивка и протегна ръка.

— Да!

Ръкуваха се енергично.

— Приятно ми е да се запознаем, Мичъл. Аз съм Ламар Куин.

— Драго ми е. Моля ви, наричайте ме Мич.

Влезе вътре и бързо огледа просторната стая.

— Разбира се, Мич!

Ламар го хвана през раменете и го заведе в другия край на апартамента, при съдружниците, които се представиха. Държаха се извънредно топло и сърдечно. Предложиха му кафе, после вода. Седнаха край лъскавата махагонова заседателна маса и си размениха

любезности. Макдиър разкопча сакото си и кръстоса крака. Вече имаше доста опит в търсенето на работа и знаеше, че го искат. Отпусна се. С три предложения за работа, които бе получил от три сред най-уважаваните фирми в страната, не бе опрял до този разговор, нито до тази фирма. Можеше да си позволи да бъде и малко самонадеян. Бе дошъл от любопитство. И защото мечтаеше за по-мек климат.

Оливър Ламбърт, старши съдружникът, се наведе, опря се на лакти и пое в свои ръце предварителния разговор. Бе словоохотлив и приятен, със звучен, почти професионален баритон. Шестдесет и една годишен, тарторът във фирмата, той прекарваше повечето време в това, да обуздава огромното самочувствие на някои от най-богатите адвокати в страната. Беше съветникът, човекът, при когото по-младите колеги отиваха със своите проблеми. Господин Ламбърт се занимаваше и с подбора на новите хора, пак той имаше задачата да назначи Мичъл И. Макдиър.

— Омръзнаха ли ви вече тези разговори? — запита Оливър Ламбърт.

— А, не. Те са в реда на нещата.

Да, да, съгласиха се всички. Сякаш вчера и те са ходели по събеседвания и са представяли резюмета, изплашени до смърт, че няма да си намерят работа, че трите години на пот и мъки ще идат на вятъра. Знаели много добре какво му е.

— Мога ли да задам един въпрос? — попита Мич.

— Разбира се.

— Безспорно.

— На ваше разположение сме.

— Защо разговаряме в хотелска стая? Другите фирми организират събеседванията в самите университети чрез бюрата за назначения.

— Уместен въпрос.

Всички кимнаха, спогледаха се и се съгласиха, че въпросът е уместен.

— Може би ще ви отговоря аз, Мич — каза Ройс Макнайт, съдружникът мениджър. — Трябва да разберете каква е нашата фирма. Ние сме по-различни и се гордеем с това. При нас работят четиридесет и един адвокати, така че фирмата в сравнение с другите е малка. Не назначаваме много хора, средно по един на две години. Предлагаме

най-високите заплати и добавки в страната, не преувеличавам. Затова много държим на подбора. Спряхме се на вас. Изпратихме ви писмото, което получихте миналия месец, след като проучихме над две хиляди абсолвенти в най-добрите правни факултети. Изпратихме само едно писмо. Не обявяваме свободните места и не поощряваме кандидатстването. Не се афишираме, работим по друг начин. Ето нашето обяснение.

— Разбирам. С какво се занимава фирмата?

— С данъци. Понякога и с ценни книжа, недвижими имоти и банкови операции, но осемдесет на сто от делата се свързани с данъчното облагане. Затова поискахме да се срещнем с вас, Мич. Познанията ви в тази област ни направиха силно впечатление.

— Защо отидохте в „Уест Кентъки“? — попита Оливър Ламбърт.

— Отговорът е прост. Предложиха ми пълна стипендия, ако играя във футболния им отбор. Иначе щеше да бъде невъзможно да следвам.

— Разкажете ни за семейството си.

— Важно ли е?

— За нас е много важно, Мич — рече топло Ройс Макнайт.

Всички казват така, помисли си Макдиър.

— Добре, баща ми загина в каменовъглените мини, когато бях на седем години. Майка ми се омъжи повторно и живее във Флорида. Имам двама братя. Ръсти бе убит във Виетнам. Имам и брат на име Рей Макдиър.

— Той къде е?

— Това едва ли ви интересува.

Макдиър погледна кръвнишки Ройс Макнайт. В досието нямаше нищо за Рей и това бе странно.

— Извинявайте — каза меко съдружникът мениджър.

— Мич, седалището на нашата фирма е в Мемфис — обади се Ламар. — Това притеснява ли ви?

— Ни най-малко. Не обичам студения климат.

— Били ли сте в Мемфис?

— Не.

— Скоро ще дойдете. Ще ви хареса.

Мич се усмихна и кимна, готов да продължи разговора. Сериозно ли говореха тези приятелчета? Само това оставаше — да се занимава с

такава малка фирма в някакъв малък град, когато го чакаше Уолстрийт.

— Какво място заемахте във вашия курс? — поинтересува се Ламбърт.

— Между първите пет.

Не в първите пет процента, а между петимата първенци. Този отговор трябваше да е достатъчен за всички. Сред първите петима от общо триста студенти. Би могъл да каже, че е трети по успех, само на крачка от втория и съвсем близо до първия. Но не го направи. Хората, с които говореше, бяха завършили не толкова реномирани университети — Чикагския, „Кълъмбия“ и „Вандърбилт“, доколкото си спомняше от беглия преглед на един юридически справочник. Знаеше, че бързо ще подминат академичната тема.

— Защо избрахте Харвард?

— Всъщност Харвард избра мен. Кандидатствах в няколко университета и бях приет във всичките. Харвард ми предложи по-голяма стипендия. Пък и мислех, че е най-добрият. И сега смятам така.

— Написали сте го много добре — каза Ламбърт, загледан със задоволство в резюмето. Досието му бе в чантата под масата.

— Благодаря. Постарах се.

— Получили сте много високи оценки на изпитите за данъчно облагане и ценни книжа.

— Интересувам се от това.

— Запознахме се с една ваша писмена работа и ни се стори много задълбочена.

— Благодаря. Обичам изследователската дейност.

Другите кимнаха, съзнавайки, че очевидно лъже. Бе част от ритуала. Никой студент по право или адвокат не обича научните изследвания, но въпреки това всички потенциални служители на фирмата неизменно декларираха дълбоката си любов към библиотеките.

— Кажете ни нещо за жена си — предложи почти плахо Ройс Макнайт.

Рискуваше да бъде смъмрен още веднъж. Но това бе обичаен въпрос, тази сфера не се смяташе за неприкосновена и се проучваше от всички фирми.

— Казва се Аби. Дипломира се за начална учителка в „Уест Кентъки“. Завършихме и след една седмица се оженихме. От три

години работи в частна детска градина недалеч от колежа „Бостън“.

— А бракът ви…

— Щастливи сме. Познаваме се още от гимназията.

— Какъв бяхте в отбора? — попита Ламар, насочвайки разговора към по-малко чувствителна тема.

— Защитник. Имах много предложения, докато и последния мач в гимназията не си нараних коляното. После никой не прояви интерес към мен освен „Уест Кентъки“. Четири години играех за отбора му, дори по едно време бях в първия състав, но коляното все ме подвеждаше.

— Как се оправяхте? Отлични бележки и футбол?

— Ученето беше на първо място.

— Университетът „Уест Кентъки“ едва ли е на особена висота — изтърси Ламар с глупава усмивка и веднага му се прииска да си вземе думите назад.

Ламбърт и Макнайт се смръщиха, забелязвайки фала му.

— Но все пак не отстъпва на университета в Канзас — отвърна Мич.

Другите замръзнаха и известно, време се гледаха изумени. Виж го ти този Макдиър, знае, че Ламар Куин е следвал в Канзаския университет. Не се бе срещал никога с Ламар Куин и нямаше представа кой от фирмата ще разговаря с него. И въпреки това знаеше. Бе взел юридическия справочник и ги бе проверил до един. Беше прочел биографичните справки за всичките четиридесет и един адвокати във фирмата и начаса си бе спомнил, че Ламар Куин е следвал в Канзас. Наистина бяха смаяни.

— Мисля, че не ме разбрахте правилно — извини се Ламар.

— Няма проблем — усмихна се топло Мич.

Забележката бе забравена.

Оливър Ламбърт се прокашля и реши да насочи разговора отново към личните въпроси.

— Мич, ние във фирмата не гледаме й добро око на пиенето и женкарството. Не че сме някаква секта от фанатици, но за нас работата стои над всичко. Не вдигаме шум около себе си, работим здраво. И печелим луди пари.

— Чудесно.

— Запазваме си правото да подложим на тест за употреба на наркотици всеки служител на фирмата.

— Не употребявам наркотици.

— Добре. Каква религия изповядвате?

— Методист съм.

— Добре. Във фирмата има какви ли не — католици, баптисти, членове на епископалната църква. Не е наша работа, но държим да знаем. Искаме здрави семейства. Щастливите адвокати работят добре. Затова ви питаме за тези неща.

Мич се усмихна и кимна. Бе чувал всичко това.

Тримата погледнаха един към друг, после към Мич. Пяха стигнали до момента, когато се очакваше кандидатът да зададе един-два умни въпроса. Мич отново кръстоса крака. Парите, това бе големият въпрос, особено в сравнение с предложенията на другите фирми. Ако парите не са достатъчно, помисли си Мич, ще ни остане удоволствието, че се запознахме, приятели. Ако заплатата е добра, чак тогава можем да говорим за семейства и бракове, за футбол и църкви. Но знаеше добре, че както всички други фирми, и тази ще избягва темата, докато не стане неудобно и не обсъдят всичко друго на света, освен парите. Трябваше най-напред да ги атакува с по-мек въпрос.

— Какво ще върша в началото?

Тримата кимнаха и одобриха въпроса. Ламбърт и Макнайт погледнаха Ламар. Трябваше да отговори той.

— Имаме нещо като двегодишно чиракуване, макар че не го наричаме така. Ще ви пращаме из цялата страна на семинари по данъчно облагане. Тепърва има да се учите. През зимата половин месец ще посещавате Американския данъчен институт във Вашингтон. Ние се гордеем с добрите си експертизи и непрекъснато се учим — всички до един. Ако искате да получите научна степен по данъчно облагане, ще платим. Колкото до адвокатската ви практика, през първите две години тя няма да бъде много интересна. Ще правите много проучвания и изобщо ще се занимавате със скучна материя. Но ще бъдете добре платен.

— Колко?

Ламар се обърна към Ройс Макнайт, който погледна Мич и каза:

— Ще обсъдим заплатата и другите възнаграждения, когато дойдете в Мемфис.

— Искам точна цифра, иначе може и да не дойда в Мемфис.

Макдиър се усмихна, арогантен, но приветлив. Говореше като човек, получил вече три предложения за работа.

Съдружниците си размениха усмивки, Ламбърт заговори пръв:

— Добре. Първата година основна заплата от осемдесет хиляди годишно плюс премии. Осемдесет и пет втората година плюс премиите. Нисколихвен заем, за да си купите къща. Членство в два местни клуба. И едно ново беемве. Вие ще си изберете цвета, разбира се.

Погледите се насочиха към неговите устни в очакване по страните му да се появят бръчици и зъбите му да се покажат. Той се опита да скрие усмивката си, но не успя. Засмя се под мустак.

— Направо невероятно — промърмори Макдиър.

Осемдесет хиляди в Мемфис се равняваха на сто и двадесет хиляди в Ню Йорк. Беемве ли каза онзи? Неговата мазда с подвижен покрив бе на милион километра и сега я палеше с манивела, докато спести за нов стартер.

Плюс още някои малки добавки, за които на драго сърце ще поговорим в Мемфис.

Изведнъж Макдиър почувствува силно желание да посети Мемфис. Май беше край река.

Усмивката му изчезна и той възвърна самообладанието си. Погледна строго, важно Оливър Ламбърт и каза, като че бе забравил за парите, за къщата и за беемвето:

— Разкажете ми за вашата фирма.

— Четиридесет и един адвокати. Миналата година спечелихме повече, отколкото която и да е друга фирма. Включително и големи фирми в страната. Работим само с богати клиенти — корпорации, банки и заможни хора, които плащат солидните ни хонорари и никога не се оплакват. Специализирали сме се и в международното данъчно облагане, което е не само интересно, но и много доходно. Работим единствено с хора, на които им е по джоба.

— Колко време трябва да мине, за да станеш съдружник?

— Средно десет години, и то доста усилни. Съдружниците ни често печелят по половин милион на година и повечето се пенсионират, преди да навършат петдесетте. Трябва да дадете своя

принос, да работите по шестнадесет часа на ден, но си заслужава, особено когато станете съдружник.

Ламар се наведе.

— Не е необходимо да сте съдружник, за да имате шестцифрен доход. Аз съм във фирмата от седем години и преди четири години надхвърлих стоте хиляди на година.

Мич се замисли и изчисли, че когато навърши тридесет, ще получава доста над сто хиляди, ако не и двеста хиляди. На някакви си тридесет години!

Другите го наблюдаваха внимателно, знаеха точно какво пресмята.

— Какво търси в Мемфис една фирма, специализирала се в международното данъчно облагане? — попита той.

Това събуди усмивки. Ламбърт свали очилата си за четене и започна да ги върти.

— Ето един уместен въпрос. Господин Бендини е основал фирмата през 1944 година. Бил данъчен адвокат във Филаделфия, имал богати клиенти от Юга. Дошла му тази странна идея и се установил в Мемфис. В продължение на двадесет и пет години назначавал само данъчни адвокати и фирмата там преуспяла. Никой от нас не е от Мемфис, но го обикнахме. Много приятен стар южен град. Впрочем господин Бендини умря през 1970 година.

— Колко служители има фирмата?

— Двадесет. Стараем се да поддържаме съотношението на един съдружник — един служител на фирмата. Това е висок процент за бранша, но на нас ни харесва. И тук сме по-различни.

— Всичките ни съдружници са мултимилионери на четиридесет и пет годишна възраст — допълни Ройс Макнайт.

— Всичките?

— Да, сър. Не ви гарантираме, но ако дойдете при нас, ако десет години работите усилено, ако станете съдружник, ако работите още десет години и не сте милионер до четиридесет и петия си рожден ден, ще бъдете първият подобен случай от двадесет години насам.

— Статистиката ви е внушителна.

— Фирмата ни е внушителна, Мич — каза Оливър Ламбърт, — и се гордеем с това. Много сме привързани един към друг. Мислим един за друг. При нас я няма убийствената надпревара, с която се славят

големите фирми. Много внимаваме кого назначаваме, а целта ни е всеки нов служител да стане съдружник колкото може по-бързо. Поради това отделяме извънредно много време и пари за себе си и особено за новите хора. Рядко, много рядко се случва адвокат да напусне фирмата. Няма такова нещо. Правим всичко възможно служителите ни да напредват в кариерата. Искаме хората ни да бъдат щастливи. Смятаме, че това е най-резултатният стил на работа.

— Ще ви съобщя и други внушителни данни — допълни Макнайт. — Миналата година във фирми като нашата и в по-големи текучеството сред служителите е било средно двадесет и осем на сто. В „Бендини, Ламбърт и Лок“ то е нула. По-миналата година — пак нула. От доста време не е напускал никой.

Наблюдаваха го внимателно, за да се уверят, че е схванал всичко. Всяко условие беше важно, но сигурността и постоянният трудов договор засенчваха останалите подробности. Обясняваха му възможно най-изчерпателно — засега. По-нататъшните уточнения щяха да дойдат по-късно.

Разбира се, знаеха много повече, отколкото можеха да кажат. Например, че майка му живее в каравана в Панама Сити Бийч с втория си мъж, алкохолизиран шофьор на камион вече в пенсия. Знаеха, че е получила застраховка от четиридесет и една хиляди долара след експлозията в мината, че ги е прахосала, а после, когато, най-големият й син загинал във Виетнам, полудяла. Знаеха, че Мич е бил изоставен, че е отгледан в мизерия от брат си Рей (когото не бяха успели да открият) и от състрадателни роднини. Бедността го е измъчвала и те с право предполагаха, че тя е в дъното на силното му желание да преуспее. Работил е по тридесет часа седмично в денонощен магазин и в същото време е играл футбол и е получавал отлични бележки. Знаеха, че не си доспива и че гладува. Беше човек за тях.

— Бихте ли искали да ни посетите? — предложи Оливър Ламбърт.

— Кога? — попита Мич, както си мечтаеше за черното беемве с гюрук.

Старата мазда само с три таса на колелата и с напукано предно стъкло висеше над канавката с извити предни колела, насочени към

бордюра, та колата да не полети по нанадолнището. Аби сграбчи дръжката на вратата, натисна я силно два пъти и я отвори. Мушна ключа, натисна съединителя и завъртя кормилото. Маздата потегли бавно и започна да набира скорост. Аби затаи дъх, отпусна съединителя и прехапа устна, докато моторът с повреден заглушител започна да вие.

Мич бе получил три предложения за работа, значи след четири месеца можеха да имат нова кола. Аби щеше да изтрае. Три години бяха търпели да живеят бедно в двустаен студентски апартамент в университетското градче, пълно с поршета и малки мерцедеси с гюруци. Обикновено не обръщаха внимание на подигравките на състудентите и колегите си в този бастион на снобизма на източното крайбрежие. Провинциалисти от Кентъки, те имаха малко приятели. Но бяха издържали и бяха успели.

Аби предпочиташе Чикаго пред Ню Йорк, дори и заплатата да е по-малка, главно защото бе по-далеч от Бостън и по-близо до Кентъки. Но Мич не бързаше да вземе решение и съвсем в свой стил претегляше всичко внимателно, без да издава мислите си. Тя не бе поканена да иде в Ню Йорк и в Чикаго със съпруга си. Беше й омръзнало да гадае. Искаше отговор.

Паркира на забранено място на хълма най-близо до апартамента и извървя пеша двете пресечки. Живееха в двуетажен правоъгълник от червени тухли с тридесет апартамента. Аби спря пред тяхната врата и затърси ключовете в портмонето си. Изведнъж вратата се отвори. Мич я грабна, вкара я в малкото жилище, стовари я на дивана и я зацелува по врата. Тя крещеше и се смееше, докато краката и ръцете им се преплитаха. Целунаха се — една от онези дълги влажни десетминутни целувки, придружени с опипване, милувки и пъшкане, като в юношеските години, когато целувката те забавлява и е нещо тайнствено, единственото, което можеш да си позволиш.

— Боже мой! — възкликна Аби накрая. — Какво става?

— Подушваш ли нещо?

— Хм, да. Какво?

— Пиле чоф мейн и яйца фу юн. От магазина „Уон Бойс“.

— А какъв е поводът?

— И бутилка скъпо бяло вино.

— Какво си направил, Мич?

— Ела с мен.

На малката, боядисана с блажна боя кухненска маса, сред юридическите справочници и бележниците имаше голяма бутилка вино и плик с китайски ястия. Избутаха учебниците настрана и извадиха храната. Мич отвори бутилката и напълни две пластмасови чаши.

— Днес имах страхотен разговор с представителите на една фирма.

— Коя?

— Помниш ли фирмата в Мемфис, от която миналия месец получих писмо?

— Да. Не му обърна особено внимание.

— Точно така. Но сега ми взе ума. Занимава се само с данъчно облагане и парите са добри.

— Колко добри?

Мич тържествено сложи яденето от кутията в двете чинии, после отвори пликчетата със соев сос. Аби чакаше отговор. Той отвори друга кутия и започна да дели яйцата, приготвени по китайски. Отпи от виното и се облиза.

— Колко? — повтори Аби.

— Повече, отколкото в Чикаго. И на Уолстрийт.

Тя отпи замислено голяма глътка вино и погледна Мич подозрително. Кафявите й очи се свиха и заблестяха. Веждите й се снишиха и челото й се набръчка. Аби чакаше да чуе отговора.

— Колко?

— Първата година осемдесет хиляди годишно плюс премии. Втората година осемдесет и пет хиляди плюс премии — каза Мич нехайно, както разглеждаше парченцата целина в ястието.

— Осемдесет хиляди ли! — повтори тя.

— Осемдесет хиляди, мила. Осемдесет бона в Мемфис, щата Тенеси, е горе-долу колкото сто и двадесет хиляди в Ню Йорк.

— Че кой е залетял за Ню Йорк? — попита Аби.

— Плюс нисколихвен заем за жилище.

Отдавна не бяха изричали думата „жилище“. Всъщност Аби не си спомняше кога за последен път са говорили за свой дом или за нещо, свързано с него. От месеци се бяха примирили, че ще трябва да

живеят под наем до онзи далечен, сякаш недостижим миг в бъдещето, когато ще забогатеят и ще могат да получат голям заем.

Тя остави на масата чашата с вино и каза делово:

— Не те чух.

— Нисколихвен заем за жилище. Фирмата ще ни заеме достатъчно пари, за да си купим къща. За тези господа е много важно техните служители да изглеждат преуспели, затова ни отпускат пари при много нисък лихвен процент.

— Искаш да кажеш за къща с морава и храсти?

— Да. Не някой невъзможно скъп апартамент в Манхатън, а къща в предградията с три спални, с алея и гараж за две коли, където ще държим беемвето.

Аби не реагира веднага, но накрая каза:

— Беемве ли? Чие беемве?

— Нашето, мила. Нашето беемве. Фирмата ни предоставя нова кола. Нещо като първа авансова премия. Още пет хиляди долара годишно. Ние ще изберем цвета, разбира се. Какво ще кажеш, дали да не е черна?

— Край на таратайките! Край на бричките! Край на колите втора ръка — промълви Аби и поклати глава.

Мич преглътна макароните и се усмихна. Виждаше — жена му мечтаеше може би за мебелите, за тапетите, а след време вероятно и за басейн; И за бебета, чернооки дечица със светлокестеняви косички.

— А ще има и други добавки, които ще обсъдим нататък.

— Не разбирам, Мич. Защо са толкова щедри?

— И аз ги попитах. Твърде взискателни са при подбора на служителите и се гордеят, че плащат най-много. Търсят най-кадърните и на драго сърце си развързват кесията. При тях няма текучество. Освен другото, за да привлекат в Мемфис най-добрите, се иска да плащат повече.

— Ще бъдем по-близо до дома — каза Аби, без да го поглежда.

— Аз нямам дом. Ще бъдем по-близо до твоите родители и това ме тревожи.

Аби не отговори, както обикновено, когато Мич подметнеше нещо за семейството й.

— Ще бъдеш по-близо до Рей.

Той кимна, отхапа от едно яйце и си представи първото гостуване на родителите й, сладкия миг, когато ще спрат на алеята с очукания кадилак и изумени, ще погледнат новата им къща във френски колониален стил е две новички коли в гаража. Ще си умрат от завист и ще има да се чудят как бедното момче без семейство и без никакво положение е могло да си го позволи на двадесет и пет години, след като току–що се е дипломирало в юридическия факултет. Ще се усмихнат насила и ще кажат с половин уста колко е хубаво всичко, а не след дълго господин Съдърланд няма да се стърпи и ще попита колко струва къщата, и Мич ще му каже да си гледа работата, от което старецът ще се вбеси. Ще си тръгнат на бърза ръка и ще се върнат в Кентъки, където всичките им приятели ще научат колко добре са се устроили в Мемфис дъщеря им и зет им. На Аби ще й е мъчно, че той не се разбира с родителите й, но няма да каже почти нищо. От самото начало се държаха с него като с прокажен. Според тях бе толкова недостоен, че дори не си направиха труда да дойдат на скромната им сватба.

— Ходила ли си някога в Мемфис? — попита той.

— Веднъж като малка. Имаше някакъв църковен събор. Помня само реката.

— Канят ни да идем.

— Нас? Значи съм поканена и аз?

— Да. Настояват да дойдеш и ти.

— Кога?

— След половин месец. Ще вземем самолета в четвъртък следобед и ще прекараме там края на седмицата.

— Тази фирма вече ми харесва.

2

Пететажната сграда била построена от някакъв търговец и синовете му преди сто години, след Реконструкцията[1], когато търговията с памук в Мемфис отново потръгнала. Намираше се в средата на Котън Роу на Фрънт Стрийт, при реката. Във вестибюлите, на бюрата в нея са били закупени милиони бали памук, та от делтите на Мисисипи и Арканзас да поемат към целия свят. Напусната, изоставена, после ремонтирана няколко пъти след Първата световна война, през 1951 година тя била закупена от един оправен данъчен адвокат на име Антъни Бендини. Той я обновил и я напълнил с адвокати. Дал й ново име — Бендини Билдинг.

Обичал много сградата, давал мило и драго за нея, от година на година я правел все по-хубава. Укрепил я, обезопасил вратите и прозорците и наел въоръжена охрана, която да пази сградата и хората в нея. Добавил асансьори, електронни детектори, кодове, спортен салон, сауна, съблекални и стол за съдружниците на петия етаж с невероятна гледка към реката.

За двадесет години успял да създаде най-богатата адвокатска фирма в Мемфис, за която никой не знаел нищо. Бендини бил вманиачен на тема секретност. На служителите, назначавани във фирмата, било втълпявано да си държат езика зад зъбите. Всичко се пазело в тайна. Заплати, допълнителни възнаграждения, повишения и най-вече — клиентите. Новопостъпилите били предупреждавани, че разгласят ли нещо, няма да получат скоро светия граал — правото да станат съдружници. Крепостта на Фрънт Стрийт бе обвита в потайност. Съпругите знаели, че не бива да задават въпроси, или ще бъдат лъгани. От служителите се очаквало да работят къртовски, да си затварят устата и да харчат тлъстите си заплати. И те го правели.

Със своите четиридесет и един адвокати фирмата била четвърта по значение в Мемфис. Работещите в нея не вдигали шум около себе си. Образували нещо като клан и не общували с други адвокати. Жените им играели тенис и бридж заедно, ходели заедно по

магазините. Служителите на „Бендини, Ламбърт и Лок“ се превърнали в голямо семейство. И то доста богато.

Един петък в десет часа сутринта лимузината на фирмата спря на Фрънт Стрийт и от нея слезе Мичъл И. Макдиър. Учтиво благодари на шофьора и изпрати с възхитен поглед колата. За пръв път пътуваше с лимузина. Стоеше на тротоара до уличната лампа и се любуваше на странната, живописна и въпреки това някак си внушителна сграда, където се помещаваше толкова потайната фирма на Бендини. Нямаше нищо общо с величествените кули от метал и стъкло, където бяха канцелариите на най-тежкарските юридически фирми в Ню Йорк, или с огромния цилиндър, който бе посетил в Чикаго. Но веднага почувства, че тази сграда ще му хареса. Не бе така претенциозна. Приличаше повече на него.

Ламар Куин се показа на главния вход и слезе по стълбището. Извика на Мич и му махна да се приближи. Беше ги посрещнал на летището предишната вечер и ги бе настанил в „Пибоди“ — „грандхотела на Юга“.

— Добро утро, Мич! Как спа?

Ръкуваха се като приятели, които не са се виждали отдавна.

— Много добре. Хотелът е чудесен.

— Знаехме, че ще ти хареса. Всички харесват „Пибоди“.

Влязоха в предното фоайе, където на малката дъска за обяви бе написано приветствие към господин Мичъл И. Макдиър, госта на деня. Добре облечената, но непривлекателна служителка на пропуска му се усмихна мило и се представи като Силвия, сетне добави да й се обади, ако има нужда от нещо, докато е в Мемфис. Той й благодари. Ламар го поведе по дълъг коридор, откъдето започнаха обиколката на сградата. Обясни му плана й и пътьом го представи на разни секретарки и стажант-адвокати. В библиотеката на втория етаж неколцина адвокати бяха седнали на сладкиши и кафе около огромната заседателна маса. Млъкнаха, щом влезе гостът.

Оливър Ламбърт го поздрави и го представи на другите. Бяха двадесетина души, повечето служители във фирмата горе-долу на възрастта на Мич. Ламар му бе обяснил, че съдружниците били много

заети, по-късно щели да обядват с него. Мич застана до масата, а Ламбърт призова за тишина.

— Господа, това е Мичъл Макдиър. Всички сте чували за него. Тази година е пръв сред кандидатите. Нашият избраник, така да се каже. Ухажват го големите клечки от Ню Йорк и Чикаго, затова трябва да го примамим някак в нашата малка фирма в Мемфис.

Всички се усмихнаха и кимнаха одобрително. Гостът се смути.

— След два месеца ще се дипломира в Харвард, и то с отличие. Заместник-главен редактор е на „Харвард Ло Ревю“. — Това направи впечатление, Мичъл го забеляза. — Преди е учил в „Уест Кентъки“, където също е завършил с отличие. — Това не направи толкова силно впечатление. — Играл е и футбол четири години, бил е защитник.

Сега присъстващите наистина бяха заинтригувани. Някои дори изпитаха нещо като благоговение.

Старши съдружникът продължи монолога си, докато Мич стоеше до него и се чувстваше неудобно. Ламбърт говореше монотонно колко взискателни са при избора си и колко подходящ бил кандидатът. Мич сложи ръце в джобовете си и престана да слуша. Вгледа се в събралите се. Бяха млади, преуспяващи и богати. Бяха облечени строго, но не по-различно, отколкото адвокатите в Ню Йорк и Чикаго. Тъмносиви или тъмносини костюми, бели или синя ризи, колосани яки, копринени вратовръзки. Нищо крещящо или нетрадиционно. Имаше една-две папионки, но нищо по-предизвикателно. До един бяха спретнати. Никакви бради, мустаци или коса над ушите. Неколцина бяха невзрачни, но повечето бяха представителни.

Ламбърт каза в заключение:

— Ламар ще обиколи с Мич кабинетите, тъй че ще имате възможност да си поговорите с него. Нека му покажем, че е добре дошъл. Довечера той и очарователната му съпруга, наистина очарователната Аби ще хапнат котлети в ресторант „Рандеву“, а утре, разбира се, вечерята от името на фирмата ще бъде в моя дом. Ще помоля всички да се представите колкото може по-добре. — Ламбърт се усмихна и погледна госта. — Мич, ако ви е омръзнал Ламар, кажете ми, за да намерим по-квалифициран придружител.

Когато тръгнаха да излизат, Мич се ръкува още веднъж с всички, като се мъчеше да запомни повече имена.

— Да започнем обиколката — предложи Ламар, щом помещението се опразни. — Това е библиотеката, имаме такива библиотеки на първите четири етажа. Използваме ги и за големи събрания. Книгите са различни на отделните етажи, човек не знае къде ще се озове, докато прави някоя справка. Имаме двама щатни библиотекари, използваме и много микрофилми и микрофишове. По принцип не правим справки извън сградата. Разполагаме с около сто хиляди тома, включително с изданията на всички данъчни служби. Библиотеката ни е по-богата, отколкото на някои юридически факултети. Ако ти трябва книга, която нямаме, само кажи на библиотекаря.

Минаха покрай дълга заседателна маса, между десетки лавици с книги.

— Сто хиляди тома — промърмори Мич.

— Да, харчим почти половин милион годишно, за да попълваме и обогатяваме библиотеката. Съдружниците все мърморят, но и през ум не им минава да спестят това перо в разходите. Виждаш една от най-големите частни правни библиотеки в страната и ние се гордеем с нея.

— Много е внушителна.

— Стараем се справките да не ни затрудняват. Знаеш, понякога е много отегчително и губиш сума ти време, докато намериш нужните материали. Първите две години ще прекарваш тук доста часове, затова бихме искали да ти бъде приятно.

Зад отрупаното бюро в дъното седеше един от библиотекарите — представи се и ги разведе набързо из компютърната зала с десетина терминала, съдържащи най-новите данни. Предложи да им покаже закупения наскоро софтуер — наистина последна дума на техниката, но Ламар каза, че може да се отбият по-късно.

— Свястно момче е — рече той, когато излязоха от библиотеката. — Плащаме му четиридесет хиляди годишно само за да поддържа и попълня библиотеката. Удивителна е.

Наистина удивителна, помисли си Мич.

Вторият етаж беше съвсем същият като първия, третия и четвъртия. В средата на всеки етаж бяха секретарките, бюрата им, шкафовете с папките, копирните машини и другата техника. От едната

страна на откритото пространство бе библиотеката, а от другата — по-малките заседателни зали и кабинетите.

— Няма да видиш красива секретарка — обясни Ламар тихо, докато ги наблюдаваха как работят. — Това е неписан закон във фирмата. Оливър Ламбърт много държи да назначава най-възрастните и най-грозничките. А, някои работят тук от двадесет години и знаят за правото повече, отколкото ще научиш в университетите.

— Струват ми се възпълни — забеляза Мич почти на себе си.

— Да, това влиза в цялостната ни стратегия да си гледаме само работата. Флиртовете са строго забранени и доколкото знам, никога не ги е имало.

— А ако се случи?

— Знае ли човек! Естествено секретарката ще бъде уволнена. А адвокатът вероятно ще бъде строго наказан. Може да му коства правото да стане съдружник. Но никой не иска да проверява какво би се случило, особено с тези крави.

— Обличат се добре.

— Не ме разбирай погрешно. Назначаваме най-оправните секретарки и им плащаме повече от всички други фирми в града. Виждаш най-добрите, но не непременно най-хубавите. Трябва да са опитни и зрели. Ламбърт не назначава секретарки, които не са навършили тридесет.

— Всеки адвокат ли разполага със секретарка?

— Да, докато стане съдружник. Тогава получава още една, защото има нужда от нея. Нейтан Лок има три, всичките с по двадесет години стаж, търчат като луди.

— Къде се намира кабинетът му?

— На четвъртия етаж. Там не може да припада никой.

Мич понечи да зададе въпрос, но се отказа.

— Ъгловите кабинети са най-просторни — обясни Ламар, — там са старши съдружници. Кабинетите на властта — рече той с възхищение.

Обзавеждали се според личния вкус, без да се жалят средства, и се освобождавали само при пенсиониране или смърт, а тогава за тях се борели по-младите съдружници.

Ламар пъхна ключ в една от бравите и те влязоха в кабинета.

— Изгледът е хубав, нали? — каза той, когато Мич отиде до прозорците и погледна реката, която течеше лениво зад крайбрежния булевард.

— Как можеш да получиш този кабинет? — запита той, любувайки се на един шлеп, който излизаше изпод моста за Арканзас.

— Трябва доста да почакаш, а щом се настаниш тук, ще бъдеш много богат и много зает, та да се радваш на гледката.

— На кого е този кабинет?

— На Виктор Милиган. Шеф е по данъците, голям добряк. От Нова Англия е, но е в Мемфис от двадесет и пет години и го смята за свой роден град. — Ламар мушна ръце в джобовете си и се разходи из стаята. — Дюшемето и таваните са още от построяването на сградата преди сто години. Повечето подове са с мокет, но в някои помещения още са дървени. Когато дойдеш, ще можеш да избираш между килимите и мокета.

— Дюшемето ми харесва. А килимът?

— Много стар е, персийски. Не знам откъде се е взел. Писалището е на прадядо му, съдия в Роуд Айланд, така поне твърди Милиган. Голям фукльо е, никога не знаеш дали ти казва истината.

— Къде е той?

— Май в отпуска. Казаха ли ти за отпуските?

— Не.

— Първите пет години получаваш по две седмици. Платени, разбира се. После по три седмици, докато станеш съдружник, а тогава си вземаш колкото искаш. Фирмата има вила във Вейл, хижа край едно езеро в Манитоба и две къщи в Севън Майл Бийч на Големия Кайманов остров. Ползват се безплатно, но трябва да се запишеш предварително. Съдружниците имат предимство. След това отива който е направил пръв заявката. Дай им на колегите да ходят на Кайманови те острови! Там мнозина укриват данъците си и много от пътуванията не се смятат за отпуска. Милиган май е там, гмурка си се на воля и му вика, че върши работа.

На лекциите по данъчно облагане Мич бе чувал за Кайманови те острови и знаеше, че са някъде в Карибско море. Понечи да попита точно къде се намират, но реши да провери сам.

— Само две седмици? — поинтересува се той.

— Ами да. Това проблем ли е?

— А, не. Но фирмите в Ню Йорк предлагат поне три седмици.

Говореше като човек, който пръска луди пари за почивка. Ала с изключение на трите дни — техния така наречен „меден месец“, и на редките разходки с кола из Нова Англия всъщност не бе почивал никога и не бе напускал страната.

— Можеш да ползваш и една седмица неплатена отпуска.

Мич кимна, сякаш това бе предостатъчно. Излязоха от кабинета на Милиган и продължиха обиколката. Коридорът образуваше дълъг правоъгълник, от едната му страна бяха кабинетите на адвокатите — просторни, слънчеви, с хубав изглед. Тези, които гледали към реката, се смятали за по-престижни, обясни Ламар, и обикновено там работели съдружниците. Имало списъци на чакащи за тях.

Заседателните зали, библиотеките и бюрата на секретарките бяха от вътрешната страна на коридора, далеч от прозорците и всичко, което може да те разсее. Кабинетите на служителите бяха по-малки, но затова пък бяха обзаведени скъпо и бяха много по-внушителни от кабинетите, които Мич бе видял в Ню Йорк и Чикаго. Ламар каза, че фирмата пръснала цяло състояние за консултанти по обзавеждането. Парите тук сякаш растяха по дърветата. По-младите адвокати бяха приветливи и словоохотливи, сякаш бяха чакали някой да прекъсне работата им. Повечето казваха две-три приказки колко велики са фирмата и Мемфис. Човек се привързвал към стария град, ала се искало малко време. Те също били канени от големите клечки във Вашингтон и на Уолстрийт, но съвсем не съжалявали, че са дошли тук.

Съдружниците бяха по-заети, но също се държаха любезно. Отново и отново повтаряха на Макдиър, че са се спрели на него след внимателен подбор и че бил много подходящ. Обещаваха, че ще си поговорят на воля по време на обеда.

Един час преди това Кей Куин бе оставила децата на бавачката и прислужницата и се бе срещнала с Аби за закуска в „Пибоди“. Бе израсла в малък град, също като нея. Омъжила се за Ламар след колежа, после живели три години в Нашвил, докато той следвал право във „Вандърбилт“. Ламар печелел толкова много, че тя напуснала работа и родила две деца, разликата им била четиринадесет месеца. Сега, нали вече не работела и била родила децата, прекарвала повечето

време по местните клубове и в черквата. Макар че получаваха много пари и бяха заможни, Кей бе скромна, непринудена и очевидно бе решена да си остане такава, независимо от успеха на мъжа си. Аби си намери приятелка.

Закусиха кроасани и пържени яйца, после седнаха във фоайето на хотела да си изпият кафето и да погледат патиците, които плаваха в кръг в шадравана. Кей предложи да пообиколят Мемфис и по-късно да обядват близо до тях. А защо и да не минат през някои магазини?

— Казаха ли ви за нисколихвения заем? — попита тя.

— Да, при първия разговор.

— Ще настояват да купите къща, когато се преместите тук. Повечето юристи не могат да си го позволят веднага след като завършат право, затова фирмата ще ви отпусне пари при по-ниска лихва и ще поеме ипотеката.

— Колко ниска?

— Не знам. Тук сме от седем години, а вече купихме и втора къща. Ще е изгодно, наистина. Фирмата ще се грижи да имате дом. Това е нещо като неписан закон.

— Толкова ли е важно?

— Да, по няколко причини. Преди всичко държат да се преселите тук. Фирмата много внимава кого назначава и обикновено успява да привлече хората, на които се е спряла. Но Мемфис не е най-интересният град, затова трябва да предлага повече. Има и големи изисквания, особено към служителите си. Те работят и извънредно, по шестнадесет часа на ден, често отсъстват от къщи. Няма да ви бъде лесно и на двамата и съдружниците го знаят. Смятат, че здравият брак прави адвокатите щастливи, а щастливият адвокат работи по-добре, тоест всичко опира до печалбата. До нищо друго. Има и още една причина. Тези приятелчета — всички са мъже, няма жени — се гордеят много, че са богати, и държат това да си личи. Би било обида за фирмата, ако някой от служителите й е принуден да живее в апартамент. И вие трябва да живеете в къща, а след пет години — в по-голяма къща. Ако ни остане малко време, следобед ще ти покажа някои от къщите на съдружниците. Щом ги видиш, няма да имаш нищо против шестнадесетчасовия работен ден.

— Вече съм свикнала.

— Много добре, но следването не може да се сравнява с работата във фирмата. Работят и по сто часа на седмица, когато стане време да се събират данъците.

Аби се усмихна и кимна, сякаш това й е направило силно впечатление.

— Ти работиш ли?

— Не. Повечето от жените на служителите не работят. Парите стигат, не ни се налага, а и мъжете не могат да ни помагат много при отглеждането на децата. Разбира се, не е забранено да се работи.

— Забранено от кого?

— От фирмата.

— Дано!

Аби повтори наум думата „забранено“, но не каза гласно нищо. Кей пиеше кафето на малки глътки и гледаше патиците. Едно момченце се отдалечи от майка си и застана до шадравана.

— Смятате ли да имате деца? — попита Кей.

— Може би след година-две.

— Това се насърчава.

— От кого?

— От фирмата.

— Какво я интересува фирмата дали имаме деца?

— Пак заради стабилността на семействата. Всяко новородено е голямо събитие във фирмата. Изпращат в родилния дом цветя и подаръци. Отнасят се с теб като с царица. Съпругът ти получава една седмица отпуска, но е прекалено зает, че да се възползва. Внасят хиляда долара в специален фонд, за да ги дадат на детето, когато постъпи в колеж. Много е забавно.

— Прилича на едно голямо братство.

— По-скоро на голямо семейство. Животът ни се върти около фирмата и това е важно, защото никой от нас не е от Мемфис. Всички сме преселници.

— Това е чудесно, но не искам някой да ми казва кога да работя, кога да си стоя вкъщи и кога да имам деца.

— Не се безпокой. Грижат се много един за друг, но фирмата не се бърка в живота на служителите си.

— Започвам да се съмнявам.

— Бъди спокойна, Аби! Фирмата е като едно семейство. Хората са чудесни, а Мемфис е прекрасен стар град, в който да живееш и да отгледаш децата си. Животът тук е много по-евтин, няма ги лудешките скорости. Може би мечтаете за по-големите градове. И ние искахме да живеем в голям град, но сега не бих сменила Мемфис за никой друг.

— Ще го поразгледаме ли?

— Нали за това съм тук. Мисля да започнем от центъра, после да идем на изток, в по-хубавите квартали, а защо да не видим някои къщи и да обядваме в любимия ми ресторант?

— Звучи чудесно.

Кей плата кафето, както бе платила и закуската, и двете потеглиха от „Пибоди“ с новия мерцедес на семейство Куин.

Столът, както простичко го наричаха, бе в западната част на петия етаж, над крайбрежния булевард и реката, която се виждаше долу в далечината. Върху едната стена имаше огромни прозорци, от които се откриваше великолепна гледка към параходите, моторниците, шлеповете, доковете и мостовете.

Помещението бе нещо като запазена територия, като светилище за адвокатите, достатъчно кадърни и амбициозни, за да бъдат наричани съдружници в тихата фирма на Бендини. Събираха се всеки ден за обеда, приготвен от Джеси Франсес, огромна и темпераментна възрастна негърка, и поднасян от съпруга й Рузвелт, който носеше бели ръкавици и възширок избелял смачкан смокинг, подарен му лично от господин Бендини малко преди смъртта му. Събираха се понякога и сутрин на кафе и сладки, за да обсъдят проблемите на фирмата, и — рядко — на чаша вино в късния следобед, за да отпразнуват успешното приключване на месеца или необикновено голям хонорар. Столът бе само за съдружниците и понякога за някой гост, например богат клиент или бъдещ служител. Работещите във фирмата можеха да обядват там по два пъти в годината, само по два пъти — за това се водеше отчет, — и то по покана на някой съдружник.

До стола имаше малка кухня, където действаше Джеси Франсес, — пак там преди двадесет и шест години тя бе приготвила първия обед за господин Бендини и за още неколцина. Двадесет и шест години бе готвила южняшки ястия и не обръщаше внимание на молбите да опита

да приготви блюда с имена, които й бе трудно да произнася. „Не яжте, щом не ви харесва“, бе обичайният й отговор. Ако се съди по онова, което Рузвелт прибираше от масите, храната биваше изяждана с огромно удоволствие. Джеси разпращаше седмичното меню в понеделник, искаше заявките до десет часа всеки ден и не забравяше с години, ако някой откажеше да обядва или не дойдеше. Двамата с Рузвелт работеха по четири часа на ден и получаваха хиляда долара месечно.

Мич седеше на една маса с Ламар Куин, Оливър Ламбърт и Ройс Макнайт. Днес имаше чудесни котлети, гарнирани с бамя и варена тиква.

— Няма никаква тлъстина — отбеляза господин Ламбърт.

— Много е вкусно — каза Мич.

— Вие свикнали ли сте да ядете мазно?

— Да. Така готвят в Кентъки.

— Във фирмата съм от 1955 година — вметна господин Макнайт, — а идвам от Ню Джърси. Дума да няма, не можех да гледам южняшките ястия. Всичко се запържва с животинска мазнина. Тогава господин Бендини реши да открие това малко кафене. Назначи Джеси Франсес и затова последните двадесет години имам киселини. Пържени червени домати, пържени зелени домати, пържени сини домати, пържена бамя, пържена тиква, пържено не знам си какво. Един ден Виктор Милиган каза, че му е дошло до гуша. Той е от Кънектикът, нали? А Джеси Франсес беше приготвила цяла купа пържена туршия с копър. Пържена туршия с копър, моля ви се! Милиган измърмори нещо на Рузвелт, а той го предал на Джеси Франсес. Тя се измъкнала през задната врата. Нямаше я никаква цяла седмица. Рузвелт искаше да работи, но тя го държеше вкъщи. Накрая господин Бендини замаза положението и тя склони да се върне, при положение че никой вече не се оплаква. Но все пак намали мазнината. Затова, мен ако питате, всички ще живеем с по десет години повече.

— Много е вкусно — каза Ламар и си намаза с масло още една филийка.

— Винаги е вкусно — добави Ламбърт, когато Рузвелт се приближи. — Ястията на Джеси са калорични и хранителни, но ние рядко пропускаме обеда.

Мич ядеше внимателно, говореше изнервено и се стараеше да изглежда спокоен. Едвам успяваше. Заобиколен от видни преуспели адвокати, всичките милионери, в техния скъпо обзаведен просторен ресторант, той се чувстваше като на свещена земя. Присъствието на Ламар, както и на Рузвелт му действаше успокоително.

Когато стана ясно, че Мич се е нахранил, Оливър Ламбърт си избърса устата, изправи се бавно и почука с лъжичка по чаената чаша.

— Господа, моля за внимание.

Помещението утихна, двадесетината съдружници се обърнаха към централната маса. Оставиха салфетките и загледаха госта. На бюрото на всеки лежеше копие от неговото досие. Преди два месеца бяха гласували единодушно, че измежду кандидатите се спират на него. Знаеха, че тича за здраве по няколко километра на ден, че не пуши, алергичен е към сулфитите, сливиците му са извадени, има синя мазда, че майка му е луда и че веднъж за едно полувреме е спасил три сигурни гола. Знаеха, че не взема нищо по-силно от аспирин дори когато е болен и че е достатъчно беден, та ако поискат, ще работи и по сто часа на седмица. Харесваше им. Имаше приятна външност, атлетически вид, бе човек с блестящ ум и здраво тяло.

— Както ви е известно, днес имаме много специален гост, Мич Макдиър. Скоро ще се дипломира с отличие в Харвард…

— Браво, браво! — обадиха се двамина, завършили Харвард.

— Да, благодаря ви. Той и жена му Аби са отседнали за уикенда в „Пибоди“ като наши гости. Мич ще завърши като един от петимата първенци измежду триста студенти и има много предложения за работа. Ние искаме да дойде тук и съм уверен, че ще поговорите с него, преди да си тръгне. Довечера ще бъде на вечеря с Ламар и Кей Куин, а утре ще вечеряме вкъщи. Поканени сте всички.

Мич се усмихваше притеснено на съдружниците, а господин Ламбърт продължи да говори колко преуспяваща е фирмата. Когато свърши, продължиха да ядат — Рузвелт бе поднесъл пудинг и кафе.

Любимият ресторант на Кей бе изискан, намираше се в източната част на Мемфис и в него ходеха само богати млади хора. Почти навсякъде се виеше папрат, джубоксът свиреше само парчета от

началото на шестдесетте години. Дайкирито се сервираше във високи сувенирни чаши.

— По едно ни стига — предупреди Кей.

— Не съм много по пиенето.

Поръчаха си банички с шунка и дайкири.

— Мич пие ли?

— Съвсем малко. Спортува и много държи на формата си. Пие от време на време само по една бира или чаша вино. А Ламар?

— И той почти не пие. Всъщност обикна бирата в юридическия факултет, но има склонност към пълнеене. Съдружниците във фирмата не гледат с добро око на хората, които пият.

— Това е похвално, но какво им влиза в работата?

— Алкохолът и правото са несъвместими. Повечето юристи пият като смокове и сред тях има много алкохолици. Май се пропиват в университета. Във „Вандърбилт“ все се намираше някой, който да домъкне буре бира. Сигурно и в Харвард е същото. Професията е свързана с голямо напрежение, значи и с много пиене. Хората от фирмата не са въздържатели, но пият с мярка. За да си добър адвокат, трябва да си здрав.

— Съгласна съм! Мич казва, че нямало текучество.

— Да. Не си спомням някой да е напуснал през седемте години, откакто сме тук. Парите са много добри, а и фирмата подбира внимателно служителите си. Предпочита да не са от богати семейства.

— Не разбирам.

— Никога не назначават адвокати, които имат и други доходи. Държат хората, които вземат, да са млади и безпарични. Въпрос на лоялност. Ако всичките ти пари идват от един източник, естествено е да бъдеш лоялен. Фирмата изисква изключителна преданост. Според Ламар никой не обелва и дума за напускане. Всички са доволни и богати или са на път да забогатеят. Ако някой реши да напусне, едва ли ще намери друга кантора с такива заплати. Ще предложат на Мич всичко, за да го привлекат. Много се гордеят, че плащат повече.

— Защо не назначават жени?

— Опитаха веднъж. Беше голяма мръсница, непрекъснато създаваше неприятности. Повечето адвокатки са скандалджийки. С тях се работи мъчно. Ламар разправя, че се боят да назначат жена, защото,

ако се окаже неподходяща, не могат да я уволнят без нейно съгласие и така нататък.

Донесоха им яденето и те отказаха второ дайкири. Стотици млади професионалисти се тълпяха под кичестата папрат и в ресторанта стана весело. Смоуки Робинсън пееше тихо от джубокса.

— Хрумна ми чудесна идея — каза Кей. — Познавам една агентка за недвижими имоти. Хайде да й се обадим и да видим някои къщи.

— Какви къщи?

— Като за тебе и Мич. За най-новия служител в „Бендини, Ламбърт и Лок“. Тя ще ти покаже няколко за сума, каквато можете да си позволите.

— Не знам каква е сумата.

— Някъде около сто — сто и петдесет хиляди. Последният служител, когото назначиха, си купи къща в Оукгроув горе-долу за тези пари.

Аби се наведе и почти прошепна:

— Какви ще бъдат вноските?

— Не знам. Но ще ви е по джоба да ги плащате. Около хиляда месечно или малко повече.

Аби я погледна втренчено и преглътна. Наемът на малките апартаменти в Манхатън бе двойно по-голям.

— Да й се обадим.

Както можеше да се очаква, кабинетът на Ройс Макнайт беше от тези за „хората с власт“ и от него се откриваше прекрасна гледка. Намираше се на едно от най-хубавите места на четвъртия етаж, почти срещу кабинета на Нейтан Лок. Ламар си тръгна, а съдружникът мениджър покани Мич да седне край малката заседателна маса до канапето. Прати една от секретарките за кафе.

Попита Мич какво мисли за гостуването си и той му отговори, че дотук впечатленията му са много добри.

— Мич, искам да уточня подробностите на нашето предложение.

— Разбира се.

— Основната заплата за първата година е осемдесет хиляди годишно. Когато се дипломираш, ще получиш повишение от пет

хиляди долара. Не премия, а повишение. Изпитът е през август и почти цяло лято ще се подготвяш за него. Провеждаме опреснителен курс върху материала и някой от съдружниците ще ръководи подготовката ти. Това става главно в работно време. Както знаеш, повечето фирми те назначават и очакват да се готвиш за изпита през свободното си време. Но не и ние. Никой от нашите служители не е бил късан на този изпит и сме сигурни, че няма да нарушиш традицията. Осемдесет хиляди първоначално, а след половин година осемдесет и пет хиляди. След една година стаж заплатата ти ще се повиши на деветдесет хиляди, освен това всеки декември ще получаваш премиални в зависимост от печалбата и положения труд. Миналата година служителите взеха средно девет хиляди долара премии. Както знаеш, адвокатите на щат в юридическите кантори рядко участват в подялбата на печалбата. Имаш ли въпроси за заплатата?

— Какво става след втората година?

— Основната ти заплата ще се увеличава с около десет на сто годишно, докато станеш съдружник. Не са гарантирани нито повишенията, нито премиалните. Те зависят от работата.

— Това е справедливо.

— Както знаеш, за нас е важно да си купите къща. Това създава сигурност и престиж, а ние много държим на тях, особено при служителите на щат. Фирмата осигурява нисколихвен ипотечен заем за тридесет години при твърда лихва. Ако след няколко години решиш да продадеш къщата, няма да получиш отново заем. Това важи само за първото ви жилище. После ще се оправяте сами.

— Каква е лихвата?

— Възможно най-ниската, според законите в страната. Сегашната лихва при кредитите е десет — десет и половина процента. Ние ще ти издействаме лихва между седем и осем процента. Сред клиентите ни има и банки и те ни оказват съдействие. При твоята заплата не е проблем да ти отпуснат такъв заем. Всъщност, ако е нужно, фирмата ще се подпише като гарант.

— Много щедро, господин Макнайт.

— За нас е важно. Пък и не сме на загуба. Само си намерете къща, и нашият отдел за недвижими имоти ще се заеме с всичко. Вие трябва просто да се нанесете.

— А как стои въпросът с беемвето?

Макнайт се подсмихна.

— Правим го от десет години, и то с успех. Не е кой знае каква философия. Избираш си беемве от по-малките модели, ние го наемаме за три години и ти даваме ключовете. Плащаме регистрацията, застраховката, поддръжката. След три години можем да купим колата от компанията, от която сме я взели, на приемлива цена. Това също става еднократно.

— Много е съблазнително.

— Знаем.

Макнайт погледна бележника си.

— Поемаме изцяло здравното осигуряване на семейството. Бременност, контролни прегледи, зъбни протези, всичко. Плаща ги фирмата.

Мич кимна, но това не му направи впечатление. Такава беше практиката навсякъде.

— Имаме и великолепна програма за пенсионно осигуряване. За всеки долар, който заделяш за пенсионния фонд, фирмата добавя два, при условие обаче, че инвестираш поне десет на сто от основната си заплата. Да речем, първоначалната ти годишна заплата е осемдесет хиляди и първата година ти влагаш осем хиляди. Фирмата внася шестнадесет хиляди, така че още след първата година разполагаш с двадесет и четири хиляди. Имаме представител в Ню Йорк, който се грижи за фонда, и миналата година лихвеният процент по него бе деветнадесет на сто. Не е лошо. Заделяш ли в продължение на двадесет години пари за него, на четиридесет и пет ще бъдеш милионер само от пенсионните си вноски. Има обаче едно условие — ако напуснеш, преди да са минали двадесет години, губиш всичко освен парите, които си вложил, без лихви върху тях.

— Звучи доста сурово.

— Не, всъщност сме доста щедри. Посочи ми друга кантора или компания, която да внася в пенсионния фонд суми в съотношение две към едно. Доколкото знам, няма такива. Така се грижим за себе си. Мнозина съдружници се пенсионират на петдесет, а някои — на четиридесет и пет години. При нас няма пределна възраст за пенсиониране и някои работят и след като са навършили шестдесет-

седемдесет години. Който както реши. Целта ни е просто да осигурим добра пенсия, та който иска, да може да се пенсионира рано.

— Колко пенсионирани съдружници имате?

— Двадесетина. Ще ги виждаш тук от време на време. Обичат да идват и да обядват с нас, а някои си запазват и кабинетите. Ламар спомена ли ти за отпуските?

— Да.

— Добре. Прави заявките предварително, особено за Вейл и за Каймановите острови. Покриваш сам пътните, но квартирата е безплатна. Имаме доста клиенти на островите и понякога ще те командироваме там за два-три дни. Тези пътувания не се смятат за отпуска, а ще отскачаш дотам по работа почти всяка година. Работим здраво, Мич, но и почиваме добре.

Мич кимна одобрително и си представи как се пече на карибски плаж, пие пина колада и гледа момичетата по бикини.

— Ламар спомена ли за извънредната заплата при постъпването?

— Не, но звучи интересно.

— Ако постъпиш във фирмата, получаваш чек за пет хиляди долара. Предпочитаме да изхарчиш повечето от тях за дрехи. Седем години си носил дънки и фланелки, едва ли имаш много костюми и ние го знаем. Държим много на външния вид. Адвокатите ни трябва да са облечени строго и изискано. Нямаме правила за облеклото, но ще схванеш кое е прието.

Пет хиляди долара ли каза? За дрехи? Сега Мич имаше два костюма, единия от които бе облякъл. Все пак не се усмихна.

— Някакви въпроси?

— Да. Големите фирми имат лошата слава, че скъсват от работа служителите си, че първите три години ги товарят с досадни проучвания и ги държат по библиотеките. Нямам намерение да го правя. Е, ще си изпълнявам задълженията, знам, че ще съм нещо като чирак. Но не искам да правя справките на всички служители. Бих искал да работя с истински клиенти и с техните истински проблеми.

Макнайт слушаше внимателно и изчакваше с отрепетирания си отговор.

— Разбирам, Мич. Прав си, това наистина е проблем в големите фирми. Но не и тук. Първия месец и половина ще се готвиш главно за изпита. Щом го вземеш, започва адвокатската ти практика. Ще бъдеш

прикрепен към някой от съдружниците и неговите клиенти ще бъдат и твои клиенти. Е, да, ще се наложи да правиш повечето справки, които ти възложи той, ти също ще правиш проучванията, които те интересуват, а сегиз-тогиз от теб ще се иска да помогнеш на някой друг при подготовката на справка или проучване. Искаме да си доволен. Гордеем се, че при нас няма текучество, и полагаме особени усилия служителите да напредват в кариерата. Ако не се сработиш със съдружника, към който си прикрепен, ще те пратим при друг. Ако видиш, че не ти допада данъчното облагане, ще ти дадем възможност да опиташ с ценните книжа или с банковите проблеми. Ще решиш ти. Фирмата скоро ще вложи много пари в теб и се надяваме да работиш ефикасно.

Мич отпи от кафето и се замисли какво друго да попита. Господин Макнайт погледна списъка си.

— Покриваме всичките разноски по преместването ти в Мемфис.

— Няма да са големи. Само един камион за багажа.

— Нещо друго, Мич?

— Не, сър. Не се сещам за друго.

Съдружникът сгъна списъка и го прибра в папката. Подпря се на лакти върху масата и се наведе.

— Мич, не че те притесняваме, но искаме да ни отговориш час по-скоро. Ако постъпиш другаде, трябва да си търсим човек. Става бавно, а ни се ще новият служител да започне от първи юли.

— Приемлив срок ли е десет дни?

— Чудесно. Да кажем, до тридесети март.

— Разбира се, но аз ще ви се обадя преди това.

Мич се сбогува. Ламар го чакаше в коридора пред кабинета на Макнайт. Уговориха се да вечерят в седем часа.

---

[1] Периодът от 1367 до 1877 година, когато Конгресът на САЩ приема законите за реорганизация на бившите конфедеративни щати. — Б.пр. ↑

3

На петия етаж на сградата нямаше кабинети. Столът за съдружниците и кухнята бяха в западния му край. В средата имаше няколко небоядисани и неизползувани складови помещения, които стояха заключени, а останалата трета от етажа бе отделена с дебела бетонна стена. В центъра й имаше малка метална врата с бутон и камера над нея; тя водеше към тясно помещение, където човек от въоръжената охрана наблюдаваше вратата и множеството екрани на вътрешната телевизионна мрежа. Един коридор лъкатушеше сред лабиринт от малки канцеларии и кабинети, в които някакви хора вършеха потайната си работа — да наблюдават и да събират информация. Прозорците бяха замазани с боя и покрити с щори. В тази крепост никога не проникваше слънчева светлина.

Девашър, шефът на службата за сигурност, работеше в най-големия от тесните, оскъдно обзаведени кабинети. Върху голите стени нямаше нищо, ако не се брои удостоверението, че тридесет години той е служил предано като детектив в полицейското управление на Ню Орлиънс. Беше среден на ръст, широкоплещест, с малко шкембенце и огромна валчеста глава, на която само от дъжд на вятър се появяваше усмивка. Смачканата му риза бе с разкопчана яка, та да не стиска дебелия му врат. На закачалката до лъснатото от носене сако висеше широка евтина вратовръзка.

В понеделник сутринта след посещението на Макдиър Оливър Ламбърт спря пред малката метална врата и погледна камерата над нея. Натисна бутона два пъти, почака и накрая влезе. Прекоси бързо тесния коридор и се озова в кабинета. Девашър изпусна дим от холандската си пура към празния пепелник и разбута книжата на всички страни, докато накрая се показа дървеният плот на бюрото.

— Добро утро, Оли! Сигурно искаш да говорим за Макдиър.

Девашър бе единственият човек в сградата, който го Наричаше Оли.

— Да, освен за другото.

— Ами прекара си добре, фирмата му направи силно впечатление, хареса Мемфис и по всяка вероятност ще постъпи.

— Къде бяха твоите?

— Бяхме в хотелските стаи от двете страни на тяхната. Стаята им, разбира се, се подслушваше, както и лимузината и телефона.

— Остави общите приказки.

— Дадено бе! В четвъртък вечер се настаниха късно и си легнаха. Поговориха. В петък вечерта той разказа на жена си всичко за фирмата, за кабинетите, за хората, сподели, че си бил голям симпатяга. Е, доволен ли си?

— Карай нататък!

— Каза й за тежкарския стол и за обеда със съдружниците. Съобщи й подробностите на предложението, и двамата бяха във възторг. Било много по-изгодно от другите. Жена му си мечтаела за къща с алея за колите, тротоар, дървета и заден двор. Той й обеща, че ще я има.

— Някакви проблеми около фирмата?

— Ами не. Подметна нещо, че нямало чернокожи и жени, но това май не го безпокои.

— Какво ще кажеш за жена му?

— Прекарала чудесно. Градът й допаднал, разгледали го с жената на Куин. В петък следобед видели няколко къщи и тя си харесала две.

— Имаш ли адресите?

— Разбира се, Оли. В събота сутринта извикаха колата и се разходиха из целия град. Бяха шашнати от лимузината. Шофьорът не ги е водил в бедните квартали, видели още няколко къщи. Спрели се на една, намира се на улица Ист Медоубрук 1231. Свободна е. Показала им я някаква агентка за недвижими имоти, казва се Бетси Бел. Иска сто и четиридесет хиляди, но ще я даде и за по-малко. Вижте там да го уредите.

— Кварталът е хубав. Кога е строена къщата?

— Преди десет-петнадесет години. Около сто квадратни метра. В колониален стил. Подходяща е за един от твоите синове, Оли.

— Сигурен ли си, че са харесали тъкмо тази?

— Поне засега. Обсъждали дали да не дойдат пак след месец, за да видят и други. Щом приеме, защо не ги поканите пак? Нали така правите обикновено?

— Да. Ще го уредим. Какво казаха за заплатата?

— Направо нямат думи. По-висока не са му предлагали засега. Само за парите говореха. За заплатата, пенсионния фонд, ипотеката, беемвето, премиите. Не можеха да повярват. Тези млади хора май наистина са бедни като църковни мишки.

— Така е. И според теб сме го спечелили, а?

— Повече от сигурен съм. Казал веднъж, че кантората може да не е толкова престижна като онези на Уолстрийт, но затова пък адвокатите не отстъпвали по професионализъм и били и много по-симпатични. Мен ако питаш, ще постъпи при нас.

— Нещо съмнително?

— А, не. Куин очевидно му е казал да не припарва до кабинета на Лок. Той предал на жена си, че при него не влизал никой, освен няколко секретарки и съдружниците. Споделил, че според Куин Лок си бил особняк и не бил много общителен. Но едва ли подозира нещо. Жена му казала, че фирмата май се интересува от някои неща, които не й влизат в работата.

— Какви например?

— Лични въпроси. Деца, дали работят съпругите и тъй нататък. Изглеждала малко подразнена, но вероятно само е споделила едно наблюдение. В събота сутринта рекла на Мич, че няма да позволи на някакви адвокатчета да й нареждат кога да работи и кога да ражда. Но не е болка за умиране.

— Той дава ли си сметка, че му предлагаме постоянна работа?

— Според мен, да. Не е отварял дума, че ще остане във фирмата само някоя и друга година, а после ще се премести. Мен ако питаш, е разбрал какво се очаква от него. И той като другите иска да стане съдружник. Едвам свързва двата края и парите му трябват.

— А за вечерята у нас?

— Били притеснени, но прекарали добре. Много им харесала къщата. И са възхитени от жена ти.

— Секс?

— Всяка вечер. Бяха като на меден месец.

— Какво правеха?

— Е, нали знаеш, няма как да видим. Звучеше нормално. Нищо особено. Сетих се за теб и колко обичаш снимките. Виках си, жалко, че не можем да монтираме няколко камери за онова приятелче, Оли.

— Стига, Девашър!

— Може би другия път.

Замълчаха, Девашър се вгледа в бележника си. Угаси пурата в пепелника и се усмихна на себе си.

— Общо взето — рече той, — имат здрав брак. Обичат се. Твоят шофьор каза, че са се държали за ръце целия уикенд. Нито една остра дума през трите дни. Доста добре, нали? Но какво да кажа аз? Нали съм се женил три пъти.

— Да де. А деца?

— След две години. Искала да поработи малко, а после да роди.

— Какво ще кажеш за младежа?

— Свестен е. И много амбициозен. Няма да миряса, докато не стигне до върха. Ще поеме някои рискове, ако се наложи, ще наруши някои правила.

Оли се усмихна.

— Ето това исках да чуя.

— Два телефонни разговора. И двата с майка й в Кентъки. Нищо особено.

— А нещо за неговото семейство?

— Не са го споменавали.

— Нито дума за Рей?

— Още проверяваме, Оли. Дай ни малко време.

Девашър затвори папката на Макдиър и отвори друга, много по-дебела. Ламбърт потърка слепоочията си, загледан в пода.

— Нещо ново? — попита той тихо.

— Новината не е добра, Оли. Вече съм убеден, че Ходж и Козински са комбина. Миналата седмица Федералното бюро за разследване издало заповед за обиск у Козински. Намерили нашите микрофони. Казали му, че къщата му се подслушва, но, разбира се, не знаят от кого. Козински го съобщи на Ходж миналия петък, бяха се скрили в библиотеката на третия етаж. Имаше микрофон наблизо и чухме отделни фрази. Говореха за подслушването. Убедени са, че навсякъде има микрофони, и подозират нас. Много внимават къде приказват.

— Защо ФБР е издал заповед за обиск?

— Уместен въпрос. Може би заради нас. За да изглежда всичко законно. Във ФБР ни имат уважението.

— Кой агент?

— Тарънс. Случаят очевидно е възложен на него.

— Бива ли го?

— Да. Млад, зелен, прекалено старателен, но си разбира от работата. Нашите не могат да се мерят с него.

— Колко пъти е говорил с Козински?

— Няма как да узнаем. Допускат, че ги подслушваме, затова си отварят очите. Знаем, че миналия месец са се срещали четири пъти, но не изключвам да са повече.

— Много ли се е раздрънкал?

— А, едва ли. Още опипват почвата. За последен път ги засякохме да разговарят преди седмица и той не каза кой знае какво. Уплашен е до смърт. Увещават го как ли не, но получават малко. Още не се е престрашил да им сътрудничи. Не забравяй, че те се свързаха с него. Поне така си мислим. Взели са му страха и той е бил на път да приеме. Сега обаче се е разколебал. Ала все още е във връзка с тях и това ме безпокоя.

— Жена му знае ли?

— Едва ли. Вижда, че мъжът й се държи странно, а той го обяснява с напрежението във фирмата.

— А за Ходж?

— Доколкото знаем, още не е говорил с онези от Федералното бюро. Те с Козински си приказват или по-скоро си шушукат много. Ходж повтаря като курдисан, че го е страх до смърт от ФБР, че не играят честно, че се опитват да го преметнат. Няма да предприеме нищо без Козински.

— Ами ако премахнем Козински?

— Ходж ще се преобрази. Но не сме стигнали чак дотам. По дяволите, Оли, той не е някой изпечен гангстер, който ни мъти водата. Много свестен младеж е, има и деца.

— Страшно състрадателен си, няма що! Да не мислиш, че ми е приятно? Господи, дето е думата, почти съм ги отгледал тези хлапетии!

— Ще ги вкараме в пътя, преди да е станало късно. В Ню Йорк стават подозрителни, Оли. Задават прекалено много въпроси.

— Кой?

— Лазаров.

— Какво си им казал, Девашър?

— Всичко. Това ми е работата. Вдругиден те чакат в Ню Йорк, за да им дадеш пълна информация.

— Какво искат?

— Отговори. И планове.

— Планове за какво?

— Предварителни планове за елиминирането на Козински, Ходж и Тарънс, ако се наложи.

— Тарънс ли! Ти да не си полудял, Девашър? Само това оставаше да елиминираме полицай. Ще изпратят цяло поделение.

— Лазаров е глупак, Оли, Знаеш го. Не е с всичкия си, но защо да му го казваме!

— А защо да не му го кажа? Ще ида в Ню Йорк и ще му кажа право в очите, че е пълен глупак.

— Направи го, Оли. Направи го!

Оливър Ламбърт скочи от стола й се отправи към вратата.

— Дръжте под око Макдиър още един месец.

— То се знае, Оли. Той ще постъпи при нас. Не бери грижа.

4

Маздата бе продадена за двеста долара — почти всичките веднага отидоха за наемане на камион. Сумата щеше да бъде възстановена на Мич в Мемфис. Подариха или изхвърлиха половината мебели — очукали и разностилни, а на камиона натовариха всичко на всичко хладилник, легло, кухненски бюфет и скрин, малък цветен телевизор, кашони с чинии, дрехи и дреболии и една стара кушетка, която взеха от сантименталност и която нямаше да остане дълго в новото им жилище.

Аби държеше Хърси, кученцето, докато Мич караше през Бостън на юг, към далечния юг, където им обещаваха по-добър живот. Три дни пътуваха по странични шосета, радваха се на природата, пееха заедно с радиото, спяха в евтини мотели и говореха за къщата, беемвето и новите мебели, за деца и богатство. Сваляха прозорците и оставяха вятърът да ги духа, когато камионът достигаше почти максималната си скорост — седемдесет километра в час. По едно време някъде в Пенсилвания Аби подметна да погостуват малко в Кентъки. Мич не каза нищо, но избра маршрута през Южна и Северна Каролина и Джорджия и не се доближи до Кентъки на повече от триста километра. Аби си премълча.

Пристигнаха в Мемфис в четвъртък сутрин и както им бяха обещали, черното беемве бе спряно пред гаража, сякаш там му бе мястото. Мич се загледа в колата, Аби — в къщата. Моравата в двора бе гъста, зелена и добре подстригана. Живият плет бе подрязан, невенът бе цъфнал.

Ключовете бяха под една кофа в бараката, както им бяха обещали.

Поразходиха се с колата колкото да я опитат и разтовариха бързо камиона, та съседите да не видят скромното им имущество. Върнаха камиона на най-близкия представител на компанията. Пак покараха колата.

Дизайнерката, която щеше да обзаведе и кабинета на Мич, дойде следобед и донесе мостри за мокет, бои, подови настилки, пердета, завеси, тапети. След жилището в Кеймбридж на Аби й се видя малко смешно, че ще идва дизайнерка, но не се възпротиви. Мич веднага се отегчи, извини се и излезе пак с колата. Обиколи тихите сенчести улици с дървета от двете страни в хубавия квартал, където вече живееше. Усмихваше се, когато хлапетии с велосипеди спираха и подсвиркваха при вида на новака кола. Помаха на раздавача, който, плувнал в пот, вървеше по тротоара. Ето че той, Мичъл И. Макдиър, двадесет и пет годишен, завършил право преди някаква си седмица, бе пристигнал.

В три часа отидоха с дизайнерката в скъп магазин за мебели, където управителят учтиво ги осведоми, че господин Оливър Ламбърт вече е направил необходимото, та ако си изберат обзавеждане, да го вземат на кредит. Купиха покъщнина за целия си дом. От време на време Мич се мръщеше и два пъти се наложи да се откажат от някои много скъпи вещи, но този ден думата имаше Аби. Дизайнерката все я хвалеше за невероятния вкус, после каза, че ще се видят с Мич в понеделник, за да обзаведат кабинета му. Отлично, отвърна той.

С карта на града тръгнаха към жилището на Куин. Аби бе виждала къщата при първото им посещение, но не се сещаше как се стига до нея. Беше в квартал, наречен Чикаго Гардънс, и тя помнеше залесените площи, огромните къщи и предните дворове с цветя, поддържани от градинари. Паркираха на алеята след новия мерцедес и стария мерцедес.

Прислужницата кимна учтиво, но не се усмихна. Заведе ги във всекидневната и ги остави. Къщата бе тъмна и тиха — ни деца, ни гласове, никой. Те се любуваха на мебелите и чакаха. Говореха си шепнешком, после започнаха да губят търпение. Да, наистина бяха поканени на вечеря днес, четвъртък, 25 юни, в шест часа вечерта. Мич пак погледна часовника си и каза, че е обидно. Продължиха да чакат.

От антрето се появи Кей и се опита да се усмихне. Очите й бяха подпухнали и безжизнени, от ъгълчетата им се стичаше грим. По страните й се виждаха сълзи, тя държеше на устата си носна кърпа.

Прегърна Аби и седна до нея на канапето. Както хапеше кърпичката, заплака по-високо.

Мич коленичи пред нея.

— Кей, какво се е случило?

Тя притисна кърпичката до устата си и поклати глава. Аби стисна едното й коляно, а Мич я потупа леко по другото. Наблюдаваха я със страх, очакваха най-лошото. Дали не бе станало нещо с Ламар или с някое от децата?

— Случи се трагедия — каза тя, както хлипаше.

— С кого? — попита Мич.

Кей избърса очи и въздъхна дълбоко.

— Двама служители на фирмата са загинали днес — Марти Козински и Джо Ходж. Бяхме много близки с тях.

Мич седна върху масичката. Помнеше Марти Козински от второто си посещение през април. Беше обядвал с него и с Ламар в закусвалня на Фрънт Стрийт, Предстоеше му да стане съдружник, ала съвсем не изглеждаше ентусиазиран. Мич не можеше да си припомни Джо Ходж.

— Какво се е случило? — попита той.

Кей вече не плачеше, но сълзите продължаваха да се стичат. Тя избърса отново лицето си и го погледна.

— Не знаем със сигурност. Бяха на Големия Кайманов остров, гмуркали се с водолазни костюми. На лодката станала експлозия, предполагаме, че са удавили. Ламар каза, че не знаели подробности. Преди няколко часа имало заседание на фирмата, на което им го съобщили. Ламар едвам намерил сили да се прибере.

— Къде е?

— При басейна. Чака ви.

Седеше на няколко метра от басейна, на бял метален градински стол до масичка, над която имаше малък чадър. Въртящата се пръскачка до цветната леха тракаше, съскаше и хвърляше вода в съвършена дъга, която обхващаше масата, чадъра, стола и Ламар Куин. Той беше съвсем мокър. От носа, ушите и косата му капеше вода. Синята му памучна риза и вълнените панталони бяха прогизнали. Беше без чорапи и обувки.

Седеше като вкаменен, без да трепва, въпреки че водата непрекъснато го обливаше. Бе потънал в мислите си. Някакъв предмет

до оградата в далечината бе приковал вниманието му. В една локва на бетона до стола се виждаше неотворена бутилка бира „Хайнекен“.

Мич огледа моравата отчасти за да се увери, че съседите не ги виждат. Нямаше как да ги видят. Кипарисите, извисили се на близо три метра досущ като ограда, осигуряваха пълно уединение. Мич обиколи басейна и спря в края на сухото място. Ламар го забеляза, кимна, опита се да се поусмихне и му посочи един мокър стол. Мич го дръпна встрани и седна тъкмо когато се изсипа нова струя вода.

Ламар пак се вторачи в оградата или в това, което гледаше в далечината. Седяха така сякаш цяла вечност и слушаха тракащата пръскачка. Сегиз-тогиз Ламар поклащаше глава и се опитваше да промърмори нещо. Мич се усмихваше неловко, не знаеше какво да каже и дали изобщо е нужно да говори.

— Колко жалко, Ламар! — осмели се той най-накрая.

Ламар го чу и го погледна.

— Наистина.

— Просто не знам какво да кажа.

Ламар откъсна очи от оградата и се извърна към Мич. Тъмната му коса бе мокра и падаше върху очите му, които бяха зачервени и изразяваха болка. Той се взираше и чакаше да отмине следващата струя вода.

— Знам. Какво ли да каже човек! Съжалявам, че се случи сега, днес. Нямахме настроение за готвене.

— Остави това. Преди малко загубих всякакъв апетит.

— Помниш ли ги? — попита Ламар, издухвайки вода от устните си.

— Спомням си Козински, но не и Ходж.

— Марти Козински бе един от най-добрите ми приятели. От Чикаго е. Постъпил е във фирмата три години преди мен и вече му бе ред да стане съдружник. Голям адвокат, всички му се възхищавахме и ходехме за съвети при него. Беше може би най-добрият във фирмата при водене на преговори. Бе спокоен, издържаше на напрежение. — Ламар обърса веждите си и се загледа в земята. Когато заговори, от носа му захапа вода, която му пречеше. — Има три деца. Близначките са един месец по-големи от нашия син, все си играят заедно.

Стисна очи, прехапа устна и заплака.

Мич искаше да си тръгне. Опитваше се да не гледа приятеля си.

— Много съжалявам, Ламар. Наистина.

След няколко минути сълзите спряха, но не и водата. Мич огледа ширналата се морава — търсеше крана. На два пъти събра смелост да попита дали да спре пръскачката, но и двата пъти реши, че щом Ламар издържа, ще издържи и той. Може би му помагаше. Погледна часовника си. След час и половина щеше да се стъмни.

— Как е станала злополуката? — попита накрая.

— Не ни казаха много. Гмуркали се с водолазни костюми, когато на лодката избухнал взрив. Капитанът, леководолаз, също загинал. Местен човек от островите. Сега се опитват да пренесат телата.

— Къде са били жените им?

— Вкъщи, слава Богу. Те двамата бяха в командировка.

— Не мога да си спомня Ходж.

— Беше висок, рус, все си мълчеше. От хората, с които уж се познаваш, но не помниш. И той като тебе е завършил Харвард.

— На колко години бе?

— И двамата, той и Марти, бяха на тридесет и четири. След Марти бе негов ред да стане съдружник. Бяха много близки. Всички сме близки, особено сега.

Ламар приглади с две ръце правата си коса назад. Стана и отиде на сухо. От ризата и маншетите на панталоните му се стичаше вода. Изправи се до Мич и загледа с празен поглед върховете на дърветата в съседния двор.

— Как е беемвето?

— Бива си го. Страхотно е. Благодаря ти, че си го докарал.

— Кога пристигнахте?

— Тази сутрин. И вече навъртях хиляда километра.

— Яви ли се дизайнерката?

— Да. Изхарчиха с Аби заплатата ми за догодина.

— Чудесно. Къщата е хубава. Радваме се, че си при нас, Мич. Само съжалявам, че се получи така. Тук ще ти хареса.

— Няма защо да се извиняваш.

— Още не мога да повярвам. Като вцепенен съм. Не знам как ще погледна в очите жената и децата на Марти. Предпочитам да ме налагат с камшик, отколкото да ида у тях.

Жените се показаха, прекосиха терасата и слязоха по стълбите към басейна. Кей намери крана и пръскачката млъкна.

По залез-слънце си тръгнаха от Чикаго Гардънс и поеха с колата по натоварената магистрала на запад към центъра. Държаха се за ръце, но почти не говореха. Мич отвори люка на покрива и свали прозорците. Аби порови в една кутия със стари касетки и намери запис на Брус Спрингстийн. Стереото работеше чудесно. „Закопняло сърце“ бумтеше през прозорците, докато малката лъскава кола се носеше към реката. Топлият, лепкав влажен въздух на летен Мемфис се спусна заедно с тъмнината. Игрищата за софтбол оживяваха, отборите от едри мъжаги с впити панталони от изкуствена материя и яркозелени и флуоресцентно-жълти фланелки очертаваха тебеширени линии и се готвеха за битка. От колите пред заведенията за бързо хранене се изсипваха младежи, дошли да се почерпят бира, да побъбрят и да се свалят. Мич започна да се усмихва. Стараеше се да забрави Ламар, Козински и Ходж. От къде на къде ще е тъжен? Не му бяха приятели. Мъчно му беше за техните семейства, но всъщност не познаваше тези хора. А той, Мичъл И. Макдиър, беден млад човек, израсъл без семейство, можеше да бъде щастлив по много причини. Красива жена, нова къща, нова кола, нова работа, току-що получена в Харвард диплома. Остър ум и здраво тяло: не бе склонен към пълнеене и не се нуждаеше от много сън. Осемдесет хиляди годишно, засега. След две години можеше да получава шестцифрена заплата и единственото, което се искаше от него, бе да работи по деветнадесет часа на ден. За какво повече можеше да мечтае!

Спря пред една бензиностанция на самообслужване и си наля шестдесет литра. Плати и купи освен това шест дъвки. Аби отвори две и отново се понесоха с другите коли. Сега Мич вече се усмихваше.

— Я да хапнем — предложи той.

— Не сме облечени — отвърна Аби.

Той погледна дългите й, почернели от слънцето крака. Беше с бяла памучна пола над коленете и бяла блуза. Мич бе по шорти, с гуменки и избеляло черно поло.

— С крака като твоите можем да влезем във всеки нюйоркски ресторант.

— Какво ще кажеш за „Рандеву“? Там посетителите не бяха облечени официално.

— Чудесна идея.

Спряха на платен паркинг в центъра и извървяха пеш две пресечки, за да стигнат до тясна уличка. Миризмата на скара се смесваше с летния въздух и се стелеше като мъгла над паважа. Проникваше неусетно през носа, устата и очите и възбуждаше апетита им. На уличката нахлуваше дим от вентилационни тръби, които под земята стигаха до масивните пещи, където се печаха най-хубавите свински котлети в най-добрия ресторант в град, прочут с ненадминатата си скара. Ресторант „Рандеву“ се помещаваше в сутерена на стара сграда от червени тухли, която, ако не беше заведението, е щяла да бъде разрушена преди десетилетия.

Пред „Рандеву“ винаги се тълпяха чакащи, но в четвъртък като че ли бе по-спокойно. Въведоха ги в приличния на пещера, просторен шумен ресторант и ги настаниха на малка маса с червена карирана покривка. Докато стигнаха до масата, погледите на всички се насочиха към тях. Както винаги. Мъжете спираха да ядат, замръзваха с къс месо между зъбите, когато Аби Макдиър вървеше бавно като манекенка на модно ревю. Веднъж в Бостън минаваше по тротоара и уличното движение направо спря. Бе нещо обикновено да й подсвиркват и подвикват. И съпругът й бе свикнал. Страшно се гордееше с красивата си жена.

Пред тях застана намръщен чернокож с червена престилка.

— Доволен ли сте, сър? — попита той.

Листът с менюто бе напечатан върху подложки на масата, които бяха излишни. Котлети, котлети и пак котлети.

— Две порции с гарнитура, сирене и кана бира — отвърна Мич веднага.

Келнерът не си записа нищо, само се обърна и изкрещя по посока на входа:

— Две с гарнитура, сирене и кана!

Когато се отдалечи, Мич хвана крака на Аби под масата. Тя го плесна по ръката.

— Красива си — заяви той. — Кога съм ти го казвал за последен път?

— Преди около два часа.

— Два часа ли? И аз съм един!

— Не го прави.

Мич пак я хвана за крака и помилва коляното й. Тя не се дръпна. Усмихна му се чаровно, на бузите й се появиха две трапчинки, зъбите й блеснаха на слабата светлина, меките й светлокафяви очи грейнаха. Тъмнокестенявата й коса бе права и се спускаше плавно няколко сантиметра под раменете й.

Келнерът донесе бирата и напълни две халби, без да казва и дума. Аби отпи малка глътка и престана да се усмихва.

— Мислиш ли, че Ламар е добре? — попита тя.

— Не знам. Най-напред реших, че е пиян. Чувствах се като идиот, докато гледах как го облива водата.

— Торният! Кей каза, че погребенията навярно ще бъдат в понеделник, стига да успеят да пренесат телата.

— Хайде да говорим за нещо друго. Не обичам погребенията, никакви погребения, дори и да съм отишъл само от уважение и да не познавам починалия. Имам лоши спомени.

Донесоха им и котлетите. Сервираха им ги в картонени чинии с алуминиево фолио, в което да се събира мазнината. До дългите парчета месо, обилно полета със специален сос, сложиха чинийка със салата от зеле и друга с фасул. Те хванаха котлетите с пръсти.

— За какво да говорим? — попита Аби.

— За деца.

— Мислех, че ще почакаме няколко години.

— Да. Но дотогава трябва да се упражняваме старателно.

— Упражнявахме се във всеки мотел край шосето от Бостън до тук.

— Знам, но не и в новата ни къща.

Мич раздели два котлета и опръска веждите си със сос.

— Нанесохме се едва тази сутрин.

— Знам. Но какво чакаме?

— Мич, държиш се, като че не ти обръщам внимание.

— Ами да, от тази сутрин не ми обръщаш. Я да го направим довечера, щом се приберем, нещо като освещаване на новата ни къща.

— Ще видим.

— Определяш ми среща? А видя ли го оня там? Ще си счупи врата, за да види краката ти. Ако съм мъж на място, ще ида и ще му ударя един по задника.

— Да. Определям ти среща. Не им обръщай внимание на тези приятелчета. Зяпат теб. Намират те за хубав.

— Много смешно!

Мич оглозга ребрата, изяде и половината от порцията на Аби. Когато изпиха бирата, той плати сметката и излязоха на пресечката. Караше внимателно през града и намери по името улицата, която бе запомнил при една от многото си обиколки с колата през деня. На два пъти зави погрешно и накрая откри улица Медоубрук и дома на господин и госпожа Мичъл И. Макдиър.

Дюшекът и магарето на леглото бяха оставени на пода в спалнята, около тях имаше кашони. Хърси се скри под един лампион и ги загледа как се „упражняват“.

След четири дни, в деня, когато Мич трябваше да седне за пръв път на новото си бюро, той и очарователната му съпруга отидоха заедно с останалите тридесет и деветима служители във фирмата и очарователните им съпруги да отдадат последна почит на Мартин С. Козински. Катедралата бе пълна. Оливър Ламбърт държа толкова хубаво и трогателно слово, че дори Мичъл Макдиър, който бе погребал баща и брат, настръхна. Аби се просълзи при вида на вдовицата и децата.

Същия следобед се събраха отново в презвитерианската църква в Източен Мемфис, за да се сбогуват с Джоузеф М. Ходж.

5

Малкият вестибюл пред кабинета на Ройс Макнайт бе празен, когато Мич пристигна навреме, точно в осем и половина. Изпъшка, прокашля се и зачака притеснено. Иззад, двата шкафа с папки се появи възрастна секретарка със синкава коса и го изгледа навъсено. Мич разбра, че не е желан, представи се и обясни, че има среща с Макнайт за този час. Жената се усмихна и се представи като Луиз, лична секретарка на господин Макнайт от тридесет години. Предложи му кафе. Да, каза той, без мляко. Тя изчезна и се върна с чаша и чинийка. Уведоми шефа си по вътрешния телефон и покани Мич да седне. Вече го бе познала. Една от другите секретарки й го бе показала на погребенията предния ден.

Жената се извини за тъжното настроение в сградата. На никого не му било до работа, обясни тя, щели да минат дни, докато нещата влязат в релси. Младежите били много свестни. Телефонът иззвъня и тя каза, че господин Макнайт е на важно заседание и не може да бъде безпокоен. Телефонът иззвъня повторно, секретарката изслуша какво й обясняват и въведе Мич в кабинета на съдружника мениджър.

Оливър Ламбърт и Ройс Макнайт го поздравиха и го представиха на други двама съдружници, Виктор Милиган и Ейвъри Толсън, седнали около малката заседателна маса. Изпратиха Луиз за още кафе. Милиган завеждаше данъчния отдел, а Толсън, четиридесет и една годишен, бе един от най-младите съдружници.

— Мич, извинявай за толкова потискащото начало — поде Макнайт. — Драго ни беше, че присъстваше на погребенията вчера, но съжаляваме, че първият ти ден като служител във фирмата е толкова скръбен.

— Чувствах, че трябва да дойда на погребенията — каза Мич.

— Гордеем се, че си при нас, и имаме големи планове за теб. Току-що загубихме двама от най-добрите си адвокати. И двамата се занимаваха само с данъци, затова ще изискваме от теб повече. Сега всички ще трябва да работим повече.

Луиз донесе табла с кафе. Сребърен кафеник, фин порцелан.

— Направо сме покрусени — каза Оливър Ламбърт. — Трябва да ни разбереш.

Всички около масата кимнаха и се смръщиха. Ройс Макнайт прегледа някакви записки в един бележник.

— Мич, вече говорихме за това. Всеки служител във фирмата е прикрепян към някой съдружник, който му е наставник и ръководител. Тези взаимоотношения са много важни. Гледаме да пращаме служителите при съдружник, с когото ще се сработят, и обикновено не бъркаме. Е, правили сме и грешки. Несъвместими характери или кой знае какво, но ако се случи, просто преместваме сътрудника. Ще работиш с Ейвъри Толсън.

Мич се усмихна притеснено на своя нов наставник.

— Ще работиш под негово ръководство, ще му помагаш с делата и преписките. Ще се занимаваш изцяло с данъчно облагане.

— Чудесно.

— Да не забравя, бих искал да обядваме заедно днес — каза Толсън.

— На драго сърце — отговори Мич.

— Вземи моята лимузина — предложи Ламбърт.

— Така смятах да направя — отвърна Толсън.

— Кога ще получа лимузина и аз? — попита Мич.

Всички се усмихнаха и изглежда, посрещнаха с облекчение шегата.

— След двадесетина години — рече Ламбърт.

— Мога да почакам.

— Как е беемвето? — запита Виктор Милиган.

— Страхотно. Няма грешка.

— Настанихте ли се?

— Да. Всичко е чудесно. Благодарен съм на фирмата, че ни помогна във всичко. Направихте така, че да се почувстваме добре дошли. Ние с Аби сме ви много признателни.

Макнайт престана да се усмихва и пак погледна бележника.

— Както ти казах, Мич, най-важно е да си вземеш изпита. Имаш месец и половина да се подготвиш, ние ще ти съдействаме във всяко отношение. Имаме курсове за опресняване на материала, ръководени от наши служители. Преговаря се целият материал за изпита, а

подготовката ти ще наблюдаваме всички и особено Ейвъри. Поне половината от работния ден ще отделяш на това, както и по-голямата част от свободното си време. Никой от адвокатите във фирмата не е бил късан на изпита.

— Аз няма да бъда първият.

— Ако те скъсат, ще ти вземем беемвето — обади се Толсън и се подсмихна.

— Секретарка ще ти бъде една жена на име Нина Хъф. Работи във фирмата повече от осем години. Особнячка е, не е хубавица, но е много способна. Знае доста за правото и има склонност да дава съвети, особено на новоназначените. От теб ще зависи да я поставиш на място. Ако не се сработите, ще я преместим другаде.

— Къде е кабинетът ми?

— На втория етаж, след кабинета на Ейвъри. Дизайнерката ще дойде следобед, за да избере бюрото и мебелите. По възможност приеми съветите й.

Ламар също бе на втория етаж и засега тази мисъл бе успокояваща. Мич си спомни как той е седял до басейна, мокър до кости и разплакан, и как е говорел несвързано.

Макнайт продължи:

— Мич, май забравих да ти кажа нещо, за което трябваше да поговорим още при първото ти идване.

Мич изчака и накрая каза:

— Какво?

Съдружниците наблюдаваха съсредоточено Макнайт.

— Никога не сме си позволявали някой наш служител да започне работа със заеми, натрупани през следването. Предпочитаме да се тревожиш за други неща и да харчиш заплатата си за друго. Каква сума дължиш?

Мич отпи от кафето, като мислеше бързо.

— Почти двадесет и три хиляди долара.

— Още утре сутринта остави документите на бюрото на Луиз.

— Хм, искате да кажете, че фирмата покрива заемите?

— Такава е нашата политика. Освен ако нямаш нещо против.

— Нямам. Не знам какво да кажа.

— Не е нужно да казваш нищо. През последните петнадесет години сме постъпвали така с всичките си служители. Просто занеси

документите на Луиз.

— Много сте щедър, господин Макнайт.

— Да, наистина.

Ейвъри Толсън не млъкна, докато лимузината си проправяше път през обедното улично движение. Мич много приличал на него. И той бил бедно момче от разбито семейство, също бил расъл по чужди семейства из Югозападен Тексас, останал на улицата, след като завършил средно образование. Работел нощна смяна във фабрика за обувки, за да се издържа в колежа. Извадил късмет — спечелил стипендия. Завършил с отличие, кандидатствал право в единадесет университета и избрал Станфорд. Дипломирал се втори по успех в курса и отказал предложенията на всички големи правни кантори по западното крайбрежие. Искал да се занимава с данъци, с нищо друго, освен с данъци. Оливър Ламбърт го назначил преди шестнадесет години, когато във фирмата работели някакви си тридесетина юристи.

Имал жена и две деца, но не каза много за семейството си. Говореше за пари. Те били неговата страст. Вече имал един милион в банката, а след две години щял да спести още милион. При четиристотин хиляди годишен доход нямало да бъде трудно. Бил се специализирал по регистрацията на дружества за закупуване на супертанкери. Бил най-големият експерт в тази област и хонорарът му бил триста долара на час, работел по шестдесет, че и по седемдесет часа на седмица.

Мич щял да започне със сто долара на час и щял да работи най-малко по пет часа на ден, докато си вземе изпита и получи удостоверение. След това се очаквало да работи по осем часа на ден и да получава по сто и петдесет долара на час. Отчитането на извършената работа било най-важното във фирмата. Всичко се въртяло около него. Издигането в службата, повишението на заплатата, премиите, оцеляването, успехът, всичко зависело от това какво си свършил. Особено при младите адвокати. Наказанието ти било в кърпа вързано, ако не изпълниш и не отчетеш възложената ти за деня работа. Ейвъри не си спомнял някой да е бил наказван. Било просто нечувано служител от фирмата да не си свърши работата.

Адвокатите на щат получавали средно по сто седемдесет и пет долара на час, а съдружниците — по триста. Милиган получавал по четиристотин от двама свои клиенти, а Нейтан Лок веднъж взел петстотин долара на час — оправял данъците на фирма, прехвърлила капитали в чужбина. Петстотин долара на час! Ейвъри се опиваше от тази мисъл и умножаваше петстотин на час по петдесет часа на седмица по петдесет седмици в годината. Един милион двеста и петдесет хиляди на година! Ей така се печелят пари в тази сфера. Събираш неколцина юристи, които работят на час, и изграждаш цяла династия. Колкото повече юристи привличаш, толкова повече печелят съдружниците.

Толсън предупреди Мич да не пренебрегва отчитането на дневната работа. Това било първото правило за оцеляване. Ако нямал дела, които да отчете, веднага да се обадел в неговия кабинет. Той бил затънал в преписки. На десето число всеки месец съдружниците се събирали на обед и преглеждали отчетите от предния месец. Било си направо цяла церемония. Ройс Макнайт четял името на всеки адвокат, после месечния му отчет. Надпреварата между съдружниците била голяма, но добронамерена. Всички ставали богати. А каква по-силна подбуда! Колкото до юристите на щат, смъмряли ги само ако отчетът им бил лош два поредни месеца. Премии се полагали при много добри отчети. Служителите ставали съдружници въз основа на отчетите за спечелените пари. Така че, Мич, не го подценявай, предупреди отново Толсън. Отчетът бил най-важното — след като си вземел изпита, разбира се.

Този изпит бе тежък, бе голямо изпитание, нещо като обред, но човек, завършил Харвард, нямал от какво да се бои. Толсън посъветва младия си колега просто да се съсредоточи върху опреснителните курсове и да си припомни всичко, което току-що е учил в юридическия факултет.

Лимузината зави в една пресечка между две високи здания и спря пред малък навес над тротоара, който стигаше до черна метална врата. Ейвъри погледна часовника си и каза на шофьора:

— Ела да ни вземеш в два часа.

Цели два часа за обед, помисли си Мич. Това прави над шестстотин долара отчетно време. Какво прахосничество!

Клубът „Манхатън“ бе на последния етаж в десететажна административна сграда, използувана за последен път в началото на петдесетте години. Ейвъри я нарече съборетина, но побърза да изтъкне, че клубът е най-изисканото заведение в града. Кухнята била отлична, тук идвали само бели богаташи, мебелировката била много тузарска. Силни обеди за силни хора. Банкери, адвокати, ръководители на предприятия, предприемачи, неколцина политици и неколцина аристократи. Покритият с позлата асансьор непрестанно сновеше между неизползуваните кабинети и спираше на изискания десети етаж. Салонният управител се обърна към Толсън на малко име и попита за добрите си приятеля Оливър Ламбърт и Нейтан Лок. Изказа съболезнованията си за Козински и Ходж. Ейвъри му благодари и му представи новия служител във фирмата. Масата в ъгъла, която предпочиташе, ги очакваше. Вежлив негър на име Елис им поднесе листа с менюто.

— Никой във фирмата не пие на обед — каза Ейвъри, като разтвори своята папка с менюто.

— И аз не пия на обед.

— Това е добре. Какво искаш?

— Чай с лед.

— Чай с лед за него — обърна се Ейвъри към келнера. — За мен донеси мартини „Бомбай“ с лед и три маслини.

Мич не каза нищо, само се усмихна зад листа с менюто.

— Имаме прекалено много правила — промърмори Ейвъри.

След първото мартини си поръча второ, но после спря. Поръча обед за двамата. Пържена риба. Специалитетът на деня. Много внимавал да не напълнее, поясни Ейвъри. Ходел всеки ден и в здравен клуб, в неговия здравен клуб. Покани и Мич да дойде и да се попоти с него. Може би щом си вземе изпита. Последваха обичайните въпроси за футбола в колежа и обичайното скромничене.

Мич попита за децата. Ейвъри му отговори, че живеели с майка си.

Рибата бе недопържена, а печените картофи — твърди. Мич ровеше в чинията, ядеше бавно салатата и слушаше съдружника, който му разправяше за почти всички в ресторанта. Кметът обядваше на голяма маса с неколцина японци. На съседната маса бе един от банкерите, клиенти на фирмата. Имаше още няколко известни адвокати

и хора от корпорации, всички ядяха лакомо и важно. Беше задушно. Според Ейвъри всички членове на клуба били важни клечки, хора, от които зависело много и в тяхната област, и в града. Тук Ейвъри бе свой човек.

И двамата се отказаха от десерта и поръчаха кафе. Мич трябвало да идва на работа в девет, обясни Ейвъри, като запали една пура. Секретарките пристигали в осем и половина. Работното време било от девет до пет, но никой не работел по осем часа. Колкото до него, той идвал в осем и рядко си тръгвал преди шест. Можел да отчита дванадесет часа, и то всеки ден, независимо колко часа всъщност е работил. Дванадесет часа на ден пет дни седмично по триста долара на час петдесет седмици в годината. Деветстотин хиляди долара отчетено време! Такава била целта му. Миналата година отчел седемстотин хиляди, но си имал лични проблеми. Фирмата не се интересувала дали Мич ще идва в шест или в девет сутринта, стига да си вършел работата.

— В колко часа се отключват вратите? — попита той.

Всеки си имал ключ, обясни Ейвъри, та да идва и да си тръгва, когато пожелае. Хората от охраната били много строги, ала били свикнали с работохолици. Някои били прословути с работоспособността си. В по-младите си години Виктор Милиган бъхтил по шестнадесет часа на ден, включително в събота и неделя, докато не станал съдружник. После спрял да работи в неделя. Получил сърдечна криза и се отказал и от работата в събота. Лекарят му наредил да работи по десет часа на ден, а в събота и неделя да почива и оттогава на Милиган му бил крив целият свят. Марти Козински знаел малките имена на всички чистачки. Идвал в девет сутринта, защото държал да закусва с децата. Идвал в девет, но си тръгвал среднощ. Нейтан Лок твърдял, че не можел да работи добре, след като дойдат секретарките, затова се появявал в шест. Смятал за позор да започне по-късно. Бил на шестдесет и една години, имал десет милиона, пък работел от шест сутринта до осем вечерта и още половин ден в събота. Ако се пенсионирал, щял да умре.

Никой не отбелязвал кога пристигаш. Идваш и си отиваш, когато решиш. Важното е да си вършиш работата.

Мич каза, че е разбрал. Нямаше да му е за пръв път да работи по шестнадесет часа на ден.

Ейвъри му честити новия костюм. Имало неписан закон какво трябва да бъде облеклото и било ясно, че Мич го е схванал. Ейвъри имал шивач, възрастен кореец в Южен Мемфис, щял да прати при него й Мич, когато му било по джоба. Петстотин за костюм. Мич каза, че може да почака година-две.

Прекъсна ги един адвокат от някаква по-голяма кантора, който изказа съболезнованията си за починалите и попита как са семействата им. Миналата година били работили двамата с Джо Ходж по едно дело и сега просто не можел да повярва. Ейвъри го представи на Мич. Каза, че е бил на погребението. Очакваха с Мич онзи да ги остави, но адвокатът все си повтаряше като курдисан колко му било мъчно. Очевидно се интересуваше от подробностите. Ейвъри не му съобщи нищо и той най-после се махна.

Към два часа повечето посетители се наобядваха и започнаха да се разотиват. Ейвъри подписа чек и салонният управител ги изпрати до вратата. Шофьорът стоеше търпеливо до задния край на лимузината. Мич се качи отзад и потъна в голямата кожена седалка. Наблюдаваше сградите и уличното движение. Гледаше забързаните пешеходци по напечените тротоари и се питаше колко ли от тях са виждали отвътре лимузина и са били в клуба „Манхатън“. Колко от тях щяха да бъдат богати след десет години? Усмихна се и се почувства добре. Харвард бе на хиляди километри. Харвард, вече без студентски заеми. Кентъки се намираше в друг свят. Миналото бе забравено. Мич бе успял.

Дизайнерката го чакаше в неговия кабинет. Ейвъри се сбогува и го помоли да дойде при него след час, за да започнат работа. Жената бе донесла проспекти за канцеларско обзавеждане и всякакви мостри. Мич я изслуша, като се стараеше да изглежда заинтересован, после и каза, че й се доверява напълно и разчита на нея да подбере каквото трябва. Тя се спря на масивно бюро от черешово дърво без чекмеджета, на големи кресла, тапицирани с виненочервена кожа, и на много скъп персийски килим. Мич прие всичко.

Дизайнерката си тръгна и той седна зад старото бюро, което изглеждаше много удобно и щеше да му свърши работа, само дето бе използвано и следователно не ставаше за нов адвокат в „Бендини, Ламбърт и Лок“. Кабинетът бе просторен, с два прозореца по метър и

осемдесет, които гледаха на север, точно към втория етаж на съседната стара сграда. Изгледът не беше особено приятен. С усилие Мич можеше да види малко от реката на северозапад. Стените бяха голи. Дизайнерката беше подбрала няколко картини. Той реши, че „личната стена“ ще е срещу бюрото, зад креслата: дипломите и другите грамоти трябваше да бъдат сложени в рамки и окачени на нея. Кабинетът бе голям за адвокат на щат. Много по-голям от кутийките, в които настаняваха новоназначените в Ню Йорк и Чикаго. Щеше да работи в него година-две. После щеше да се премести в друг, с по-хубав изглед. А след това — в ъглов кабинет, един от онези, където се дърпаха конците.

Секретарката му, госпожица Нина Хъф, почука на вратата и се представи. Бе набита жена на четиридесет и пет години, веднага личеше защо още е мома. Нали нямаше семейство, което да храни, очевидно си харчеше заплатата за дрехи и грим — без никаква полза. Защо ли все пак не си поддържаше фигурата? Тя тутакси го осведоми, че е във фирмата от осем и половина години и знаела всичко, което трябва да се знае за стила на работа тук. Ако имал въпроси, да я питал. Била известно време в машинописното бюро и се радвала, че се връща отново секретарка. Той кимна, сякаш бе разбрал всичко. Нина Хъф го запита знае ли как да борави с диктофона. Той потвърди, че е запознат. Предната година бил на стаж във фирма с триста служители на Уолстрийт, оборудвана с най-съвременна канцеларска техника. Но ако имал проблем, щял да я пита.

— Как се казва жена ви? — поинтересува се секретарката.

— Толкова ли е важно? — запита той в отговор.

— Ако се обади, няма да е лошо да знам името й, за да говоря мило и приятелски.

— Аби.

— Как предпочитате кафето?

— Без мляко, ще си го правя сам.

— Нямам нищо против да го правя аз. Влиза ми в задълженията.

— Оставете на мен.

— Всички секретарки го правят.

— Докоснете ли се до кафето ми, ще се погрижа да ви пратят в пощенската служба да лепите марки.

— Тук марките ги лепи машина. На Уолстрийт на ръка ли го правят?

— Изразих се образно.

— Е, запомних името на жена ви и решихме въпроса с кафето, тъй че съм готова да започна.

— Утре сутрин. Бъдете тук в осем и половина.

— Дадено, шефе!

Тя излезе и Мич се усмихна на себе си. Беше наистина оперена, но щеше да е забавно да работи с нея.

После дойде Ламар. Закъснял за среща с Нейтан Лок, но решил да се отбие и да види как е приятелят му. Радвал се, че кабинетите им са наблизо. Пак се извини за вечерята миналия четвъртък. Да, те с Кей и децата щели да дойдат у тях в седем, за да видят новата къща и мебелите.

Хънтър Куин бе на пет години, сестра му Холи — на седем. И двамата ядяха спагети много възпитано на новата маса в трапезарията и учтиво не обръщаха внимание на възрастните, които говореха за тях. Аби ги наблюдаваше и мечтаеше и тя да си има деца. Мич ги намираше за сладки, но не беше въодушевен. Бе погълнат от спомена за събитията през деня.

Жените се нахраниха бързо, после отидоха да разглеждат мебелите и да обсъдят как да ги наредят. Децата излязоха с кучето Хърси в задния двор.

— Малко съм изненадан, че са те сложили при Толсън — каза Ламар, след като избърса устата си.

— Защо?

— Никога не е бил настойник на нов служител.

— Има ли някаква причина?

— Не. Голям симпатяга е, но трудно се сработва с другите. Пада си единак. Предпочита да работи сам. Имаше някакви проблеми с жена си, шушука се, че са се разделили. Но той не обелва и дума за това.

Мич махна празната чиния и отпи от чая с лед.

— Добър ли е като адвокат?

— Да, много добър. Всички, които стават съдружници, са добри. Неговите клиенти са богаташи, които се чудят как да скрият от

данъчното милиони долари. Ейвъри регистрира дружества с ограничена отговорност. Много от операциите му са рисковани, а той е прочут с готовността си да поема рискове при укриването на данъци и след това да се бори със Службата за държавни приходи. Повечето му клиенти също са свикнали да рискуват. Ще ти се наложи да правиш доста проучвания и да търсиш пътища за заобикаляне на данъчните закони. Ще ти бъде интересно.

— Докато обядвахме, ми чете лекция как да отчитам свършената работа.

— Това е много важно. Постоянно ни пришпорват да отчитаме все повече и повече дела. А единственото, което можем да продадем, е времето си. Щом си вземеш изпита, Толсън и Ройс Макнайт ще преглеждат всяка седмица отчетите ти. Всичко е компютъризирано и могат да следят до цент каква е продуктивността ти. Първата половин година от теб ще се очаква да отчиташ тридесет-четиридесет часа седмично. Следващите две години — по петдесет часа. За да кандидатстваш за съдружник, трябва да си достигал шестдесет часа седмично. Никой от работещите във фирмата съдружници не отчита по-малко от шестдесет часа, и то с максимални хонорари.

— Това е много.

— Само на пръв поглед. Повечето кадърни адвокати могат да работят осем-девет часа на ден и да отчитат дванадесет. Викаме му „раздувка“. Не е съвсем почтено спрямо клиента, но всички го правят. Големите кантори са се наложили точно така. Такива са правилата на играта.

— Да, но не е честно.

— Не е честно и да търсиш клиенти сред пострадалите в катастрофи. Безнравствено е един адвокат да си прибира преспокойно хонорара, ако знае, че клиентът му е забъркан с наркотици и парите са мръсни. Много неща са безнравствени. Ами лекарите, дето преглеждат сто души на ден? Или които правят ненужни операции? Някои от най-неморалните хора, които съм срещал, са ми били клиенти. Не е проблем да надуеш хонорара, когато клиентът ти е мултимилионер и иска да излъже държавата, но държи ти да го направиш законно. Всички го вършим.

— Учат ли ви на това?

— Не. Сам се научаваш. В началото бъхтиш като ненормален, но така не може вечно. Затова тръгваш по по-краткия път. Повярвай, Мич, след една година във фирмата ще знаеш как да работиш десет часа, да отчиташ двойно повече. То е нещо като шесто чувство, което се развива у адвокатите.

— Какво друго ще развия?

Ламар разклати кубчетата лед в чашата си и се замисли.

— Известна доза цинизъм. Професията ще ти се отрази. Докато си следвал право, си си представял юриста като пръв благородник. Като човек, който отстоява човешките права, защитава Конституцията, закриля потиснатите, бори се за принципите на клиента си. А после, след като практикуваш половин година, си даваш сметка, че не сме нищо друго, освен маша в ръцете на някого. Може да ни купи всеки, който спечели наддаването, всеки мошеник, всеки простак с достатъчно пари да ни плати тлъстия хонорар. Вече нищо не те стряска. Хората си въобразяват, че това е почтена професия, но ще срещаш толкова продажни юристи, че ще ти иде да пратиш всичко по дяволите и да си намериш някаква човешка работа. Да, Мич, ще станеш циник. Тъжно наистина.

— Не биваше да ми го казваш точно сега, в началото на кариерата ми.

— Компенсира се от парите. Невероятно, човек е готов на всичко срещу двеста хиляди годишно.

— На всичко ли? Звучи ужасно.

— Съжалявам. Не е чак толкова страшно. Възгледите ми за живота се промениха рязко миналия четвъртък.

— Искаш ли да видиш къщата? Чудесна е.

— Може би друг път. Нека си поговорим.

6

В пет часа сутринта будилникът изтрещя на новото нощно шкафче под новия лампион и бе мигновено спрян. Мич прекоси замаян тъмната къща и намери Хърси, който чакаше пред задната врата. Пусна го в двора и се отправи към душа. След двадесет минути се върна при жена си, която още спеше, и я целуна за довиждане. Тя не му отвърна.

По улиците нямаше движение и Мич стигна във фирмата само за десет минути. Бе решил този ден да отиде в пет и половина, но ако някой го е изпреварил, ще ходи в пет, в четири и половина, когато и да е, само и само да е пръв. Какво ти спане! Щеше да ходи винаги пръв в Бендини Билдинг, докато не стане съдружник. Ако на другите им бяха нужни десет години, Мич щеше да го постигне за седем. Щеше да стане най-младият съдружник в историята на фирмата, така бе решил.

Пространството около сградата бе оградено с метални вериги, до входа стоеше пазач. Вътре на паркинга имаше място, където между жълтите линии бе изписано името на Мич. Той спря пред входа и зачака. Пазачът в униформа се показа от мрака и се приближи до вратата за колите. Мич натисна един бутон, свали прозореца и показа пластмасов пропуск със снимката си.

— Сигурно сте новият — каза пазачът, докато разглеждаше пропуска.

— Да. Мич Макдиър.

— Мога да чета. Трябваше да ви позная по колата.

— Как се казвате? — попита Мич.

— Дъч Хендрикс. Работил съм тридесет и три години в полицейското управление на Мемфис.

— Приятно ми е да се запознаем, Дъч!

— И на мене. Доста сте подранили, а?

Мич се усмихна и си прибра пропуска.

— А, мислех, че всички вече са тук.

Дъч се опита да се усмихне.

— Вие сте първият. Скоро ще дойде господин Лок.

Вратата се отвори и пазачът го пусна да влезе. Мич намери името си, изписано с бели букви върху асфалта, и паркира лъскавото беемве, съвсем само на третия ред. Грабна от задната седалка тъмночервеното дипломатическо куфарче от кожа на змиорка и затвори внимателно вратата. Пред задния вход на сградата стоеше друг пазач. Мич се представи и го изчака да отключи. Погледна часовника си. Точно пет и половина. Изпита облекчение, че е толкова рано. Останалите служители във фирмата още спяха.

Натисна ключа за лампата в кабинета и остави дипломатическото куфарче на временното бюро. Отправи се към бюфета в дъното на коридора. Машината за кафе бе голяма и мощна, никъде обаче не пишеше как се пуска. Мич я разглежда няколко минути и сипа доза кафе във филтъра. Наля вода през един от отворите в горната част и се усмихна, когато готовото кафе започна да капе точно където трябва.

В един ъгъл в кабинета бяха оставени трите кашона с книги, папки, юридически справочници и бележки от университета, които бе трупал последните три години. Сложи първия върху бюрото и се зае да го изпразва. Подреди материалите на малки купчинки в края на писалището.

След като изпи две чаши кафе, намери материалите, които трябваше да преговори за изпита, в третия кашон. Отиде до прозореца и вдигна щорите. Още бе тъмно. Не забеляза човека, появил се на вратата.

— Добро утро!

Мич се обърна и се взря.

— Изплашихте ме — рече той и пое дълбоко дъх.

— Извинявайте. Казвам се Нейтан Лок. Май не се познаваме.

— Аз съм Мич Макдиър. Новият служител.

Ръкуваха се.

— Да, знам. Съжалявам, че не се запознахме по-рано, по време на посещенията ви. Бях зает. Мисля, че ви мярнах на погребението в понеделник.

Мич кимна, но бе сигурен, че никога не е виждал отблизо Нейтан Лок. Иначе щеше да го запомни. Какви очи, какви студени черни очи с огромни черни бръчки около тях. Огромни очи. Незабравими. Косата му беше бяла и оредяла на темето, но с гъсти кичури край ушите.

Белотата й контрастираше рязко с лицето му. Когато Лок говореше, очите му се присвиваха, а зениците му блестяха свирепо. Зловещи очи. Виждащи очи.

— Може би — отговори Мич, смаян от това лице, най-злокобното, което бе виждал. — Може би.

— Виждам, че сте ранобуден.

— Да, сър.

— Е, радвам се, че сте на работа при нас.

Нейтан Лок се дръпна от вратата и изчезна. Мич огледа коридора, после затвори вратата. Нищо чудно, че държат Лок на четвъртия етаж, далеч от другите. Сега разбра защо не се е срещнал с Нейтан Лок, преди да подпише договора. Вероятно щеше да се разколебае. Навярно го криеха от всички служители, които се канеха да назначат. Мич не бе виждал човек е толкова неприятно, зловещо присъствие. Какви очи, повтори си пак наум, след което качи краката си на бюрото и отпи от кафето. Какви очи!

Както очакваше, Нина му донесе нещо за ядене, когато се появи в осем и половина. Предложи му една поничка, но той си взе две. Попита дали сутрин да му носи повечко храна и Мич прие на драго сърце.

— Какво е това? — попита секретарката, сочейки купчините папки и бележки върху бюрото.

— Работата, която трябва да свършим днес. Предстои ни да подредим тези материали.

— Няма ли да ми диктувате?

— Още не. След няколко минути ще се срещна с Ейвъри. Трябва да въведем някакъв ред.

— Колко вълнуващо — каза Нина и се запъти към бюфета.

Ейвъри Толсън го чакаше с дебела папка, която му подаде.

— Преписката на Капс. Част от нея. Клиентът се казва Съни Капс. Сега живее в Хюстън, но е израсъл в Арканзас. Притежава към тридесет милиона и трепери на всеки цент. Точно преди да умре, баща му му оставил няколко стари шлепа, с които той основал най-мощната транспортна компания по река Мисисипи. Сега има кораби по целия свят. Ние сме негови юрисконсулти, не се занимаваме само със съдебните му дела. Иска да основе още едно дружество с ограничена отговорност и да купи поредната флотилия от танкери, този път от

наследниците на някой си Чин от Хонконг. Капс обикновено държи основния пакет от акции и привлича още двадесетина съдружници, с които да подели риска и да увеличи уставния капитал. Сделката възлиза на близо шестдесет и пет милиона долара. Регистрирал съм няколко негови дружества с ограничена отговорност, всичките са различни, всичките са със сложна структура. А с него се работи много мъчно. Перфекционист е и си въобразява, че знае повече от мен. Ти няма да разговаряш с него. Всъщност никой тук не разговаря с него освен мен. В папката е част от документацията за последното му дружество. Аз го регистрирах. Наред с другото съдържа проспект, споразумение за образуване на дружество, декларация за предмета на дейност, имуществени декларации и самия договор за дружество с ограничена отговорност. Прочети всичко до последната буква. След това подготви груб проект на договора за дружеството.

Папката в ръцете на Мич изведнъж натежа. Може би пет и половина не бе достатъчно рано.

Съдружникът продължи:

— Според Капс разполагаме с около четиридесет дни, така че вече сме позакъснели. Марти Козински ми помагаше, щом прегледам папката му, ще ти я дам. Имаш ли въпроси?

— А проучванията?

— Повечето са направени, но ще трябва да ги осъвремениш. Миналата година печалбата на Капс е около един милион долара, а той плати нищожни данъци. Не обича да плаща данъци и ме държи лично отговорен за всеки изплатен цент. Разбира се, всичко е законно, но мисълта ми е, че работата трябва да е изпипана. Става дума за милиони долари, вложени в нови начинания и по този начин спасени от данъци. Новото дружество ще бъде проучено най-внимателно от службите на поне три държави. Затова си отваряй очите.

Мич прелисти документите.

— По колко часа на ден трябва да работя върху случая?

— Колкото може повече. Знам, че изпитът е важен, но не по-малко важен е и Съни Капс. Миналата година ни плати хонорар от близо половин милион.

— Разчитайте на мен.

— Излишно е да ми го казваш. Както ти споменах, отчита ти се сто долара на час. Днес Нина ще прегледа заедно с теб графиците. И

запомни, не подценявай отчитането.

— То оставаше да забравя!

Застанали пред металната врата на петия етаж, Оливър Ламбърт и Нейтан Лок гледаха нагоре към камерата. Нещо изщрака и вратата се отвори. Човекът от охраната им кимна. Девашър чакаше в кабинета си.

— Добро утро, Оли! — каза той тихо, без да обръща внимание на другия съдружник.

— Какви са последните новини? — подхвърли Лок по посока на Девашър, без да го гледа.

— От къде? — попита спокойно Девашър.

— От Чикаго.

— Много са разтревожени, Нат. Не знам какво си мислиш, но не искат да си цапат ръцете. И, честно казано, просто не проумяват защо трябва да го правят.

— Карай без заобикалки!

— Задават някои неудобни въпроси, например толкова ли не можем да озаптим хората си.

— И ти какво им отговаряш?

— Че всичко е тип-топ. Че великата фирма на Бендини е непоклатима. Пукнатините са запушени. Всичко върви по вода. Няма проблеми.

— Каква вреда са ни нанесли? — запита Оливър Ламбърт.

— Още не знаем. И едва ли ще узнаем, но мен ако питаш, изобщо не са пропели. Смятали са да го направят, това е безспорно, но май не са успели. От доста надежден източник знаем, че в деня на злополуката към острова са тръгнали агенти от ФБР, затова смятаме, че са искали да се срещнат с тях и да ги накарат да изпеят и майчиното си мляко.

— Откъде знаеш? — попита Лок.

— Не ме подпитвай, Нат. Имаме си източници. Освен това имахме наши хора из целия остров. Пипаме добре.

— Очевидно.

— А злополуката? Да не ни надушат?

— Ами! Ще ни надушат! Направено е съвсем професионално.

— Как е попаднал там и онзи, местният?

— Трябваше да прилича наистина на злополука, Оли.

— А местните власти?

— Какви власти? Островът е малък, спокоен, Оли. Миналата година там е имало едно убийство и четири злополуки с водолази. За тях това е най-обикновено произшествие. Удавили са се трима души.

— А ФБР? — намеси се Лок.

— Не знам.

— Мислех, че имаш някакъв източник.

— Имаме. Но не можем да го открием. Не сме чували нищо от вчера. Нашите са още на острова и не са забелязали нищо тревожно.

— Колко ще останат там?

— Седмица-две.

— Какво ще се случи, ако ФБР се разрови? — попита Лок.

— Държим ги под око. Ще ги видим, когато слязат от самолета. Ще ги проследим до стаите в хотела. Може дори да подслушваме телефоните им. Ще знаем какво закусват и за какво говорят. Ще прикрепим наш човек към всеки от тримата агенти и ще знаем дори кога отиват в тоалетната. Няма какво да открият, Нат. Казах ти, пипахме чисто, много професионално. Няма никакви улики. Отпусни си душата.

— Призлява ми от тая работа, Девашър — каза Ламбърт.

— Ти да не мислиш, че на мен ми е по вкуса, Оли? Какво искаш да правим? Да седим със скръстени ръце и да ги оставим да пропеят? Хайде, Оли, всички сме хора. Аз не исках да го правим, но Лазаров настоя. Ако можеш да излезеш на глава с него, опитай. Ще те намерят удавен. Младоците си го бяха навили на пръста. Голяма беля щеше да стане. Трябваше да си кротуват, да си карат хубавите колички и да се правят на велики адвокати. Ама не, решили да бъдат по католици и от папата.

Нейтан Лок запали цигара и издуха голям облак пушек по посока на Девашър. Тримата мълчаха известно време, димът се стелеше над бюрото. Девашър погледна Черноокия, но не каза нищо.

Оливър Ламбърт стоеше прав и гледаше голата стена до вратата.

— Защо ни извика? — попита той.

Девашър си пое дълбоко дъх.

— Чикаго настоява да подслушваме домашните телефони на всички, които не са съдружници.

— Нали ти казах? — обърна се Ламбърт към Лок.

— Не ми е хрумнало на мен, но те настояват. Изпопритеснили са се и искат да вземат извънредни предпазни мерки. Не можеш да им се сърдиш.

— Не прекаляваме ли? — запита Ламбърт.

— Да, излишно е. Но в Чикаго не мислят така.

— Откога? — попита Лок.

— Ами от другата седмица. Искат се няколко дни, докато монтираме подслушвателните устройства.

— На всички ли?

— Да. Така искат.

— Дори на Макдиър?

— Да. Дори на Макдиър. Тарънс сто на сто ще опита отново и този път може да започне от най-долу.

— Сутринта видях Макдиър — каза Лок. — Беше дошъл преди мен.

— В пет часа и тридесет и две минути — поясни Девашър.

Мич отново свали на пода материалите, които си бе донесъл от юридическия факултет, и сложи на бюрото документацията на Капс. Когато се върна от обед, Нина му донесе сандвич с пилешко месо и той го изяде, както четеше. Секретарката се зае да подрежда по папките материалите на пода. В един и нещо Уоли Хъдсън, или Дж. Уолтър Хъдсън, както пишеше на фирмените му бланки за писма, дойде и започна подготовката за изпита. Бе специалист по договорите. Беше във фирмата от пет години и бе единственият, завършил университета във Вирджиния, което му се струвало странно, тъй като според него там бил най-добрият юридически факултет в страната. През последните две години бил подготвил нов опреснителен курс за материала по договорите за адвокатския изпит. Много искал да го изпробва с някого и ето че се явил Макдиър. Подаде на Мич дебела тетрадка с листове, прихванати от три халки — тежащи не по-малко от папката на Капс.

Уоли обясни, че изпитът траел четири дни и се състоял от три части. Първия ден му предстоял четиричасов изпит по етика, Мич сам щял да си избере въпросите. Гил Вон, един от съдружниците, бил експерт по етика и щял да ръководи преговора по темата. Втория ден

изпитът траел осем часа и бил посветен на общото право. Обхващал законодателството, валидно за всички щати. И на него Мич щял да има възможност да си избере въпросите, които били много подвеждащи. След това предстояло най-тежкото. Третия и четвъртия ден изпитите били осемчасови и покривали петнадесет дисциплини. Договорни отношения, търговско право, недвижими имоти, наказателно право, граждански дела, завещания, наследства, данъчно облагане, трудово-правни отношения, конституционно право, федерални съдебни процедури, процедура при криминални дела, закони за корпорациите и дружествата, застраховки и отношения между длъжник и кредитор. Всички отговори трябвало да се разработят писмено, върху законодателството в щата Тенеси. Фирмата разполагала с опреснителна програма за всяка от петнадесетте дисциплини.

— Значи има петнадесет такива тефтера? — попита Мич и вдигна тетрадката.

Уоли се усмихна.

— Да. Гледаме да изпипаме всичко до най-малките подробности. Никой във фирмата не се е провалил на изпита…

— Знам. Знам. Няма да бъда първият.

— Следващия месец и половина ние двамата ще се срещаме поне веднъж седмично, за да минем материала. Ще работим около два часа, така че си планирайте нещата. Какво ще кажете за сряда в три часа?

— Сутринта или следобед?

— Следобед.

— Чудесно.

— Както знаете, договорите и търговското законодателство са свързани, затова съм включил в материалите и търговското право. Ще минем и двете дисциплини, но ще трае по-дълго. По принцип на изпита често питат за търговските сделки. За тях човек може да направи чудесна писмена разработка, затова тази тетрадка е от голямо значение. Включил съм въпроси от предишни изпити заедно с примерните им отговори. Интересно четиво.

— Направо изгарям от нетърпение.

— Вземете първите осемдесет страници за другата седмица. Ще намерите някои въпроси за писмен отговор, които трябва да разработите.

— Нещо като домашно.

— Точно така. Другата седмица ще го прегледам и оценя. Важно е всяка седмица да се упражнявате по тези въпроси.

— По-тежко, отколкото да следваш право.

— И много по-важно от юридическия факултет. Гледаме на това много сериозно. Имаме комисия, която ще следи подготовката ви от сега до изпита. Ще ви държим под око.

— Кои са в комисията?

— Ейвъри Толсън, Ройс Макнайт, Рандъл Дънбар, Кендъл Махан и аз. Ще се събираме всеки петък, за да преценяваме как върви подготовката.

Уоли извади по-малка тетрадка и я остави ма бюрото.

— Тук ще отразявате какво сте свършили. Ще отбелязвате колко часа сте учили за изпита и по кои предмети. Ще я вземам всеки петък сутрин, преди да се събере комисията. Имате ли въпроси?

— Не — отговори Мич и остави тетрадката върху папката на Капс.

— Добре. Ще се видим другата сряда в три.

Само десет секунди, след като той излезе, се появи Рандъл Дънбар — носеше дебела тетрадка, която много приличаше на оставената от Уоли. Всъщност беше същата, само дето бе по-тънка. Дънбар завеждаше отдела за недвижима собственост и бе уредил закупуването на къщата на Макдиър през май. Подаде на Мич тетрадката с надпис „Закон за недвижимата собственост“ и обясни, че неговата специалност е най-трудната част от изпита. Всичко се свеждало до собствеността. Бил разработвал тези материали дели десет години и призна, че дори му минавало през ума да издаде авторитетен труд върху имуществото право. За да го подготви за изпита, му трябвал поне един час седмично, за предпочитане във вторник следобед. Говори близо час колко различен бил изпитът преди тридесет години, когато на него се явявал той.

Кендъл Махан прибави нещо ново. Искаше да се срещат в събота сутрин. Рано, например в седем и половина.

— Няма проблеми — отговори Мич, като пое от него тетрадката и я сложи до другите.

Тази бе по конституционно право, към което Махан имал слабост, макар рядко да му се случвало да го използва. То било най-важно на изпита, поне така било преди пет години, когато той го взел.

Когато бил в последния курс в юридическия факултет, бил публикувал в „Кълъмбия Ло Ревю“ статия за правата според първата поправка към Конституцията. В тетрадката имало копие от нея, в случай че Мич решял да я прочете. Мич обеща да го стори почти незабавно.

Процесията продължи целия следобед, през кабинета му се изнизаха половината служители в кантората — кой с тетрадка, кой да му даде някакво домашно, кой да настоява да се срещат веднъж седмично. Поне шестима му напомниха, че никой от фирмата не е бил късан на изпита.

Когато в пет часа секретарката дойде да каже довиждане, малкото бюро бе отрупано с материали за изпита, достатъчни да вземат здравето на фирма от десетина души. Мич вече не можеше да говори, само й се усмихна и продължи да чете разработката на Уоли за договорите. След час се сети, че е гладен. И тогава за пръв път от дванадесет часа си спомни за Аби. Обади й се по телефона.

— Няма да си дойда скоро — съобщи й Мич.

— Но аз готвя вечеря.

— Остави я на печката — отвърна й малко рязко.

Последва кратка пауза.

— Кога ще се прибереш? — попита Аби бавно и ясно.

— След няколко часа.

— Няколко часа! Че ти вече си прекарал там половината денонощие.

— Ами да. Затънал съм в работа.

— Но това е първият ти ден.

— Няма да ми повярваш, като ти разкажа.

— Добре ли си?

— Много добре. Ще се прибера по-късно.

Работещият двигател събуди Дъч Хендрикс и той скочи на крака. Вратата се отвори и пазачът остана до нея, докато последната кола напускаше паркинга. Тя спря до него.

— Лека нощ, Дъч — каза Мич.

— Чак сега ли си тръгваш?

— Да, тежък ден.

Дъч освети с фенерче часовника си. Показваше единадесет и половина.

— Внимавай — рече той.

— Да. Ще се видим след няколко часа.

Беемвето зави по Фрънт Стрийт и се понесе в нощта. След няколко часа, помисли си Дъч. Тези младоци наистина бяха страхотни. Осемнадесет, двадесет часа на ден, включително в събота. Че и в неделя. Всички до един смятаха да станат най-великите юристи на света и да спечелят милион долара за един ден. Понякога работеха и по двадесет и четири часа, спяха направо на бюрата. Беше виждал всичко това. Но не издържаха. Човешкото тяло не е създадено, за да бъде малтретирано така. След около половин година губеха темпото. Работеха само по петнадесет часа на ден, в неделя почиваха. Сетне започваха да почиват и в събота следобед. Накрая работеха някакви си дванадесет часа дневно.

Никой не издържаше да бъхти повече от половин година по сто часа седмично.

7

Едната секретарка търсеше в шкафа с папките нещо, от което Ейвъри имаше нужда веднага. Другата бе застанала пред бюрото му със стенографски бележник и от време на време записваше нареждания, които й даваше, когато престанеше да крещи в слушалката на телефона и слушаше човека в другия край на линията. Върху телефонния апарат мигаха три червени светлинки. Докато говореше в слушалката, секретарките си разменяха остри реплики. Мич влезе бавно в кабинета и застана до вратата.

— Тихо! — изкрещя Ейвъри на секретарките.

Онази при шкафа с папките блъсна чекмеджето и отиде при съседния шкаф, наведе се и дръпна най-долното чекмедже. Ейвъри щракна с пръсти на другата и посочи календара върху писалището. Затвори телефона, без да каже довиждане.

— Какъв ми е графикът за днес? — попита той и вдигна някаква папка от бюрото си.

— В десет сутринта среща с хората от Службата за държавни приходи. В един среща с Нейтан Лок по преписката на Спиноза. В три и половина заседание на съдружниците. Утре целия ден сте в данъчния съд и днес през цялото време би трябвало да се готвите за там.

— Великолепно. Отложете всичко. Проверете кога в събота следобед има самолет за Хюстън и за Мемфис в понеделник, рано в понеделник.

— Да, сър.

— Мич, къде е папката на Капс?

— На бюрото ми.

— Какво си свършил досега?

— Прочетох я почти цялата.

— Няма за кога да се мотаем. Току-що говорих със Сони Капс. Иска да се срещнем в събота сутринта в Хюстън и да му покажем грубия проект на договора за образуване на дружество с ограничена отговорност.

Мич усети как от притеснение празният му стомах се свива. Доколкото си спомняше, договорът обхващаше близо сто и четиридесет страници.

— Съвсем груб проект — каза Ейвъри и посочи едната секретарка.

— Няма проблеми — отговори Мич с цялата увереност, която успя да събере. — Може да не е съвършен, но ще ви представя груб проект.

— Искам го до събота на обед, и то възможно в най-добър вид. Ще пратя една от секретарките да покаже на Нина къде в компютъра са типовите договори. Така ще си спестим малко от диктуването и машинописа. Знам, че не е справедливо, но при Съни Капс няма нищо справедливо. Страшно е взискателен. Каза ми, че сделката трябва да приключи до двадесет дни, или всичко отива по дяволите. Ще ни вземат здравето.

— Ще го направя.

— Добре. Ще се срещнем в осем сутринта, да видим докъде си стигнал.

Ейвъри натисна един от мигащите бутони и се разкрещя в слушалката. Мич се върна в кабинета си и затърси папката на Капс под петнадесетте тетрадки на бюрото. Нина подаде глава през вратата.

— Вика ви Оливър Ламбърт.

— Кога?

— Незабавно.

Мич погледна часовника си. Бе от три часа във фирмата, а вече му се струваше, че е минал цял ден.

— Може ли малко по-късно?

— Едва ли. Господин Ламбърт няма навика да чака.

— Ясно.

— Отивайте.

— Какво иска?

— Секретарката не ми каза.

Мич си облече сакото, оправи си вратовръзката и се втурна нагоре към четвъртия етаж, където го очакваше секретарката на Ламбърт. Тя се представи и му съобщи, че работи във фирмата от тридесет и една години. Всъщност била втората секретарка, назначена от Антъни Бендини, след като той се преместил в Мемфис. Казвала се

Айда Ренфро, но всички й викали госпожа Айда. Въведе го в просторния кабинет и затвори вратата.

Оливър Ламбърт стоеше зад бюрото; свали очилата си за четене. Усмихна се сърдечно и остави лулата върху медната поставка.

— Добро утро, Мич — каза той бавно, сякаш времето нямаше значение за него. — Заповядай, седни там. — Ламбърт посочи канапето. — Искаш ли кафе?

— Не, благодаря.

Мич се отпусна на канапето, а съдружникът седна на стол, който бе на крачка от него и почти на метър по-високо. Мич разкопча сакото си и се опита да се държи непринудено. Кръстоса крака и погледна новите си обувки. Две стотачки. За толкова на час работеха служителите в тази фабрика за пари. Помъчи се да бъде спокоен. Но още помнеше паниката в гласа на Ейвъри и виждаше отчаянието в очите му, докато той слушаше по телефона оня Капс. Работеше тук едва от два дни, а вече главата му бучеше и стомахът го присвиваше.

Ламбърт му се усмихна лъчезарно и бащински. Явно щеше да му дръпне лекция. Бе като изваден от кутийка, с ослепително бяла риза от чист памук и малка тъмна копринена папионка, с която изглеждаше много интелигентен и мъдър. Както винаги, тенът му беше по-силен, отколкото човек би могъл да получи в средата на мемфиското лято. Зъбите му блестяха като диаманти. Досущ като шестдесетгодишен манекен.

— Ще ти кажа само две неща, Мич — започна той. — Разбирам, че вече си затънал до гуша в работа.

— Да, сър, така си е.

— Паниката е начин на живот във всяка голяма юридическа кантора, а от клиенти като Съни Капс може да получиш язва. Нашите клиенти са единственият ни капитал, затова се скъсваме да им угодим.

Мич се усмихна, но и се намръщи.

— Две неща, Мич. Първо, каним ви с жена ми ма вечеря в събота. Доста често вечеряме навън и ни е приятно да бъдем с приятели. Падам си малко чревоугодник и обичам добрата кухня и хубавите напитки. Обикновено запазваме голяма маса в някой от любимите ни ресторанти, каним приятели, похапваме си добре и пием най-отбрани вина. Вие с Аби свободни ли сте в събота?

— Разбира се.

— Ще дойдат и Кендъл Махан, Уоли Хъдсън, Ламар Куин със съпругите си.

— Ще ни бъде много приятно.

— Чудесно. Любимият ми ресторант в Мемфис е „Жюстин“. Стар ресторант с изключителна френска кухня и огромен избор от вина. Какво ще кажеш за седем вечерта в събота?

— Ще бъдем там.

— Второ, има нещо, за което трябва да поговорим. Сигурен съм, че го разбираш, но си струва да го обсъдим. Много е важно за нас. Знам, в Харвард са ви учили, че ти като адвокат трябва да пазиш тайните на своя клиент. И отношенията между вас са по-особени и при никакви обстоятелства не бива да издаваш онова, което ти е казал той. То е строго поверително. В разрез с етиката е да разискваме проблемите на клиента. Това, разбира се, важи за всеки юрист, но в нашата фирма тези професионални отношения са много по-сериозни. Не обсъждаме работите на клиента си с никого. С други юристи. Нито пък със съпругите си. Понякога не го правим дори помежду си. Като правило вкъщи не споменаваме нищо и жените ни са свикнали да не питат. Колкото по-малко говориш, толкова по-добре. Господин Бендини залагаше много на поверителността, научи и нас да си държим езика зад зъбите. Никога не ще чуеш някой от фирмата дори да изрича името на клиента си извън сградата. Отнасяме се към това изключително сериозно.

Накъде ли бие с тези приказки, питаше се Мич. Всеки студент по право би могъл да дръпне такава реч.

— Наясно съм с това, господин Ламбърт, излишно е да се тревожите.

— „Който не си държи езика зад зъбите, губи в съда.“ Такъв бе девизът на господин Бендини и той го прилагаше към всичко. Просто не обсъждаме проблемите на клиентите си с никого, включително с жените си. Гледаме да си мълчим, да пазим всичко в тайна. Ще се запознаеш и с други юристи от града и рано или късно те ще почнат да подпитват за фирмата или за някой клиент. Просто си мълчим, ясно ли е?

— Да, господин Ламбърт.

— Чудесно. Гордеем се с теб, Мич. От теб ще стане голям адвокат. И то много богат. До събота!

Госпожа Айда съобщи на Мич, че Толсън го викал да отиде веднага при него. Той й благодари и изтича надолу по стълбите, мина по коридора покрай кабинета си и стигна големия ъглов кабинет. Сега секретарките вече бяха три — търсеха нещо в папките и си шепнеха, докато шефът крещеше по телефона. Мич си намери безопасно място на един стол до вратата и загледа цирка. Жените вадеха папки и тефтери и си мърмореха на странни езици помежду си. От време на време Ейвъри щракваше с пръсти, сочеше в една или друга посока и секретарките подскачаха като подплашени зайци.

След няколко минути той трясна телефона, пак без да казва довиждане. Погледна Мич.

— Отново се обади Съни Капс. Китайците искали седемдесет и пет милиона и той е готов да им ги плати. Вместо двадесет и петима в дружеството с ограничена отговорност ще има четиридесет и петима съдружници. Разполагаме с двадесет дни, или сделката пропада.

Две от секретарките отидоха при Мич и му пододоха дебели папки.

— Ще се справиш ли? — попита Ейвъри почти с насмешка.

Секретарките го погледнаха. Мич грабна папките и се отправи към вратата.

— Разбира се, че от сега до събота ще се справя. Това ли е всичко?

— И то ти стига. Ще работиш единствено по тази преписка, ясно ли е?

— Да, шефе.

В кабинета Мич струпа в ъгъла петнадесетте тетрадки за изпита. Подреди грижливо върху писалището преписката на Капс. Пое си дълбоко дъх и зачете. На вратата се почука.

— Кой е?

Нина показа глава.

— Неприятно ми е да ви го съобщя, но пристигнаха вашите нови мебели.

Мич потърка слепоочия и промърмори нещо.

— Дали да не поработите час-два в библиотеката?

— Може.

Прибраха отново преписката на Капс и преместиха петнадесетте тетрадки в коридора, където двама чернокожи чакаха с купчина

кашони и един персийски килим.

Нина го последва до библиотеката на втория етаж.

— Трябваше да се срещна с Ламар Куин в два часа и да учим за изпита. Обади му се и отложи срещата. Кажи, че ще му обясня по-късно.

— В два часа имате среща с Гил Вон — вметна тя.

— Отложи и нея.

— Той е съдружник.

— Отложи я. Ще му се извиня по-късно.

— Ама не бива така.

— Прави каквото казвам.

— Вие сте началникът.

— Благодаря.

Жената, която слагаше тапетите, бе ниска и мускулеста, в напреднала възраст, но бе свикнала на тежка работа и пипаше много вещо. Обясни на Аби, че от близо четиридесет години лепяла скъпи тапети в най-хубавите къщи на Мемфис. Говореше непрекъснато, но не спираше да работи. Режеше тапета точно, като хирург, после нанасяше лепилото като художник. Докато то съхнеше, сваляше рулетката от работния си кожен колан и мереше необлепения ъгъл на трапезарията. Шепнеше си числа, които Аби не разбираше. Измери дължината и височината на четири различни места и ги запомни. Качи се на преносимата стълба и помоли Аби да й подаде едно роло от тапета. Пасваше до сантиметър. Притисна го здраво към стената и повтори за кой ли път, че тапетите са много хубави, скъпи и ще траят дълго. Харесвал й също така и цветът; Дръзвал се с пердетата и килима. Аби отдавна се бе уморила да казва „благодаря“. Кимна и погледна часовника си. Беше време да се заеме с вечерята.

Когато тапетът бе залепен върху стената, Аби каза на жената да си тръгва и да дойде на другата сутрин в девет часа. Тя се зае да прибира нещата си. Получаваше по дванадесет долара на час, и то в брой, и бе готова на всичко. Аби се любуваше на стаята. Щяха да я свършат утре и вече щеше да има тапети навсякъде освен в двете бани и в кабинета. Смятаха да се заемат с боядисването другата седмица. Лепилото от тапетите, незасъхналият лак върху полицата над камината

и дъхът на новите мебели се сливаха в чудесен свеж аромат. Съвсем като в нова къща.

Аби се сбогува с жената, после отиде в спалнята, съблече се и се излегна напреки на леглото. Обади се на мъжа си и поговори малко с Нина, която й съобщи, че той е на заседание и ще се позабави, но щом се появи, ще й позвъни. Аби протегна дългите си, уморени крака и потърка рамене. Вентилаторът, монтиран на тавана, бавно се въртеше над нея. Все някога Мич щеше да си стои повече вкъщи. Известно време щеше да работи по сто часа на седмица, после да намали на осемдесет. Аби можеше да почака.

Събуди се след един час и скочи от леглото. Наближаваше шест часът. Телешко по италиански. Точно така. Обу си къси панталони в защитен цвят и навлече едно бяло поло. Изтича в кухнята — тя вече бе готова, оставаше само някои неща да се боядисат и да се закачат пердета, които щяха да пристигнат другата седмица. Аби намери рецептата в една готварска книга за италиански специалитети и старателно нареди всички продукти на масата. Докато Мич следваше право, рядко си позволяваха телешко, ако не се броят хамбургерите. Готвеха все пиле. Най-често ядяха сандвичи и кренвирши.

Но сега, след като изведнъж бяха забогатели, нямаше да е лошо Аби да се научи да готви. Първата седмица всяка вечер готвеше нещо ново и ядяха заедно, когато и да си дойдеше Мич. Аби предварително решаваше какво да приготви, ровеше в готварските книги, опитваше различни сосове. Кой знае защо, Мич предпочиташе италианската кухня; след като Аби усвои и усъвършенства спагетите и свинско „капелани“, бе време да се научи да прави и телешко „питака“. Начука с дървения чук телешките котлети, докато станаха достатъчно тънки, после ги оваля в посолено и поръсено с пипер брашно. Сложи съд с вода на печката за тънките макарони. Сипа чаша вино и пусна радиото. Следобед се бе обаждала два пъти във фирмата, а Мич не бе намерил време да й звънне. Помисли дали да го потърси пак, но се отказа. Бе негов ред. Щеше да сготви и те щяха да вечерят, когато и да се прибереше той.

Задуши котлетите в гореща мазнина, докато телешкото омекна, после ги извади. Изсипа мазнината от тигана, добави вино и лимонов сок и изчака сместа да кипне. Непрекъснато я бъркаше, за да се сгъсти.

Върна месото в тигана, добави гъби, артишок и масло. Покри тигана и го остави да къкри.

Запържи бекона, нарязаните домати и сварените макарони и добави още една чаша вино. В седем часа вечерята бе готова: бекон и доматена салата, телешко „пиката“ и хляб с чеснов лук във фурната. Мич още не се беше обадил. Аби излезе на терасата с чаша вино и извърна очи към задния двор. Хърси изскочи от храстите. Аби прекоси с кучето двора, огледа моравата и спря под двата големи дъба. Между клоните на единия се виждаха останки от къщичка. Върху дънера му бяха издълбани инициали. От другия дъб висеше въже. Аби намери гумена топка, хвърли я и загледа как кучето хукна да я гони. Надаваше ухо дали откъм кухнята няма да звънне телефонът. Не се чуваше нищо.

Хърси замръзна на място, после изръмжа към съседния двор. Зад старателно подкастрения жив плет от чемшир се подаде господин Райс. От носа му капеше пот, фланелката му бе мокра. Той свали зелените си ръкавици и забеляза през оградата от железни халки Аби, която стоеше под дървото. Усмихна й се. Погледна загорелите й крака и пак се усмихна. Избърса чело с потната си ръка и се отправи към оградата.

— Как си? — попита запъхтян. От гъстата му сплъстена бяла коса капеше пот.

— Много добре, господин Райс. А ти?

— Ама че жега! Сигурно е тридесет и шест градуса.

Аби бавно се приближи до оградата да побъбрят. От една седмица бе забелязала, че съседът я заглежда, но това не я притесняваше. Беше най-малко на седемдесет и навярно бе безопасен. Нека гледа човекът. Освен това можеше да си говори с него. Откакто Мич бе излязъл преди разсъмване, бе разменила някоя дума единствено с жената, дошла за тапетите.

— Моравата ти е страхотна — каза тя.

Съседът се избърса пак и се изплю на земята.

— Страхотна ли? Ти на това страхотна ли му викаш? Като от списание е. Не съм виждал по-хубава морава. Заслужавам наградата „Градинар на месеца“, но няма да ми я дадат. Къде е съпругът ти?

— Във фирмата. Работи до късно.

— Наближава осем. Сигурно е излязъл преди изгрев-слънце. Правя си разходката в шест и половина, а него вече го нямаше. Да няма

проблеми?

— А, не, дай му да работи.

— Ако имах жена като тебе, щях да си стоя вкъщи. Изобщо нямаше да излизам.

Аби се усмихна на комплимента.

— Как е госпожа Райс?

Съседът се намръщи и изскубна един бурен от оградата.

— Май не е много добре. Не е много добре.

Погледна настрани и прехапа устна. Госпожа Райс имаше рак. Нямаха деца. Лекарите й даваха най-много година. Бяха изрязали по-голямата част от стомаха й, но бе получила разсейки в белите дробове. Тежеше едва четиридесет килограма и рядко ставаше от леглото. Когато се отби за пръв път у новите съседи, Райс се просълзи, щом заговори за жена си и за това как след петдесет и една години брак ще остане сам.

— Не, няма да ми дадат наградата за градинар на месеца. Не живеем в подходящ квартал. Все Я присъждат на ония баровци, дето наемат градинарчета да им вършат цялата работа, докато те си пият дайкири край басейна. Моравата си я бива, нали?

— Невероятна е. Колко пъти на седмица я косиш?

— Три-четири. Зависи от дъждовете. Да окося ли и твоята?

— Не. Ще го направи Мич.

— Той май няма време. Ще имам грижата, ако порасне, да я подстрижа малко.

Аби се обърна и погледна към кухненския прозорец.

— Чуваш ли телефона? — попита тя и се отдалечи.

Господин Райс посочи слуховия си апарат. Тя му каза довиждане и изтича в къщата. Когато вдигна слушалката, телефонът спря да звъни. Беше осем и половина, почти се бе мръкнало. Обади се във фирмата, но не отговори никой. Може би Мич си бе тръгнал с колата.

В единадесет вечерта телефонът издрънча. Освен звъна му и лекото похъркване в кабинета на втория етаж не се чуваше нищо. Бе вдигнал върху новото бюро краката си, които от обездвижването бяха изтръпнали. Бе отпуснал тяло в тапицирания с кожа стол. Беше се наклонил на една страна и потънал в дълбок сън, дишаше равномерно.

Преписката на Капс бе подредена върху писалището, до корема си Мич притискаше един внушителен документ. Обувките му бяха на пода до бюрото, до купчинка документи от преписката. Между обувките бе паднал празен плик от пържени картофи.

Телефонът иззвъня десетина пъти и той се размърда, после скочи към апарата. Беше жена му.

— Защо не ми се обади? — попита тя спокойно, но и донякъде угрижено.

— Извинявай. Заспал съм. Колко е часът?

Потърка очи и погледна часовника си.

— Единадесет. Друг път се обаждай.

— Звъних ти. Никой не отговори.

— Кога?

— Между осем и девет. Къде беше?

Тя не отговори. Изчака.

— Ще се прибереш ли?

— Не. Налага се да работя цяла нощ.

— Цяла нощ ли? Как така ще работиш цяла нощ, Мич!

— Защо да не работя! Колегите го правят непрекъснато. Очаква се да го правя.

— А аз те очаквах вкъщи, Мич. Можеше поне да се обадиш. Вечерята е още върху печката.

— Извинявай. Затънал съм до гуша, изгубих представа за времето.

Последва кратко мълчание.

— Винаги ли ще бъде така, Мич?

— Вероятно.

— Ясно. Кога според теб ще се прибереш?

— Страх ли те е?

— Не, не ме е страх. Ще си легна.

— Ще си дойда към седем да взема един душ.

— Добре. Ако спя, не ме буди.

Аби затвори телефона. Мич погледна слушалката и я остави. Един агент от охраната на петия етаж се ухили.

— „Не ме буди.“ Виж ти! — каза си той и натисна бутона на компютъризираното записващо устройство. Докосна още три бутона и заговори в малкия микрофон: — Ей, Дъч, стига си спал там долу!

Дъч се събуди и се наведе над вътрешния телефон.

— Да, какво има?

— Обажда се Маркъс, онова приятелче май смята да кисне тук цяла нощ.

— Е и?

— Проблемът е, че е забравил да се обади на жена си, пък тя приготвила страхотна вечеря.

— Жалко! Чували сме го и преди.

— Ъхъ, първата седмица го прави всеки новобранец. Както и да е, каза й, че ще се върне вкъщи чак сутринта. Тъй че можеш пак да поспиш.

Маркъс натисна още няколко бутона и отново взе списанието.

Аби чакаше, когато слънцето надникна между дъбовете. Отпиваше от кафето, държеше кучето и слушаше тихите звуци в събуждащия се квартал. Беше спала неспокойно. Топлият душ не я бе отморил. Беше само по бяла хавлия, една от хавлиите на Мич. Косата й бе мокра и опъната назад.

Блъсна се врата на кола и кучето се обърна към къщата. Аби чу как Мич отключва входа откъм кухнята и след миг плъзгащите се врати към терасата се отвориха. Той остави сакото си на пейката до вратата и отиде при жена си.

— Добро утро — каза й и седна срещу нея на плетената маса.

Аби му се усмихна насила.

— Добро утро!

— Станала си рано — рече той, като се опитваше да звучи дружелюбно.

Не се получи. Тя се усмихна пак и отпи от кафето. Мич пое дълбоко дъх и погледна двора.

— Виждам, още ми се сърдиш за снощи.

— А, не, не ти се сърдя.

— Извиних ти се и бях искрен. Опитах да ти се обадя.

— Можеше да опиташ още веднъж.

— Моля ти се, не се развеждай, Аби. Кълна ти се, няма да се повтори. Само не ме оставяй.

Сега тя се засмя от сърце.

— Изглеждаш ужасно.

— Какво има под хавлията?

— Нищо.

— Я да видим.

— Защо не подремнеш? Изглеждаш капнал от умора.

— А, не. В девет имам среща с Ейвъри. И втора среща пак с него в десет.

— Да не са решили да те умъртвят първата седмица?

— Да, но няма да им се дам. Аз съм мъжко момче. Хайде да вземем душ.

— Вече го направих.

— Гола ли?

— Да.

— Разкажи ми как, с всички подробности.

— Ако си беше дошъл в приличен час, нямаше да се чувстваш ограбен.

— Сигурен съм, че ще се случва и друг път, мила, пак ще работя по цяла нощ. Ти не се оплакваше, когато в университета учех по двадесет и четири часа.

— Тогава беше друго. Търпях, защото знаех, че все някога ще се дипломираш. Но сега си адвокат, и то задълго. Това част от професията ли е? Винаги ли ще работиш по хиляда часа седмично?

— Аби, това е първата ми седмица.

— Точно това ме тревожи. Ще става още по-лошо.

— То се знае. Влиза в цената. Работата е убийствена, слабите биват изяждани, а силните забогатяват. Нещо като маратон. Който издържи, грабва торбата с парите.

— И умира на финиша.

— А, едва ли. Тук сме от някаква си седмица, а вече се тревожиш за здравето ми.

Тя отпи от кафето и погали кучето. Беше красива. Наистина красива. С уморените си очи, без грим, с мократа коса. Мич стана, отиде зад нея и я целуна по бузата.

— Обичам те — прошепна й.

Аби стисна ръката му върху рамото й.

— Иди си вземи душ. Ще приготвя закуска.

Подреди идеално масата. Извади от бюфета порцелановия сервиз от баба си, за да го използват за първи път в новата къща. Запали свещите в сребърните свещници. Наля сок от грейпфрут в кристалните чаши. Сложи върху чиниите ленени салфетки в тон с покривката. Мич излезе от банята, облече новия кариран костюм и когато влезе в трапезарията, направо подсвирна.

— По какъв случай?

— Специална закуска за специален съпруг.

Той седна и се загледа възхитен в порцелановия сервиз. Яденето се претопляше в сребърен съд.

— Какво си сготвила? — попита и млясна.

Аби посочи съда и вдигна капака.

— Какво е това? — попита Мич, без да я поглежда.

— Телешко „пиката“.

— Телешко какво?

— Телешко „пиката“.

Мич извърна очи към часовника.

— Мислех, че по това време се закусва.

— Сготвих го снощи за вечеря, защо да не го опиташ сега?

— Телешко „пиката“ за закуска?

Аби се усмихна широко и леко поклати глава. Мич погледна пак чинията и се замисли.

Накрая каза:

— Мирише хубаво.

8

Събота сутрин. Мич се успа и чак до седем не отиде във фирмата. Не се обръсна, нахлузи дънките и една стара риза, обу мокасините на бос крак. Така се обличаше в университета. Късно в петък договорът на Капс бе готов и бе преписан на машина. Мич направи още някои поправки и в осем часа в петък вечерта Нина го преписа още веднъж. Той се досещаше, че секретарката почти няма личен живот, затова не се поколеба да я помоли да остане до по-късно. Тя му обясни, че няма нищо против да работи извънредно, и Мич й каза да дойде и в събота сутринта.

Нина се появи в девет часа в невъобразимо впити дънки. Мич й даде договора от двеста и шест страници с последните корекции и я накара да го препише за четвърти път. В десет имаше среща с Ейвъри.

В събота фирмата се променяше. Всички адвокати на щат бяха налице, както и повечето съдружници и няколко секретарки. Нямаше клиенти, затова не бе нужно да са облечени официално. Кажи-речи, всички бяха по дънки, все едно че бяха в животновъдна ферма. Никой не бе с вратовръзка. Някои от контетата носеха силно колосани ризи, които сякаш попукваха при всяка крачка. Но не липсваше напрежение, поне за Мичъл И. Макдиър, новия адвокат. Бе отложил срещите си за преговор на материала за изпита в четвъртък, петък и събота и петнадесетте тетрадки стояха на полицата, събираха прах и му напомняха, че май наистина ще бъде първият служител в кантората, скъсан на изпита.

В десет часа четвъртият вариант бе готов. Нина тържествено го остави върху бюрото на Мич и тръгна към бюфета. Договорът бе набъбнал на двеста и деветнадесет страници. Четири пъти Мич го бе изчел дума по дума и бе проучвал данъчното законодателство, докато не го бе научил наизуст. Отиде в кабинета на съдружника, с когото работеше, и остави документа на писалището му. Секретарката слагаше нещо в огромно дипломатическо куфарче, а шефът й говореше по телефона.

— Колко страници? — попита Ейвъри, щом остави слушалката.

— Над двеста.

— Доста внушително. Груб ли е проектът?

— Не много. Това е четвъртият вариант от вчера сутринта. Почти перфектен е.

— Ще видим. Ще го прегледам в самолета, после Капс ще го чете под лупа. Ако намери и една-единствена грешка, ще вдигне врява до небето и ще се закани, че няма да плати. Колко часа си работил върху него?

— Петдесет и четири и половина от сряда насам.

— Доста зор ти дадох, извинявай. Първата ти седмица бе трудна. Но понякога клиентите ни пришпорват доста, това няма да е единственият случай, когато ще се скъсаме от работа заради някой, който ни плаща по двеста долара на час. Такъв ни е занаятът.

— Няма значение. Изостанах с преговора за изпита, но ще наваксам.

— Оня простак Хъдсън измъчва ли те?

— Не.

— Ако се опита, кажи ми. Работи при нас от някакви си пет години, а все се прави на голям спец. Въобразява си, че знае всичко. Не ми е особено симпатичен.

— Нямам проблеми с него.

Ейвъри сложи договора в куфарчето.

— Къде са проспектът и другите документи?

— Направил съм по един много груб проект за всеки. Казахте, че разполагаме с двадесет дни.

— Така е, но да не отлагаме. Капс е много припрян, иска си документите много преди определения срок. Утре ще работиш ли?

— Не смятах да работя. Всъщност жена ми настоява да идем на черква.

Ейвъри поклати глава.

— Жените понякога наистина пречат — каза той, без да очаква отговор.

Мич не му отвърна.

— Нека до другата събота свършим с Капс.

— Добре. Няма проблеми — рече Мич.

— Говорихме ли за Кокър-Ханкс? — попита Ейвъри, прелиствайки някаква папка.

— Не.

— Ето я преписката. Кокър-Ханкс е едър предприемач от Канзас Сити. Има фирми в цялата страна с капитал около сто милиона долара. Някаква компания от Денвър, „Холоуей Брадърс“, предлага да изкупи предприятията на Кокър-Ханкс. Иска да прехвърли някои капитали, някои активи, някои договори и да вложи малко пари в брой. Доста сложна сделка. Запознай се с преписката и в четвъртък сутрин, когато се върна, ще я обсъдим.

— С колко време разполагаме?

— Тридесет дни.

Преписката не беше толкова дебела като папката на Капс, но беше не по-малко внушителна.

— Тридесет дни — промърмори Мич.

— Сделката възлиза на осем милиона, а нашият хонорар е двеста хиляди. На това му се вика работа. Винаги, когато погледнеш папката, отчитай по един час. Работи по нея при всяка възможност. Дори ако ти дойде наум името Кокър-Ханкс, когато идваш с колата във фирмата, отчитай по един час. Ще спечелим луди пари.

Ейвъри се наслаждаваше на самата мисъл за клиент, готов да плати колкото му кажеш. Мич се сбогува и се върна в кабинета си.

Точно когато бяха свършили с коктейлите, вече проучваха листа с вината и слушаха как Оливър Ламбърт сравнява букетите и достойнствата на френските марки, точно когато Мич и Аби си дадоха сметка, че предпочитат да са си вкъщи, да ядат пица и да гледат телевизия, двама мъже отключиха лъскавото черно беемве на паркинга пред ресторант „Жюстин“. Бяха със сака и вратовръзки и не биеха на очи. Най-невинно пресякоха центъра на града и отидоха в новата къща на семейство Макдиър. Паркираха, където трябва, пред навеса за колата. Човекът зад волана извади друг ключ и двамата влязоха в къщата. Затвориха кучето в шкафа в банята.

Сложиха в тъмното малко дипломатическо куфарче върху масата в трапезарията. Извадиха тънки гумени ръкавици и ги надянаха, сетне се въоръжиха с електрически фенерчета.

— Най-напред се заеми с телефоните — каза единият.

Работеха бързо, без да палят лампите. Откачиха слушалката на телефона в кухнята и я оставиха на масата. Отвинтиха мембраната и я огледаха. За някакви си десетина секунди прикачиха към слушалката миниатюрен предавател с размерите на стафида. Когато лепилото изсъхна, върнаха мембраната на място, прикрепиха слушалката към телефона и го окачиха на стената. Гласовете или сигналите щяха да бъдат приемани от малък приемник, който двамата щяха да монтират на тавана. Чрез по-голям предавател, сложен до приемника, сигналите щяха да стигат през града до антена върху покрива на Бендини Билдинг. Захранвани от променливия ток, малките предаватели в телефоните можеха да излъчват безконечно.

— Дай другия апарат от кабинета.

Двамата преместиха куфарчето на едно канапе. Забиха пиронче в лампериятa над облегалката, после го извадиха. Сложиха внимателно в дупката тънко черно цилиндърче с размери милиметър и половина на два и половина сантиметра. Закрепиха го и го покриха с лепило. Микрофонът не се виждаше. Мъжете прикачиха към ръба на лампериятa жичка колкото човешки косъм и я свързаха с тавана. Щяха да я съединят с приемника в таванското помещение.

Монтираха такива микрофони и в стените на спалните. Намериха подвижната стълба в коридора и се качиха в таванското помещение. Единият извади от куфарчето приемника и предавателя, а другият много внимателно изтегли тънките жички от стените. Когато ги съедини, ги омота с изолирбанд и ги прекара до ъгъла, където вторият мъж слагаше предавателя в стар кашон.

Наставиха кабела на променливия ток и го скачиха с устройството, за да го захранват с енергия. На два сантиметра от улука върху покрива опънаха малка антена.

Едвам си поемаха дъх в непоносимо горещия тъмен таван. Мушнаха предавателя в малката пластмасова кутия на старо радио, в която нахвърляха парчета изолирбанд и стари дрехи. Сложиха я в отдалечен ъгъл и бе малко вероятно някой да я забележи след месеци, че и след години. А и да я забележеше, щеше да я помисли за някаква вехтория, може би да я вземе и хвърли, без изобщо да се усъмни. Мъжете се полюбуваха за миг на работата си и слязоха по стълбата.

Грижливо заличиха следите си — бяха приключили за десет минути.

Пуснаха кучето от шкафа и се промъкнаха при навеса за колата. Излязоха бързо на заден ход от алеята и се понесоха в нощта.

Паркираха преспокойно беемвето пред ресторанта тъкмо когато вътре келнерите поднасяха печената риба. Мъжът зад волана бръкна в джобовете си и намери ключа на тъмночервен ягуар, собственост на адвоката Кендъл Махан. Двамата заключиха беемвето и се мушнаха в ягуара. Семейство Махан живееше много по-близо от Макдиър и ако се съди по плана на къщата, щяха да свършат по-бързо.

Маркъс гледаше таблото с мигащи светлини на петия етаж на Бендини Билдинг и очакваше сигнал от Ист Медоубрук 1231. Вечерята бе свършила преди половин час, бе време да слуша. Проблесна мъждива жълта светлинка и той си сложи слушалките. Натисна бутона за записване. Зачака. Върху таблото замига зелена светлина. Бе от микрофона в стената на спалнята. Сигналите станаха по-ясни, гласовете, отначало слаби, се избистриха. Маркъс усили звука и заслуша.

— Тая Джил Махан е голяма кучка — каза жената — госпожа Макдиър. — Колкото повече пиеше, толкова по-неприятна ставаше.

— Май е със знатно потекло — отговори господин Макдиър.

— Мъжът й е свестен, но тя наистина е много неприятна — настоя госпожа Макдиър.

— Пияна ли си? — попита Мич.

— Почти. Готова съм за страстен секс.

Маркъс усили сигнала и се наведе към мигащите светлини.

— Съблечи се — настоя госпожа Макдиър.

— Не сме го правили от доста време — каза мъжът.

Маркъс стана и се наведе над бутоните и светлините.

— И кой е виновен? — попита жената.

— Не съм забравил как се прави. Красива си.

— Лягай де — рече тя.

Маркъс завъртя бутона за усилване до края. Усмихна се на светлинките и задиша тежко. Обичаше служителите, току-що

завършили право и преливащи от енергия. Слушаше ухилен как се любят. Затвори очи и си ги представи.

9

Кризата с Капс отшумя благополучно за половин месец главно благодарение на това, че няколко дни работиха по осемнадесет часа, и на новоназначения служител във фирмата, който още не бе взел адвокатския си изпит и беше прекалено зает с преписките, за да се тревожи за това. През юли отчете средно по петдесет и девет часа на седмица, рекорд на фирмата за служител, който още не си е взел изпита. На месечното заседание Ейвъри гордо уведоми съдружниците, че Макдиър е работил невероятно за новак. Благодарение на него приключили с преписката на Капс три дни предсрочно. Договорите, общо четиристотин страници, били изготвени перфектно и проучени най-подробно. Пак благодарение на Макдиър щели да свършат с Кокър-Ханкс до един месец, а фирмата щяла да спечели близо четвърт милион. Той бил същинска машина.

Оливър Ламбърт изказа загриженост, че Макдиър не учел. Адвокатският изпит беше след по-малко от три седмици, а за всички бе ясно, че младокът не е готов. През юли беше отменил половината часове за преговор и бе учил някакви си двадесетина часа. Ейвъри му отговори да не се тревожи, неговото момче щяло да се подготви.

Половин месец преди изпита Мич най-сетне се оплака. Сигурно нямало да го издържи, обясни той на Ейвъри, докато обядваха в клуба „Манхатън“, имал нужда от време, за да учи. От много време. Мажел да претупа материала за две седмици и да мине на косъм. Но Ейвъри трябвало да го остави на спокойствие. Никакви срокове. Никакви пожарни случаи. Никаква работа по цяла нощ. Мич се молеше. Ейвъри го слушаше внимателно, накрая се извини. Обеща да не го закача през останалите две седмици. Мич му благодари.

Първия понеделник на август в библиотеката на първия, етаж бе свикано събрание на фирмата. Това бе най-голямата от четирите библиотеки и служеше за заседателна зала, за място, където биваха канени гостите. Половината адвокати бяха седнали около старинната заседателна маса от черешово дърво с двадесет стола. Останалите

стояха до лавиците с дебели юридически книги в кожена подвързия, неотваряни от десетилетия. Присъстваха всички работещи във фирмата, дори Нейтан Лок. Той влезе по-късно и застана до вратата. Не проговори на никого, никой не го погледна. Когато имаше възможност, Мич хвърляше поглед към Черноокия.

Настроението бе мрачно. Нямаше усмивки. Бет Козински и Лори Ходж бяха въведени от Оливър Ламбърт. Поканиха ги да седнат в предната част на залата с лице към стената, на която висяха два портрета, покрити с черен креп. Жените се държаха за ръце и се опитваха да се усмихнат. Ламбърт застана с гръб към стената, обърнат към малкото присъстващи.

Говореше тихо, плътният му баритон излъчваше симпатия и съчувствие. Отначало почти шепнеше, на мощният му глас отпращаше всяка сричка чак до дъното на залата. Гледаше двете вдовици; изрази дълбоката покруса на всички във фирмата и обеща, че те ще се грижат за тях, докато кантората съществува. Говореше за Марти и Джо, за първите им години във фирмата, за тяхната всеотдайност и за огромната празнота, зейнала след кончината им. Спомена колко са обичали покойниците семействата си, колко привързали са били към домашното огнище.

Бе красноречив. Импровизираше, без да е обмислил предварително какво ще бъде следващото изречение. Вдовиците плачеха тихо и бършеха очите си. Някои от по-близките им приятели, Ламар Куин и Дъг Търни започнаха да подсмърчат.

Накрая Ламбърт махна черния креп от портрета на Мартин Козински. Моментът бе вълнуващ. Разплакаха се и други. В юридическия факултет на Чикагския университет щяла да бъде учредена стипендия на негово име. Фирмата щяла да отпусне средства за образованието на неговите деца. Щяла да се погрижи за семейството му. Бет прехапа устни и заплака по-силно. Опитните, закоравели, твърди като стомана адвокати от великата фирма „Бендини“ преглъщаха бързо и избягваха да срещнат погледите си. Само Нейтан Лок не бе развълнуван. Гледаше втренчено стената и не обръщаше внимание на церемонията.

После дойде ред на портрета на Джо Ходж, на подобна биография, подобна стипендия и средства за децата му. До Мич бе

стигнал слух, че четири месеца, преди да умре, Ходж си бил направил застраховка „Живот“ на сума два милиона долара.

След словата в памет на загиналите Нейтан Лок се измъкна през вратата. Адвокатите наобиколиха вдовиците — изричаха тихо по няколко думи и ги прегръщаха. Мич не ги познаваше и нямаше какво да им каже. Приближи се до стената и разгледа портретите. До тези на Козински и Ходж имаше три по-малки портрета, които излъчваха същото достолепие. Вниманието му бе привлечено от портрета на някаква жена. На месинговата табелка пишеше: „Алис Наус, 1948-1977“.

— Тя беше едно недоразумение — прошушна Ейвъри, след като застана до Мич.

— Защо? — попита той.

— Типична адвокатка. Дойде от Харвард, беше първа по успех в своя курс и се държеше предизвикателно, защото е жена. Смяташе, че всички мъже гледат с лошо око на своите колежки и че мисията на живота й е да премахне дискриминацията. Голяма мръсница. След половин година всички я мразехме, но нямаше как да се отървем от нея. Принуди двама съдружници да се пенсионират преждевременно. Милиган още смята, че е получил сърдечен удар заради нея. Беше й наставник.

— Беше ли добра юристка?

— Много добра, но нямаше как да се оцени талантът й. Заяждаше се за всичко.

— Какво се случи с нея?

— Загина при автомобилна катастрофа. Удари я пиян шофьор. Беше голяма трагедия.

— Тя първата жена тук ли беше?

— Да, и последната, освен ако не ни принудят чрез съда.

Мич кимна към следващия портрет.

— А този кой е?

— Робърт Лам. Беше ми добър приятел. От юридическия факултет на „Емъри“ в Атланта. Бе постъпил три години преди мене.

— Какво стана с него?

— Никой не знае. Много обичаше да ходи на лов. Една зима ловувахме лосове в Уайоминг. През 1970 година отишъл на лов за сърни в Арканзас и изчезнал. Намериха го след месец в една клисура с

куршум в главата. При аутопсията бе установено, че куршумът е влязъл през тилната част на черепа и е отнесъл почти цялото му лице. Вероятно е бил изстрелян от мощна далекобойна пушка. Навярно е било злополука, но никога няма да узнаем. Не мога да си представя, че някой е искал да убие Боби Лам.

Последният портрет бе на Джон Микъл, 1940–1984.

— Какво се е случило с него? — прошепна Мич.

— Това беше може би най-голямата трагедия. Не беше силен човек и не издържа на напрежението. Пропи се, почна да взема и наркотици. После жена му го напусна, разводът им бе много тежък. Всички бяхме смутени. След десет години работа във фирмата той взе да се страхува, че няма да стане съдружник. Пиеше все повече. Прахосахме цяло състояние да го лекуваме, пращахме го при психиатри, къде ли не. Безрезултатно. Изпадна в депресия, искаше да се самоубива. Написал предсмъртно писмо от седем страници и си пръснал черепа.

— Колко ужасно!

— Наистина.

— Къде го е направил?

Ейвъри се прокашля и се огледа.

— В твоя кабинет.

— Какво!

— Да, но го изчистиха.

— Шегуваш ли се?

— Не, съвсем сериозно. Беше преди години. Оттогава и други са работили в кабинета. Няма страшно!

Мич бе изгубил ума и дума.

— Нали не си суеверен? — попита Ейвъри и се ухили.

— Не, разбира се.

— Може би трябваше да ти кажа, но за такива неща не се говори.

— Мога ли да си сменя кабинета?

— То се знае. Само да се провалиш на изпита, и моментално те пращаме в сутерена, в кабинетите за помощниците.

— Ако се проваля, ще бъде заради теб.

— Да, но ти няма да се провалиш, нали?

— Щом ти си го взел, ще го взема и аз.

От пет до седем часа сутринта в сградата на фирмата нямаше никой и бе тихо. Нейтан Лок идваше към шест, но влизаше в кабинета си й се заключваше. В седем започваха да се появяват служителите и да се чуват гласове. До седем и половина сградата се изпълваше с хора, пристигаха и няколко секретарки. В осем човек вече не можеше да се размине в коридорите и започваше обичайната суматоха. Бе трудно да се съсредоточиш. Бе нещо обичайно да те прекъсват. Телефоните звъняха постоянно. До девет всички адвокати, помощници, чиновници и секретарки бяха налице.

Мич обичаше самотата на ранните часове. Нагласи будилника с тридесет минути напред и започна да събужда Дъч в пет вместо в пет и половина. Правеше си две кани кафе, после обикаляше тъмните коридори, палеше лампите и оглеждаше сградата. Понякога в ясна утрин заставаше пред прозореца в кабинета на Ламар и наблюдаваше как долу, над могъщата река Мисисипи се пуква зората. Броеше шлеповете, наредени зад влекачите, които пореха бавно водата срещу течението. Гледаше как камионите пъплят по моста в далечината. Но рядко си губеше времето. Диктуваше на диктофона писма, справки, резюмета, докладни записки и какви ли не други документи, които Нина щеше да напише на машина, а Ейвъри — да прегледа. Четеше и за адвокатския изпит.

Сутринта след церемонията в памет на починалите колеги влезе в библиотеката на първия етаж, за да потърси една монография, и отново забеляза петте портрета. Отиде до стената и ги загледа, припомняйки си малкото неща, които Ейвъри му бе казал за тях. Петима мъртви служители за петнадесет години. Фирмата бе опасно място за работа. В един бележник Мич си записа имената и годините на смъртта им. Беше — пет и половина сутринта.

Нещо помръдна в коридора и той се извърна надясно. В тъмното видя, че го следи Черноокия. Пристъпи до вратата и изгледа Мич.

— Какво правиш? — попита го.

Мич се обърна към него и се опита да се усмихне.

— Добро утро. Налага се да уча за изпита.

Лок погледна портретите, после се вторачи в Мич.

— Ясно. Защо се интересуваш толкова от тях?

— Просто от любопитство. Фирмата е преживяла доста трагедии.

— Те всички са мъртви. Ще бъде истинска трагедия, ако не си вземеш изпита.

— Смятам да го изкарам.

— Чувам друго. Съдружниците са загрижени от начина, по който учиш.

— А загрижени ли са, че отчитам повече работа?

— Не се фукай. Казаха ти, че изпитът е най-важен. Служител, който не го е взел, няма какво да търси във фирмата.

Мич се сети за десетина остроумни отговора, но не каза нищо. Лок отстъпи назад и изчезна. В кабинета си, след като затвори вратата, Мич пъхна имената и датите в едно чекмедже и разтвори учебника по конституционно право, по който смяташе да преговаря материала.

10

В събота след изпита гледаше да не стои в кабинета си и вкъщи; цяла сутрин прекопава цветните лехи и чака. Къщата вече бе обзаведена и можеха да я показват. Естествено, най-напред трябваше да поканят родителите на Аби. Тя бе чистила цяла седмица. Обеща, че майка й и баща й няма да стоят дълго, само няколко часа. Мич пък обеща, че ще бъде колкото може по-любезен.

Бе измил и лъснал двете нови коли и те изглеждаха така, сякаш току-що са излезли от магазина. Моравата в двора бе подстригана от едно съседче. Господин Райс я бе торил един месец и тя бе заприличала на тучна ливада, както той обичаше да се изразява.

Родителите на Аби пристигнаха по обед и Мич остави без желание цветните лехи. Усмихна се, поздрави ги и след като се извини, отиде да се измие. Виждаше, че се чувстват неудобно, така им се падаше. Стоя дълго под душа, а в това време Аби им показа всеки мебел и всеки сантиметър от тапетите. Тези неща направиха впечатление на семейство Съдърланд. Дреболиите винаги ги впечатляваха. Живееха с онова, което другите имат или нямат. Бащата бе управител на малка провинциална банка, която от десет години бе на ръба на фалита. Майката се смяташе за много издигната, че да работи, и цял живот бе търсила обществено положение в град, където не можеше да го намери. Бе установила, че е потомка на някаква кралска фамилия в една от старите държави, а това винаги бе правило впечатление на миньорите от каменовъглените мини в Дейнсбъро, щата Кентъки. С толкова синя кръв във вените си смяташе, че е неин дълг да се налива с горещ чай, да играе бридж, да говори за парите на мъжа си, да осъжда по-малко преуспелите и да работи неуморно в Клуба на градинарите. Бащата бе надут пуяк, който се стряскаше от всяка дума на жена си и живееше във вечен страх да не я ядоса. И двамата бяха натяквали на дъщеря си още от раждането й, че трябва да бъде най-добрата, да постигне най-много и най-важното, да се омъжи за най-добрата партия. Дъщеря им се бе разбунтувала и се бе омъжила

за бедно момче без семейство, само с една луда майка и брат престъпник.

— Хубава къща имате, Мич — поде господин Съдърланд, опитвайки се да счупи леда.

Бяха седнали да обядват и започнаха да си подават чиниите.

— Благодаря.

Мич не каза нищо друго. Беше се съсредоточил върху яденето. Нямаше намерение да им се усмихва. Колкото по-малко говореше, толкова по-неудобно щеше да им бъде. Искаше да почувстват, че са виновни и са сгрешили. Искаше да се потят, да се измъчват. Те бяха решили да не дойдат на сватбата им, те бяха хвърляли камъни, не той.

— Всичко е толкова хубаво — заахка майката, обърната към Мич.

— Благодаря.

— Много се гордеем с къщата си, мамо — обади се Аби.

Разговорът веднага се насочи към обзавеждането. Мъжете ядяха мълчаливо, докато жените продължаваха да бъбрят за това какво е направила дизайнерката в еди-коя си стая. От време на време Аби, почти отчаяна, се мъчеше да запълва паузите с каквото й хрумне. Мич дори я съжали, но бе заковал очи в масата. Нищо не можеше да разсее напрежението.

— Значи си си намерила работа? — попита госпожа Съдърланд.

— Да. Ще започна другия понеделник. Ще преподавам на трето отделение в епископалното училище „Сейнт Андрю“.

— Учителите не печелят много — изтърси баща й.

Той е неумолим, помисли си Мич.

— Не ми е до парите, татко. Аз съм учителка. За мене това е най-важната професия на света. Ако съм искала да печеля много, щях да следвам медицина.

— Трето отделение — каза майка й. — Толкова сладки са дечицата на тази възраст! Скоро и ти ще поискаш да имаш деца.

Мич вече знаеше, че ако нещо ще привлича тези хора в Мемфис, това ще са внуците, и бе решил, че може да почака. Около него никога не бе имало деца.

Нямаше племенници и племеннички освен може би няколкото незаконни деца на Рей из цялата страна. Нямаше слабост към малките.

— Може би след няколко години, мамо.

Може би след като и двамата умрат, помисли си Мич.

— Ти искаш деца, нали, Мич? — попита тъщата.

— Вероятно след няколко години.

Господин Съдърланд отмести чинията и запали цигара. В дните, преди да дойдат на гости, Мич и Аби бяха обсъждали многократно проблема с пушенето. Мич държеше в неговата къща да не пуши никой, особено родителите й. Бяха спорили яростно и Аби бе победила.

— Как мина изпитът? — попита тъстът.

Разговорът можеше да стане интересен, помисли си Мич.

— Беше изтощителен.

Аби дъвчеше нервно.

— Мислиш ли, че си го издържал?

— Надявам се.

— Кога ще разбереш?

— След четири до шест седмици.

— Колко време продължи?

— Четири дни.

— Откакто сме се преместили тук, не е правил друго, освен да учи и да работи. Почти не съм го виждала това лято — каза Аби.

Мич се усмихна на жена си. Вече се караха, загдето той почти не се свърта вкъщи, и му беше забавно да чуе как Аби го извинява.

— Какво ще стане, ако не си го издържал? — поинтересува се баща й.

— Не знам. Не съм мислил.

— Ще те повишат ли, ако си го издържал?

Мич реши да бъде любезен, както бе обещал. Но му бе трудно.

— Да, ще ме повишат и ще ми отпуснат доста пари.

— Колко души работите във фирмата?

— Четиридесет.

— Боже мой! — възкликна госпожа Съдърланд и запали една от своите цигари. — В целия окръг Дейн няма толкова юристи.

— Къде е офисът ви? — попита бащата.

— В центъра на града.

— Възможно ли е да го видим? — попита тъщата.

— Някой друг път. Затворено е за посетители в събота.

Мич се забавляваше със своя отговор. Затворено за посетители, сякаш бе музей.

Аби усети, че облаците се сгъстяват, и заговори за черквата, към която се числяха. Имала четири хиляди енориаши, гимнастически салон и пътека за боулинг. Тя пеела в хора и преподавала на осемгодишните в неделното училище. Мич идвал, когато нямал работа, но в неделя най-често ходел във фирмата.

— Радвам се, че си намерила черква, Аби — каза баща й.

Уж бе набожен, години наред всяка неделя в Първа методистка черква в Дейнсбъро бе започвал молитвата, а останалите шест дни неуморно бе грабил и лъгал хората. Според Рей също тъй неуморно, само че тайно се бе наливал с уиски и бе хойкал по жени.

Настъпи неловко мълчание. Бащата запали още една цигара. Пуши, пуши, стар негоднико, помисли си Мич.

— Хайде за десерта да излезем на терасата — предложи Аби и започна да раздига масата.

Похвалиха го, че го бива за градинар. Същото съседско момче бе подкастрило дърветата, бе оплевило и бе подрязало живия плет. Мич умееше само да скубе бурени и да изгребва нечистотиите на кучето. Можете да нагласи и автоматичната пръскачка за тревата, но обикновено предоставяше на господин Райс да върши това.

Аби поднесе кейк с ягоди и кафе. Погледна безпомощно мъжа си, но той стоеше безучастно.

— Имате наистина хубава къща — потрети бащата, като огледа задния двор.

Мич си представяше какво му минава през ума. Беше оценил къщата и квартала и любопитството му ставаше непоносимо. Колко ли струваше тая къща, по дяволите? Ето какво искаше да узнае. Колко са платили за нея? Колко е месечната й издръжка? Всичко. Щеше да подпитва, докато не изтръгне нещичко.

— Чудесна е — повтори и майката за десети път.

— Кога е строена? — попита бащата на Аби.

Мич остави чинийката на масата и се изкашля. Бе предусетил въпроса.

— Преди около петнадесет години — отговоря той.

— Колко квадратни метра е?

— Стотина — отговори Аби припряно.

Мич я погледна. Вече губеше търпение.

— Чудесен квартал — додаде майката услужливо.

— С кредит ли я купихте? — попита бащата, сякаш разговаряше с човек, който иска заем, но няма гаранции, че ще го изплати.

— Да — потвърди Мич и зачака.

Аби също зачака, като се молеше да се размине.

Но бащата не чакаше, не можеше да чака.

— Колко платихте?

Мич си пое дълбоко дъх и понечи да отвърне: „Луди, пари.“ Аби обаче го изпревари.

— Не сме платили кой знае колко, татко — отсече тя и се смръщи. — Оправяме се някак с парите.

Мич се усмихна криво, но не каза нищо.

Госпожа Съдърланд се изправи.

— Хайде да се поразходим с колата! Ще ми се да видя реката и новата пирамида, дето я построиха край нея. Ще идем ли? Хайде, Харолд!

Господин Съдърланд пак се канеше да пита нещо за къщата, но жена му го задърпа за ръката.

— Чудесна идея! — обади се Аби.

Качиха се в лъскавото ново беемве и отидоха на реката. Аби ги помоли да не пушат в новата кола. Мич караше мълчаливо и се стараеше да бъде любезен.

11

Нина се втурна в кабинета с куп документи и ги остави пред шефа си.

— Подпишете ги — настоя тя и му подаде неговата писалка.

— Какво е това? — попита Мич и послушно започна да подписва.

— Не питайте. Доверете се на мен.

— Намерих една правописна грешка в договора на Ландмарк.

— От компютъра е.

— Тогава оправи компютъра.

— До колко часа ще работите довечера?

Мич прелисти документите и продължи да ги подписва.

— Не знам. Защо?

— Изглеждате уморен. Защо не се приберете по-рано, например към десет, десет и половина и не си починете? В очите сте заприличали на Нейтан Лок.

— Много смешно.

— Обади се жена ви.

— Ще й позвъня след минутка.

Мич подписа писмата и документите и Нина ги прибра.

— Пет часът е. Аз си тръгвам. Оливър Ламбърт ви чака в библиотеката на първия етаж.

— Оливър Ламбърт ли? Чака ме?

— Точно така. Обади се преди пет минути. Било много важно.

Мич оправи вратовръзката си, изтича по коридора, спусна се по стълбите и тръгна спокойно към библиотеката.

Около заседателната маса седяха Ламбърт, Ейвъри и повечето съдружници. Присъстваха и всички адвокати на щат, които стояха зад съдружниците. Председателското място в края на масата бе празно. В библиотеката бе много тихо, почти като на тържество. Никой не се усмихваше. Ламар бе съвсем близо, но не го погледна. Ейвъри бе

притеснен. Уоли Хъдсън подръпна края на папионката си и бавно поклати глава.

— Седни, Мич — покани го сериозно Ламбърт. — Трябва да поговорим.

Дъг Търни затвори вратата.

Мич седна и напразно потърси нещо, което да го успокои. Съдружниците извъртяха столовете си към него и се посгъстиха. Адвокатите го заобиколиха, без да откъсват очи от Мич.

— Какво има? — попита той плахо и погледна безпомощно Ейвъри.

Над веждите му избиха капчици. Сърцето му биеше като пневматичен чук. Той едвам си поемаше дъх.

Оливър Ламбърт се наведе над масата и свали очилата си за четене. Намръщи се съчувствено, сякаш предстоеше нещо мъчително.

— Току-що ни се обадиха от Нашвил, Мич, затова искаме да говорим с теб.

Изпитът. Изпитът. Изпитът. Беше станало нещо безпрецедентно. Най-после един от служителите във великата фирма „Бендини“ бе скъсан на него. Мич погледна Ейвъри, идеше му да изкрещи: „Ти си виновен!“ Ейвъри потърка вежди, сякаш внезапно го бе заболяла глава, и избягна погледа му. Ламбърт огледа подозрително другите съдружници и отново се обърна към Макдиър.

— Опасявахме се, че ще се случи, Мич.

Макдиър искаше да каже нещо, да обясни, че заслужава да му дадат още една възможност, че след половин година пак ще има изпит и той ще го издържи, че няма да ги посрами за втори път. Усети силна болка под кръста.

— Да, сър — отвърна притеснено, с чувство на поражение.

Ламбърт се обърна към жертвата си.

— От Нашвил ни съобщиха, че на изпита си получил най-високата оценка. Честито, господин адвокате!

В библиотеката избухнаха смях и възгласи. Всички го наобиколиха и му стиснаха ръката, затупаха го с усмивки по гърба. Ейвъри се доближи и обърса челото му с носна кърпа. Кендъл Махан тропна три бутилки шампанско на масата и започна да ги отпушва. Напълни пластмасови чаши за всички. Мич най-после си пое дъх и се усмихна. Изпи шампанското на екс и му сипаха повторно.

Оливър Ламбърт сложи нежно ръка върху врата му и заговори:

— Гордеем се с теб, Мич. Ти си третият служител във фирмата, получил златен медал, и според нас ти се полага премия. Приготвил съм ти чек за две хиляди долара, поднасям ти го като скромна награда за успеха.

Разнесоха се подсвиркванията и възгласи.

— Освен това доста ще ти увеличим и заплатата.

Насъбралите се пак подсвирнаха.

Мич пое чека, но не го погледна. Господин Ламбърт вдигна ръка и помоли за тишина.

— От името на фирмата бих искал да ти поднеса това.

Ламар му подаде пакет, увит в кафява хартия. Ламбърт я разкъса и я хвърли на масата.

— Поръчахме тази плоча, защото бяхме сигурни, че ще дойде днешният ден. Както виждаш, това е бронзово копие на нашия фирмен знак заедно с имената на всички работещи тук. Ето го и твоето име, Мичъл И. Макдиър. То ще бъде изписано върху бланките на фирмата.

Мич пое смутен наградата. Лицето му бе възвърнало цвета си и шампанското започна да му се услажда.

— Благодаря — каза тихо той.

След три дни в мемфиския вестник бяха публикувани имената на юристите, издържали адвокатския изпят. Аби изряза бележката за албума си и изпрати копия на родителите си и на Рей.

Мич беше открил закусвалня на три пресечки от Бендини Билдинг, между Фрънт Стрийт и крайбрежния булевард, близо до реката. Беше мрачна дупка с малко посетители и мазни люти кренвирши. Харесваше му, защото можеше да се отскубне за малко и докато хапва, да оправи някой документ. Сега, когато вече бе пълноправен адвокат, можеше да изяде един кренвирш на обед и да отчита по сто и петдесет долара на час.

Седмица, след като името му се бе появило във вестника, обядваше сам на масата в дъното. В закусвалнята нямаше никой. Мич четеше проспект, дебел два пръста. Собственикът, грък, дремеше зад касата.

До масата се приближи някакъв непознат и спря на около метър. Свали обвивката на един сладкиш колкото може по-шумно. Щом видя, че Мич не го забелязва, отиде на масата и седна. Мич погледна през покривката на червени карета и остави материала до студения таи.

— Мога ли да ви услужа с нещо? — копита той.

Непознатият погледна касата, после празните маси и помещението зад себе си.

— Вие сте Макдиър, нали?

Говореше със силен акцент, без съмнение бруклински. Мич го огледа внимателно. Беше около четиридесетгодишен, отстрани бе подстриган късо, по войнишки, а побелелият перчем му падаше почти в очите. Носеше тъмносин костюм с жилетка от плат, който съдържаше поне деветдесет процента полиестер. Вратовръзката му бе евтина, имитираше коприна. Не бе облечен кой знае как, но изглеждаше спретнат и наперен.

— Да. А вие кай сте? — попита Мич.

Мъжът бръкна в джоба си и измъкна една значка.

— Тарънс, Уейн Тарънс, агент на ФБР.

Вдигна вежди и зачака отговор.

— Заповядайте — каза Мич.

— Щом нямате нищо против.

— Да не смятате да ме претърсвате?

— Засега не. Просто исках да се запознаем. Прочетох името ви във вестника и научих, че сте новият служител в „Бендини, Ламбърт и Лок“.

— Какъв интерес представлява това за ФБР?

— Държим под око тази кантора.

Мич загуби интерес към кренвирша и бутна чинията в средата на масата. Сложи още захарин в бакелитовата чаша с чай.

— Ще пийнете ли нещо? — попита той.

— Не, благодаря.

— Защо държите под око фирмата?

Тарънс се усмихна и погледна гърка.

— Още не мога да ви кажа. Има защо, но не съм дошъл да говорим за това. Дойдох да се запознаем и да ви предупредя.

— Да ме предупредите ли?

— Да, да ви предупредя за вашата кантора.

— Слушам ви.

— Три неща. Първо, не вярвайте на никого във фирмата. Няма нито един човек, на когото да се доверите. Не го забравяйте. Второ, всяка дума, която изричате — вкъщи, в кабинета си или в сградата, — навярно се записва. Вероятно ви подслушват и в колата.

Мич го наблюдаваше и го слушаше съсредоточено. Това допадна на Тарънс.

— И трето? — попита адвокатът.

— Трето, парите не растат по дърветата.

— Защо не говорите без заобикалки?

— Сега не мога. Мисля, че ние с вас ще се сближим. Искам да ми вярвате и знам, че трябва да заслужа доверието ви. Затова няма да избързвам. Няма как да се срещаме във вашия кабинет, нито в моя, не бива да говорим и по телефона. Ето защо от време на време ще идвам при вас. А засега просто помнете тези три неща и бъдете нащрек.

Тарънс стана и посегна към портфейла си.

— Ето ви визитната ми картичка. Домашният ми телефон е записан на гърба. Звънете само от уличен апарат.

Мич разгледа картичката.

— Защо ще ви звъня?

— Известно време няма да се наложи. Но не хвърляйте картичката.

Мич я мушна в джоба на ризата си.

— И още нещо — продължи Тарънс. — Видяхме ви на погребенията на Ходж и Козински. Жалко, много жалко. Не беше злополука.

Погледна надолу към Мич с ръце в джобовете.

— Не ви разбирам.

— Обадете ми се някога, но внимавайте. Помнете, че ви подслушват.

Малко след четири часа се чу клаксон и Дъч скочи на крака. Изруга и тръгна пред фаровете.

— И ти си един, Мич! Четири часът е. Какво търсиш тук?

— Извинявай, Дъч. Не можах да спя. Тежка нощ.

Вратата се отвори.

До седем и половина бе издиктувал на диктофона достатъчно, та Нина да работи два дни. Тя не мърмореше чак толкова, когато бе заета. Мич си бе поставил за цел най-накрая да стане първият адвокат на щат, който ще докаже, че има нужда от втора секретарка.

В осем часа се настани в кабинета на Ламар и зачака. Прегледа един договор, пи кафе и каза на секретарката му да си гледа работата. Ламар дойде в осем и петнадесет.

— Трябва да поговорим — каза Мич и затвори вратата.

Ако Тарънс бе прав, кабинетът се подслушваше и разговорът щеше да бъде записан. Макдиър не знаеше на кого да вярва.

— Изглеждаш угрижен — поде Ламар.

— Чувал ли си някога за човек на име Тарънс, Уейн Тарънс?

— Не.

— От ФБР.

Ламар затвори очи.

— ФБР — промърмори той.

— Точно така. Показа значката си.

— Къде го видя?

— Той ме намери в закусвалнята на Ланski на авеню Юниън. Знаеше кой съм и че току-що съм си взел изпита. Твърди, че знаел всичко за фирмата и че ни наблюдават отблизо.

— Каза ли на Ейвъри?

— Не. Не съм споменавал на никого, освен на теб. Чудя се какво да правя.

Ламар вдигна слушалката.

— Трябва да съобщим на Ейвъри. Май се е случвало и преди.

— Какво става, Ламар?

Ламар се обади на секретарката на Ейвъри и каза, че е спешно. След няколко секунди Ейвъри позвъни.

— Имаме малък проблем, Ейвъри. Вчера някакъв агент от ФБР се е свързал с Мич. Сега момчето е в кабинета ми. — Известно време Ламар мълча, после се обърна към Мич: — Каза ми да чакам, обажда се на Ламбърт.

— Изглежда ми твърде сериозно — отбеляза Мич.

— Да, но ти не се тревожи. Има си обяснение. Случвало се е и преди.

Ламар приближи слушалката до ухото си и заслуша. После затвори.

— След десет минути ни викат в кабинета на Ламбърт.

Чакаха ги Ейвъри, Ройс Макнайт, Оливър Ламбърт, Харолд О’Кейн и Нейтан Лок. Когато Мич влезе, стояха изнервени около малката заседателна маса и се опитваха да изглеждат спокойни.

— Седни — покани го Нейтан Лок и се усмихна сковано. — Кажи ни всичко.

— Това какво е? — Мич посочи магнетофона в центъра на масата.

— За да не изтървем нещо — отговори Лок и махна към един свободен стол.

Мич седна и се загледа през масата в Чернoокия. Ейвъри се настани между тях. Никой не продумваше.

— Вчера обядвах в закусвалнята на Лански на авеню Юниън. Онзи довтаса и седна на масата срещу мен. Знаеше как се казвам. Показа служебна значка и се представи като Уейн Тарънс, агент от ФБР. Погледнах значката, беше истинска. Обясни, че искал да се запознаем, защото сме щели да се сближим. Държали под око фирмата, предупреди ме да не се доверявам на никого. Попитах го защо, а той отговори, че нямал време да ми обяснява, щял да го направи по-късно. Не знаех какво да кажа, само слушах. Щял да ме потърси пак. Преди да си тръгне, подхвърли, че са ме видели на погребенията. После вметна, че Ходж и Козински не били загинали при злополука. И си отиде. Разговаряхме някакви си пет минути.

Чернoокия гледаше втренчено Мич и попиваше всяка дума.

— Виждал ли си го някога?

— Не.

— На кого спомена за него?

— Само на Ламар. Сутринта, веднага щом дойде.

— А на жена си?

— Не.

— Остава ли ти телефонен номер, на който да му се обадиш?

— Не.

— Държа да знам всяка дума, която е изрекъл — отсече Лок.

— Казах ви каквото си спомням. Не мога да го повторя дословно.

— Сигурен ли си?

— Нека помисля още малко. — Смяташе да не им съобщава всичко. Вгледа се в Черноокия и разбра, че той очаква да чуе още нещо. — А, да. Бил видял името ми във вестника и знаел, че съм новият служител във фирмата. Това е всичко. Разговорът бе много кратък.

— Опитай се да си спомниш всичко — настоя Лок.

— Попитах го дали иска чай. Той отказа.

Магнетофонът бе изключен, съдружниците като че ли се поуспокоиха. Лок отиде до прозореца.

— Мич, от години си имаме неприятности с ФБР, както и със Службата за държавни приходи. Някои наши клиенти са големи комбинатори — богаташи, които печелят милиони и харчат милиони, а не искат да плащат данъци. Дават ни хиляди долари, само и само да избегнат данъците по законен път. Славим се като много нападателни и не се боим да поемаме рискове, стига клиентите ни да го искат. Става дума за много обиграни бизнесмени, които знаят какво е риск. Плащат ни скъпо и прескъпо, защото не подхождаме догматично. Службата за държавни приходи понякога оспорва начините, по които ги измъкваме от данъчно облагане. През последните двадесет години се е стигало и до съд, но пак сме се оправяли. Онези от Службата за държавни приходи не ни обичат, а и ние не си падаме по тях. Някои наши клиенти не са от най-нравствените хора, ФБР ги е разследвало и ги е тормозила. От три години и на нас ни взеха здравето. Тарънс е новобранец, наумил си е да направи кариера. Дойде в града преди някаква си година и непрекъснато си вре носа. Не бива да говориш с него втори път. По всяка вероятност краткият ви разговор вчера е бил записан, Тарънс е опасен, извънредно опасен. Не играе честно и ти скоро ще разбереш, че повечето агенти на ФБР са мръсници.

— Колко от клиентите са били осъдени?

— Нито един. Спечелили сме всичките дела, които е завеждала срещу нас Службата за държавни приходи.

— А какъв е случаят с Козински и Ходж?

— Уместен въпрос — отговори Оливър Ламбърт. — Не знаем какво е станало. Отначало приличаше на злополука, но вече не сме сигурни, че е така. В моторницата с Марти и Джо е имало и един местен човек, инструктор по леководолазен спорт. Сега властите на острова подозират, че е бил ключовата фигура в цяла мрежа за

търговия с наркотици с център в Ямайка й може би взривът е бил насочен срещу него. Островитянинът също загина.

— Едва ли някога ще научим истината — добави Ройс Макнайт. — Местната полиция не е много опитна. Предпочетохме да се погрижим за семействата на загиналите колеги и за нас това е злополука. Честно казано, не знаем какво повече можем да направим.

— Нито дума по този въпрос на никого — нареди Лок на Мич. — Пази се от Тарънс, а ако той се свърже с теб отново, съобщи ни незабавно. Ясно ли е?

— Да, сър.

— Не казвай дори на жена си — обади се Ейвъри.

Мич кимна.

Лицето на Оливър Ламбърт възвърна бащинската си сърдечност. Той се усмихна и започна да си играе с очилата.

— Мич, знаем, че звучи страшно, но сме свикнали. Остави на нас да се оправяме и ни имай доверие. Не се страхуваме от господин Тарънс, от ФБР, от Службата за държавни приходи, от никого, защото не сме направили нищо лошо. Антъни Бендини е изградил фирмата с къртовски труд, с талант и безкомпромисна етика. И ние всички сме възпитани в този дух. Някои наши клиенти не са светци, но няма адвокат, който да направи клиента си по-морален. Не се тревожи. Само се пази от този човек — той е много, много опасен. Ако му даваш сведения, ще става все по-нахален и ще ни създава главоболия.

Лок насочи към Мич кривия си пръст.

— Ако поддържаш и занапред връзки с Тарънс, ще поставиш под въпрос бъдещето си във фирмата.

— Ясно ми е — каза Мич.

— Наистина му е ясно — защити го Ейвъри.

Лок изгледа Толсън.

— Това е всичко, Мич — приключи Ламбърт. — Бъди предпазлив.

Мич и Ламар се отправиха към вратата и оттам — към най-близкото стълбище.

— Свържи се с Девашър — обърна се Лок към Ламбърт, който бе до телефона.

След две минути двамата старши съдружници вече седяха срещу отрупаното бюро на Девашър.

— Чу ли? — попита Лок.

— Чух, разбира се, Нат. Чухме всяка дума, която малкият каза. Ти се справи наистина отлично. Взе му страха и той ще бяга от Тарънс, както дяволът — от тамян.

— Ами Лазаров?

— Трябва да му кажа. Той е шефът. Не можем да се преструваме, че не се е случило нищо.

— Какво ли ще направят?

— А, нищо. Денонощно ще държим под око момчето и ще следим всичките му телефонни разговори. И ще чакаме. Няма да предприеме нищо. Всичко зависи от Тарънс. Той ще го потърси отново, но тогава и ние ще бъдем там. Постарайте се да държите Мич в сградата, колкото е възможно повече. Когато излиза, уведомявайте ни, ако можете. Всъщност, мен ако питате, не се е случило нищо лошо.

— Защо са се спрели на Макдиър? — поинтересува се Лок.

— Явно са избрали нов подход. Нали помните, Козински и Ходж сами отидоха при тях. Може да са издрънкали повече, отколкото си мислехме. Не знам. Възможно е да смятат, че Макдиър е най-уязвим, защото току-що е завършил и прелива от ентусиазъм. И от нравственост. Като нашия Оли. Добре го каза, Оли, много добре.

— Млъкни, Девашър!

Девашър престана да се усмихва и прехапа долната си устна. Не отговори нищо. Погледна Лок.

— Нали знаеш каква е следващата стъпка? Ако Тарънс и занапред си пъха носа, онзи кретен Лазаров ще ме извика някой ден и ще ми нареди да го очистя. Да му запуша устата. Да го сложа в някоя бъчва и да го търкулна в залива. А случи ли се това, всички вие, почтени джентълмени, ще се пенсионирате рано-рано и ще се ометете от страната.

— Лазаров няма да нареди да посегнем на агент.

— Да, ще е глупаво, но Лазаров си е глупак. Много се тревожи за положението тук. Непрекъснато се обажда и подпитва. Отговарям му каквото ми падне. Понякога слуша, друг път ругае. Но ако нареди да премахнем Тарънс, няма да имаме друг избор.

— От такива приказки ми призлява — каза Ламбърт.

— Искаш ли наистина да ти призлее, Оли? Остави някой от изисканите ти адвокатчета да се сдуши с Таръне и да пропее, пък тогава ще те питам. А сега ви предлагам да намирате на Макдиър толкова работа, че да не му остава време да мисли за Таръне.

— Боже мой, Девашър, той и сега бъхти по двадесет часа в денонощието. Започна като фурия и не е намалил темпото.

— Просто го дръжте под око. Наредете на Ламар Куин да се сближи с него, та ако го прихване нещо, да си изплаче душата на него.

— Идеята е добра — отвърна Лок и погледна Оли. — Я да си поприказваме хубаво с Куин. Той е най-близък с Макдиър, може да се сприятелят още повече.

— Слушайте — намеси се Девашър. — Макдиър си е глътнал езика от страх. Няма да предприеме нищо. Ако Таръне го потърси пак, ще постъпи както днес. Ще изтича право при Ламар Куин. Показа ни на кого се доверява.

— Издрънкал ли е нещо на жена си снощи? — попита Лок.

— Проверяваме магнетофонните записи. Ще ви отнеме около час. Поставили сме толкова подслушвателни уредби в града, че са ни нужни шест компютъра, за да открием каквото ни трябва.

Загледан през прозореца в кабинета на Ламар, Мич подбираше внимателно думите си. Не говореше много. Ами ако Таръне бе прав? И всичко се записваше?

— По-добре ли си сега? — попита Ламар.

— Да, струва ми се. Мисля, че разбрах.

— Такива неща са се случвали и по-рано, както каза Лок.

— С кого? Към кого са се насочвали преди?

— Не си спомням. Беше преди три-четири години.

— Но не помниш с кого?

— Не. Не е ли все едно?

— Просто ми е интересно. Не проумявам защо са се спрели на мен, новака, който измежду четиридесетте адвоката тук знае най-малко за фирмата и за клиентите й. Защо са избрали мен?

— Не знам, Мич. Слушай, защо не постъпиш, както ти предложи Лок? Помъчи се да забравиш случилото се и избягвай Таръне. Не си

длъжен да разговаряш с него, ако не ти представи съдебно постановление. Кажи му да се разкара, ако цъфне пак. Той е опасен.

— Да, сигурно си прав. — Мич си наложи да се усмихне и се отправи към вратата. — Нали вечерята утре не се отменя?

— Разбира се, че не. Кей е решила да си направим скара и да вечеряме край басейна. Елате по-късно, някъде към седем и половина.

— До утре.

12

Надзирателят го извика, претърси го за оръжие и го въведе в голямо помещение, в което дошлите на свиждане разговаряха през дебелата телена мрежа, разделяща кабинките.

— Кабина четиринадесета — каза надзирателят и му я посочи.

Мич влезе вътре и се разположи. След минута се появи Рей, който седна между двете прегради от другата страна на решетката. Ако не бяха белегът върху челото на Рей и бръчките около очите му, можеха да минат за близнаци. И двамата бяха високи близо метър и деветдесет, и двамата тежаха около осемдесет килограма, имаха светлокестенява коса, малки сини очи, високи скули и широка брадичка. Бяха им казвали, че в рода им има индианска кръв, но тъмният цвят на кожата се бе изгубил през дългите години в каменовъглените мини.

Мич не бе идвал в Бръши Маунтън от три години. От три години и три месеца. Вече от осем години си пишеха два пъти месечно.

— Как е френският ти? — попита най-после Мич.

Тестовете, през които Рей бе минал в армията, бяха доказали, че има удивителна дарба за езиците. Две години бе служил като преводач от виетнамски. Бе овладял немски език през шестте месеца, когато частта му бе в Германия. Испански бе усвоил за четири години, но бе принуден да го учи по речник от библиотеката в затвора. Сега изучаваше френски.

— Вече го владея добре, така поне мисля — отговоря Рей. — Трудно ми е да кажа. Тук нямам възможност да го практикувам. Изглежда, по строежите не учат френски, та повечето от тия приятелчета тук знаят само майчиния си език. Но дума да няма, френският е най-красивият език.

— Лесен ли е?

— Не колкото немския. Е, да, по-лесно научих немски, защото живеех там и всички го говореха. Знаеш ли, че петдесет на сто от езика ни е дошъл от немския чрез староанглийския?

— Не, не знаех.

— Така си е. Английският и немският са като първи братовчеди.

— После с кой ще се заемеш?

— Вероятно с италианския. Той е романски език като френския, испанския и португалския. А може би с руски. Или с гръцки. Четох за гръцките острови. Смятам скоро да ида там.

Мич се усмихна. Рей трябваше да лежи в затвора поне още седем години.

— Мислиш, че се шегувам, нали? — попита Рей. — Ще изляза оттук, Мич, и то скоро.

— Какво смяташ да правиш?

— Тук не мога да говоря. Но работя по въпроса.

— Не го прави, Рей.

— Ще ми трябват малко помощ отвън и пари, за да напусна страната. Хиляда долара сигурно ще ме оправят. Можеш да ги отделиш, нали? Няма да те замесвам.

— Не ни ли подслушват?

— Понякога.

— Да говорим за друго.

— Разбира се. Как е Аби?

— Добре.

— Къде е?

— Сега е на черква. Искаше да дойде, но й казах, че няма да може да те види.

— Домъчняло ми е за нея. От писмата разбирам, че сте се устроили добре. Нова къща, коли, скъпи отпуски. Много се гордея с теб. Ти си първият Макдиър от две поколения насам, който струва нещо.

— Родителите ни бяха свестни хора, Рей. Не са имали възможност и не им е провървяло. Направили са, каквото е било по силите им.

Рей се усмихна и погледна настрана.

— Да, сигурно. Говорил ли си с мама?

— Преди доста време.

— Още ли е във Флорида?

— Май да.

Помълчаха, загледани в пръстите си. Мислеха с много болка за майка си. Беше имало и по-щастливи времена, когато бяха малки, а баща им бе жив. Майка им така и не се възстанови подир смъртта му, а след като Ръсти бе убит, лелите и чичовците я пратиха в лудница.

Рей вдигна пръст и го прокара по тънките метални пръчки на решетката. Наблюдаваше пръста си.

— Да поговорим за друго.

Мич кимна в знак на съгласие. Можеха да говорят за много неща, но всички бяха свързани с миналото. Нямаха нищо общо, освен миналото, ала предпочитаха да не се връщат към него.

— Споменаваш в едно от писмата си, че един твой бивш съкилийник е станал частен детектив в Мемфис.

— Еди Ломакс. Бил е девет години полицай в Мемфис, преди да го затворят за изнасилване.

— Изнасилване ли?

— Да. Тук му беше трудно. Не гледат с добро око на изнасилвачите. А полицаите пък са мразени до смърт. Едва не го убиха, добре, че се намесих. Пуснаха го преди около три години. Пише ми редовно. Занимава се главно с издирвания във връзка с разводи.

— Има ли го в телефонния указател?

— 969-38-38. Защо ти е?

— Жената на един приятел адвокат го е ударила през просото, а той все не може да я спипа. Твоят човек добър ли е?

— Много добър, поне твърди така. Вече е припечелил малко пари.

— Мога ли да му имам доверие?

— Шегуваш ли се? Само му кажи, че си ми брат, и той, ако трябва, ще убие заради теб човек. Ще ми помогне да се измъкна оттук, но още не го знае. Можеш да му го споменеш.

— Защо не се откажеш?

Един надзирател мина зад Мич и подметна:

— Остават ви три минути.

— Какво да ти пратя? — попита Мич.

— Искам да ми направиш една голяма услуга, стига да нямаш нищо против.

— Казвай.

— Иди в някоя книжарница и потърси касета, с които можеш да научиш гръцки за двадесет и четири часа. Това и гръцко-английски речник.

— Ще ти ги пратя другата седмица.

— А може ли и за италианска?

— Няма проблем.

— Не съм решил дали да ида в Сицилия или на островите в Гърция. Двоумя се. Съветвах се с пастора на затвора, но и той не ми помогна особено. Мислех да ида и при директора. Ти какво мислиш?

Мин изцъка и поклати глава.

— Защо не идеш в Австралия?

— Чудесна идея. Прати ми касети на австралийски и речник.

И двамата се усмихнаха, после станаха сериозни. Наблюдаваха се внимателно и чакаха надзирателят да им каже, че свиждането е приключило. Мич погледна белега върху челото на Рей и си спомни за безбройните кръчми и за безбройните свивания, довели до неизбежното убийство. Рей го наричаше самозащита. Години наред на Мич му идеше да прокълне брат си за глупостта му, но вече не му се ядосваше. Сега му се искаше да го прегърне, да го заведе вкъщи и да му помогне да си намери работа.

— Не ме съжалявай — каза Рей.

— Аби смята да ти пише.

— Ще се радвам. Смътно си я спомням като мъничка в Дейнсбъро, все се навърташе около банката на баща си на Мейн Стрийт. Кажи й да ми прати своя снимка. А също снимка и а вашата къща. От сто години насам ти си първият Макдиър, който притежава недвижим имот.

— Трябва да тръгвам.

— Направи, нещо заради мене. Потърси мама, поне да сме сигурни, че е жива. Редно е да го сториш, нали вече свърши университета.

— Мислил съм за това.

— Помисли още малко, чу ли?

— Разбира се. Ще дойда да те видя след около месец.

Девашър смукна от пурата и издиша пушека към вентилатора.

— Открихме Рей Макдиър — обши той гордо.

— Къде? — попита Оли.

— В щатския затвор в Бръши Маунтън. Преди осем години в Нашвил е осъден за убийство на петнадесет години затвор без право да бъде освобождаван под гаранция. Истинското му име е Реймънд Макдиър. На тридесет и една години е. Не е женен. Служил е три години в армията. Разжалван е позорно. Пълен несретник.

— Как го открихте?

— Вчера по-малкият брат му бе на свиждане. Следяхме го. Нали знаеш, наблюдаваме го денонощно.

— Всички знаят, че братът е в затвора. Можехте да го издирите и по-бързо.

— Щяхме да го сторим, Оли, стига да бе важно. Вършим си работата.

— Осъден на петнадесет години значи? Кого е убил?

— Както обикновено. В някаква кръчма пияници се сбиват за жена. Но не е имало оръжие. Полицейският доклад и аутопсията са показали, че е ударил жертвата два пъти с юмрук и е счупил черепа й.

— А защо е бил разжалван?

— За грубо неподчинение. И за нападение на офицер. Направо се чудя как се е отървал без военен съд. Изглежда, е непоносим.

— Прав си, не е толкова важно. Какво друго си научил?

— Нищо особено. Къщата на Мич се подслушва, нали така? Не е споменал на жена си за Тарънс. Всъщност го подслушваме през цялото денонощие. Пред някого не е отварял дума за агента.

Оли се усмихна и кимна одобрително. Гордееше се с Макдиър. Какъв адвокат!

— А сексът?

— Можем само да слушаме, Оли. Но слушаме много внимателно. Мен ако питаш, от половин месец не са се любили. То се знае, виси тук по шестнадесет часа в денонощието и бъхти като негър над задачите, които му възлагате. На Аби като че ли започва да й омръзва. Може да е обичайният синдром, характерен за съпругите на новопостъпилите. Обажда се често на майка си — за нейна сметка, за да не разбере Мич. Казва й, че той се е променил и други такива глупости. Смята, че мъжът й се самоубива, като работи толкова много.

Това чуваме. Но нямам снимки, Оли, и съжалявам, защото знам колко ги обичаш. При първа възможност ще ти доставим и снимки.

Оли гледаше в стената. Не каза нищо.

— Слушай, Оли, мисля, че трябва да го командироваме с Ейвъри на Големия Кайманов остров. Опитай се да го уредиш.

— Не е трудно. Мога ли да попитам защо?

— Не сега. Ще научиш по-късно.

Сградата беше близо до центъра на града, в квартал с ниски наеми на две пресечки от сенките на модерните кули от алуминий и стъкло, наблъскани една до друга, сякаш земята в Мемфис не достигаше. Табелата на пътната врата отпращаше посетителите на горния етаж, където бе кантората на Еди Ломакс, частен детектив. Приемал само по предварително уговорен час. На вратата горе пишеше, че Ломакс извършва всякакви разследвания — за развод, злополуки, безследно изчезнали роднини. В рекламата в телефонния указател се наблягаше на опита му като полицай, но не се споменаваше, че кариерата му в полицията е приключила. Пишеше още с какво се занимава фирмата му: подслушване, охрана, попечителство на деца, снимки, съдебни показания, анализ на гласове, издирване на имущество, застрахователни искове и сведения за предбрачния живот. Кантората била финансово осигурена, застрахована, притежавала разрешително и била на разположение двадесет и четири часа в денонощието. Етична, надеждна, поверителна, честна.

На Мич му направи впечатление, че се набляга на поверителността. Определиха му час за пет следобед, но той подрани с няколко минути. Стройна ослепителна блондинка в тясна кожена пола и черни ботуши го запита как се казва и му посочи оранжевия пластмасов стол до прозореца. Еди щял да се освободи след минута. Мич огледа стола, забеляза, че е прашен и с няколко мазни петна, и отклони поканата да седне, като каза, че го боли гърбът. Тами вдигна рамене и продължи да дъвче дъвка и да пише някакъв документ на пишещата машина: Мич се чудеше дали е сведение за предбрачен живот, резултатът от следенето на някого или може би план на нанасяне на контраудар. Пепелникът върху бюрото на секретарката бе

пълен с угарки, изцапани с розово червило. Докато тя удряше по клавишите на машината с лявата ръка, с дясната напипваше поредната цигара в пакета и я мушкаше между лепкавите си устни. Със забележителна координация щракна нещо с лявата ръка и над невероятно дългата и тънка цигара блесна пламъче. Щом пламъчето изгасна, устните на секретарката се свиха, стиснаха края на цигарата и тя започна да вдишва дима с цялото си тяло. Буквите оформяха думи, думите — изречения, изреченията — абзаци, а блондинката продължаваше отчаяно да изпълва дробовете си. Най-после, когато цигарата се бе превърнала до половината във висяща пепел, секретарката преглътна, махна я от устните си с два лакирани червени нокътя и мощно изпусна дима. Пушекът полетя към потъмнелия гипсов таван, където раздвижи издишания по-рано облак и се завъртя около флуоресцентната лампа. Блондинката се закашля; от сухата й дразнеща кашлица лицето й почервеня, а огромните й гърди се заклатиха и почти опряха в клавишите на машината. Жената грабна една чаша и отпи от нея, после отново захапа филтъра на цигарата и запуфка.

След две минути Мич вече се опасяваше, че ще се задуши от въглеродния окис. Забеляза малка дупчица в едно стъкло на прозореца, по което чудно защо нямаше паяжина. Приближи се до овехтелите прашни пердета и се опита да вдъхне въздух през дупката. Призляваше му. Зад гърба му отново се чуха кашляне и хриптене. Мич направи опит да отвори прозореца, но той бе залепнал от много пластове напукана блажна боя.

Тъкмо когато започна да му се вие свят, тракането на машината и пушенето спряха.

— Адвокат ли сте?

Мич се обърна и погледна секретарката. Сега тя бе седнала в края на бюрото с кръстосани крака, черната кожена пола се бе вдигнала високо над коленете й. Пиеше диетична пепси-кола.

— Да.

— В голяма кантора ли?

— Да.

— Така си и знаех. Личи си по костюма, по хубавата риза и по цветната копринена връзка. Винаги познавам адвокатите от големите

фирми, не приличат на ония, дето се тъпчат с омлети и се навъртат около градския съд.

Пушекът се разсейваше и Мич дишаше по-леко. Възхити се от краката на блондинката, които тя бе изложила на показ. Секретарката пък гледаше обувките му.

— Значи костюмът ти харесва? — поде той.

— Скъп е. Личи си, както и вратовръзката. Не съм толкова сигурна за ризата и обувките.

Мич огледа кожените ботуши, краката, полата и пуловера, прилепнал около едрите й гърди, и се замъчи да измисли какво да каже на блондинката. На нея й стана приятно, че я оглеждат, и тя пак отпи от пепси-колата.

После кимна към вратата на Еди и рече:

— Сега вече можете да влезете. Еди ви очаква.

Детективът говореше по телефона, мъчеше се да убеди някакъв нещастен старец, че синът му е хомосексуалист. И то много активен. Посочи дървения стол и Мич седна. Видя два широко отворени прозореца и задиша по-спокойно.

Еди изглеждаше отвратен и запуши с ръка слушалката.

— Човекът плаче — прошепна на Мич, който учтиво се усмихна, сякаш това му се бе сторило забавно.

Детективът носеше островърхи сини ботуши от гущерова кожа, дънки „Ливайс“, силно колосана риза в прасковен цвят, която бе разкопчана, така че се виждаха черните му космати гърди, две тежки златни верижки и една с тюркоаз. Очевидно харесваше Том Джоунс, Хъмпърдинк или някой от чорлавите тъмнооки певци с гъсти бакенбарди и солидна брадичка.

— Имам снимки — каза той и махна слушалката от ухото си, тъй като старецът изкрещя.

Извади от една папка пет големи лъскави снимки и ги плъзна по бюрото към Мич. Да, наистина, бяха някакви хомосексуалисти. Еди се усмихна гордо. Виждаха се тела на сцена, вероятно в клуб на хомосексуалисти. Мич остави снимките на бюрото и погледна през прозореца. Фотографиите бяха качествени, цветни. Онзи, който ги е заснел, трябва да е бил в клуба. Мич си спомни присъдата за изнасилване. Полицай, осъден за изнасилване.

Еди трясна телефона.

— И тъй, ти си Мич Макдиър! Приятно ми е да се запознаем.

Ръкуваха, се през писалището.

— И на мен — отвърна Мич. — Видях се с Рей в неделя.

— Имам чувството, че се познаваме от години. Страшно приличаш на Рей. Той ми е споменавал. Разказал ми е всичко за теб. А сигурно на теб е говорил за мек. Че съм бил полицай. За присъдата. За изнасилването. Обясни ли ти, че бях обвинен в изнасилване на малолетна, че момичето бе на осемнадесет години, но изглеждаше на двадесет и пет и ме натопиха несправедливо?

— Спомена ми. Рей не е словоохотлив, нали го знаеш.

— Много свестен човек. На него дължа живота си в буквалния смисъл на думата. В затвора едва не ме пречукаха, когато разбраха, че съм ченге. Той се намеси и дори чернокожите се отдръпнаха. Когато иска, може да удря силно.

— Той е единственият ми близък роднина.

— Да, знам. Прекараш ли с някого години в една килия три на четири метра, научаваш всичко за него. Говорил ми е за теб с часове. Когато ме пуснаха под гаранция, ти се канеше да кандидатстваш право.

— Завърших през юни и постъпих на работа в „Бендини, Ламбърт и Лок“.

— Не ги знам.

— Юридическа кантора, занимава се е данъчно законодателство, собственост е на неколцина акционери и се намира на Фрънт Стрийт.

— Аз пък правя много разследвания за разводи, възлагат ми ги адвокати. Следя обекта, щракам снимки, трупам гадости за пред съда. — Говореше бързо, с кратки насечени думи и изречения. Бе вдигнал каубойските си ботуши върху бюрото, та да се виждат. — Освен това подготвям: и дела за някои адвокати. Ако открия добра автомобилна катастрофа или случай на телесна повреда, надавам ухо да видя кой ще ми плати повече. Така купих сградата. Оттук идват парите — от телесните повреди. Адвокатите вземат четиридесет на сто от обезщетението. Цели четиридесет на сто!

Той поклати възмутено глава, сякаш не можеше да повярва, че в града живеят такива алчни адвокати.

— На час ли ти плащат? — попита Мич.

— Тридесет долара плюс разноските. Нощес прекарах шест часа в камионетката си пред един скъп хотел от веригата „Холидей Ин“,

причаквах съпруга на моята клиентка да излезе с курвата си и да му щракна още снимки. Шест часа. Това прави сто и осемдесет долара, задето съм седял на задника си, разглеждал съм порно-списания и съм чакал. Включих в сметката и вечерята.

Мич го слушаше внимателно, сякаш му се искаше и той да го прави.

Тами подаде глава през вратата и каза, че си тръгва. След нея се понесе кълбо пушек и Мич се обърна към прозорците. Тя трясна вратата.

— Страхотна е! — каза Еди. — Има неприятности с мъжа си. Той е шофьор на камион, а си е въобразил, че е Елвис Пресли. Има същата гарвановочерна, зализана нагоре коса и дълги бакенбарди. Носи същите дебели златни очила, каквито носеше Елвис. Когато не е на път, седи край камиона и слуша албумите на Елвис или ходи на ония ужасни филми. Преместиха се тук от Охайо, та този палячо да е по-близо до гроба на Краля. Познай как се казва.

— Нямам представа.

— Елвис. Елвис Арън Хемпхил. След смъртта на Краля си сменил името по съдебен път. Явява се като Елвис в разни нощни клубове. Видях го една вечер. Беше облечен с бяло впито сако, разкопчано до пъпа. Не че имам нещо против, но шкембето му висеше като обелена диня. Тъжна картинка. Гласът му е силен, звучи като на някой стар индиански вожд, който пее около огъня.

— И какъв е проблемът?

— Жените. Нямаш представа колко побъркани по Елвис се стичат в Мемфис. Трупат се да гледат как този палячо се държи като Краля. Хвърлят по него гащи, големи гащи за широки, тежки и мазни задници, той си бърше с тях челото и им ги мята обратно. Дават му номерата на стаите си; подозираме, че се промъква тук-там и се прави на пръв сваляч, досущ като Елвис.

Мич не знаеше какво да каже след всичко това. Хилеше се като идиот, сякаш бе чул една наистина невероятна история. Ломакс го разбра.

— Неприятности с жена си ли имаш?

— Не. Няма такова нещо. Трябва ми информация за четирима души. Трима са умрели, един е жив.

— Звучи интересно. Слушам.

Мич извади една бележка от джоба си.

— Ясно ти е, че е строго поверително.

— То се знае. Толкова поверително, както между теб и твоя клиент.

Мич кимна, но се сети за Тами и Елвис и се зачуди защо ли Ломакс му е разказал за тях.

— Трябва да бъде поверително.

— Вече казах, че ще бъде. Можеш да ми имаш доверие.

— Тридесет долара на час?

— За теб двадесет. Нали те изпраща Рей?

— Благодаря ти.

— Кои са тези хора?

— Тримата умрели са били адвокати в нашата фирма. Робърт Лам е бил убит през 1970 година при злополука по време на лов някъде в Арканзас. В планината. Бил в неизвестност близо половин месец, после го намерили с куршум в главата. Правили са му аутопсия. Това е всичко, което знам. Алис Наус е починала през 1977 година при автомобилна катастрофа тук, в Мемфис. Била блъсната от пиян шофьор. Джон Микъл се самоубил през 1984 година. Намерили са трупа в кабинета. Имало е пистолет и писмо.

— Само това ли знаеш?

— Да.

— Какво те интересува?

— Искам да знам колкото се може повече как са умрели тези хора. При какви обстоятелства. Кой е разследвал случаите. Останали ли са някои неизяснени въпроси или съмнения.

— Какво подозираш?

— Засега нищо. Правя го просто от любопитство…

— Не е само любопитство.

— Добре де, така е. Но засега да не го обсъждаме повече.

— Правилно. Кой е четвъртият?

— Някой си Уейн Тарънс. Агент от ФБР тук, в Мемфис.

— От ФБР ли?

— Смущава ли те?

— Да, смущава ме. Вземам по четиридесет долара на час за полицаи.

— Няма проблем.

— Какво те интересува?

— Провери го. Откога е тук. Откога е агент. С какво име се ползва.

— Фасулска работа.

Мич сгъна листа и го мушна в джоба си.

— Колко време ще ти отнеме?

— Около месец.

— Чудесно.

— Как се казваше вашата фирма?

— „Бендини, Ламбърт и Лок“.

— Тези двама, дето загинаха през лятото…

— Работеха във фирмата.

— Някакви подозрения?

— Не.

— Просто реших да попитам.

— Слушай, Еди. Трябва да внимаваш много. Не ми се обаждай вкъщи, нито във фирмата. Ще те потърся след около месец. Имам съмнения, че ме следят съвсем отблизо.

— Кой?

— И аз искам да знам.

13

Ейвъри се усмихна, след като видя компютърната разпечатка.

— За месец октомври си отчитал средно по шестдесет и един часа на седмица.

— Мислех, че са шестдесет и четири — възрази Мич.

— И шестдесет и един са много. Всъщност никога не сме имали човек, който първата година да представя такива високи средни отчети. Отговарят ли на извършената работа?

— Не съм раздувал. Можех да отчета и повече.

— По колко часа седмично работиш?

— Между осемдесет и пет и деветдесет. Ако исках, щях да отчета по седемдесет и пет.

— Не бих те съветвал, поне засега. Току-виж някой ти завидял. Младите адвокати на щат те държат под око.

— Искаш да работя по-малко ли?

— Не, разбира се. Ние с теб изоставаме с месец. Само се тревожа, че работиш прекалено много. Тревожа се, и толкоз. Повечето служители започват при нас като хали — отчитат по осемдесет, че и по деветдесет часа на седмица, ала след два месеца капват. Шестдесет и пет — седемдесет часа е нормално. Но ти, изглежда, имаш необикновена енергия.

— Не съм от поспаливите.

— Какво мисли жена ти?

— Има ли значение?

— Не се ли сърди, че работиш до толкова късно?

Мич погледна Ейвъри и за миг си спомни караницата предната нощ, когато се бе прибрал три минути преди полунощ. Накрая се сдобриха с Аби, но дотогава не се бяха спречквали така, а можеше да се очаква, че пак ще се скарат. Той не бе отстъпил. Аби бе казала, че се чувства по-близка със съседа, господин Райс, отколкото със съпруга си.

— Тя ми влиза в положението. Обясних й, че след две години ще стана съдружник и ще се пенсионирам, преди да съм навършил

тридесет.

— Доста се стараеш да го постигнеш.

— Нали не се сърдиш? През всеки час, който съм отчел миналия месец, съм работил върху твои дела, тогава май не се тревожеше толкова, че ме претоварваш с работа.

Ейвъри остави разпечатката върху шкафа и погледна намръщено Мич.

— Просто не искам да изгориш като свещ или да си зарежеш семейството.

На Мич му се видя странно, че за брака го поучава човек, изоставил жена си. Погледна Ейвъри колкото се може по-презрително.

— Няма защо да се тревожиш какво става в моя дом. Бъди доволен, че си върша работата тук.

Ейвъри се наведе над бюрото.

— Виж, Мич, не ме бива много за такива неща. Натискат ме шефовете. Ламбърт и Макнайт се безпокоят, че може би се престараваш. Идваш в пет, и то всяка сутрин, понякога и в неделя. Това е огромно напрежение.

— Какво казаха?

— Нищо особено. Вярваш или не, Мич, но наистина държат на теб и на семейството ти. Държат да работят с щастливи адвокати с щастливи съпруги. Ако всичко е наред, адвокатите нямат грешка. Ламбърт се отнася много бащински. Смята да се пенсионира след две години и се опитва да изживее още веднъж славните си години чрез теб и другите млади служители. Ако разпитва твърде много или изнася по някоя лекция, не го вземай присърце. Той си е извоювал правото да бъде тарторът тук.

— Кажи им, че съм много добре. И Аби е добре, щастливи сме и си гледаме работата.

— Чудесно. Свършихме по този въпрос. Искам да ти съобщя, че след седмица двамата с теб отиваме в командировка на Големия Кайманов остров. Трябва да се срещна с неколцина банкери там от името на Съни Капс и на трима други клиенти. Заминаваме по работа, но както и друг път, все ще намерим време да се погмуркаме. Казах на Ройс Макнайт, че ми трябваш, и той се съгласи. Според него навярно се нуждаеш от малка промяна. Искаш ли да дойдеш?

— Разбира се. Само съм донякъде изненадан.

— Отиваме по работа, затова ще бъдем без съпругите си. Ламбърт се безпокоеше дали няма да си имаш проблеми вкъщи.

— Господин Ламбърт се безпокои твърде много какво става вкъщи. Кажи му, че владея положението. Нямам проблеми.

— Значи ще дойдеш?

— То се знае, че ще дойда. Колко време ще бъдем там?

— Няколко дни. Ще отседнем в една от вилите на кантората. В другата може би ще се настани Съни Капс. Ще се опитам да използваме самолета на фирмата, но ако не може, ще летим с редовен полет.

— За мен няма значение.

Само двама от пътниците в самолета на „Кайман Еъруейс“, излитащ от Маями, бяха с вратовръзки и след първия пунш с ром Ейвъри свали своята и я напъха в джоба на сакото си. Пуншът бе поднесен от красиви тъмнокожи стюардеси кайманки със сини очи и приятни усмивки. Ейвъри непрекъснато повтаряше, че островитянките били страхотни.

Седнал до прозореца, Мич се стараеше да прикрие вълнението си от това, че за пръв път напуска страната. В една библиотека бе намерил книга за Каймановите острови. Имаше три острова — Големият Кайман, Малкият Кайман и Кайман Брак. Двата по-малки били слабо населени и рядко посещавани. Големият Кайман имал осемнадесет хиляди жители, дванадесет хиляди регистрирани фирми и триста банки. Двадесет на сто от населението било бяло, двадесет — чернокожо, а останалите шестдесет на сто били със смесена кръв и не се интересували към коя раса принадлежат. През последните години столицата Джорджтаун се била превърнала в убежище за мнозина чужденци, решили да укрият доходите си от данъчните служби, и банкерите там били потайни като швейцарските. Нямало данък общ доход, данък оборот, данъци върху печалбите, нито имуществени данъци и такси върху даренията. Някои компании и инвеститори получавали гаранция, че ще бъдат освободени от данъци в продължение на половин век. Островите били британско владение с необикновено стабилно правителство. Приходите от митата върху

вноса и туризма осигурявали необходимите на властите средства. Нямало престъпност, нито безработица.

Големият Кайман бил дълъг тридесет и пет километра и на няколко места широк до тринадесет километра, но от въздуха изглеждаше много по-малък. Представляваше неголяма скала, заобиколена от прозрачна сапфирена вода.

Самолетът започна да се снишава над нещо като лагуна, ала в последния миг се показа къса асфалтирана писта, на която той се приземи. Слязоха и минаха безпрепятствено през митницата. Някакво чернокожо хамалче грабна чантите на Мич и ги хвърли заедно с багажа на Ейвъри в един форд, модел 1972 година. Мич му даде щедър бакшиш.

— Севън Майл Бийч! — изкомандува Ейвъри, като гаврътна остатъка от последния пунш с ром.

— Дадено, мон — проточи шофьорът.

Отпрашиха с таксито към Джорджтаун. По радиото гърмяха весели ритми. Шофьорът се поклащаше и тактуваше с пръсти по волана. Беше навлязъл в насрещното платно, но тук никой не спазваше правилата. Мич се отпусна в износената седалка и кръстоса крака. Колата нямаше климатична инсталация, ако не се броят отворените прозорци. Влажният тропически въздух духаше в лицето му и рошеше косата му. Бе приятно.

Островът беше равен и по шосето към Джорджтаун пъплеха малки европейски коли, мотопеди и велосипеди. Къщите бяха едноетажни, с ламаринени покриви и бяха боядисани във весели цветове. Градинките им бяха мънички, с оскъдна трева, но добре поддържани. Когато приближиха града, се появиха магазини и къщи на два и три етажа с бели фасади, под чиито сенници туристите се криеха от слънцето. Шофьорът зави рязко и изведнъж се оказаха в центъра на града, където бяха струпани модерните сгради на банките.

Ейвъри пое ролята на гид.

— Тук има банки от всички страни. Германия, Франция, Великобритания, Канада, Испания, Япония, Дания. Дори от Саудитска Арабия и Израел. По последни данни са над триста. Всеки може да се спаси от данъците. Тук банкерите са много мълчаливи. В сравнение с тях швейцарците изглеждат дърдорковци.

Таксито намали скоростта поради натовареното движение и разхлаждащият вятър спря.

— Виждам много канадски банки — отбеляза Мич.

— В тази сграда е канадската банка „Монреал“. Трябва да отидем там утре в десет сутринта. Работим главно с канадски банки.

— Защо?

— Те са сигурни.

Оживената улица правеше завой и се вливаше в друга. На хоризонта зад кръстовището се виждаше блестящата синева на Карибско море.

— Това е заливът Хогсти — обясни Ейвъри. — Там преди триста години са хвърлили котва пиратските кораби. Не друг, а Черната брада е обикалял островите и е заравял на тях плячката си. Преди няколко години намериха част от нея в една пещера близо до Бодън Таун.

Мич кимна, сякаш бе повярвал. Шофьорът се усмихна в огледалото за обратно виждане.

Ейвъри избърса потта от челото си.

— Това място винаги е привличало пиратите. Някога е идвал Черната брада, а сега съвременните пирати създават фирми и крият парите си тук. Така ли е, мон?

— Така е — отвърна шофьорът.

— А това е Севън Майл Бийч — каза Ейвъри. — Един от най-красивите и прочути плажове в света. Така ли е, мон.

— Точно така, мон.

— Довечера в „Палмите“ има ли вечеря на открито?

— Да, мон. В шест часа.

— Намира се точно до нашата вила. „Палмите“ е известен хотел с най-екзотичната програма на плажа.

Мич се усмихна, загледан в хотелите, край които минаваха. Спомни си разговора в Харвард, когато Оливър Ламбърт го бе поучавал, че фирмата не обича разводите и женкарството. Също и пиенето. Може би Ейвъри бе пропуснал тези поучения. Или не?

Вилите на кантората бяха в центъра на Севън Майл Бийч, в съседство с друг комплекс и с „Палмите“. Както можеше да се очаква, бяха просторни и скъпо обзаведени. Ейвъри каза, че всяка от тях може да се продаде за половин милион, но не били за продан. Нито се

давали под наем. Тук си почивали изморените адвокати от „Бендини, Ламбърт и Лок“. И неколцина много специални клиенти.

От балкона пред спалнята на втория етаж Мич наблюдаваше малките лодки, които се носеха по искрящото море. Слънцето вече клонеше на залез и ситните вълни пречупваха лъчите му в хиляди посоки. Екскурзионно корабче се отдалечаваше бавно от острова. Десетки туристи се разхождаха по плажа, подритваха пясъка, джапаха във водата, ловяха раци или пиеха пунш с ром и ямайска бира „Ред Страйп“. От „Палмите“ се носеха ритмични карибски мелодии — големият бар на открито с тръстиков покрив привличаше като магнит летовниците. В тръстикова колиба наблизо даваха под наем водолазни костюми, лодки и топки за волейбол.

Ейвъри излезе на балкона в ярки шорти на оранжеви и жълти цветя. Тялото му бе слабо и стегнато, нямаше корем. Той бе акционер в един спортен клуб в Мемфис и всеки ден ходеше да спортува. Там явно човек можеше да получи и загар. На Мич това му хареса.

— Какво ще кажеш за шортите ми? — попита Ейвъри.

— Страхотни са. И много подходящи.

— Имам още един чифт, мога да ти услужа.

— Не, благодаря. Ще си остана по моите физкултурни шорти от „Уест Кентъки“.

Ейвъри отпиваше от питието си и се любуваше на гледката.

— Идвал съм десетки пъти, но винаги се вълнувам. Мислил съм дори да се установя тук, след като се пенсионирам.

— Ще е хубаво. Ще можеш да се разхождаш по плажа и да ловиш раци.

— Да играя домино и да пия „Ред Страйп“. Опитвал ли си тази бира?

— Май не.

— Я да си вземем по една.

Откритият бар се наричаше „Ръмхедс“. Беше пълен с жадни туристи, и няколко местни жители, които играеха на домино около дървена маса. Ейвъри си проби път през, навалицата и се върна с две бутилки. Намериха си място до играчите на домино.

— Веднъж да се пенсионирам, и ще дойда да живея тук. Ще си изкарвам прехраната, като играя домино. И ще пия „Ред Страйп“.

— Бирата си я бива.

— А щом ми омръзне доминото, ще се забавлявам с мятане на стрелички. — Ейвъри кимна към ъгъла, където неколцина пияни англичани хвърляха стрелички към мишената и се ругаеха. — А щом ми втръсне и от стреличките, не знам какво ще правя. Извинявай.

Ейвъри се отправи към една маса, на която току-що бяха седнали две млади жени по бикини. Представи се, а те го поканиха при тях. Мич си поръча още една бира и отиде на плажа. В далечината се издигаха банките на Джорджтаун. Тръгна натам.

Храната бе подредена върху сгъваеми маси около басейна. Костур на скара, пушено филе от акула, пържени скариди, костенурки, миди, омари. Всичко бе прясно, току-що извадено от морето. Гостите се трупаха около масите и си сервираха сами, а келнерите сновяха напред-назад с големи кани пунш с ром. Хранеха се на масички във вътрешния двор, който гледаше към „Ръмхедс“ и морето. Музикантите настройваха инструментите. Слънцето се скри в облак, после изчезна зад хоризонта.

Мич последва Ейвъри към бюфета, после, както очакваше, до една маса, където вече седяха две жени. Бяха сестри, около тридесетгодишни, и двете бяха разведени и доста пийнали. Едната — казваше се Кари, се бе залепила за Ейвъри, а другата, Джулия, веднага започна да прави мили очи на Мич. Той се питаше какво ли им е казал Ейвъри.

— Виждам, че си женен — прошепна Джулия и се премести до Мич.

— Да, и то много щастливо.

Тя се усмихна, сякаш приемаше предизвикателство. Ейвъри и неговата дама си намигнаха. Мич грабна чашата и я гаврътна.

Ядеше и не можеше да мисли за нищо освен за Аби. Трудно би могъл да й обясни, ако се наложеше. Вечеряше с две привлекателни, почти голи жени. Невъзможно бе да й обясни. Разговорът на масата вървеше трудно, а Мич се държеше сковано. Келнерът сложи на масата голяма кана, която за нула време бе изпразнена. Ейвъри ставаше досаден. Каза на жените, че Мич е играл в отбора на „Джайънтс“ и на два пъти е бил носител на големи награди. Печелел по милион долара годишно, докато не си наранил коляното. Мич поклати глава и пак отпи от чашата. Джулия го ухажваше и се приближи още повече.

Оркестърът засвири още по-силно, бе време за танци. Половината посетители се отправиха към дъсчения дансинг под две дървета между басейна и плажа.

— Хайде да танцуваме! — изкрещя Ейвъри и грабна своята дама.

Изтичаха между масите и скоро се изгубиха в тълпата от подскачащи и подрусващи се туристи.

Мич усети, че Джулия се е приближила още повече, после ръката й се плъзна по крака му.

— Искаш ли да танцуваме? — попита тя.

— Не.

— Добре. И на мен не ми се танцува. Какво ти се прави?

Тя потърка гърди в неговата ръка и само на сантиметри от лицето му се усмихна с най-съблазнителната си усмивка.

— Не смятам да правя нищо.

Мич отмести ръката й.

— Оо, я не се занасяй. Хайде да се позабавляваме. Жена ти няма да разбере.

— Слушай, много си хубава, но си губиш времето с мене. Още е рано. Има кога да си намериш истински тъпкач.

— Много си сладък.

Джулия отново му пусна ръка и Мич си пое дълбоко дъх.

— Защо не се разкараш?

— Моля?

Тя си прибра ръката.

— Казах да се разкараш.

Жената се дръпна.

— Какво ти е?

— Изпитвам ужас от заразни болести. Разкарай се.

— Защо не се разкараш ти?

— Какво чудесно хрумване. Точно така, ще се разкарам. Беше ми приятно да вечеряме заедно.

Мич грабна една чаша пунш и се отправи през танцуващите двойки към бара. Поръча си бира „Ред Страйп“ и седна сам в един тъмен ъгъл на двора. Плажът отпред бе опустял. По водата бавно се движеха светлините на десетина лодки. Отзад в карибската нощ бумтяха звуците от оркестъра „Босоногите“ и смехове. Хубаво е, помисли си Мич, но щеше да е още по-хубаво, ако тук беше Аби. Може

би догодина щяха да прекарат отпуската си на островите. Имаха нужда да бъдат заедно, далеч от фирмата и от къщи. Сега между двамата бе зейнала някаква пропаст. Пропаст, за която не можеха да говорят; но която и двамата чувстваха. Тя го плашеше.

— Какво гледаш?

Гласът го стресна. Някаква жена се приближи до масата и седна до него. Беше местно момиче, тъмнокожо, със сини или лешникови очи. Мич не можеше да определи цвета им в тъмното, но те наистина бяха красиви, сърдечни и открити. Тъмната й къдрава коса бе опъната назад и падаше почти до кръста. Момичето бе екзотична смесица от черната и бялата раса, може би във вените му течеше и испанска кръв. А може би и друга. Бе с много изрязано горнище на бански, което едва покриваше едрите й гърди, и с дълга пола в ярки цветове, разцепена почти до талията, така че когато момичето седна и кръстоса крака, се видя почти всичко. Не носеше обувки.

— Всъщност нищо — отвърна Мич.

Беше млада, с детинска усмивка, която откриваше идеални зъби.

— Откъде си? — попита го.

— От Щатите.

Тя се усмихна и изцъка.

— То се знае. Откъде в Щатите?

Говореше с мекия, нежен, точен уверен английски на Карибите.

— От Мемфис.

— Тук идват мнозина от Мемфис. Дай им да се гмуркат.

— Ти тук ли живееш? — попита той.

— Да. Откакто се помня. Майка ми е местна. Баща ми е от Англия. Сега не е тук. Върна се, откъдето е дошъл.

— Ще пиеш ли нещо? — попита я Мич.

— Да. Ром със сода.

Той отиде на бара и почака за напитките. От притеснение го сви стомах. Можеше да се измъкне в мрака, да се изгуби в навалицата и да се върне в безопасната вила. Да се заключи и да почете как се укриват данъци. Да си умреш от скука! Освен това Ейвъри вече сигурно беше там с пламенната си дама. Момичето не бе опасно, мислеше той под въздействието на рома и бирата. Щяха да изпият по чашка-две и да си кажат лека нощ.

Върна се с напитките и седна колкото може по-далеч срещу девойката. Бяха сами във вътрешния двор.

— Ти леководолаз ли си? — попита тя.

— Не. Може да не ти се вярва, но съм тук по работа. Адвокат съм и утре имам срещи в няколко банки.

— Колко ще останеш?

— Няколко дни.

Беше учтив, но не се впусна в дълъг разговор. Колкото по-малко кажеше, толкова по-безопасно щеше да е. Тя отново кръстоса крака и се усмихна невинно. Мич усети, че се размеква.

— На колко години си? — попита я.

— На двадесет и се казвам Айлийн. Достатъчно голяма съм.

— А аз се казвам Мич.

Стомахът пак го присви и той усети, че главата му е замаяна. Сръбна бързо от бирата. Погледна часовника си.

Момичето го наблюдаваше със същата прелъстителна усмивка.

— Много си красив.

Нещата се развиваха бързо. Запази самообладание, каза си Мич, запази самообладание!

— Благодаря.

— Спортуваш ли?

— От дъжд на вятър. Защо?

— Приличаш на спортист. Много си мускулест и здрав.

От начина, по който натърти на „здрав“, стомахът отново го присви. Мич се възхищаваше от фигурата ѝ и се помъчи да измисли някакъв комплимент, който да не е многозначителен. Накрая се отказа.

— Къде работиш? — попита я — търсеше по-безопасна тема.

— Продавачка съм в магазин за бижутерия.

— Къде живееш?

— В Джорджтаун. А ти къде си отседнал?

— В една вила наблизо.

Мич кимна с глава и момичето се обърна наляво. Явно искаше да види вилата. Отпи от чашата си.

— Защо не си на увеселението? — попита девойката.

— Не съм много по увеселенията.

— Харесва ли ти плажът?

— Много е красив.

— Още по-хубав е на лунна светлина.

Отново тази усмивка!

Мич не можа да й отговори нищо.

— На около километър и половина оттук по плажа има по-хубав бар — допълни момичето. — Хайде да се поразходим.

— А, не, трябва да се прибирам. Имам малко работа за утре.

Тя се засмя и стана.

— Никой не се прибира толкова рано на Кайманите. Хайде, мой ред е да те черпя едно питие.

— Не, не ми се ходи.

Момичето го хвана за ръката и Мич го последва към плажа. Вървяха мълчаливо, докато „Палмите“ не се изгубиха от погледа им и музиката не позаглъхна. Луната бе точно над тях и сега светеше по-силно, на плажа нямаше никой. Девойката откопча полата си и я свали. Остана само с един ширит около кръста и един между краката. Нави полата си и я сложи около врата на Мич. Хвана го пак за ръката.

Нещо му подсказваше, че трябва да бяга. Да хвърли шишето бира в океана. Да запокити полата на пясъка. И да бяга като попарен. Да изтича до вилата. Да заключи вратата. Да затвори прозорците. Бягай, бягай, бягай!

Но чуваше и друг глас, който му нашепваше: отпусни се! Това е безобидно забавление. Пийни още малко. И да се случи нещо, направи си удоволствието. Никой няма да разбере. Мемфис е на хиляди километри оттук. Ейвъри няма да научи. По дяволите Ейвъри. Какво би могъл да каже? Всеки го прави. И на Мич му се беше случвало веднъж в колежа, още не бе женен, но вече бе сгоден. Беше се оправдал с многото бира и не бе последвало нищо особено. Времето изличаваше всичко. Аби нямаше как да узнае.

Бягай! Бягай! Бягай!

Бяха вървели близо километър, а не се виждаше някакъв бар. Плажът бе станал по-тъмен. Един облак услужливо закри луната. Не бяха срещали никого след „Ръмхедс“. Момичето го затегли към два пластмасови плажни стола край морето.

— Хайде да си починем — каза то.

Мич допи бирата.

— Не си от разговорливите — продължи девойката.

— Какво да ти кажа?

— Според теб хубава ли съм?

— Много хубава. Имаш и хубаво тяло.

Тя седна в края на стола и потопи крака във водата.

— Хайде да поплуваме.

— Аз… хм… не ми се плува.

— Хайде, Мич. Обичам водата.

— Ти плувай. Аз ще те гледам.

Момичето коленичи до него на пясъка и го погледна, лицето му бе само на педя от неговото. Бавно откопча горнището на бикините и го остави да падне. Гърдите й, които сега бяха много по-големи, лежаха до левия му лакът. Тя му поднесе върха на гърдата си.

— Подръж я малко.

Беше топла, бяла и лека като перце. Мич бе като вкаменен, дишането му, допреди секунди тежко и трудно, сега съвсем замря.

Момичето влезе бавно във водата. Отзад тънкият бял ширит не скриваше нищо. Дългата, тъмна красива коса падаше чак до кръста й. Девойката нагази до колене и се обърна към плажа.

— Ела, Мич! Водата е чудна.

Отпрати му лъчезарна усмивка, която Мич улови. Той докосна горната част на бикините — знаеше, че това е последната му възможност да избяга. Но се чувствуваше замаян и слаб. Нямаше достатъчно сила да тича. Искаше просто да си седи, момичето може би щеше да си иде. Или да се удави. Може би изведнъж щеше да дойде приливът и да я отнесе в морето.

— Хайде, Мич!

Той си свали ризата и нагази във водата. Девойката го наблюдаваше усмихната и когато Мич я доближи, го хвана за ръката и го поведе към по-дълбокото. Обхвана врата му с ръце и се целунаха. Той напипа тънките ширити. Целунаха се пак.

Момичето се дръпна рязко и без да продума, се отправи към плажа. Мич я следеше с поглед. Тя седна на пясъка между двата стола и свали останалата част от бикините. Той се гмурна под водата и задържа дъха си сякаш цяла вечност. Когато показа глава, девойката лежеше, опряна на лакти. Мич огледа плажа и разбира се, не забеляза никого. Точно в този миг луната отново се скри зад облак. В морето нямаше нито един кораб, нито една яхта, плувец или гмуркач.

— Не мога да го направя — промълви Мич през зъби.

— Какво каза?

— Не мога да го направя — изкрещя той.

— Но аз те искам.

— Не мога.

— Хайде, Мич. Никой няма да научи.

Никой няма да научи. Никой няма да научи. Тръгна бавно към нея. Никой няма да научи.

Когато адвокатите поеха към Джорджтаун, на задната седалка на таксито цареше пълно мълчание. Бяха закъснели. Бяха се успали и пропуснаха закуската. И двамата не се чувстваха особено добре. Ейвъри изглеждаше направо капнал. Очите му бяха червени, а лицето — бледо. Дори не се бе избръснал.

Шофьорът спря сред множеството коли пред банка „Монреал“. Горещината и влагата вече не се търпяха.

Банкерът — казваше се Рандолф Осгуд — бе набит британец с двуреден тъмносин костюм, очила с рогови рамки, огромно лъскаво чело и остър нос. Поздрави Ейвъри като стар приятел и се представи на Мич. Поканиха ги в голям кабинет на втория етаж с изглед към залива Хогсти. Вече ги чакаха две секретарки.

— Какво ти трябва, Ейвъри? — попита носово Осгуд.

— Да започнем с по едно кафе. Трябват ми извлеченията от всичките сметки на Съни Капс, Ал Коша, Долф Хемба, „Рацлаф Партнърс“ и „Грийн Груп“.

— За какъв период?

— За последните шест месеца. От всичките им сметки.

Осгуд щракна с пръсти към едната секретарка. Тя излезе и се върна с поднос, на който имаше кафе и сладкиши. Другата пишеше нещо.

— Няма проблем, Ейвъри, но трябва да имаме пълномощно от всички изброени клиенти — рече Осгуд.

— Пълномощните са в папките — отговори Ейвъри и отвори куфарчето си.

— Да, ала срокът им е изтекъл. Трябват ни нови. За всяка сметка.

— Чудесно! — Ейвъри плъзна една папка през масата. — Ето ги. Сроковете на всички пълномощни са продължени.

Той намигна на Мич.

Секретарката взе папката и подреди документите по масата. Прегледаха ги с колежката й, после ги видя и Осгуд. Адвокатите пиеха кафе и чакаха.

Осгуд се усмихна и подхвана:

— Изглежда, всичко е наред. Ще имате извлеченията. Какво друго ви трябва?

— Възложено ни е да регистрираме три фирми. Двете са на Съни Капс, а третата — на „Грийн Груп“. Ще следваме обичайната процедура. Банката ще бъде посредник.

— Ще ви осигуря необходимите документи — кимна Осгуд и погледна едната секретарка. — Друго?

— Засега няма.

— Добре. До половин час ще ви предоставим извлеченията. Ще обядвате ли с мен?

— Извинявай, Рандолф, но трябва да ти откажем. Ние с Мич имаме друг ангажимент. Може би утре.

Мич не знаеше да са поемали някакъв ангажимент.

— Защо не! — отвърна Осгуд и излезе със секретарките.

Ейвъри затвори вратата и си свали сакото. Отиде до прозореца и отпи от кафето.

— Слушай, Мич! Извинявай за снощи. Много съжалявам. Напих се и ме прихвана нещо. От къде на къде ще ти пробутвам онази жена!

— Няма нищо. Но да не се повтаря.

— Няма. Обещавам ти.

— Добра ли беше?

— Мен ако питаш, да. Не си спомням много. Ти какво направи със сестра й?

— Каза ми да се разкарам. Отидох на плажа и се поразходих.

Ейвъри отхапа от сладкиша и избърса устата си.

— Нали знаеш, разделих се с жената. Сигурно след около година ще получим развод. Аз съм дискретен, да не разлайвам кучетата покрай развода. В нашата фирма има неписано правило — това, което вършим извън Мемфис, си остава извън Мемфис. Разбираш ли?

— Не се занасяй, Ейвъри! Знаеш, че няма да кажа на никого.

— Знам! Знам!

Мич с радост чу това неписано правило, макар да се бе събудил, убеден, че е извършил най-страшното престъпление. Онова момиче не му излизаше от главата, докато той се къпеше и пътуваха с таксито, сега му бе трудно да се съсредоточи. Когато стигнаха Джорджтаун, забеляза, че се заглежда в бижутерийните магазини.

— Имам един въпрос — каза Мич.

Ейвъри кимна и продължи да дъвче.

— Когато преди няколко месеца предстоеше да ме назначат, Оливър Ламбърт, Макнайт и другите непрекъснато ми втълпяваха, че във фирмата е недопустимо да се развеждаш, да ходиш по жени, да пиеш и да си пристрастен към наркотиците, че от теб се иска само да работиш упорито и да печелиш пари. Вече видях упоритата работа и парите, сега обаче виждам и други неща. Ти в какво прегрешаваш? Или и другите го правят?

— Въпросът ти не ми харесва.

— Знам. Но все пак ми отговори. Заслужавам го. Чувствам се излъган.

— И какво ще направиш? Ще напуснеш, защото съм се напил и съм преспал с някаква курва?

— И през ум не ми е минавало да напускам.

— Така те искам.

— Но държа да чуя отговора ти.

— Да де. Прав си. Аз съм най-големият негодник във фирмата и ще си изпатя доста, когато съобщя за развода. Ходя по жени от време на време, но никой не го знае. Най-малкото няма как да ме хванат. Сигурен съм, че и други съдружници го правят, но не могат да ги спипат. Е, не всичките, само някои. Повечето имат здрави семейства и са верни на жените си. Открай време съм си лошото момче, но ме търпят, защото съм, много способен. Знаят, че пия на обед, а понякога и в кабинета си, знаят, че нарушавам и други свещени правила, но ме направиха съдружник, защото съм им нужен. А сега, когато вече съм съдружник, не могат и с топ да ме помръднат. Не съм толкова покварен, Мич.

— Не съм казал, че си покварен.

— Не съм и съвършен. Някои наистина са съвършени. Те са машини, роботи. Живеят, ядат и спят за „Бендини, Ламбърт и Лок“. Аз пък обичам да се забавлявам.

— Значи си изключение…

— По-скоро да. Но нямам намерение да се извинявам за това.

— Не съм ти искал извинение, а само разяснение.

— Достатъчно ясен ли бях?

— Да. Възхищавам се на откровеността ти.

— А аз — на дисциплината ти. Само силен човек може да остане верен на жена си при изкушенията, които имаше снощи. Аз не съм толкова силен. И не искам да бъда.

Изкушенията. Мич бе решил да обиколи по обед бижутерийните магазини.

— Слушай, Ейвъри, не съм светец и не съм стъписан. Нямам право да те съдя — цял живот са ме осъждали. Просто бях смутен от правилата, нищо повече.

— Правилата никога не се променят. Те са бетон. Изсечени са върху гранит. Изрязани са върху камък. Нарушиш ли повечето от тях, с теб е свършено. Или ги нарушавай, но така, че да не те хванат.

— Ясно.

В кабинета влязоха Осгуд и няколко чиновници с компютърни разпечатки и цяла камара документи. Подредиха ги на купчинки по азбучен ред върху масата.

— Отворихме ви работа чак до довечера — рече Осгуд с изкуствена усмивка. Щракна с пръсти и чиновниците изчезнаха. — Ако ви потрябвам, ще бъда в кабинета си.

— Да, благодаря — отговори Ейвъри и се наведе над първия куп документи.

Мич си свали сакото и разхлаби вратовръзката.

— Какво точно ще правим? — попита той.

— Две неща. Първо ще прегледаме постъпленията по всички сметки. Интересуват ни главно лихвеният процент и общата сума. Ще прегледаме набързо всяка сметка, за да се уверим, че лихвата отива там, където трябва. Например Долф Хемба разпределя получените лихви между девет банки на Бахамските острови. Глупаво е, но смята, че така е по-добре. И никой, освен мен не може да го хване. Той държи близо дванадесет милиона в тази банка, така че си струва да му правим мили очи. Може и сам да си извърши проверката, но предпочита да я направя аз. Нямам нищо против, щом ми плаща по двеста и петдесет долара на час. Ще проверим каква лихва изплаща банката по всяка

сметка. Процентът е различен в зависимост от редица фактори. Определя се по преценка на банката, сега ще ги видим дали пипат честно.

— Пък аз смятах, че честността им се разбира от само себе си.

— Така е, но не забравяй, че освен това са и банкери. Ще проверим тридесетина сметки и когато си тръгнем, ще знаем точния баланс, получената лихва и къде е отишла. На второ място, трябва да регистрираме тук три компании. Процедурата е сравнително проста и бихме могли да го свършим и в Мемфис. Но според клиентите трябва да го направим тук. Работим с хора, които влагат милиони. За тях няколкото хиляди долара за адвокатски хонорари не са нищо.

Мич прегледа една разпечатка от купчината на Хемба.

— Кой е този Хемба? Не съм го чувал.

— Имам много клиенти, за които не си чувал. Хемба е голям фермер от Арканзас, един от най-едрите земевладелци в щата.

— Дванадесет милиона долара?

— Толкова има само в тази банка.

— Това значи огромни количества памук и соя.

— Е, занимава се и с друго.

— С какво?

— Не знам точно.

— Законно или незаконно?

— Да кажем, — че укрива от Службата за държавни приходи двадесет милиона плюс лихвите в различни карибски банки.

— И ние му помагаме?

Ейвъри нареди документите в единия край на масата и започна да преглежда постъпленията. Мич го наблюдаваше в очакване да му отговори. Мълчанието ставаше все по-тягостно и накрая той разбра, че няма да получи отговор. Можеше да настоява, но сметна, че за днес е задал достатъчно въпроси. Запретна ръкави и се зае с работа.

На обед научи какъв ангажимент е поел Ейвъри. Неговата дама от предната вечер го чакаше във вилата. Ейвъри предложи да си починат час-два и подметна, че Мич можел да хапне в едно кафене в града.

Но вместо да потърси кафенето, Мич намери библиотеката на Джорджтаун, която се намираше на четири пресечки от банката. На втория етаж му посочиха къде са периодичните издания и той откри рафта с течението на „Дейли Кеймъниън“. Прерови броевете отпреди половин година и извади един с дата 27 юни. Сложи го на малка маса, от която се виждаше улицата. Погледна през прозореца. Загледа се по-внимателно. Долу стоеше човек, когото бе видял само преди няколко минути на улицата пред банката. Седеше зад кормилото на очуканата жълта кола марка „Шьовет“, паркирана в тясната пресечка срещу библиотеката. Бе набит, чернокос, с вид на чужденец, носеше ярка риза в зелено и оранжево и евтини тъмни очила.

Същият шьовет със същия шофьор бе спрял пред магазина за сувенири до банката, а сега, само минута по-късно, бе паркиран четири пресечки по-надолу. Някакъв местен човек на велосипед се приближи и му поиска цигара. Мъжът в колата посочи библиотеката. Островитянинът остави велосипеда и бързо пресече улицата.

Мич сгъна вестника и го мушна в сакото си. Обиколи рафтовете, намери брой на списание „Нашънъл Джиографик“ и седна на една маса. Както разглеждаше списанието, се заслуша в стъпките на местния човек, който се качваше по стълбите. Онзи забеляза Мич, мина зад гърба му, поспря, за да види какво чете, после пак слезе по стълбите. Мич почака малко и се върна на прозореца. Местният човек взе още една цигара и поговори с шофьора на шьовета. Запали цигарата и подкара велосипеда.

Мич разтвори вестника на масата и прегледа уводната статия за двамата американски адвокати и техния инструктор при гмуркането, загинали при мистериозна злополука предния ден. Запомни няколко неща и върна вестника на място.

Шьоветът още чакаше. Мич мина пред него, стигна до първата пресечка и тръгна по посока на банката. Търговската част бе сбутана между сградите на банката и залива Хогсти. Улиците бяха тесни и пълни с туристи, които се движеха пеш, с мотопеди и с взети под наем тандеми. Свали сакото си и се мушна в магазин за спортни фланелки, над който имаше закусвалня. Качи се по стълбите, поръча си кока-кола и седна на терасата.

След няколко минути островитянинът с велосипеда бе на бара, поръча си бира и го загледа иззад написания на ръка лист с менюто.

Мич си пиеше колата и наблюдаваше навалицата долу. Шьоветът не се виждаше, но той знаеше, че е някъде наблизо. Забеляза друг човек, който гледаше към него от улицата, после изчезна. След това една жена. Дали не го бе хванала параноя? После шьоветът се показа иззад един ъгъл малко по-надолу и бавно мина под него.

Слезе в магазина за фланелки и си купи чифт тъмни очила. Вървя до следващата пресечка, после се спусна по уличката. Изтича през тъмната сянка до съседната улица и влезе в магазин за подаръци. Излезе през задната врата. Съгледа голям магазин за туристически дрехи и се вмъкна през страничния вход. Наблюдаваше улицата внимателно, но не забеляза нищо. Рафтовете бяха отрупани с шорти и разноцветни ризи — дрехи, каквито местните жители не биха си купили, ала американците харесваха. Мич предпочиташе да не е в крак с модата — бе по бели къси панталони и червен плетен пуловер. Намери чифт сламени сандали, подхождаха на шапката, която си бе харесал. Продавачката се засмя и го заведе в пробната. Мич отново погледна улицата. Нямаше нищо. Дрехите му ставаха и той попита момичето дали може да остави костюма и обувките си при нея за два часа.

— Разбира се, мон — съгласи се то.

Плати в брой, мушна в джоба й десет долара и я помоли да му извика такси. Тя му каза, че е много хубав.

Мич наблюдаваше улицата изнервено, докато пристигна таксито. Притича през тротоара и се метна на задната седалка.

— Леководолазен клуб „Ейбанкс Дайв Лодж“ — каза на шофьора.

— Далече е, мон.

Мич хвърли двадесет долара върху предната седалка.

— Тръгвай. Наблюдавай огледалото. Ако някой ни следи, кажи ми.

Шофьорът грабна двадесетачката.

— Дадено, мон!

Мич се смъкна на задната седалка, нахлупил новата шапка, а шофьорът си проправи път на Медън Роуд, излезе от търговския район, мина покрай залива Хогсти, насочи се на изток край Червения залив, напусна Джорджтаун и пое по шосето към Бодън Таун.

— От кого бягате, мон?

Мич се усмихна и свали стъклото на прозореца.

— От Службата за държавни приходи.

Стори му се, че го е измислил добре, ала шофьорът изглеждаше смутен. Спомни си, че на острова няма данъци, нито данъчни агенти. Мъжът отпред продължи да кара мълчаливо.

Според вестника инструктор на двамата загинали адвокати бил някой си Филип Ейбанкс, син на Бар и Ейбанкс, собственик на клуб за леководолазен спорт. Бил деветнадесетгодишен, когато загинал. Тримата се удавили, след като лодката им била разтърсена от взрив. От много тайнствен взрив. Телата с водолазните костюми били намерени в морето, на два и половина метра дълбочина. Нямало свидетели на взрива и никой не можел да каже защо злополуката е станала на три километра от брега, на място, където обикновено не ходят водолази. Във вестника пишеше, че имало много въпроси без отговор.

Бодън Таун бе селце на двадесет минути път от Джорджтаун. Клубът за леководолазен спорт се падаше южно от него, край запустял плаж.

— Следваше ли ни някой? — попита Мич.

Шофьорът поклати глава.

— Добре се справи. Ето ти четиридесет долара. Мич погледна часовника си. — Наближава един. Можеш ли да бъдеш тук точно в два и половина?

— Разбира се, мон.

Пътят свършваше в края на плажа, където имаше покрит с бели камъни паркинг с десетица високи палми. В предната част на клуба се виждаше голяма двуетажна къща с ламаринен покрив и външна стълба, която водеше до средата на горния етаж. Наричаха я Голямата къща. Бе боядисана в светлосиньо, имаше хубави бели первази и бе отчасти покрита от виеща се лозница и пълзящи растения. Ръчно изработената дърворезба бе боядисана в розово. Масивните дървени капаци бяха маслиненозелени. Тук бяха канцеларията и столът на клуба. Палмовите дървета вдясно се разреждаха и водеха към пътека, която заобикаляше Голямата къща и се спускаше към широка бяла скала. От двете страни на пътеката имаше десетина колиби с тръстикови покриви, където отсядаха летовниците, любители на подводния спорт. Множество постлани с дъски пътеки водеха от колибите до центъра на клуба, където край морето имаше открит бар.

Мич се отправи към бара, откъдето се носеха познатите карибски ритми и смях. Приличаше на „Ръмхедс“, но нямаше толкова посетители. След няколко минути барманът Хенри му донесе бира „Ред Страйп“.

— Къде е Бари Ейбанкс? — попита Мич.

Хенри кимна към океана и се върна на бара. На около километър се виждаше лодка, която пореше бавно тихата вода и се насочваше към брега. Мич изяде един сандвич със сирене и погледа хората, които играеха домино.

Лодката спря при дървения мостик между бара и някаква по-голяма колиба; над един от прозорците й бе изписано с цветна боя „Магазин за леководолазни принадлежности“. Водолазите скочиха от лодката, понесли торбите с екипировката, и се отправиха към бара. До лодката бе застанал нисък слаб мъж, който на висок глас даваше нареждания на няколко хамали, разтоварващи върху мостика празните бутилки за сгъстен въздух. Беше с бял бейзболен каскет, инак бе почти гол, ако не се броеше изрязаният черен бански. По кафявата му, загоряла кожа личеше, че през последните петдесет години не е носил често дрехи. Мъжът надникна в магазина, подвикна на инструкторите леководолази и на хамалите, после се насочи към бара. Не обърна внимание на посетителите, отиде право при хладилника; извади бира „Хайнекен“, отвори я и отпи голяма глътка.

Барманът каза нещо на Ейбанкс и кимна към Мич. Той си отвори още една бира и тръгна към масата му. Не се усмихна.

— Мен ли търсите? — рече почти насмешливо.

— Вие ли сте господин Ейбанкс?

— Да. Какво искате?

— Да поговорим.

Собственикът отпи жадно от бирата и се загледа в океана.

— Много съм зает. След четиридесет минути ще излизам с друга лодка.

— Казвам се Мич Макдиър. Адвокат съм от Мемфис.

Ейбанкс го изгледа с малките си кафяви очи. Мич бе привлякъл вниманието му.

— Е, и?

— Двамата мъже, които загинаха със сина ви, ми бяха приятели. Ще ви отнема само няколко минути.

Ейбанкс седна на една табуретка и се опря на лакти.

— Темата не ми е много приятна.

— Знам. Извинявайте.

— Полицията ми нареди да не говоря за това с никого.

— Няма да ви издам. Повярвайте.

Ейбанкс се намръщи и погледна блестящата синя вода. Лицето и ръцете му носеха белезите на морския живот, на живот, прекаран на два метра под повърхността на водата, където Ейбанкс насочваше новаците през кораловите рифове и останките от разбити кораби.

— Какво ви интересува? — попита тихо той.

— Може ли да поговорим на друго място?

— Да. Хайде да се поразходим.

Той изкрещя нещо на Хенри и пътьом каза няколко думи на леководолазите, насядали около една маса. Излязоха на плажа.

— Нека поговорим за злополуката — подхвана Мич.

— Слушам ви. Но не съм длъжен да ви отговарям.

— Какво е причинило взрива?

— Не знам. Може би компресорът. Или горивото. Не сме сигурни. Лодката бе силно повредена, пламъците заличиха следите.

— Ваша ли беше?

— Да. От малките. Деветметрова. Приятелите ви я бяха наели за сутринта.

— Къде бяха намерени телата?

— На дълбочина два и половина метра. Нямаше нищо подозрително около труповете, освен че по тях нямаше следи от изгаряния и други наранявания, крито да показват, че са пострадали от взрива. Всъщност е много съмнително.

— При аутопсиите е било установено, че тримата са се удавили.

— Да. Но приятелите ви бяха с водолазните костюми. Един от хората ми провери костюмите, всичко бе наред. А двамата бяха добри водолази.

— Ами синът ви?

— Той не бе с костюм. Но бе ненадминат плувец, плуваше като риба.

— Къде стана експлозията?

— Смятаха да се гмуркат около няколко рифа при нос Роджърс Рек. Познавате ли острова?

— Не.

— Рифовете са зад Източния залив при Североизточния нос. Приятелите ви не се бяха гмуркали там и синът ми предложи да опитат. Познавахме колегите ви добре. Бяха опитни и се отнасяха сериозно към този спорт. Винаги наемаха сами лодка и плащаха от щедро по-щедро. Държаха с тях да ходи Филип. Не знаем дали са се гмуркали при носа. Лодката бе намерена в пламъци на три километра от брега, далеч от местата за гмуркане.

— Възможно ли е да е била отнесена от течението?

— Не. Ако е имало повреда в мотора, Филип щеше да се свърже с нас по радиостанцията. Имаме съвременна апаратура и инструкторите непрекъснато поддържат връзка с леководолазния магазин. Изключено е взривът да е станал при носа. Никой не го е видял в чул, а там винаги има хора. Освен това, ако лодката е била повредена, как се е отдалечила на три километра от брега? И най-важното, телата не бяха в нея, не бива да го забравяме. Да предположим, че наистина е била отнесена навътре, защо тогава телата бяха на дълбочина два и половина метра? Откриха ги на двадесет метра от лодката.

— Кой?

— Моите хора. Чухме новината по радиото и изпратих неколцина души. Знаехме, че лодката е наша, и започнахме да търсим под водата.

— Наясно съм, трудно ви е да говорите за това.

Ейбанкс допи бирата и хвърли празната бутилка в дървен кош за отпадъци.

— Да, трудно е. Но времето притъпява болката. Вие защо се интересувате толкова?

— Семействата на приятелите ми задават доста въпроси.

— Горките, миналата година се запознах с жените им. Прекараха една седмица при нас. Добри хора.

— Възможно е да са изследвали нов район, когато се е случило.

— Възможно е. Но е малко вероятно. Лодките съобщават, когато се местят от едно място за гмуркане на друго. Това е установена практика. Правят го всички без изключение. Уволних един инструктор, загдето не съобщи кога е напуснал едно място и се е отправил към друго. Моят син бе най-добрият инструктор на острова. Израсна в

морето. Никога не би пропуснал да съобщи къде отива. Толкова е просто. Според полицаите се е случило именно това, нали трябва да намерят някакво обяснение. А нямат друго.

— А как обясняват състоянието на труповете?

— Не могат да го обяснят. За тях това е поредната злополука с водолази.

— А злополука ли е?

— Едва ли.

Сандалите вече бяха направили мазоли по краката на Мич и той ги събу. Обърнаха се Й тръгнаха обратно.

— Щом не е злополука, какво е?

Ейбанкс вървеше и гледаше как океанът се е разпрострял към плажа. За първи път се усмихна.

— Какви са другите възможности?

— В Мемфис се носи слух, че вероятно има някаква връзка с наркотиците.

— Я кажете!

— Говори се, че синът ви е бил забъркан в наркотрафика и този ден явно е използвал лодката, за да се срещне в морето с някой доставчик, че двамата са се скарали, а моите приятели са се намесили.

Ейбанкс се усмихна пак и поклати глава.

— Филип ли? А, не. Доколкото знам, никога не е посягал към наркотиците и съм сигурен, че не е търгувал с тях. Той не се интересуваше от пари. Само от жени и от леководолазен спорт.

— Няма ли такава възможност?

— Не, няма. Никога не съм чувал такъв слух, а в Мемфис едва ли знаят повече. Островът ни е малък и ако се говореше нещо подобно, досега щях да съм разбрал. Това е опашата лъжа.

Разговорът бе приключил и те спряха при бара.

— Искам да ви помоля нещо — каза Ейбанкс. — Не споменавайте нищо на семействата им. Не мога да докажа истината, затова е по-добре никой да не я знае. Особено семействата.

— Няма да кажа на никого. И аз ще ви помоля да не отваряте дума за нашия разговор. Някой може да ме е проследил и да ви разпита за посещението ми. Просто кажете, че сме говорили за подводен спорт.

— Както искате.

— Ние с жена ми ще дойдем другата пролет да прекараме тук отпуската си. Непременно ще ви се обадя.

14

Епископалното училище „Сейнт Андрю“ се намираше зад едноименната църква, сред залесена, идеално поддържана площ от двадесет декара в сърцето на Мемфис. Бяло-жълтите тухли, от които бе изградено училището, се показваха само тук-таме, където бръшлянът, кой знае защо, бе тръгнал в друга посока. Покрай тротоарите и малкото игрище, имаше симетрични плетове от старателно подкастрен чемшир. Сградата бе едноетажна, във формата на буквата „Г“ и бе скътана в сянката на десетина стари дъба. „Сейнт Андрю“ минаваше за най-престижното и най-скъпото частно начално училище в Мемфис. Заможните родители записваха децата си още след раждането им в списъците на кандидатите.

Мич спря беемвето на паркинга между църквата и училището. Тъмночервеното пежо на Аби беше три места по-нататък. Самолетът бе кацнал преди един час и Мич се бе отбил вкъщи, за да се преоблече в официален костюм. Смяташе да се види с жена си, после да се върне в кабинета и да поработи няколко часа — срещу сто и петдесет долара на час.

Искаше да изненада Аби тук, в училището. Да я смае. Нещо като самозащита. Щеше само да й каже „здравей“. Бе му липсвала. Изгаряше от нетърпение да я види, затова спря пред сградата. Щеше да стои малко, колкото да докосне, да усети жена си, да й каже нещо след случката на плажа. Дали тя щеше да разбере само като го погледне? Може би щеше да го прочете в очите му. Щеше ли да забележи лекото напрежение в гласа му? Не, ако той я изненадаше. Не, ако се почувстваше поласкана от посещението му.

Стиснал кормилото, Мич гледаше нейната кола. Какъв идиот беше! Какъв глупак! Защо не избяга? Трябваше да хвърли полата на момичето върху пясъка и да избяга като попарен. Но той, разбира се, не го направи. Каза си, че никой няма да узнае. Затова сега трябваше да махне с ръка и да си втълпи, че всички го правят.

Бе обмислил всичко в самолета. Първо, щеше да изчака до късно през нощта и да каже на Аби истината. Нямаше да я лъже, нямаше желание да живее в лъжа. Щеше да си признае и да й обясни какво точно се е случило. Тя сигурно щеше да го разбере. Боже мой, почти всеки мъж, не, всеки мъж би го направил въпреки риска. Следващата му стъпка щеше да зависи от реакцията й. Ако Аби запазеше спокойствие и покажеше поне малко съчувствие, Мич щеше да се извини и да й обещае, че няма да се повтаря. Ако жена му си изпуснеше нервите, той щеше да й поиска прошка и да се закълне в Библията, че е направил грешка, която няма да повтори. Щеше да й каже, че я обича, че я боготвори, и да я помоли за още един шанс. А ако тя започнеше да събира багажа си, Мич навярно щеше да си даде сметка, че не е бивала да й признава.

Отричай! Отричай! Отричай! Преподавателят по наказателно право в Харвард, човек с радикални възгледи на име Московиц, прочул се като адвокат на терористи, убийци и хора, прелюбодействали с деца, имаше проста теория за защитата: Отричай! Отричай! Отричай до дупка! Не признавай нито един факт или улика.

Мич си спомни за Московиц, докато кацаха в Маями, и разработи и втори вариант, според който трябваше да изненада Аби в училището и по-късно да я заведе в любимия й ресторант, и да не споменава нищо, освен че се е скъсал от работа на Каймановите острови. Отвори вратата на колата, представи си красивото, усмихнато доверчиво лице на Аби и му призля. Стомахът пак го присви. Мич тръгна бавно срещу есенния вятър към входа.

Коридорът бе безлюден и тих. Вдясно бе кабинетът на директора. Мич почака да го забележат, но не се появи никой. Продължи бавно нататък, докато пред третата класна стая не чу напевния глас на жена си.

Тя говореше за таблицата за умножение тъкмо когато Мич подаде глава през вратата и се усмихна. Аби застина, сетне се зарадва. Извини се и каза на децата да стоят по местата си и да прочетат следващата страница. После затвори вратата.

— Какво правиш тук? — попита тя, а Мич я грабна и я притисна до стената.

Аби огледа нервно по коридора.

— Липсваше ми! — каза той убедено.

Притисна я силно до себе си. Целуна я по врата и усети сладостта на парфюма й. И изведнъж си спомни отново за момичето. Ах, ти, жалка отрепко, защо не избяга?

— Кога се върна? — попита Аби, като оправи косата си и пак огледа коридора.

— Преди около час. Изглеждаш чудесно.

Очите й се навлажниха. Хубавите й честни очи.

— Как мина командировката?

— Добре. Липсваше ми. Умирам от скука, когато не си до мен.

Аби се усмихна още по-лъчезарно и извърна глава.

— И ти ми липсваше.

Хванаха се за ръце и тръгнаха към изхода.

— Определям ти среща за довечера — каза Мич.

— Няма ли да работиш?

— Не, няма да работя. Ще ида с жена си в любимия й ресторант. Ще ядем, ще пием скъпи вина и ще стоим до късно, после ще се приберем вкъщи и ще се съблечем голи.

— Наистина съм ти липсвала. — Аба отново го целуна по устните и огледа коридора. — Я си отивай, докато някой не ни е видял!

Стигнаха изхода, без да се натъкнат на никого.

Мич вдъхна дълбоко от хладния въздух и бързо отиде при колата. Бе успял. Погледна Аби в очите, прегърна я и я целуна както винаги. Тя не подозираше нищо. Беше поласкана и дори трогната.

Девашър крачеше припряно зад бюрото и смучеше пурата. Седна на изтъркания въртящ се стол и се опита да се съсредоточи върху един доклад, после скочи на крака и пак заснова напред-назад. Погледна часовника са. Обади се на своята секретарка. После на секретарката на Оливър Ламбърт. Продължи да крачи.

Най-после, седемнадесет минути след определеното време, Оли мина през охраната и влезе в кабинета на Девашър.

Той се изправи зад бюрото и го изгледа.

— Закъсня.

— Затънал съм в работа — отговори Оли и седна на един износен кожен стол. — Какво толкова има?

Лицето на Девашър моментално се изкриви в хитра, зла усмивка. Той издърпа театрално едно чекмедже на бюрото и гордо метна върху писалището голям жълт плик, който се плъзна до Оли.

— Рядко сме пипали толкова добре.

Ламбърт отвори плика и се облещи срещу големите черно-бели снимки. Разгледа ги една по една, като ги държеше почти до носа си и се мъчеше да запомни всяка подробност. Девашър го наблюдаваше самодоволно.

Запъхтян, Ламбърт прегледа снимките още веднъж.

— Направо невероятно.

— Да. И ние сме на това мнение.

— Кое е момичето? — попита Оли, все така облещен.

— Местна проститутка. Изглежда хубавка, нали? Не сме я използвали досега, но сто на сто ще прибегнем до услугите й и в бъдеще.

— Искам да я видя, и то бързо.

— Няма проблеми. Така си и знаех.

— Невероятно. Как е успяла?

— Отначало изглеждало трудно. Казал на първото момиче да се разкара. Ейвъри се забавлявал с едната, но онова приятелче отпратило приятелката й. Напуснал заведението и отишъл на барчето на плажа. Там се появило момичето. Тя е професионалистка.

— Твоите хора къде са били?

— Къде ли не! Тези снимки са направени иззад една палма на около три метра. Доста добри са, нали?

— Чудесни. Плати повечко на фотографа. Колко са се търкаляли на пясъка?

— Доста дълго. Добре си пасвали.

— Наистина си е направил кефа.

— Извадихме късмет. Плажът бил безлюден, време само за тая работа.

Ламбърт вдигна една снимка към тавана, точно пред очите си.

— Поръча ли копия и за мен? — попита той иззад фотографията.

— Разбира се, Оли. Знам колко ги обичаш тези неща.

— Мислех, че Макдиър ще се окаже костелив орех.

— Такъв си е, но нищо човешко не му е чуждо. И не е глупав. Не сме сигурни, но по обед на другия ден май е усетил, че го следим. Бил

напрегнат, тръгнал да обикаля търговската част. После изчезнал яко дим. Закъснял с цял час за срещата си с Ейвъри в банката.

— Къде е ходил?

— Не знаем. Следяхме го просто от любопитство. По дяволите, може да е седял в някоя кръчма в центъра на града. Но просто е изчезнал.

— Не го изпускайте от погледа си. Той ме тревожи.

Девашър размаха друг жълт плик.

— Стига си се тревожил, Оли. Сега е в ръцете ни. Щом научи за тези снимки, поискаме ли, и човек ще убие.

— А Тарънс?

— Няма и помен от него. Макдиър не го е споменавал пред никого, поне пред хората, които подслушваме. Понякога ни е трудно да следим Тарънс, но май не се е вестявал отново.

— Внимавай в играчката!

— Не бери грижа за мен, Оли. Ти си адвокатът, паралията, баровецът, ти получаваш снимките. Ти ръководиш фирмата. Аз пък ръководя наблюдението.

— Какво е положението в семейството на Макдиър?

— Не е много розово. Жена му се намуси, че отива в командировка.

— Какво правеше, докато него го нямаше?

— Не е от тези, дето ще си стоят у дома. Две вечери ходиха с жената на Куин в онези, тежкарските ресторанти. После на кино. Една вечер излезе със своя приятелка учителка. Ходи по пазар. Обаждаше се доста често и на майка си. Очевидно нашият човек не мели с тъста и тъщата, а жена му си е наумила да изглади отношенията. Тя е много близка с майка си и наистина й е криво, че не са задружно щастливо семейство. Иска да идат при техните в Кентъки за Коледа, а се бои, че той няма да се съгласи. Има доста голямо напрежение. Доста подводни течения. Аби се оплаква на майка си, че мъжът й работи като побеснял, а майката отвръща, че го вършел, за да им натриел носовете. Не ми харесва това, Оли.

— Продължавай да подслушваш. Помъчихме се да го поукротим, но той е като машина.

— Да, плащате му по сто и петдесет на час, значи наистина искате да го поукротите. Защо не накарате всичките си сътрудници да

работят само по четиридесет часа на седмица, за да прекарват повече време със семействата си? Можеш да понамалиш и твоята заплата, да продадеш един-два ягуара или малко от диамантите на жена си, можеш да продадеш и резиденцията си и да си купиш по-малка къща до местния клуб.

— Я млъквай, Девашър!

Оливър Ламбърт излезе сърдит от кабинета. Девашър почервеня от гръмкия си смях, после, когато остана сам, заключи снимките в един шкаф.

— Мичъл Макдиър! — каза си той с широка усмивка. — Вече си ни в ръчичките.

15

Един петък по обед, половин месец преди Коледа Аби се сбогува с учениците в „Сейнт Андрю“ и си тръгна за ваканцията. В един часа спря колата на паркинг, където имаше много автомобили „Волво“ и „Беемве“, „Сааб“ и „Пежо“, и отиде бързо под студения дъжд в препълнения ресторант, където младите богаташи се събираха сред пищната растителност, за да ядат киш, супа от черен фасул и други специалитети. От една година това бе любимото заведение на Кей Куин и днес щяха да обядват тук за втори път този месец. Кей, както обикновено, бе закъсня.

Приятелството им бе още в начален стадий. Предпазлива по природа, Аби не бързаше да се сближава с непознати. През трите години в Харвард не бе имала приятелки и се бе научила да е самостоятелна. За шестте месеца, откакто бяха в Мемфис, се бе запознала в черквата с няколко жени, които биха могли да й станат ближи, и с една в училището, но предпочиташе да не бърза с приятелствата.

В началото Кей Куин бе много инициативна. Начаса се впусна да я развежда из града и по магазините, дори я съветваше как да обзаведе къщата. Но Аби се държеше предпазливо, научаваше по нещо при всяко гостуване и не изпускаше от очи новата си приятелка. Често гостуваха с Мич у семейството на Куин. Бяха се срещали и на вечери, организирани от фирмата, когато наоколо имаше много хора. Бяха се радвали на компанията си по време на четири дълги обеда в най-модните ресторанти, където се събираха младите и красиви мемфисчани с престижни кредитни карти „Голд мастър“ в джоба. Кей се прехласваше по колите, хубавите къщи и дрехите, но се правеше, че те не я интересуват. Искаше да й бъде приятелка, близка приятелка, да си споделят тайните. Аби я държеше на разстояние и я допускаше бавно до себе си.

Един джубокс, модел 1950 година, бе поставен под масата на Аби на първата площадка до бара, където мнозина посетители

отпиваха прави от питиетата си, докато чакаха да се освободят маси. След десет минути Кей изплува от навалицата около входа я погледна нагоре към третото ниво на ресторанта. Аби се усмихна и й помаха.

Прегърнаха се и се целунаха лекичко по двете бузи, та да не се изцапат с червило.

— Извинявай, че закъснях — рече Кей.

— Няма нищо. Свикнала съм.

— Заведението е претъпкано — отбеляза Кей и се огледа учудена, макар че винаги бе така. — Значи свърши?

— Да. Преди един час. Във ваканция съм до шести януари.

Одобриха тоалетите си и отбелязаха колко са стройни, млади и изобщо хубави.

Тутакси заговориха за коледните покупки, за магазини, разпродажби, деца, докато не им донесоха виното. Аби си поръча пържени скариди, а Кей предпочете киш с цветно зеле, който й донесоха от бара, заобиколен от папрат.

— Какви са плановете ти за Коледа? — попита тя.

— Още никакви. Ще ми се да идем в Кентъки и да видя нашите, но Мич едва ли ще се съгласи. Намекнах му два пъти, ала той не обърна внимание.

— Още ли не мели с родителите ти?

— Нищо не се е променило. Всъщност не говорим за това. Не знам как да подходя.

— Сигурно много внимателно.

— Да, и с много търпение. Родителите ми не бяха прави, но все пак имам нужда от тях. Боли ме, че единственият мъж, когото съм обичала, не може да ги понася. Всеки ден се моля да стане някакво малко чудо.

— Май ти трябва голямо чудо. Толкова много ли работи Мич, както разправя Ламар?

— Не мога да си представя някой да работи повече. По осемнадесет часа от понеделник до петък, по осем часа в събота и тъй като неделята е за почивка — само по пет-шест часа. Отделя ми малко време в неделя.

— Звучиш ми отчаяна, права ли съм?

— Много отчаяна, Кей. Проявявах търпение, но става все по-лошо. Започвам да се чувствам като вдовица. Омръзна ми да спя на

дивана и да го чакам да се върне.

— Излиза, че му трябваш, колкото да му осигуриш храна и секс.

— Де да беше така! Прибира се капнал, за да мисли за секс. За него той вече не е толкова важен. А беше ненаситен. Докато следваше, се изтощавахме почти до смърт. А сега го правим веднъж на седмица, ако имам късмет. Прибира се, яде, ако има сили, и си ляга. Ако пък извадя голям късмет, ще поговори с мен няколко минути, преди да заспи. Закопняла съм за истински разговор, Кей. Прекарвам по седем часа на ден с осемгодишни деца и мечтая за думи, които не са от две-три срички. Мъча се да му го обясня, но той вече хърка. Ти имала ли си такъв период с Ламар?

— Донякъде. Първата година работеше по седемдесет часа седмично. Май всички го правят. То е нещо като посвещаване в братството. Като ритуал, в който трябва да докажеш своята мъжественост. Но след една година повечето се уморяват и започват да работят по шестдесет, шестдесет и пет часа. Продължават да работят усилено, но не в стил камикадзе, както новоназначените.

— Ламар работи ли в събота?

— Обикновено да, по няколко часа. Ала никога в неделя. Аз му тропнах с крак. Разбира се, когато трябва да се спази някакъв важен срок или по времето, когато се събират данъците, всички работят денонощно. Но Мич като че ли ги озадачава.

— Изобщо не намалява темпото. Просто е като омагьосан. Понякога се прибира чак на разсъмване. Само взема набързо един душ и се връща във фирмата.

— Ламар сподели, че вече е станал пословичен.

Аби отпи от виното и погледна бара.

— Чудесно. Омъжена съм за една легенда.

— Мислила ли си за деца?

— За тях е нужен секс, нали?

— Хайде, Аби, не може да е чак толкова лошо.

— Не съм готова за деца. Няма да се справя сама. Обичам съпруга си, но на този етап от живота си току-виж ми съобщи, че има страшно важно заседание, и ме остави сама с родилни болки и изтекла вода. Не мисли за нищо друго, освен за тази проклета адвокатска кантора.

Кей се пресегна през масата и нежно хвана ръката на Аби.

— Всичко ще се оправи — каза тя с широка усмивка и умен поглед. — Първата година е най-трудна. После нещата ще се оправят, наистина.

Аби се усмихна.

— Извинявай.

Келнерът им донесе храната, поръчаха си още вино. Скаридите бяха в сос от масло с чесън и миришеха вкусно. Студеният киш беше върху няколко листа от маруля и тънко резенче домат.

Кей бодна парченце цветно зеле и задъвка.

— Нали знаеш, Аби, във фирмата много държат служителите да имат деца.

— Не ме интересува. Сега тая фирма не ми допада. Състезавам се с нея и постоянно губя. Пет пари не давам на какво държат. То оставаше да ми планират семейството. Не проумявам защо си пъхат носа в неща, които изобщо не им влизат в работата. Фирмата е забулена в тайнственост, Кей. Не мога да я разбера, но от тези хора ме побиват тръпки.

— Искат при тях да работят щастливи адвокати със здрави семейства.

— А аз искам да си върна съпруга. Те ми го отнемат, значи семейството ни не е здраво. Ако го оставят на мира, сигурно ще заживеем като другите хора и ще имаме къща, пълна с деца. Но не и сега.

Донесоха им виното, а скаридите на Аби изстиваха. Тя ги ядеше бавно и отпиваше от виното. Кей потърси по-неутрална тема.

— Ламар ми каза, че миналия месец Мич ходил на Каймановите острови.

— Да. Бяха там с Ейвъри три дни. Само по работа, поне така ми казва. Ти ходила ли си там?

— Ходя всяка година. Красиво място с разкошни плажове и топло море. Там сме всяка година през юни, когато свърши училището. Фирмата притежава две огромни вили на самия плаж.

— Мич иска да идем през март, през пролетната ваканция.

— Непременно иди. Преди да се родят децата, само лежахме на плажа, пиехме ром и се любехме. Това е една от причините фирмата да притежава вилите, ако имате късмет, ще пътувате и със самолета й. Скъсват се от работа, но знаят, че е необходима и почивка.

— Не ми споменавай за фирмата, Кей. Хич не искам да знам какво обичат или не обичат, какво правят или не правят, какво насърчават и какво не.

— Нещата ще се оправят, Аби. Наистина. Разбери, че твоят мъж и моят мъж са много добри адвокати, но нямаше да печелят толкова на друго място. А ние с теб щяхме да караме нови буици вместо нови пежа или мерцедеси.

Аби сряза една скарида на две и я потопи в маслото с чесън. Набоде едното парче с вилицата, после отмести чинията. Чашата й за вино бе празна.

— Знам, Кей, знам. Но в живота има много по-важни неща от голямата къща и пежото. Тук сякаш никой не го забелязва. Кълна ти се, бяхме по-щастливи в двустайното студентско апартаментче в Кеймбридж.

— Тук сте само от няколко месеца. С времето Мич ще започне да работи по-малко и животът ви ще се нормализира. Няма да мине много, и невръстните ви дечица ще заприпкат из задния двор. И докато се усетиш, Мич ще стане съдружник. Повярвай, Аби, всичко ще се оправи. Преживяваш период, през който всички сме минали и сме издържали.

— Благодаря ти, Кей. Дано наистина да си права.

Паркът беше малък, шест-седем декара, върху склон над реката. Подредените в редица оръдия и двете бронзови статуи напомняха за храбрите бойци на Конфедерацията, сражавали се, за да спасят реката и града. Под паметника на генерал на кон се бе сгушил някакъв пияница. Кашонът и опърпаното одеяло едва ли го предпазваха от пронизващия студ и острата суграшица. На двадесетина метра по крайбрежния булевард пъплеха коли. Беше тъмно.

Мич отиде при оръдията и се загледа в реката а мостовете към Арканзас. Закопча ципа на дъждобрана и вдигна яката си. Погледна часовника си. Зачака.

Бендини Билдинг се виждаше смътно. Мич бе паркирал колата в гараж в центъра на града и се бе върнал на реката с такси. Бе сигурен, че не са го проследили. Продължи да чака.

От ледения вятър, който духаше откъм реката, лицето му се зачерви и той се сети за зимите в Кентъки, след като бе останал без родители. Студени, жестоки зими. Зими на самота и отчаяние. Ходеше с чужди палта, дадени му от някой братовчед или приятел, които не го топлеха достатъчно. Дрехи на старо. Мич отпъди тези мисли.

Суграшицата падаше върху косата му и отскачаше по настилката наоколо. Мич погледна отново часовника си.

Чуха се стъпки и към оръдията забърза някакъв човек. Спря, после бавно се приближи.

— Мич?

Беше Еди Ломакс в дънки и дълго палто от заешка кожа. С гъстите си мустаци и бялата каубойска шапка сякаш бе слязъл от реклама за цигари. Човекът, който пуши марлборо.

— Да, аз съм.

Ломакс се приближи от другата страна на оръдието. Стояха като часови от Конфедеративната армия, които наблюдават реката.

— Следеше ли те някой? — попита Мич.

— Не. А теб?

— Не.

Мич гледаше автомобилното движение по крайбрежния булевард. Ломакс мушна ръце в дълбоките си джобове.

— Чувал ли си напоследък Рей? — попита той.

— Не. — Отговорът бе рязък, сякаш Мич искаше да каже: „Не съм дошъл тук в тая суграшица, за да си бъбрим глупости.“ — Какво откри? — попита той, без да го гледа.

Ломакс запали цигара и сега наистина бе като човека от рекламата на марлборо.

— Добрах се до малко информация за тримата адвокати. Алис Наус е загинала през 1977 година при автомобилна катастрофа. Според протокола в полицията е била блъсната от пиян шофьор, странното обаче е, че шофьорът не е бил открит. Катастрофата е станала около полунощ в сряда. Наус работила до късно във фирмата, после си тръгнала с колата. Живеела в източните квартали, в Сикамор Вю, и на около два километра от къщи била блъсната челно тежкотоварен камион. На Ню Лъндън Роуд. Карала хубав малък фиат, който се разбил на парчета. Не е имало свидетели. Когато дошла полицията, камионът бил празен, нямало и следа от шофьора. По

регистрационните номера открили, че преди три дни е бил откраднат от Сейнт Луис. Нямало отпечатъци от пръсти, нищо друго.

— Търсили ли са отпечатъци?

— Да. Познавам следователя, натоварен със случая. Имали подозрения, но не открили никакви улики. В кабината намерили счупена бутилка от уиски, затова решили, че катастрофата е била причинена от пиян шофьор, и приключили преписката.

— Аутопсия правили ли са?

— Не. Било е ясно от какво е починала.

— Звучи подозрително.

— Дори много. И трите случая са подозрителни. Робърт Лам е бил на лов за елени в Арканзас. С неколцина негови приятели направили бивак в окръг Айзард. Ходели там два-три пъти в годината по време на ловния сезон. След като прекарали една сутрин в гората, всички освен Лам се върнали в хижата. Търсили го половин месец и го намерили в някаква клисура, почти затрупан с листа. Бил прострелян с един куршум в главата, това е почти всичко, което се знае. Изключили са възможността за самоубийство, но просто нямало никакви улики, за да се започне разследване.

— Значи е бил убит?

— Очевидно. При аутопсията било установено, че куршумът е влязъл отзад в основата на мозъка и е излязъл отпред, отнасяйки почти цялото му лице. При това положение е изключено да е самоубийство.

— Ами ако е нещастен случай?

— Възможно е. Може да го е улучил куршум, изстрелян по сърна, но е малко вероятно. Намерили са го доста далеч от бивака, в местност, рядко посещавана от ловци. Приятелите му казали, че нито са чули, нито са видели други ловци сутринта, когато е изчезнал. Говорих с шерифа, вече бивш. Той е убеден, че става дума за убийство. Според него имало доказателства, че тялото е било затрупано нарочно.

— Това ли е всичко?

— Да, за Лам.

— А Микъл?

— Доста тъжна история. Самоубил се е през 1984 година на тридесет и четири годишна възраст. Прострелял се в дясното слепоочие с пистолет „Смит и уесън“ 357. Оставил дълго писмо, в което пишел на бившата си жена, че се надява да му прости, и други

такива глупости. Сбогувал се с децата и майка си. Наистина трогателно.

— С неговия почерк ли е написано писмото?

— Не. Написано е на машина и в това няма нищо странно, понеже Микъл пишел често на електронната машина в кабинета си. На нея е написано писмото. Имал ужасен почерк.

— И какво тогава ти се струва подозрителното?

— Пистолетът. Никога през живота си не е купувал пистолет. Никой не знае откъде се е взел, бил е без регистрация, без сериен номер, Микъл уж бил казал на един свой приятел от фирмата, че си е купил пистолет за самозащита. Очевидно е имал лични проблеми.

— Ти какво мислиш?

Ломакс хвърли фаса върху мократа настилка. Сложи длани около устата си и започна да ги духа.

— Направо не знам. Не мога да повярвам, че адвокат, специалист по данъчно право, който не разбира нищо от оръжие, ще си купи пистолет без регистрация или сериен номер. Ако такъв човек е решил да се сдобие с пистолет, ще иде в магазин за оръжие, ще попълни нужните документи и ще си купи хубав лъскав нов пистолет. Намереният пистолет бил поне десетгодишен и е бил пипан от професионалисти.

— Полицията правила ли е разследване?

— Всъщност не. Започнали разследване, но го прекратили.

— Писмото било ли е подписано?

— Да, но не знам кой е потвърдил, че подписът е на Микъл. Бил разведен от една година, бившата му жена се върнала в Балтимор.

Мич закопча горното копче на дъждобрана и изтръска от яката си сиграшицата. Тя се бе засилила и бе покрила настилката. Под цевта на оръдието вече се образуваха тънички ледени висулки. Движението по крайбрежния булевард намаля, колите се хлъзгаха и се въртяха.

— Та какво ще кажеш за малката ни фирма? — попита Мич, загледан към реката в далечината.

— Опасничка си е. За петнадесет години са загубили петима адвокати. Едва ли е много сигурно да работиш в нея.

— Петима ли?

— С Ходж и Козински. От един източник научих, че и около тях имало въпроси, останали без отговори.

— Не съм те наел да разследваш случая с тях.

— И не ти искам да ми плащаш. Просто ми беше интересно.

— Колко ти дължа?

— Шестстотин и двадесет долара.

— Ще ти платя в брой. И без разписки.

— Както кажеш. Предпочитам в брой.

Мич извърна поглед от реката и се загледа във високите здания на три пресечки от парка. Беше му студено, но не бързаше да си тръгва. Ломакс го наблюдаваше с крайчеца на окото.

— Май си загазил, моето момче.

— Така ли мислиш?

— Аз не бих се хванал в такава фирма. Е, не знам всичко, което знаеш ти, и допускам, че премълчаваш доста. Но ето че стоим тук в сграшицата, защото не искаме да ни видят. Не можем да говорим по телефона. Не можем да се срещаме в твоя кабинет. Сега вече отказвам да се виждаме и в моята канцелария. Смяташ, че си под непрекъснато наблюдение. Казваш ми да внимавам и се оглеждаш да не би да следят и мен. Петима адвокати от фирмата ви са умрели при подозрителни обстоятелства, а ти се държиш така, сякаш можеш да бъдеш следващият. Да, май наистина си загазил. И то сериозно.

— А Тарънс?

— Един от най-добрите им агенти, преместили са го тук преди около две години.

— Откъде?

— От Ню Йорк.

Пияницата се търкулна изпод бронзовия кон и падна на настилката. Изръмжа, изправи се бавно на крака, взе кашона и одеялото и пое към центъра на града. Ломакс се разкърши и го загледа тревожно.

— Някакъв скитник — каза Мич.

И двамата се поуспокоиха.

— От кого се крием? — попита Ломакс.

— Де да знаех!

Ломакс се вгледа изпитателно в лицето му.

— Мисля, че знаеш.

Мич не отговори.

— Слушай, не ми плащаш, за да се забъркам в тази история. Наясно съм. Но инстинктът ми подсказва, че си в опасност и се нуждаеш от приятел, на когото да се опреш. Мога да ти помогна, ако имаш нужда от мен. Не знам кои са лошите, но съм убеден, че са много опасни.

— Благодаря — промълви Мич тихо, без да го поглежда, сякаш бе време Ломакс да си тръгва и да го остава още малко сам в суграшицата.

— За Рей Макдиър съм готов да се хвърля в реката, защо да не помогна и на братлето му.

Мич кимна леко, но не каза нищо. Ломакс пак запали цигара и отърси леда от ботушите си.

— Можеш да ми се обаждаш по всяко време. И се пази. Взели са те на мушка и не си поплюват.

16.

Старите двуетажни къщи на кръстовището на Мадисън и Купър в центъра на града бяха ремонтирани и превърнати в малки кафенета, хотели, магазини за подаръци и скъпи ресторанти. Районът бе известен като площад Овъртън, тук кипеше нощният живот на Мемфис. Театърът и книжарницата донякъде облагородяваха площада. В средата на Мадисън имаше тясна ивица, засадена с дървета. В края на седмицата тук се тълпяха студенти и моряци от военноморската база, инак ресторантите, макар й посещавани, не бяха претъпкани и шумни. „Полет“, приятно заведение с френска кухия, което се помещаваше във варосана сграда, бе прочуто с вината и десертите си, както и с приятния глас на певеца. След внезапното си забогатяване семейство Макдиър се сдоби и с колекция от кредитни карти, които използваше в най-добрите ресторанти на града. Предпочитаха „Полет“.

Седнал в ъгъла на бара, Мич пиеше кафе и наблюдаваше входа. Нарочно бе дошъл по-рано. Преди три часа се обади на Аби и й определи среща тук в седем. Жена му го попита защо, а той й отговори, че ще й обясни после. След командировката на Каймановите острови бе сигурен, че го следят, наблюдават и подслушвай. През последния месец внимаваше какво говори по телефона, в колата не сваляше очи от огледалото за обратно виждане, подбираше думите дори вкъщи. Някой го наблюдаваше и подслушваше, бе убеден.

Аби се втурна от студа навън и затърси с поглед съпруга си в салона. Той я пресрещна пред бара и я целуна по бузата. Свали палтото й и двамата последваха салонния управител до маса на хвърлей от другите, на които вече седяха хора и се дочуваше разговорът им. Мич се огледа за друга маса, но свободни нямаше. Благодари на управителя и се настани срещу Аби.

— По какъв случай сме тук? — попита тя подозрително.

— Трябва ли да има случай, за да вечерям с жена си?

— Да. Седем часът в понеделник вечер, а ти не си в кабинета си. Наистина специален случай.

Един келнер се промуши между тяхната и съседната маса и попита ще поръчат ли нещо за пиене. Помолиха го за две чаши бяло вино. Мич още веднъж огледа салона и през пет маси забеляза някакъв господин. Лицето му се стори познато. Когато го погледна отново, онзи се скри зад листа с менюто.

— Какво има, Мич?

Той сложи ръка върху нейната и се намръщи.

— Аби, трябва да поговорим.

Дланта й потрепна леко и тя престана да се усмихва.

— За какво?

Той сниши глас.

— За нещо много сериозно.

Аби въздъхна дълбоко и каза:

— Дали да не изчакаме виното? Сигурно ще имам нужда.

Мич погледна отново към лицето зад менюто.

— Не можем да говорим тук.

— Тогава защо дойдохме?

— Слушай, Аби, нали знаеш къде са тоалетните? По онзи коридор, вдясно.

— Да, знам.

— В дъното има заден изход. Води към пресечката зад ресторанта. Ще те чакам отвън.

Тя не каза нищо. Смръщи вежди и присви очи. Понаведе надясно глава.

— Имай ми доверие, Аби. После ще ти обясня. Ще те пресрещна отвън и ще намерим заведение. Тук не мога да говоря.

— Плашиш ме.

— Моля те — отсече Мич и стисна ръката й. — Всичко е наред. Ще ти донеса палтото.

Аби стана с чантата и излезе от салона. Мич погледна през рамо към човека, сторил му се познат. В този миг той изведнъж се изправи и посрещна на масата си някаква възрастна дама. Не бе забелязал, че Аби е излязла.

На улицата зад „Полет“ Мич заметна жена си с палтото и посочи на изток. Заповтаря, че ще й обясни всичко. След тридесетина метра минаха между две високи огради и излязоха пред малко ресторантче с

добра кухия и приятна музика. Мич погледна главния келнер, после двата малки салона и посочи маса в дъното.

— Тази маса.

Седна с гръб към стената и с лице към салона и входа. Заведението беше сумрачно. На масата горяха свещи. Двамата с Аби пак си поръчаха вино.

Тя го гледаше втренчено, наблюдаваше всяко негово движение и чакаше.

— Помниш ли едно момче на име Рик Аклин от „Уест Кентъки“?

— Не — каза Аби, без да помръдва устни.

— Играеше бейзбол, живееше в общежитието. Май веднъж се запозна с него. Много свястно момче, учението му вървеше. Беше като че ли в отбора „Боулинг Грийн“. Не бяхме приятели, но се знаехме.

Жена му поклати глава и продължи да чака.

— Завърши година преди нас и отиде да следва право в Уейк Форест. Сега работи във ФБР. И то тук, в Мемфис. — Мич наблюдаваше дали думата „ФБР“ ще й направи впечатление, но Аби не реагира. — И днес, докато обядвах в ресторантчето на Обло на Мейн Стрийт, Рик сякаш изникна от земята и ми вика: „Здрасти.“ Сякаш се бяхме срещнали случайно. Побъбрихме си малко и ето че на масата ни се появи друг агент, Тарънс. Откакто си взех изпита, Тарънс ме търси за втори път.

— За втори път ли…

— Да, от август насам.

— И те са… агенти на ФБР?

— Да, имат значки и всичко останало. Тарънс е обигран агент от Ню Йорк. Тук е от около две години. Аклин е в Мемфис отскоро, от три месеца.

— Какво искаха?

Донесоха виното и Мич огледа салона. Оркестърът върху малката естрада в дъното се готвеше да свири. На бара се бяха събрали много хора, добре облечени и явно заможни, говореха неспирно. Келнерът посочи менюто, което още не бяха разтворили.

— По-късно — каза Мич грубо, после додаде: — Аби, не знам какво искат. Потърсиха ме за пръв път през август, веднага след като взех изпита и името ми се появи във вестника.

Той отпи от виното и описа най-подробно, дума по дума, първата си среща с Тарънс в закусвалнята на Ланski на авеню Юниън, предупрежденията му на кого да не вярва и къде да не говори, събранието с Лок, Ламбърт и другите съдружници. Изложи й тяхната версия, че ФБР проявявало интерес към фирмата, спомена, че е говорил за това с Ламар и е повярвал на всичко, което са му казали Лок и Ламбърт.

Аби преглъщаше всяка дума, но не питаше нищо.

— И днес, както си гледам работата и си ям наденицата с лук, довтасва момчето, с което се познавам от колежа, и ми съобщава, че те във ФБР знаят със сигурност: телефоните ми се подслушват, в къщата да има микрофони и някой във фирмата „Бендини, Ламбърт и Лок“ знае кога съм кихнал и съм ходил в клозета. Помисли си, Аби, Рик Аклин е преместен тук, след като взех адвокатския изпит. Какво съвпадение, а?

— Но какво искат?

— Не казват. Засега не можели. Настояват да съм им вярвал и така нататък. Не знам, Аби, нямам представа какво целят. Но по някаква причина са избрали мен.

— Каза ли на Ламар за новата среща?

— Не. Не съм казвал на никого. Освен на теб. И нямам намерение да казвам.

Аби отпи от виното.

— И какво, телефоните ни се подслушват?

— Според ФБР. Но откъде знаят?

— Те не са глупаци, Мич. Ако ФБР каже, че телефоните ми се подслушват, ще повярвам. А ти?

— Вече се чудя на кого да вярвам. Лок и Ламбърт говореха толкова смислено, когато ми обясняваха как фирмата се бори със Службата за държавни приходи и ФБР. Какво не бих дал да им повярвам, но нещо не се връзва. Да го погледнем от друг ъгъл — ако фирмата има богат и съмнителен клиент, когото ФБР е решило да „прослуша“, защо ФБР ще избере точно мен, новака, който знае най-малко, и ще тръгне да ме следи. Какво знам аз? Работя по преписки, които ми дава друг. Нямам свои клиенти, правя каквото ми наредят. Защо не се закачат за някой от съдружниците?

— Може би искат да доносничиш за клиентите.

— Няма как. Аз съм адвокат и съм се заклел да пазя в тайна делата на клиентите си. Всичко, което знам за някой, е строго поверително. Агентите на ФБР са наясно. Никой не може да задължи адвокат да говори за клиентите си.

— Виждал ли си незаконни сделки?

Мич сви юмруци и огледа салона. Усмихна се на жена си. Виното бе започнало да го хваща.

— Не съм длъжен да отговарям на такъв въпрос, дори когато ми го задаваш ти, Аби. Но отговорът е отрицателен. Работил съм по преписките на двадесетина-тридесет клиенти на Ейвъри и по няколко други, но не съм се натъквал на нищо подозрително. Забелязал съм, че някои приходи биват прикривани доста рисковано, но не и незаконно. Усъмних се за банковите сметки, които видях на Каймановите острови, ала и това не е сериозно.

Каймановите острови! Стомахът го присви, когато той си помнели за момичето на плажа. Призля му.

Келнерът пак се приближи и извърна очи към листа с менюто.

— Още вино — каза Мич и посочи чашите.

Аби се наведе към свещите и погледна озадачена мъжа си.

— Добре, кой е монтирал в телефоните ни подслушвателна уредба?

— Нямам представа. При първата на среща през август Тарънс подметна, че го е направил някой от фирмата. Така поне го схванах. Посъветва ме да не се доверявам на никого от колегите и наблегна пак, че всичко, което говоря, се подслушва и записва. От думите му излизаше, че са го сторили те.

— А какво каза Лок?

— Нищо. Не споменах за подслушването. Спестих някои неща.

— Значи някой е сложил подслушвателна уредба в телефоните и в къщата ни?

— Вероятно и в колите. Днес Рик Ахлин наблегна на това. Повтаряше ми като курдисан да не отварям дума за нищо, което не искам да бъде записано.

— Мич, това е невероятно. Защо ще го прави една адвокатска фирма?

Той поклати бавно глава и погледна празните чаши.

— Нямам представа, скъпа, наистина.

Келнерът сложи на масата две нови чаши за вино и застана с ръце зад гърба си.

— Ще поръчате ли нещо? — попита той.

— След няколко минути — отговори Аби.

— Ще ви повикаме, когато сме готови — допълни мъжът й.

— Ти вярваш ли, Мич?

— Има нещо гнило. И това не е всичко.

Тя бавно скръсти ръце върху масата и го загледа наистина уплашено. Мич й разказа за Ходж и Козински — започна с Тарънс в закусвалнята, после за Каймановите острови и как са го следили, сетне за срещата си с Ейбанкс. Предаде й всичко, което му бе съобщил собственикът на леководолазния клуб. Разправи й за Еди Ломакс, за смъртта на Алис Наус, Робърт Лам и Джон Микъл.

— Вече не ми се яде — отсече Аби, когато той приключи.

— И на мен. Но сега се чувствам по-добре, нали си изплаках душата.

— Защо не ми каза по-рано?

— Надявах се, че ще отмине. Че Тарънс ще ме остави на мира и ще се лепне за друг. Но той няма да ме остави. Затова са преместили в Мемфис и Рик Аклин. Да ме обработва. ФБР ме е нацелило да изпълня някаква мисия, за която не знам нищо.

— Зле ми е.

— Трябва да бъдем внимателни, Аби. И занапред да живеем така, сякаш не подозираме нищо.

— Не го вярвам. Слушам те, но не вярвам в това, което ми казваш. Не може да е вярно, Мич. Искаш да живея в къща, която се подслушва, да водя телефонни разговори, които се записват, а някой чува всичко, което си говорим.

— Какво предлагаш?

— Да платим на Ломакс и той да провери къщата.

— Мислил съм го. Но какво ще стане, ако намери нещо? Какво, ако узнаем, че къщата се подслушва? Ами ако той счупи някое устройство, монтирано от тях? Тогава те, които и да са, ще разберат, че знаем. Прекалено опасно е, поне засега. Може би по-късно.

— Това е лудост, Мич. Да не искаш да търчим в задния двор, за да си кажем две думи?

— Не, разбира се. Защо да не използваме предния?

— Сега не мога да оценя чувството ти за хумор.

— Съжалявам. Виж, Аби, нека се държим естествено и известно време да потърпим. Тарънс ме убеди, че е сериозен и няма да ме забрави. Не е по силите ми да го спра. Нали помниш, той ме търси. Струва ми се, че ме следят и ме дебнат. Засега най-важното е да се държим естествено.

— Естествено ли? Честно казано, напоследък не си говорим кой знае колко вкъщи. Горките те, седнали да чакат някакъв смислен разговор. Е, да, приказвам доста на кучето.

17

Снегът се стопи много преди Коледа, накваси земята и отстъпи пред традиционното за Юга време по празниците със сиво небе и студен дъжд. През последните деветдесет години в Мемфис по Коледа бе имало сняг само два пъти и до края на столетието специалистите не предвиждаха да натрупа пак.

В Кентъки имаше сняг, но шосетата бяха разчистени. Аби се обади на родителите си рано сутринта на празника, след като бе приготвила багажа. Каза им, че пристига, ала сама. Те бяха разочаровани и предложиха да не идва и тя, ако гостуването ще й създаде неприятности. Аби обаче не се отказа. Щеше да пътува с колата десет часа. Но едва ли щеше да има много движение и тя смяташе да пристигне на свечеряване.

Мич не каза почти нищо. Докато жена му товареше багажа в колата, разтвори сутрешния вестник на пода до коледната елха и се направи, че е погълнат от него. Кубето се скри наблизо под един стол, сякаш очакваше взрив. Бяха разгърнали подаръците и ги бяха наредили по дивана. Дрехи, парфюми, албуми, а за Аби — дълго кожено палто от лисица. За първи път през краткия им брак можеха да се поохарчат за Коледа.

Аби преметна палтото през ръката си и отиде при вестника.

— Аз тръгвам — каза тихо, но твърдо.

Мич се изправи бавно и я погледна.

— Защо не дойдеш с мен? — примоли се жена му.

— Може би догодина.

Бе лъжа, и двамата го знаеха. Но звучеше добре и обещаващо.

— Моля те, карай внимателно.

— Грижи се за кучето ми.

— Бъди спокойна.

Мич сложи ръце на раменете й и я целуна по бузата. Погледна я и се усмихна. Беше красива, много по-красива, отколкото когато се

ожениха. Беше на двадесет и четири години, възрастта я разхубавяваше.

Излязоха на алеята пред гаража и той й помогна да се качи в колата. Целунаха се пак и Аби потегли.

Честита Коледа, каза Мич на себе си. Честита Коледа пожела и на кучето.

Цял час седя, загледан в стените, после хвърли два ката дрехи в беемвето, сложи Хърси на предната седалка и напусна града. Подкара на юг, излезе от Мемфис и навлезе в Мисисипи. Шосето бе пусто, но той не снемаше поглед от огледалото за обратно виждане. Кучето започваше да скимти на кръгъл час и Мич спираше отстрани на пътя, по възможност след някой хълм. Намираше дървета, зад които да се скрие и да наблюдава шосето, докато Хърси си свърши работата.

Не забелязваше нищо. След пет спирания бе сигурен, че не го следят. Очевидно бяха в почивка по случай Коледата.

След шест часа стигна Мобийл, а след още два пресече залива при Пенсакола и се отправи към Изумрудения бряг във Флорида. Магистралата минаваше през крайбрежните градове Навар, Форт Уолтън Бийч, Дестин и Сандестин, покрай жилищни сгради и мотели, край търговски центрове, разпростреле се на километри, сетне край увеселителни паркове и магазинчета за спортни стоки, повечето от които бяха затворени още от началото на есента. След това пътят криволичеше из местност без нито една къща, откъдето се откриваше изумителна гледка към снежнобелите плажове и блещукащите яркозелени води на залива. Източна от Сандестин магистралата се стесняваше и се отдалечаваше от брега. Близо час Мич не срещна нито една кола по двупосочния път, край който нямаше нищо освен гори и от време на време по някоя бензиностанция на самообслужване или магазинче.

По здрач подмина голямо възвишение и табела, че Панама Сити Бийч е на осем километра. Магистралата отново излезе на крайбрежието и се разклони на две — на отсечка в северна посока и на панорамен път, който минаваше направо и се наричаше Миракъл Стрип. Мич избра тридесеткилометровия панорамен път покрай водата, от двете страни на който имаше множество вили, евтини

мотели, къмпинги за каравани, малки ваканционни селища, закусвални и магазини за спортни стоки. Точно това бе Панама Сити Бийч.

Повечето вили бяха празни, ала пред някои бяха спрени коли, явно имаше и семейства, дошли да прекарат коледните празници на крайбрежието, на по-топъл климат. Поне са заедно, помисли си Мич. Кучето излая и той спря пра кей, където хора, дошли от Пенсилвания, Охайо и Канада, ловяха риба, вторачени в тъмната вода.

По панорамния път нямаше други коли. Хърси се бе залепил на прозореца, гледаше и лаеше срещу малкото светещи неонови реклами на мотелите, от които личеше, че те работят и не са скъпи. По Коледа всички заведения тук бяха затворени освен няколко кафенета и мотели, чиито собственици явно бяха най-упорити.

Мич спря да сипе бензин на денонощна бензиностанция, продавачът се държеше необикновено приятелски.

— Сан Луис Стрийт? — попита Мич.

— Да, да — каза мъжът с акцент и посочи на запад. — При втория светофар надясно. Първата улица вляво. Това е Сан Луис.

В квартала имаше само очукани каравани, които служеха за жилища. Явно не бяха помръдвали от местата си с десетилетия. Бяха наредени само на хвърлей една от друга като плочки домино. Късите тесни улички бяха задръстени със стари пикапи и ръждясали градински столове, а също с паркирани коли, повечето от които бяха излезли от употреба и изоставени. На караваните бяха облегнати мотоциклети и велосипеди, отдолу се подаваха дръжки на косачки. На една табела пишеше, че това е пенсионерско селище „Сан Педро — само на километър от Изумрудения бряг“. Но по-скоро приличаше на бедно предградие на колела или на строителна площадка, осеяна с фургони.

Мич намери Сан Луис Стрийт и изведнъж почувства, че нервите му са опънати. Улицата бе тясна и криволичеща, а караваните по нея бяха по-малки и по-очукани от другите „пенсионерски жилища“. Караше бавно, следеше напрегнато номерата и забеляза, че много коли са с регистрация на други щати. Улицата бе празна, ако не се броят паркираните и изоставени коли.

Жилището с номер 486 бе едно от най-вехтите и малките. Бе почти колкото палатка. Някога караваната явно е била боядисана в сребристо, но боята се бе олющила, а покривът бе покрит с тъмнозелен

мъх, който се спускаше почти до прозорците. Нямаше щори. Стъклото на прозореца над теглича бе цялото напукано и за да не се разпадне, бе залепено с изолирбанд. Над единствената врата имаше малък навес. Вратата бе отворена и през мрежата Мич видя портативен цветен телевизор, пред който се мярна силует на мъж.

Бе се надявал да съгледа друго. Не познаваше втория мъж на майка си, а сега не му беше времето да се представя. Продължи да кара, вече съжаляваше, че е дошъл.

На магистралата видя познатата емблема на „Холидей Ин“. Мотелът бе празен, но работеше. Спря беемвето страни от магистралата. На регистрацията се представи като Еди Ломакс от Дейнсбъро, щата Кентъки. Плати в брой за единична стая с изглед към океана.

В указателя на Панама Сити Бийч намери телефоните на три заведения от веригата „Уофъл Хътс“. Легна напреко на леглото и избра първия номер. Нямаше късмет. Завъртя втория и пак потърси Айда Ейнзуърт. Казаха му да почака. Той затвори. Беше единадесет вечерта. Бе спал два часа.

Минаха двадесет минути, докато дойде таксито. Шофьорът веднага заобяснява, че си е бил вкъщи и е дояждал останалото от пуйката заедно с жена си и децата, когато диспечерът го е повикал, пък все пак било Коледа и той се надявал да остане със семейството си и да не мисли за работа поне веднъж в годината. Мич подхвърли двадесетдоларова банкнота на предната седалка и му каза да замълчи.

— Какво има в „Уофъл Хът“, мой човек? — попита шофьорът.

— Карайте, де!

— В „Уофъл Хът“, нали? — Засмя се и измърмори нещо. Усили радиото и намери любимата си станция. Погледна в огледалото, после през прозореца, подсвирна и попита: — Какво те води тук по Коледа?

— Търся някого.

— Кого?

— Една жена.

— А, всички правим това. Коя по-точно?

— Една стара приятелка.

— Тя в „Уофъл Хът“ ли е?

— Надявам се.

— Ти да не си някой частен детектив?

— Не.

— Струва ми се много подозрително.

— Защо не си гледаш пътя?

„Уофъл Хът“ бе малка правоъгълна сграда, прилична на кутия, с десетина маси и дълъг тезгях, обърнат към грила, където всичко се приготовляваше пред клиентите. Стената откъм масите бе остъклена и посетителите можеха да се любуват на панорамния път и вилите зад него, докато си похапват вафли с орехи и бекон. На малкия паркинг почти нямаше места и Мич каза на шофьора да спре до сградата.

— Няма ли да освободиш таксито? — попита мъжът.

— Не. Не спирай брояча.

— Нищо не разбирам, мой човек.

— Ще ти платя.

— То оставаше да не платиш.

Мич се наведе и се подпря на лакти върху предната седалка. Броячът цъкаше тихо, докато той оглеждаше посетителите в заведението. Шофьорът поклати глава, смъкна се на седалката, но от любопитство продължи да наблюдава.

В ъгъла до автомата за цигари седяха дебели туристи с дълги ризи, бели крака и черни чорапи, пиеха кафе и говореха в един глас, както разглеждаха листа с менюто. Екскурзоводът с разкопчана риза и масивна златна верижка върху косматите гърди, с гъсти прошарени бакенбарди и бейзболен каскет час по час извръщаше поглед към тезгяха и търсеше с очи някоя келнерка.

— Видя ли я? — попита шофьорът.

Мич не отговори, наведе се и се смръщи. Тя изниква най-неочаквано отнякъде и застана до масата с химикалка и бележник. Екскурзоводът изтърси някаква шега и дебеланковците се засмяха. Жената не се усмихна, само продължи да записва. Беше крехка и много по-слаба. Направо кльощава. Черно-бялата униформа бе впита и подчертаваше тънката й талия. Сивата й коса бе опъната назад под униформената шапчица. Бе на петдесет и една и доколкото можеше да се съди от полата, не се бе състарила. Обратното. Дори младееше. Взе поръчката, прибра бързо листа с менюто, каза нещо учтиво и изчезна,

леко усмихната. Движеше се чевръсто между масите, сипваше кафе, подаваше шишенцата с кетчуп и предаваше поръчките на готвача.

Мич се отпусна успокоен. Броячът цъкаше бавно.

— Това ли е тя? — попита шофьорът.

— Да.

— Сега какво?

— Не знам.

— Е, намерихме я, нали?

Мич я гледаше, без да казва нищо. Тя наля кафе на един мъж, който седеше сам. Той й рече нищо и жената се усмихна. С чудесна, нежна усмивка. Усмивка, която бе виждал хиляди пъти, загледан в тъмнината към тавана. Усмивката на майка му.

Започна да се спуска лека мъгла, на всеки десет секунди чистачките забърсваха предното стъкло. Наближаваше Бъдни вечер.

Шофьорът почукваше нервно по волана. Отпусна се още повече на седалката и смени радиостанцията.

— Още колко ще стоим тук?

— Малко.

— Ама че странна история.

— Ще ти платя.

— Парите не са всичко, човече. Бъдни вечер е. Вкъщи ме чакат децата, на гости са дошли роднини, трябва да доизядем пуйката и да допием виното, а аз вися пред „Уофъл Хът“, та ти да зяпаш през прозореца някаква старица.

— Това е майка ми.

— Какво?

— Чу какво.

— О, Боже! Какви ли хора не возя!

— Искаш ли да помълчиш?

— Готово. Няма ли да поговориш с нея? Нали е Коледа. Намери майка си. Трябва да се видите, нали?

— Не. Не сега.

Мич се облегна и погледна към тъмния плаж зад магистралата.

— Да тръгваме.

На разсъмване си сложи дънки и тениска и бос изведе кучето на разходка по плажа. Вървяха на изток, към първите оранжеви отблясъци, показали се над хоризонта. Вълните се разбиваха леко на двадесетина метра и се плъзгаха бавно по брега. Пясъкът бе хладен и мокър. Небето бе ясно и гъмжеше от чайки, които неспирно си говореха. Хърси изтича смело в морето, после, когато се приближи следващата разпенена вълна, се дръпна като попарен. Нали бе домашно куче, искаше да проучи безкрайните пространства пясък я вода. Тичаше на сто метра пред Мич.

След около три километра стигнаха кей, огромна бетонна конструкция, вдадена на половин километър в океана. Хърси, който вече не се страхуваше, се спусна по пристана към кофа, пълна с рибки за стръв, до която стояха неподвижно двама мъже, загледани във водата долу. Мич ги заобиколи и стигна края на кея, където десетина рибари си казваха от време на време по някоя дума в очакване въдиците им да се размърдат. Кучето се потърка о крака му и спря. Слънцето изгряваше ослепително червено, искреше по водната шир и от черна я оцветяваше в зелено.

Мич се облегна на парапета и потрепери от хладния вятър. Босите му крака бяха измръзнали, по тях бе полепнал пясък. Хотелите и вилите от двете страни на плажа бяха притихнали в очакване на изгрева. На плажа нямаше никой. Няколко километра по-нататък във водата се бе врязал друг пристан.

От резките, точни думи личеше, че рибарите са от северните щати. Мич ги послуша колкото да разбере, че рибата не кълве. Беше се взрял в морето. Както гледаше на югоизток, си спомни за Каймановите острови, за Ейбанкс. За миг му се мерна образът на момичето. През март щеше да се върне на островите заедно с жена си — за отпуската. По дяволите момичето! Сто на сто нямаше да го види. Щеше да се гмурка с Ейбанкс и да се сприятели с него. Щяха да пият в барчето бира „Хайнекен“ и „Ред Страйп“, да си говорят за Ходж и Козински. Щеше да следи всеки, опитал се да следи него. Сега, нали бе посветена в тайната, Аби щеше да му помага.

Човекът чакаше в мрака зад Линкълн Таун Кар. Поглеждаше нервно часовника си и слабо осветения тротоар пред зданието. На

втория етаж някой угаси лампата. След минута частният детектив излезе от зданието и се отправи към колата си. Човекът го последва.

— Вие Еди Ломакс ли сте? — попита го тревожно.

Ломакс забави крачка, после спря. Застанаха лице в лице.

— Да. А вие кой сте?

Мъжът бе бръкнал в джобовете си. Беше студено и влажно, той трепереше.

— Ал Килбъри. Помогнете ми, господин Ломакс. Здравата съм загазил. Ще ви платя още сега в брой, колкото поискате. Само ми помогнете.

— Късно е, приятелю.

— Моля ви, парите са у мен. Само посочете сумата. Трябва да ми помогнете, господин Ломакс.

Извади пачка пари от левия си джоб, готов да почне да ги брои. Ломакс погледна парите, после хвърли поглед през рамо.

— За какво става дума?

— Жена ми. След един час трябва да се срещне с един мъж в мотел в Южен Мемфис. Знам номера на стаята. Просто елате с мен и ги снимайте, когато влизат и излизат.

— Откъде знаете?

— Засякох ги по телефона. Колеги са и аз имах подозрения. Богат съм, господин Ломакс, а и на всяка цена трябва да спечеля бракоразводното дело. Още сега ще ви платя хиляда долара в брой.

Мъжът бързо отброи десет банкноти и му ги подаде. Ломакс ги взе.

— Добре. Ще ида да взема фотоапарата.

— Побързайте, моля ви. Ще ви плащам в брой, става ли? Без разписки.

— Нямам нищо против — рече Ломакс и тръгна обратно към зданието.

След двадесет минути линкълнът се плъзна бавно и влезе на паркинга на „Дейс Ин“. Килбъри посочи стая на втория етаж в задната част на мотела, после свободното място за паркиране до кафяв пикап марка „Шевролет“. Ломакс влезе внимателно на заден ход до пикапа и паркира линкълна. Килбъри пак посочи стаята, пак погледна часовника си и пак каза на Ломакс колко му е благодарен за услугата. Детективът мислеше за парите. Хиляда долара за два часа. Ей това се казва работа!

Извади фотоапарата и нагласи светкавицата. Килбъри го наблюдаваше нервно и гледаше ту фотоапарата, ту стаята срещу паркинга. Изглеждаше нещастен. Говореше за жена си и за чудесните години, които са прекарали заедно, не проумявал защо го правела.

Ломакс слушаше и наблюдаваше редиците паркирани пред него коли. Държеше фотоапарата.

Не забеляза вратата на кафявия пикап. Тя тихо и бавно се отвори само на половин метър от него. Някакъв тип с черно поло и черни ръкавици се сви в кабината и зачака. Когато на паркинга нямаше никой, той изскочи от пикапа, отвори бързо лявата задна врата на линкълна и изстреля със заглушител три куршума в тила на Еди. Никой не ги чу.

Вече мъртъв, Еди се стовари върху волана. Килбъри се отдалечи от линкълна, метна се в пикапа и отпраши заедно с убиеца.

18

След три дни, през които времето не се отчиташе и не носеше пари, дни, когато никой не вършеше нищо, заточен край домашното огнище при пуйката, шунката, боровинковия сос и новите играчки, които предстоеше да бъдат сглобени, отпочиналите и подмладени адвокати от „Бендини, Ламбърт и Лок“ се завърнаха, настървени за работа, в своята крепост на Фрънт Стрийт. До седем и половина паркингът бе вече запълнен: Адвокатите се бяха разположили зад масивните бюра, наливаха се с кафе, обмисляха получената поща, кореспонденцията и документите, крещяха несвързано и бясно на диктофоните. Подвикваха на секретарки, чиновници и помощник-адвокати, един на друг. По коридорите и над чашите кафе си разменяха поздрави и въпроси „Как прекара Коледата?“, но колкото от любезност — празните приказки не се плащаха и не се отчитаха. Звуците на пишещите машини, вътрешната телефонна система и гласовете на секретарките се сливаха във величествено съзвучие, от което личеше, че тези хора, които знаеха цената на парите, се съвземат от коледното отегчение. Оливър Ламбърт обикаляше коридорите, усмихваше се доволно и слушаше, просто слушаше как богатството се увеличава от час на час.

По обед Ламар влезе в кабинета и се наведе над писалището. Мич бе погълнат от една сделка за петрол и газ в Индонезия.

— Ще обядваме ли? — попита Ламар.

— Не, благодаря. Изостанал съм.

— Всички сме изостанали. Я да отскочим до закусвалнята на Фрънт Стрийт и да хапнем нещо лютичко.

— А, без мен. Благодаря.

Ламар погледна през рамо вратата и се наклони още повече, сякаш за да сподели някаква страхотна новина.

— Нали знаеш какъв ден е днес?

Мич погледна часовника си.

— Двадесет и осми.

— Точно така. А знаещ ли какво става всяка година на двадесет и осми декември?

— Чувстваш се преял.

— Да. И още?

— Предавам се. Какво става?

— Точно сега в стола на петия етаж всички съдружници са се събрали за обед с печена патица и френско вино.

— Вино по обед?

— Да. Случаят е много специален.

— Е, и?

— След едночасовия обед Рузвелт и Джеси Франсес ще си отидат и Ламбърт ще заключи вратата. Ще останат съдружниците, нали разбираш. Само съдружниците. Ламбърт ще раздаде финансовия отчет за годината. В него са включени имената на всички съдружници, а срещу всяко име стои цифра — печалбата му за годината. На втората страница е посочена чистата печалба, след като са приспаднати разходите. После въз основа на работата поделят баницата.

Мич не пропускаше нито дума.

— И?

— Миналата година парчето баница възлизаме средно на триста и тридесет хиляди долара. Е, тази година се очаква да е още по-голямо. От година на година се увеличава.

— Триста и тридесет хиляди долара — повтори бавно Мич.

— Да. И това е средната цифра. Лок ще си сложи в джоба почти милион. Печалбата на Виктор Милиган ще бъде втора по големина.

— А за нас?

— И ние ще получим по нещичко. Миналата година взехме средно около девет хиляди. Зависи откога работиш във фирмата и от продуктивността ти.

— Можем ли да идем и да погледаме?

— Не биха пуснали и президента на Щатите. Заседанието уж е секретно, но всички знаем. Надвечер ще започнат да изтичат някои сведения.

— Кога гласуват кой ще бъде следващият съдружник?

— Обикновено днес. Но ако се вярва на слуховете, тази година заради Марти и Джо може и да няма нов съдружник. Следващият май

трябваше да бъде Марти, после бе ред на Джо. Ала сега сигурно ще изчакат година-две.

— И кой е следващият по ред?

Ламар се изправи и се усмихна гордо.

— След една година, приятелю, аз ще стана съдружник в „Бендини, Ламбърт и Лок“. Аз съм следващият по ред, затова догодина гледай да не ми мътиш водата.

— Чух, че следващият е Масънгил — освен другото е завършил Харвард.

— Масънгил няма шанс. Догодина смятам да отчитам по сто и четиридесет часа седмично и онези пиленца ще има да ме молят да стана съдружник. Ще се преместя на четвъртия етаж, а Масънгил ще слезе в сутерена при чиновниците и помощник-адвокатите.

— Аз залагам на Масънгил.

— Той е мухльо. Ще го ударя в земята. Я да идем де похапнем и ще ти разкрия каква е стратегията ми.

— Благодаря ти, но имам работа.

Ламар излезе от кабинета и се размина с Нина, която носеше куп книжа. Остави ги върху крайчеца на отрупаното с документи бюро.

— Отивам да обядвам. Искате ли нещо?

— Не. Благодаря. А, една диетична кока-кола.

По обед коридорите утихнаха, секретарките бяха излезли в центъра да хапнат в някое от десетките кафенета или близките закусвални. И понеже половината адвокати бяха на петия етаж, за да преброят парите си, приятният шум на сделките поутихна.

Мич намери една ябълка върху бюрото на Нина и я изяде до шушка. Отвори справочника на Службата за държавни приходи, сложи го върху ксерокса зад бюрото й и го пусна. Светна червен бутон, на който пишеше: „Впишете номера на преписката.“ Мич се дръпна и погледна машината. Да, беше нова, до бутона за пускане имаше друг, на който пишеше „байпас“. Той го натисна с палец. От машината ревна сирена и всичките бутони засветиха в яркочервено. Мич се огледа безпомощно, не видя никого и като обезумял грабна упътването за ксерокса.

— Какво става? — чу се нечий глас над воя на машината.

— Не знам! — изкрещя Мич и размаха упътването.

Лила Пойнтър, възрастна секретарка, на която не й се ходеше да обядва навън, се пресегна зад машината и натисна едно копче. Сирената заглъхна.

— Какво е това, за Бога? — извика Мич запъхтян.

— Не са ли ви казали? — попита го секретарката, след което грабна упътването и го върна на място.

Малките й свирепи очи го пронизаха, сякаш тя го бе спипала да й бърка в чантата.

— Както виждате, не. Какво става?

— Имаме нов ксерокс — загъгна поучително жената. — Монтираха го след Коледа. Трябва да впишете номера на преписката и чак тогава да пуснете машината. Секретарката е трябвало да ви обясни.

— Значи няма да вади копия, ако не посоча номера?

— Ами да.

— А за обикновените копия, които не са от преписки?

— Няма да правим такива. Според господин Ламбърт пилеем луди пари за неотчитани копия. Отсега нататък всяко копие автоматично се отчита към преписката. Първо вписвате номера. Машината отбелязва броя на копията и ги предава в главния терминал, където те се включват в сметката на клиента.

— А копията за лични нужди?

Съвсем отчаяна, Лила поклати глава.

— Не мога да повярвам, че секретарката не ви е казала всичко това.

— Не ми го е казала. Защо не ми помогнете вие?

— Имате личен код, с който пускате машината. В края на всеки месец ще ви бъде представяна сметка за личните копия.

Мич се взря в машината и заклати глава.

— А защо, по дяволите, е тази алармена система?

— Господин Ламбърт обясни, че след месец ще я изключат. Сега е нужна за хора като вас. Видял се е в чудо. Казва, че губим хиляди долари от неотчитани копия.

— Ясно. Сигурно са били подменени всичките ксероксите в сградата.

Лила се усмихна доволна.

— Да, всичките седемнадесет машини.

Мич се върна в кабинета и затърси номера на една преписка.

В три часа следобед празненството на петия етаж приключи и съдружниците, сега много по-богати и подпийнали, се изнизаха от стола и слязоха в кабинетите си. Ейвъри, Оливър Ламбърт и Нейтан Лок пресякоха късия коридор до охраняваните помещения и натиснаха бутона. Девашър ги чакаше.

Посочи столовете в кабинета и ги покани да седнат. Ламбърт ги почерпи с ръчно свити пури от Хондурас и всички ги запалиха.

— Е, виждам, че сме в празнично настроение — отбеляза Девашър насмешливо. — Колко излезе? Средно по триста и деветдесет хиляди?

— Да, Девашър — потвърди Ламбърт. — Годината бе много успешна. — Вдъхна бавно от пурата и издуха кръгчета дим към тавана.

— Всички ли прекарахме Коледата чудесно? — рече Девашър.

— Какво имаш предвид? — повита в отговор Лок.

— Честита Коледа и на тебе, Нат. Имам да ви казвам само няколко неща. Преди два дни се срещнах с Лазаров в Ню Орлиънс. Той, както знаете, не празнува Рождество Христово. Осведомих го за положението тук, като наблегнах върху Макдиър и ФБР. Уверих го, че след първата среща онзи не го е търсил пак. Той май не повярва и ме прати да проверявам чрез техните източници вътре във ФБР. Не знам какво имаше наум, но кой съм аз, че да задавам въпроси? Нареди ми да следим Макдиър непрекъснато следващата половин година. Отвърнах му, че вече го правим. Не иска я да чуе да се повтаря ситуацията с Ходж и Козински. Много го е яд, че е станало така. Макдиър не бива да ходи в командировки, освен ако поне двама от нас не го придружават.

— След половин месец отива във Вашингтон — обади се Ейвъри.

— Защо?

— В Американския данъчен институт. Има четиридневен семинар, който искаме да минат всички нови служители. Обещали сме му и ще се усъмни, ако отменим пътуването.

— Направихме му резервации още през септември — добави Оли.

— Ще видя дали ще убедя Лазаров — вметна Девашър. — Кажете ми датите, полетите и хотелската резервация. Той ще има да ми трие сол на главата.

— Какво стана на Коледа? — поинтересува се Лок.

— Нищо особено. Жена му отиде при родителите си в Кентъки. Още е там. Макдиър взе кучето и замина с колата за Панама Сити Бийч, щата Флорида. Май отиде да види майка си, но не сме сигурни. Бил е една нощ в мотел на „Холидей Ин“ до плажа. Само той и кучето. Доста скучно. След това се отправил към Бърмингам, отседнал в друг мотел на „Холидей Ин“, а вчера рано сутринта ходил в Бръши Маунтън на свиждане с брат си. Нищо особено.

— Какво е казал на жена си? — попита Ейвъри.

— Нищо, доколкото знаем. Няма как да чуем всичко.

— Още кого следите? — попита отново Ейвъри.

— Подслушваме всичките, но от дъжд на вятър. Нямаме сериозни подозрения към никого, освен към Макдиър, и то само заради Тарънс. Засега всичко е спокойно.

— На всяка цена трябва да иде във Вашингтон, Девашър — настоя Ейвъри.

— Добре де. Ще го уредя с Лазаров. Ще ни накара да пратим пет души да го следят. Кръгъл идиот.

Заведението „При летището“ наистина бе край летището. Мич го откри след три опита и спря между два камиона с кални гуми и фарове. Паркингът бе задръстен с такива камиони. Мич се огледа и инстинктивно свали вратовръзката си. Наближаваше единадесет вечерта. Заведението бе тясно и тъмно, по боядисаните му прозорци святкаха реклами за бира.

Мич погледна бележката още веднъж, да не би да е сгрешил.

„Господин Макдиър, моля ви, елате късно довечера в «При летището» на Уинчестър. Касае се за Еди Ломакс. Много е важно. Тами Хемпхил, негова секретарка.“

Когато се прибра, намери бележката, мушната във вратата за кухнята. Помнеше Тами от единственото си посещение в канцеларията на Еди още през ноември. Помнеше тясната й кожена пола, огромния

бюст, изрусената коса, червените устни, пушека, който излизаше през носа й. Спомни си и историята за мъжа й, Елвис.

Вратата се отвори лесно и той се вмъкна вътре. Лявата половина на салона бе изпълнена с редица билярдни маси. В мрака и черния пушек Мич забеляза отзад малък дансинг. Отдясно имаше дълъг бар като в кръчма, на който се бяха струпали каубои и каубойки — всички пиеха бира направо от бутилките. Никой не му обърна внимание. Той отиде бързо в края на бара и седна на високото столче.

— Бутилка бира — поръча на бармана.

Преди да му донесат бирата, се появи и Тами. Бе седяла и чакала на една пейка, на която имаше и други хора, до билярдните маси. Носеше тесни износени дънки, избеляла дънкова блуза и червени обувки с високи токове. Косата й беше току-що изрусена.

— Благодаря, че дойдохте — подхвана тя, като го гледаше в лицето. — Чакам от четири часа. Не знаех как иначе да ви намеря.

Мич кимна и се усмихна, сякаш искаше да каже: „Всичко е наред, постъпила си правилно.“

— Какво има? — попита той.

Тами се заозърта.

— Трябва да поговорим, но не тук.

— Къде предлагаш?

— Дали да не се поразходим с колата?

— Разбира се, но не с моята. Може да не е разумно.

— И аз съм с кола. Стара е, но ще свърши работа.

Мич плати бирата и последва Тами. Един зяпач, седнал близо до вратата, подметна:

— Я го виж какъв е чевръст тоя с костюма. Още не влязъл, и грабна мацето.

Мич му се усмихна и бързо излезе навън. Като джудже сред големите кални возила бе спрян очукан фолксваген. Тами отключи вратата, Мич се приведе на две и се вмъкна върху отрупаната с какво ли не седалка. Тя натисна пет пъти педала за газта и завъртя ключа. Мич затаи дъх, докато потеглиха.

— Къде да идем? — попита Тами.

Където няма да ни видят, помисли си Мич.

— Ти караш.

— Нали си женен? — попита момичето.

— Да, а ти?

— Да, и моят няма да разбере подобна ситуация. Затова избрах тая дупка. Никога не идваме тук.

Каза го, сякаш те с мъжа й гледаха с лошо око на тъмните съмнителни нощни заведения.

— А, и моята жена едва ли ще прояви разбиране. Но сега не е в града.

Тами пое към летището.

— Хрумна ми нещо — каза тя притеснено — беше се вкопчила в кормилото.

— Какво?

— Чул си за Еди, нали?

— Да.

— Кога се видяхте за последен път?

— Десет дни преди Коледа. Беше един вид тайна среща.

— Така си и мислех. Не водеше записки за поръчката, която бе поел от теб. Разбрах, че така си искал. Не ми е казал много. Но аз и Еди, ние, ъъ, ние бяхме близки.

Мич не знаеше какво да отговори.

— Всъщност бяхме много близки. Нали разбираш?

Той изсумтя и отпи от бирата.

— И ми казваше неща, които вероятно не е бивало да споменава. Подметна, че твоят случай бил много странен, че някои адвокати от кантората ви са починали при съмнителни обстоятелства. И смяташе, че някой постоянно те следи и подслушва. Доста странно за адвокатска фирма.

Ясно колко поверителни са били разговорите ни, помисли си Мич.

— Така е.

Тами зави, подкара по отклонението към летището и се отправи към огромния паркинг.

— След като приключи, ми рече веднъж, само веднъж, в леглото, че май го следят. Беше три дни преди Коледа. Попитах го кой. Каза, че не знае, но според него вероятно същите хора, които следят и теб. Не ми съобщи много.

Тя спря близо до изхода на летището.

— Кой друг би могъл да го следи? — попита Мич.

— Никой. Бе добър детектив и не оставяше следи. Нали беше бивш полицай и бивш затворник. Бе много обигран. Плащаха му да следи някои хора и да събира разни гадости за тях. Никой не го е следил. Никога.

— Тогава кой го е убил?

— Който го е следил. Във вестника пишеше, че го спипали да следи някакъв тузар и затова му видели сметката. Не е вярно.

Най-неочаквано Тами извади неизвестно откъде дълга цигара с филтър и я запали. Мич свали прозореца.

— Имаш ли нещо против, ако пуша?

— Не, само не духай срещу мен — отговори той и посочи към нейния прозорец.

— Във всеки случай съм доста изплашена. Еди беше убеден, че хората, които те следят, са много опасни и много хитри. Много печени, така се изрази. А щом са убили него, какво ще стане с мен? Току-виж, решат, че знам нещо. Не съм ходила в канцеларията от деня на убийството му. И нямам намерение да стъпвам там.

— На твое място и аз бих постъпил така.

— Не съм толкова загубена. Работих с него две години и научих доста. Има много откачени. Виждали сме ги всякакви.

— Как са го застреляли?

— Той имаше един приятел в отдел „Убийства“. Каза ми под секрет, че Еди е застрелян с три куршума в главата отзад, от упор, с пистолет калибър 22. Не са открили никакви улики. Обясни, че са пипали чисто, професионално.

Мич допи бирата и остави шишето на пода до купчината празни кутии от бира. Чисто, професионално.

— Умът ми не го побира — допълни Тами. — Как така някой се вмъкнал зад Еди, седнал е на задната седалка и е стрелял три пъти в тила му? А той дори не трябваше да ходи там.

— Може би е заспал и са му устроили засада.

— А, не, отваряше си очите на четири, когато работеше до късно. Много внимаваше.

— Има ли в канцеларията някакви папки?

— За теб ли?

— Да, за мен.

— Едва ли. Никога не съм виждала нищо в писмен вид. Каза, че така си искал.

— Да — потвърди той с облекчение.

Видяха как един самолет излита на север. Целият паркинг се разтресе.

— Наистина съм изплашена, Мич. Мога ли да ти викам Мич?

— Разбира се. Защо не.

— Мисля, че са го убили заради работата, която е вършел за тебе. Няма друго обяснение. И ако са го убили, защото е знаел нещо, току-виж, си наумят, че и аз съм в течение. Какво мислиш?

— Не бих поемал никакви рискове.

— Дали да не изчезна за известно време? Сегиз-тогиз мъжът ми работи по нощните заведения, ако се налага, можем да се преместим другаде. Не съм му казвала нищо, но сигурно трябва да му обясня. Какво мислиш?

— Къде бихте могли да отидете?

— В Литъл Рок, Сейнт Луис, Нашвил. Той работя, когато има настроение, вероятно можем да се преселим.

Тами запали нова цигара.

Пипали са чисто, професионално, повтаряше си Мич. Погледна момичето и забеляза малка сълза върху бузата му. Тами не беше грозна, но годините, прекарани по баровете и нощните заведения, си бяха казали думата. Чертите й бяха правилни и ако не беше тъй силно изрусена и толкова гримирана, сигурно щеше да е привлекателна за възрастта си. Явно наближаваше четиридесетте.

Тами всмукна силно от цигарата и издуха облак дим през прозореца на колата.

— Май сме на един хал. По петите и на двама ни са. Убили са толкова адвокати, сега Еди, вероятно ние сме следващите.

Не се прави на ударен, малкият, кажи го без заобикалки!

— Слушай, хайде да направим така. Ще поддържаме връзка. Не можеш да ми се обаждаш по телефона и не бива да ни виждат заедно. Жена ми знае всичко и ще й съобщя за нашата среща. Не се плаши от нея. Пращай ми бележка всяка седмица и ми съобщавай къде си. Как се казва майка ти?

— Дорис.

— Добре. Това ще е псевдонимът ти. Подписвай с Дорис всичко, което ми пращаш.

— И писмата ти ли четат?

— Не е изключено, Дорис.

19

В пет часа следобед Мич изгаси лампата в кабинета, грабна двете куфарчета и спря пред бюрото на Нина. Бе притиснала слушалката на телефона с едното рамо, докато пишеше на машината. Видя го и бръкна в някакво чекмедже, откъдето извади плик.

— Ето потвърждението за хотелската резервация в „Капитъл Хилтън“ — каза тя над слушалката.

— Каквото съм издиктувал, е на бюрото ми — рече Мич. — До понеделник.

Отиде на четвъртия етаж, в кабинета на Ейвъри в ъгъла, където ставаше малка революция. Едната секретарка тъпчеше папки в голямо дипломатическо куфарче. Другата говореше рязко на Ейвъри, който пък крещеше по телефона. Един помощник-адвокат изстрелваше нареждания към първата секретарка.

Ейвъри трясна телефона.

— Готов ли си? — обърна се към Мич.

— Теб чакам — отвърна той.

— Не мога да намеря преписката на Грийнмарк — озъби се първата секретарка на помощник-адвоката.

— Беше при папката на Рокони — отговори й той.

— Не ми трябва капката на Грийнмарк! — изкрещя Ейвъри. — Колко пъти да ви казвам? Глухи ли сте?

Секретарката изгледа Ейвъри.

— Не, чувам много добре. И вие ясно казахте: „Сложете преписката на Грийнмарк.“

— Лимузината ви чака — обади се другата секретарка.

— А преписката на Рокони? — попита помощник-адвокатът.

— Да! Да! Казвам го за десети път. Трябва ми папката на Рокони!

— Самолетът също чака — каза другата секретарка.

Едното дипломатическо куфарче бе затворено шумно и заключено. Ейвъри ровеше из купчина документи върху бюрото.

— Къде е преписката на Фендър? Къде са всичките папки? Защо все не мога да ги намеря?

— Ето я папката на Фендър — каза първата секретарка и пъхна преписката в другото куфарче.

Ейвъри погледна към някакъв лист от бележник.

— Добре. При мен ли са Фендър, Рокони, „Кеймбридж“, „Грийн Груп“, Съни Капс до Отаки, „Бъртън Брадърс“, „Галвстън Фрейт“ и Маккуейд?

— Да, да, да — отговори първата секретарка.

— Тук са всичките — обади се и помощник-адвокатът.

— Не вярвам — извика Ейвъри и грабна сакото си. — Да тръгваме.

Излезе, следван по петите от секретарките, помощник-адвоката и Мич. Мич носеше две дипломатически куфарчета, помощник-адвокатът — две и първата секретарка — едно. Другата записваше пътьом какво Ейвъри иска да бъде свършено, докато го няма. Всички се сместиха в малкия асансьор, за да слязат на първия етаж. Шофьорът отвън подскочи и се хвърли да отваря врати и да реди багажа.

Мич и Ейвъри седнаха отзад.

— Отпусни се, Ейвъри — подкани Мич. — Отиваш на Каймановите острови за три дни. Просто се отпусни.

— Точно така, точно така. Вземам работа за цял месец. Някои клиенти са готови да ме одерат жив, заплашват да ме съдят, че не съм си свършил работата. Изоставам с два месеца, а сега и ти заминаваш за четири дни на тоя скучен семинар по данъчно облагане, във Вашингтон. Намери кога да духнеш, Макдиър!

Ейвъри отвори шкафчето и си сипа питие. Мич отказа. Лимузината навлезе в задръстения с коли крайбрежен булевард. След три глътки джин съдружникът въздъхна дълбоко.

— Продължавал образованието си! Да си умреш от смях! — прихна Ейвъри.

— И ти си го правил, когато са те назначили. Пък и ако не се лъжа, наскоро ходи в Хонолулу на едноседмичен семинар по международно данъчно облагане. Или забрави?

— Това бе работа. Само работа. Ти ще вземеш ли преписките?

— Разбира се, Ейвъри. От мен се очаква по осем часа всеки ден да усвоявам поправките в данъчното законодателство, одобрени от

Конгреса, и в свободното си време да отчитам по пет часа дневно работа.

— Ако е възможно, нека бъдат шест. Изостанали сме, Мич.

— Вечно сме изостанали, Ейвъри. Пийни още малко. Трябва да се поотпуснеш.

— Смятам да се отпусна в „Ръмхедс“.

Мич си представи барчето с местната бира, доминото, стреличките и а, да, с изрязаните бански костюми. И момичето.

— За пръв път ли ще летиш със самолета „Лиър“? — попита Ейвъри, вече по-спокоен.

— Да. Тук съм от седем месеца и едва сега го виждам. Ако през март знаех, че ще е така, щях да постъпя на работа в някоя кантора на Уолстрийт.

— Не си за Уолстрийт. Знаеш ли какво правят там? Имат по триста адвокати в една фирма. И всяка година назначават по тридесет нови служители, че и повече. Всеки се стреми да работи там, понеже е Уолстрийт. И след около един месец събират тридесетимата новопостъпили в една зала, уведомяват ги, че в течение на пет години трябва да работят по деветдесет часа седмично, а след това половината вече ще са напуснали. Текучеството е невероятно. Там е убийствено за новаците, плащат им по сто — сто и петдесет долара на час, изстискват ги като лимони и после им показват вратата. Това е Уолстрийт. А младоците така и не виждат самолета на кантората. Нито лимузината. Ти си истински късметлия, Мич. Трябва всеки ден да благодариш на Бога, че се спряхме на теб и те привлякохме в добрата стара фирма „Бендини, Ламбърт и Лок“.

— Деветдесет часа не е нищо. Бих могъл да използвам останалите.

— Е, ще ти се върне с лихвите. Чу ли каква премия получих за миналата година?

— Не.

— Четиристотин осемдесет и пет хиляди. Не е лошо, а? И това е само премията.

— Аз взех шест хиляди — каза Мич.

— Дръж се за мен и ще стигнеш далеч.

— Така е, но първо ще продължа юридическото си образование.

След десет минути лимузината зави в пресечка, която водеше към няколко хангара. На табелата пишеше „Мемфис Аеро“. Източен сребърен самолет „Лиър 55“ се придвижваше бавно към терминала.

— Ето го — каза Ейвъри.

Дипломатическите куфарчета и багажът бяха натоварени бързо в самолета и след минути пилотът получи разрешение да излети. Мич затегна колана, любувайки се на облечената в кожа и месинг кабина. Беше пищна и луксозна, както и бе очаквал. Ейвъри си направи още едно питие и също затегна колана.

След час и петнадесет минути самолетът започна да се спуска към международното летище Балтимор — Вашингтон, а Ейвъри и Мич слязоха на пистата и отвориха багажника. Ейвъри посочи човек в униформа, застанал при един от изходите.

— Това е твоят шофьор. Лимузината чака отпред. Върви след него. След около четиридесет минути ще бъдеш в „Капитъл Хилтън“.

— С друга лимузина ли? — попита Мич.

— Да. На Уолстрийт нямаше да го направят за теб.

Стиснаха си ръцете и Ейвъри отново се качи в самолета. След половин час той бе зареден и пак се насочи на юг. Ейвъри вече беше заспал.

Три часа по-късно самолетът кацна в Джорджтаун на Големия Кайман. Придвижи се край терминала до мъничък хангар, където щеше да пренощува. Един човек от охраната взе багажа на Ейвъри, заведе адвоката до входа и го придружи през митницата. Пилотът и помощникът му минаха през обичайния ритуал след полета и през митницата.

След полунощ светлините в хангара бяха угасени и няколкото самолета останаха на тъмно. Отвори се странична врата, през нея влязоха трима души, сред които и Ейвъри, и бързо отидоха при самолета марка „Лиър 55“. Ейвъри отвори багажника и тримата бързо разтовариха двадесет и пет тежки кашона. От влажната тропическа горещина хангарът приличаше на пещ. Всички бяха плувнали в пот, но си мълчаха, докато не свалиха от самолета и последния кашон.

— Трябва да са двадесет и пет. Преброй ги — нареди Ейвъри на някакъв мускулест островитянин с широка риза и пистолет на кръста.

Другият държеше голям тефтер и наблюдаваше зорко, сякаш бе склададжия, който приема стока. Местният човек преброи бързо кашоните, от него върху тях капеше пот.

— Да. Двадесет и пет.

— Колко? — попита мъжът с тефтера.

— Шест и половина милиона.

— Всичките в брой?

— В брой. В щатски долари. В банкноти от по сто и по двадесет долара. Дайте да ги натоварим.

— За къде са?

— За банка „Квебек“. Чакат ни.

Всеки грабна по кашон и се отправи в тъмното към страничната врата, където четвърти мъж ги очакваше с раздрънкана камионетка, произведена на Каймановите острови. Натовариха кашоните на нея. Въоръжените местни жители стояха с насочени пистолети, докато мъжът, получил стоката, изкара камионетката от хангара и пое към центъра на Джорджтаун.

Регистрацията започна в осем часа пред „Сенчъри Рум“ на мецанина. Мич дойде рано, отметна се, взе тежката папка с материали с корица, върху която на машина бе написано името му, и влезе вътре. Намери си място в средата на големия салон. В брошурата пишеше, че в семинара ще участват едва двеста души. Един келнер поднесе кафе и Мич разтвори „Вашингтон Поуст“, Най-много материали имаше за любимия отбор „Редскинс“, който отново бе в А-група.

Салонът се изпълваше бавно с адвокати, специализирали се в данъчното право. Бяха дошли от цялата страна, за да научат последните изменения в данъчното законодателство, което непрекъснато биваше усъвършенствано. В девет без пет отляво на Мич седна спретнат младичък адвокат, който не каза нищо. Мич го погледна и отново се зачете във вестника. Когато салонът се изпълни, водещият приветства всички и представи първия оратор, конгресмен от Орегън, председател на подкомисия в Конгреса. Когато той започна лекцията, която се очакваше да трае един час, адвокатът вляво от Мич се наведе и му протегна ръка.

— Здравей, Мич — прошепна той. — Аз съм Грант Харбисън от ФБР.

Показа му и картата си.

Конгресменът започна с някаква смешка, която Мич не чу. Той разгледа картата, като я държеше близо до себе си. На около метър от него седяха петима души. Не познаваше хората в салона, но нямаше да е приятно, ако някой го види, че държи карта на ФБР. След пет минути погледна с празен поглед Харбисън.

Той му прошепна:

— Трябва да те видя за малко.

— Ами ако съм зает? — попита Мич.

Агентът извади от папката за семинара и обикновен бял плик и му го подаде. Мич го отвори близо до гърдите си. Бележката бе написана на ръка, със ситни, но четливи букви. Най-отгоре прочете: „Директор на ФБР“.

В бележката се казваше:

„Уважаеми господин Макдиър,

Бих искал да поговоря с Вас няколко минути през обедната почивка. Моля Ви, следвайте указанията на агента Харбисън. Няма да Ви отнема много време. Благодарим за отзивчивостта.

Ф. Дентън Войлс
Директор“

Мич сгъна бележката, прибра я в плика и бавно го мушна в папката. Благодарим за отзивчивостта. От директора на ФБР. Съзнаваше колко важно е да запази самообладание, да не се издаде с израза си, да се държи така, сякаш не се е случило нищо. Но все пак потърка слепоочията си с две ръце и се загледа В трибуната отпред. Затвори очи и усети, че му се вие свят. ФБР. Агентът седеше до него! Бе дошъл на крака. Пишеше му директорът на Бюрото. Навярно и Тарънс бе някъде наблизо.

Изведнъж салонът избухна в смях на някаква духовита фраза на конгресмена. Харбисън бързо се наклони към Мич и прошепна:

— След десет минути в мъжката тоалетна зад ъгъла.

Остави папката върху писалището и излезе още преди салонът да е утихнал.

Мич прелисти първата част от материалите и се престори, че ги изучава. Конгресменът обясняваше надълго и нашироко как храбро отстоява от данъчните чиновници интересите на богатите, но и облекчава бремето на данъците, стоварило се върху отрудените хора. Под неговото смело ръководство подкомисията бе отхвърлила законопроект, ограничаващ данъчните облекчения за компании, които търсят петрол и газ. Той бил армия от един войник на Капитолия.

Мич изчака петнадесет минути, после още пет, сетне се закашля. С ръка върху устата се промъкна между седалките към дъното на салона и през задната врата отиде да пие вода.

В мъжката тоалетна Харбисън си миеше за десети път ръцете.

Мич отиде при съседния умивалник и пусна студената вода.

— Какво искате? — попита той.

Харбисън го погледна в огледалото.

— Аз само изпълнявам заповеди. Директорът Войлс ви кани на среща и ме прати да ви заведа.

— А той какво иска от мен?

— Няма да говоря от негово име, но сто на сто нещо много важно.

Мич предпазливо огледа тоалетната. Нямаше никой.

— А ако съм твърде зает, за да се срещна с него?

Агентът спря кранчето на водата и изтръска ръцете си над умивалника.

— Срещата е неизбежна, Мич. Хайде да не си правим номера. Когато на семинара дадат обедна почивка, потърсете такси с номер 8667 вляво от главния вход. Ще ви закара до Мемориала на ветераните от Виетнам. Ние ще бъдем там. Внимавайте. От Мемфис са дошли двама, които ви следят.

— Какви двама?

— Ония приятелчета от Мемфис. Правете, каквото ви казваме, и те няма да разберат нищо.

Водещият на семинара благодари на втория лектор, преподавател по данъчно законодателство от Нюйоркския университет, и даде

обедна почивка.

Мич не каза нищо на шофьора на таксито, който подкара като луд. Скоро се изгубиха сред уличното движение. След петнадесет минути спряха край Мемориала.

— Още не слизайте — отсече шофьорът.

Мич не помръдна. Десет минути седя неподвижно, без да продума. Най-после до таксито спря бял форд ескорт и изсвири с клаксона. След това се отдалечи.

Загледан напред, шофьорът каза:

— Хайде, отидете при Мемориала. След пет минути ще ви потърсят.

Мич слезе на тротоара, а таксито потегли. Мушна ръце дълбоко в джобовете на палтото и се отправи бавно към Мемориала. Северният вдигаше вихрушки от опадали листа. Мич потрепери и вдигна яката на палтото.

Самотен посетител в инвалидна количка гледаше вторачено стената. Беше завит с дебело одеяло. Под прекалено голямата барета в защитен цвят носеше авиаторски очила, които скриваха очите му. Седеше към края на стената, където бяха изписани имената на убитите през 1972 година. Мич зачете годините, докато не спря на хвърлей от инвалидния стол. Четеше имената едно по едно, без да обръща внимание на човека в количката.

Пое си дълбоко дъх — бе усетил, че краката му омекват и стомахът го присвива. Продължи да чете бавно имената и ето че към края на списъка го откри. Старателно, безстрастно изсечено като всички други — Ръсти Макдиър.

На сантиметри от него под мемориала бе оставена кошница със замръзнали увехнали цветя. Мич я отмести бавно и коленичи пред стената. Докосна изсечените букви на името Ръсти. Ръсти Макдиър. Загинал на осемнадесет години. Бе във Виетнам от два месеца, когато стъпил върху мина. Съобщиха им, че е починал на място. Според Рей винаги казвали така. Мич избърса една дребна сълза, без да сваля очи от стената. Мислеше за петдесет и осемте хиляди семейства, известени, че близките им са починали на място и не са се мъчили.

— Мич, чакат те.

Обърна се и погледна мъжа в инвалидната количка, единственото живо същество наоколо. Беше се вторачил с авиаторските очила право

в стената. Мич се огледа.

— Не се тревожи! Отцепили сме района. Не ни наблюдават.

— А вие кой сте? — попита адвокатът.

— От групата съм. Имай ни доверие, Мич. Директорът ще ти съобщи важни неща, които могат да спасят живота ти.

— Къде е той?

Човекът в инвалидната количка се извърна и погледна към плочника.

— Върви натам. Те ще те намерят.

Мич погледа още малко името на брат си и се отдалечи от инвалидната количка. Мина край статуята на тримата войници. Вървеше бавно и чакаше с ръце в джобовете. На петдесетина метра след паметника иззад едно дърво се показа Уейн Тарънс, който тръгна редом с него.

— Не спирай — нареди му той.

— Защо не съм изненадан, че те виждам тук? — рече Мич.

— Върви. Знаем, че преди теб са пристигнали поне двама мухльовци от Мемфис. Отседнали са в същия хотел, в стаята до теб. Не са те проследили дотук. Пратихме ги за зелен хайвер.

— Какво, за Бога, става, Тарънс?

— Скоро ще разбереш. Сега не спирай. И не се безпокой, не те наблюдава никой, освен двадесетина наши агенти.

— Двадесет ли?

— Да. Отцепили Сме района. Искаме да сме сигурни, че ония негодници от Мемфис няма да довтасат. Не очаквам да го направят.

— Кои са те?

— Директорът ще ти обясни.

— Защо си прави този труд?

— Много питаш, Мич.

— Но ти не ми отговаряш.

Тарънс посочи надясно. Слязоха от плочника и се насочиха към масивна бетонна скамейка до мост за пешеходци, който водеше към малка горичка. Водата в езерото под моста бе замръзнала.

— Сядай! — нареди му Тарънс.

Седнаха. По моста минаха двама мъже. Мич веднага позна по-ниския — беше Войлс. Ф. Дентън Войлс, директор на ФБР по време на мандата на трима президенти, човек, който не си мереше много-много

думите, бе обявил война на престъпността и се славеше като безмилостен.

Впечатлен, Мич се изправи, когато двамата спряха при скамейката. Войлс му протегна студената си ръка и извърна към него едрото си валчесто лице, известно в целия свят. Здрависаха се и се представиха един на друг. Войлс посочи пейката. Тарънс и другият агент отидоха на моста и огледаха парка. Мич извърна очи към езерцето и до едно дърво на стотина метра съгледа двама мъже, очевидно агенти — бяха ниско подстригани, в еднакви черни палта.

Войлс седна до Мич, краката им се допираха. На плешивата му глава бе килнато кафяво бомбе. Беше поне седемдесетгодишен, но тъмнозелените му очи сб движеха бързо и не пропускаха нищо. И двамата седяха неподвижно на скамейката с ръце в джобовете.

— Благодаря ви, че дойдохте — започна Войлс.

— Едва ли имах избор. Вашите хора бяха непреклонни.

— Да. Изключително важно е.

Мич си пое дълбоко дъх.

— Имате ли представа колко объркан и изплашен се чувствам? Направо съм изумен. Обяснете ми, сър, какво става.

— Господин Макдиър, мога ли да ви викам Мич?

— Разбира се. Защо не.

— Добре, Мич, аз не съм от бъбривите. И това, което ще ви кажа, безспорно ще бъде удар за вас. Ще ви ужаси. Може и да не ми повярвате. Но бъдете сигурен, че ви говоря истината и с ваша помощ можем да ви спасим живота.

Мич се стегна и зачака.

— Нито един адвокат не е напуснал вашата кантора жив. Трима се опитаха, но бяха убити. Други двама се готвеха да напуснат, ала миналото лято загинаха. Адвокат, който постъпи в „Бендини, Ламбърт и Лок“, не може да напусне, освен ако не се пенсионира и не си държи езика зад зъбите. А докато дойде време да се пенсионира, вече са го забъркали и той не може да говори. На петия етаж фирмата има голяма служба за следене. Къщата и колата ви се подслушват. Телефоните ви също. По бюрото и в кабинета ви има микрофони. Буквално всяка дума, която произнасяте, се чува и се записва на петия етаж. Следят ви, понякога следят и жена ви. И сега, когато разговаряме, са във Вашингтон. Разбирате ли, Мич, това не е каква да е фирма. Тя е

замесена в голям бизнес, в много доходен бизнес. И много незаконен. Тя не е собственост на съдружниците.

Мич се обърна и се взря в лицето му. Докато говореше, директорът гледаше към замръзналото езерце.

— Виждате ли, Мич, адвокатската фирма „Бендини, Ламбърт и Лок“ е собственост на престъпния клан Моролто от Чикаго. На мафията. Оттам пращат убийците. И затова сме тук с вас. — Войлс стисна силно коляното на Мич и се вгледа в очите му само от педя. — Става дума за мафията.

— Не мога да повярвам — ахна Мич, скован от страх. Гласът му бе слаб и хриплив.

Директорът на ФБР се усмихна.

— А, не вярвате! От доста време ви глождят подозрения. Затова разговаряхте с Ейбанкс на Каймановите острови. Затова наехте онзи съмнителен детектив, когото юначагите от петия етаж очистиха. Вие знаете, че във фирмата има нещо гнило.

Мич се наведе и опря лакти на коленете си. Загледа се в земята между обувките си.

— Не мога да повярвам! — повтори едва чуто.

— Доколкото ни е известно, около двадесет и пет на сто от техните клиенти, не, от вашите клиенти не са забъркани в никакви престъпления. В кантората работят неколцина много добри адвокати, които се занимават с данъците и осигуровките на богати клиенти. Чудесно прикритие. Повечето преписки, по които сте работили досега, са били съвсем законни. Ето как действат. Назначават някой новак, пълнят му гушата с пари, купуват му беемве, къща, все тежкарски неща, изпращат го в командировка на Каймановите острови и го залъгват с истински дела. С истински клиенти. Това продължава няколко години и новакът не подозира нищо, нали така? Въобразява си, че фирмата няма равна, че колегите са страхотни. Че печели добре. По-хубаво от това, здраве му кажи! После, след пет-шест години, когато наистина започнете да печелите луди пари, когато те държат ипотеката ви, когато имате жена и деца и всичко е толкова розово, пускат бомбата и ви казват истината. И няма връщане назад. Това е мафията, Мич. Тези приятелчета не си поплюват. Убиват някое от децата ви или жена ви и окото им не мига. Печелите пари, каквито няма да ви дадат другаде. Изнудват ви, понеже имате семейство, а това

няма никакво значение за мафията. И какво правите вие, Мич? Кротувате си. Не можете да напуснете. Ако останете, натрупвате милиони и се пенсионирате млад, а семейството ви оцелява. Решите ли да напуснете, ще окачат портрета ви върху стената в библиотеката на първия етаж. Бива ги да убеждават.

Младият адвокат потърка чело и затрепери.

— Слушайте, Мич, ясно ми е, че ви мъчат хиляди въпроси. Добре. Просто ще продължа да говоря и ще ви кажа каквото знам. Петимата мъртви адвокати искаха да напуснат, след като научиха истината. Не сме говорили с първите трима, защото, честно казано, допреди седем години не знаехме нищо за кантората. Ония приятелчета пипаха много професионално и не оставяха никакви следи. Първите трима вероятно просто са искали да напуснат и го направиха. В ковчези. Случаят с Ходж и Козински е различен. Те ни потърсиха и последната година имахме с тях няколко срещи. Казали истината на Козински, след като той бил работил във фирмата седем години. Споделил с Ходж. Държали се един за друг цяла година. Козински трябвало да стане съдружник и решил да напусне, преди това да се случи. Затова те с Ходж взели фаталното решение да се махнат. Не подозирали, че първите трима са били убити, поне не са го споменавали пред нас. Изпратихме Уейн Тарънс в Мемфис, за да се свърже с тях. Тарънс е голям спец в борбата с организираната престъпност, работил е в Ню Йорк. Наистина се сближил с двамата адвокати и тъкмо тогава се случи онова на Каймановите острови. Тези типове в Мемфис са много обиграни, Мич. Не го забравяйте. Имат пари и наемат най-опитните. И тъй, след като Ходж и Козински бяха убити, реших да си разчистя сметките с фирмата. Успеем ли, ще изправим пред съда всички едри риби от клана Моролто. Вероятно ще заведем над петстотин дела. Данъчни нарушения, пране на мръсни пари, изнудване, какво ли не. Така вероятно ще унищожим клана Моролто, а това ще е най-големият удар срещу организираната престъпност през последните тридесет години. И, Мич, всичко това е в папките на достопочтената фирма „Бендини“ в Мемфис.

— А защо в Мемфис?

— Уместен въпрос. Кой би заподозрял една малка кантора в Мемфис, щата Тенеси? Там няма мафиоти. Мемфис е тих, приятен, спокоен крайречен град. Фирмата би могла да бъде в Дърам, Топика

или в Уичита Фолс. Но са избрали Мемфис. Все пак градът е достатъчно голям, за да скрие една кантора с четиридесет адвокати. Изборът им е безупречен.

— Значи всички съдружници…

— Да, всички съдружници са в течение и следват правилата. Подозираме, че знаят и повечето адвокати на щат, но не сме сигурни, не сме наясно за много неща, Мич. Не съм в състояние да обясня механизмите и кой дърпа конците. Но сме почти сигурни, че във фирмата се вършат доста престъпления.

— Какви например?

— Укриване на данъци. Кантората се занимава с всички данъци на клана Моролто. Плаща значителни суми, но укрива част от печалбата. Пере пари. Регистрира с мръсни пари напълно законни предприятия. Банката в Сейнт Луис е един от големите й клиенти. Какво представлява тя?

— Често е гарант.

— Точно така. Притежава я мафията. Фирмата е юридически представител на банката. Моролто прибира около триста милиона долара годишно от игрални домове, наркотици, хазарт и какво ли още не. Само в брой. Повечето пари отиват в ония банки на Каймановите острови. А как са пренасяни от Чикаго до островите? Имате ли представа? Вероятно със самолета. Накиченият с позлата самолет „Лиър“, с който дойдохте, лети, речи-речи, веднъж седмично до Джорджтаун.

Мич се поизправи и погледна Тарънс, който сега стоеше на пешеходния мост и беше достатъчно далеч, за да ги чува.

— Тогава защо не ги изправите пред съда и не ги разгромите?

— Не можем. Но ще го направим, уверявам ви. Възложил съм случая на петима агенти в Мемфис и на трима тук, във Вашингтон. Ще ги заловя, Мич, наистина! Но ни трябва вътрешен човек. Те са много обиграни. Не си знаят парите. Извънредно предпазливи са и никога не грешат. Нуждаем се от помощта — вашата или на някой друг, който работи в кантората. Трябват ни копия от преписките, от банкови сметки, от милиони документи, които могат да се вземат само вътре. Няма друг начин.

— И сте избрали мен?

— Да, избрахме вас. Ако откажете, ще си продължите по поетия път, ще спечелите много пари и изобщо ще преуспеете като адвокат. Но ние няма да се предадем. Ще изчакаме да постъпи нов служител и ще се опитаме да склоним него. Ако пък не успеем, ще се свържем с някой от по-старите адвокати. Някой, който ще има смелостта, морала и волята да извърши нужното. Все някога ще намерим подходящия човек, Мич, а когато това стане, ще ви дадем под съд заедно с всички други и ще пратим богатата и преуспяваща престъпна банда зад решетките. Това ще се случи, момчето ми, повярвайте ми.

В този миг, на това място и по това време Мич му вярваше.

— Господин Войлс, студено ми е. Дали да не се поразтъпчем?

— Разбира се, Мич.

Отидоха бавно до плочника и тръгнаха към Мемориала. Мич погледна през рамо. Тарънс и другият агент ги следваха от разстояние. Трети агент, облечен в тъмнокафяво, седеше на пейка по-нататък и се оглеждаше.

— Кой е бил Антъни Бендини? — попита адвокатът.

— През 1930 година се оженил за момиче от клана Моролто. Станал зет на стареца. Имали са някакви далавери във Филаделфия и Бендини се установил там. После, през четиридесетте го пратили да основе фирма в Мемфис. Но доколкото знаем, е бил много добър адвокат.

Мич си блъскаше главата над хиляди въпроси. Беше му на устата да ги зададе, но се опита да е спокоен, ведър, скептичен.

— А Оливър Ламбърт?

— Той дърпа конците. Идеалният старши съдружник, който съвсем случайно научава за Ходж и Козински и за плановете те да бъдат очистени. Следващия път, когато срещнете господин Ламбърт във фирмата, се постарайте да си спомните, че е хладнокръвен убиец. Е, да, няма друг избор. Ако не беше склонил да влезе в играта, щяха да го намерят удавен. Всичките са такива, Мич. Започнали са също като вас. Млади, умни, амбициозни и после изведнъж са разбрали в какво са се забъркали, ала вече е нямало връщане назад. И така играта продължава, всички работят кьртовски, полагат страхотни усилия да поддържат фасадата и да изглежда, че фирмата им е почтена. Почти всяка година издирват по някой умен млад студент правист с беден

произход и с жена, която иска да има деца, напълват му гушата с пари и го назначават.

Мич се сети за парите, за изключително високата заплата, която му даваше малката мемфиска кантора, за колата и за нисколихвения заем. Беше си избрал Уолстрийт, но се бе помамил от парите. Само от тях.

— Нейтан Лок?

Директорът на ФБР се усмихна.

— Лок е друга история. Расъл е в немотия в Чикаго и на десет години вече е бил момче за всичко при Моролто. Цял живот е бил леке. С голям зор завършил право и старецът го пратил на юг, да работи с Антъни Бендини. Открай време имал слабост към него.

— Кога е починал Моролто?

— Преди единадесет години на осемдесет и осем. Има двама синове — големи лигльовци, Мики Устата и Джоуи Попа. Мики живее в Лас Вегас и не играе кой знае каква роля във фамилния бизнес. Джоуи е шефът.

Излязоха на друга павирана пътека. В далечината вляво се възправяше паметникът на Вашингтон. Отдясно пътеката водеше към Мемориала. Сега там имаше неколцина души, които се взираха и търсеха имената на синове, съпрузи или приятели. Мич се насочи към стената. Вървяха бавно.

Младежът промълви тихо:

— Не проумявам как така кантората върши толкова беззакония и ги запазва в тайна. В нея работят много секретарки, чиновници и помощник-адвокати.

— Уместна забележка, на която не мога да отговоря напълно. Според нас хората са разделени на две. Новите служители, повечето секретарки и помощният персонал се занимават със законните сделки. А старши сътрудниците и съдружниците вършат мръсната работа. Ходж и Козински бяха готови да ни предоставят много информация, но не успяха. Ходж споменал веднъж на Тарънс, че в сутерена работели доста помощник-адвокати, за които не знаел нищо. Ръководели ги Лок, Милиган, Макнайт и още неколцина съдружници и никой не бил наясно какво точно вършат. Секретарките са в течение на всичко и подозираме, че някои са замесени в играта. В случай че е така, сигурно получават огромни заплати и си траят. Така де! Ако работите там,

получавате луди пари и големи облаги, ако знаете, че започнете ли да задавате много въпроси или се разприказвате, ще свършите в реката, какво ще направите? Ще си държите езика зад зъбите и ще си прибирате парите.

Спряха в началото на мемориалната стена: черният гранит започваше от земята и се издигаше на височина седемдесет метра, където образуваше ъгъл и се сливаше с втората редица подобни гранитни блокове. На двадесетина метра възрастен мъж и жена се взираха в имената и ридаеха. Спояха прегърнати, за да се топлят и да се крепят. Жената се наведе и остави под стената черно-бяла снимка в рамка. Мъжът сложи до нея кутия от обуща, пълна с неща, пазени за спомен от училищните години на сина им. Програмата на футболните срещи, снимки на класа, любовни писма, ключодържатели и една златна верижка. Заплакаха по-силно.

Мич се обърна с гръб към стената и погледна паметника на Вашингтон. Директорът на ФБР наблюдаваше очите му.

— И какво очаквате от мен?

— Преди всичко да си мълчите. Започнете ли да задавате въпроси, животът ви е на косъм. Както и животът на жена ви. Засега не създавайте деца. Децата са лесна мишена. Правете се на ударен, сякаш всичко върви, по мед и масло и още се надявате да станете най-великият адвокат на света. На второ място, трябва да вземете решение. Не сега, но скоро. Трябва да решите дали ще ни сътрудничите. Стига да ни помогнете, ние, разбира се, ще ви се отплатим. Ако не приемете, и занапред ще държим фирмата под око, докато се спрем на друг човек. Както казах, все някога ще намерим някой, който да е достатъчно смел, и ще смажем тези нехранимайковци. Тогава ще загине и кланът Моролто. Ние ще ви охраняваме, Мич, и никога през живота няма да ви се налага да работите.

— Какъв живот? До гроб ще живея в страх, ако изобщо оживея. Чувал съм за свидетели, уж засекретени от ФБР. След десет години се прибират от работа, дават на заден ход, за да вкарат колата в гаража, и тя се взривява. От човека остава само мокро петно. Мафията не забравя, господин директоре. И вие го знаете.

— Не забравя, Мич. Но аз ви обещавам, че вие с жена ви ще бъдете охранявани. — Директорът погледна часовника си. — По-добре се връщайте, за да не се усъмнят. Тарънс ще поддържа връзка. Имайте

му доверие, Мич. Той се старае да ви спаси живота. Има всички пълномощия да действа от мое име. Ако ви каже нещо, значи идва от мен. Натоварен е и да преговаря.

— Да преговаря за какво?

— За условията, Мич. Какво ще ви дадем в замяна на информацията, която ще получим от вас. Решили сме да премахнем клана Моролто и вие ще определите условията. Назовете някаква сума и чрез ФБР правителството ще я плати. Стига да е разумна. Казвам ви го аз, Мич. — Продължиха бавно покрай стената и спряха пред агента в инвалидната количка. Войлс посочи с ръка. — Чака ви такси на мястото, откъдето дойдохте, номерът е 1073. Шофьорът е същият. А сега тръгвайте. Няма да се видим вече, ала след няколко дни Тарънс ще се свърже с вас. Обмислете предложението ми. Не си втълпявайте, че фирмата е непобедима и ще работи вечно, аз няма да го допусна. В най-скоро време съм им подготвил нещичко. И се надявам, че ще бъдете на наша страна.

— Не разбирам какво трябва да правя.

— Тарънс знае плана. Много ще зависи от вас и от това, което ще научите, след като се съгласите да ни съдействате. Сторите ли го веднъж, няма връщане назад. Те са по-безмилостни от всяка друга организация по света.

— Защо избрахте мен?

— Трябваше да изберем някого. Не, не е съвсем така. Избрахме вас, защото имате смелостта да скъсате с тях. Нямате деца, нито роднини, само жена. Нямате връзки, корени. Всички, които сте обичали, са ви наранили, освен Аби. Расли сте сам и така сте станали независим и сте се научили да разчитате на себе си. Нямате нужда от фирмата. Можете да я напуснете. По-зрял сте от повечето си връстници. И сте достатъчно умен, за да се справите, Мич. Няма да се оставите да ви хванат. Затова се спряхме на вас. Сбогом, Мич. Благодаря ви, че дойдохте. Време е да се връщате.

Войлс се обърна и бързо се отдалечи. Тарънс чакаше в края на Мемориала — махна на Мич, сякаш за да му каже: „Довиждане — засега.“

20

След задължителното кацане в Атланта самолетът се приземи в студения дъжд на международното летище Мемфис. Спря до изход 19 и плътната тълпа от пътници бизнесмени бързо слезе. Мич носеше само дипломатическото куфарче и брой на списание „Ескуайър“. Видя, че Аби го чака при телефонните автомати, и се провря през навалицата. Хвърли куфарчето и списанието до стената и прегърна жена си. Четирите дни във Вашингтон им се бяха сторили цял месец. Целуваха се отново и отново и си шепнеха тихо.

— Какво ще кажеш да излезем довечера? — попита той.

— Вечерята вече на масата, а виното е в хладилника — отвърна Аби.

Хванати за ръце, минаха през блъсканицата и отидоха при лентата за багажа.

Мич каза тихо на жена си:

— Трябва да поговорим, но не у дома.

Аби стисна ръката му по-силно.

— Предстои ни доста дълъг разговор.

— Какво се е случило?

— Не мога да ти кажа с две думи.

— Защо ли изведнъж се изнервих?

— Запази спокойствие. Продължавай да се усмихваш. Наблюдават ни.

Тя се усмихна и погледна надясно.

— Кой?

— Ще ти обясня след малко.

Мич внезапно я издърпа вляво от себе си. Пресякоха талазите от движещи се хора и се отправиха към тъмно претъпкано барче, където бизнесмените пиеха, гледаха телевизионния приемник над тезгяха и чакаха своите полети. Току-що се бе освободила кръгла масичка, отрупана с празни халби, и Мич и Аби седнаха с гръб към стената, за да виждат и тезгяха, и движещите се хора. Бяха един до друг, на около

метър от съседната маса. Мич се взираше във вратата и изучаваше лицето на всеки влизащ.

— Колко ще стоим тук? — попита Аби.

— Защо?

Тя изхлузи дългото кожено палто от лисица и го сгъна върху стола от другата страна на масата.

— Какво гледаш?

— Усмихвай се още малко! Дръж се, като че ли наистина съм ти липсвал. Хайде, целуни ме!

Докосна я леко по устните, известно време се гледаха усмихнати в очите. Целуна я и по бузата и пак впери поглед във вратата. Един келнер се втурна към масата и я разчисти. Поръчаха си вино.

Аби му се усмихна.

— Как беше командировката?

— Скучна. Четири дни слушахме лекции по осем часа на ден. След първия ден почти не излизах от хотела. За тридесет и два часа ни обясниха промените в данъчните закони, които би трябвало да усвояваме половин година.

— Успя ли да разгледаш града?

Мич се усмихна и погледна жена си замечтано.

— Липсваше ми, Аби. Както не ми е липсвал никой. Обичам те. Ти си очарователна, просто великолепна. Неприятно ми е да пътувам сам и да се събуждам в чуждо хотелско легло без теб. И имам да ти казвам нещо ужасно.

Аби престана да се усмихва. Той бавно огледа салона. Пред тезгяха в три реда бяха застанали пътници, които гледаха мача между „Никс“ и „Лейкърс“ и подвикваха. Изведнъж стана по-шумно.

— Ще ти кажа — допълни Мич. — Но е твърде вероятно някой да ни следи. Не че ще ни чуят, но сигурно ни наблюдават. Усмихвай се от време на време, макар че ще ти е трудно.

Донесоха виното и Мич започна разказа си. Не пропусна нищо. Аби проговори само веднъж. Обясни й за Антъни Бендини и стария Моролто, за Нейтан Лок, израсъл в Чикаго, и за Оливър Ламбърт, както и за онези, от петия етаж, които следят всичко.

Аби нервно отпиваше от виното и храбро се мъчеше да прилича на нормална любеща съпруга, която е тъгувала за мъжа си, докато го е нямало, а сега слуша с огромно удоволствие разказа му за семинара по

данъчно облагане. Наблюдаваше хората около тезгяха, отпиваше от виното и понякога се усмихваше на Мич, а той й разправяше за прането на пари и за убитите адвокати. Аби бе изтръпнала от страх. Дишаше запъхтяно. Но продължаваше да слуша и да се преструва.

Келнерът донесе още вино, навалицата понамаля. След един час Мич завърши с шепот:

— Войлс каза, че Тарънс ще се свърже с мен след няколко дни, за да разбере дали ще им сътруднича. Сбогува се и си тръгна.

— И това се случи във вторник? — попита Аби.

— Да. Първия ден.

— Какво прави през останалите дни?

— Почти не съм спал, почти не съм ял, кажи-речи, през цялото време ме болеше глава.

— И аз усещам как ще ме заболи.

— Извинявай, Аби. Идеше ми да хвана първия самолет, три дни не можах да дойда на себе си.

— Сега и аз съм като попарена. Направо не мога да повярвам. Звучи ми като лош сън, само дето е много по-страшно.

— И това е само началото. Този път ФБР не си поплюва. Иначе защо директорът ще се среща с мен, някакво начеващо адвокатче от Мемфис, при студ десет градуса под нулата, на бетонна пейка в парка? Възложил е акцията на петима агенти в Мемфис и на трима във Вашингтон, каза, че нямало да жалят средства, за да разкрият престъпленията на фирмата. Ако си мълча, ако откажа да им сътруднича и си върша работата като предан служител на „Бендини, Ламбърт и Лок“, някой ден те ще довтасат със заповед за арест и ще ни приберат до един. Реша ли да им сътруднича, след като предам фирмата на Федералното бюро, ние с теб ще напуснем по късна доба Мемфис и ще идем да живеем в Бойс, щата Айдахо, като господин и госпожа Уилбър Гейтс. Няма да си знаем парите, но ще сме принудени да работим, за да не будим подозрения. След като ми направят пластична операция, ще стана шофьор в склад, а ти ще работиш половин ден в някоя детска градина. Ще имаме две, може би три деца и всяка вечер ще се молим хора, на които не сме виждали очите, да си държат езиците зад зъбите и да ни забравят. Непрекъснато ще живеем с ужаса, че ще ни открият.

— Страхотно, Мич, направо страхотно.

Аби се мъчеше да не заплаче. Той се усмихна и огледа барчето.

— Имаме и трета възможност. Можем да минем през оная врата, да си купим два билета за Сан Диего, да се промъкнем през границата и до края на живота си да ядем мексикански царевични питки.

— Хайде да заминем!

— Но те вероятно ще ни проследят. Какъвто съм късметлия, Оливър Ламбърт ще ни чака в Тихуана с цял взвод главорези. Няма да излезе нищо. Просто ми хрумна.

— Ами Ламар?

— Не знам. Работи във фирмата от шест-седем години, така че навярно е в течение. Ейвъри е съдружник и очевидно е забъркан.

— А Кей?

— Кой знае! Напълно възможно е съпругите да не са наясно. Мислих за това четири дни, Аби, прикритието е чудесно. Фирмата изглежда точно така, както се очаква. Никой не би се усъмнил. Нима на мен, на теб или на някого, когото канят на работа, ще му мине през ума, че тук се вършат такива злоупотреби? Всичко е изпипано. Само дето Федералното бюро вече ги е надушило.

— И сега очаква ти да свършиш мръсната работа? Защо са избрали теб, Мич? В кантората работят четиридесет адвокати.

— Защото не знаех нищо. Бях невинно пиленце. ФБР не е сигурно кога точно съдружниците изненадват адвокатите на щат с радостната новина, затова не са искали да рискуват с друг. По една случайност последен съм назначен аз и затова са ми заложили капана веднага щом издържах адвокатския изпит.

Аби хапеше устни и сдържаше сълзите си. Погледна с празен поглед вратата на тъмния салон.

— И подслушват всичко, което си говорим — каза тя.

— Не. Само телефонните разговори и това, което си говорим вкъщи и в колите. Имаме възможност да си приказваме тук и в повечето ресторанти, както и на терасата. Но ти предлагам да стоим по-надалечко от плъзгащата се врата. За по-сигурно ще се промъкваме зад бараката и ще си шепнем.

— Май се опитваш да си духовит. Не си прави труда. Не ми е до шеги. Толкова съм изплашена и ядосана, че не ме свърта на едно място. Страх ме е да говоря в собствения си дом. Внимавам за всяка

дума, която изричам по телефона, дори когато съм сбъркала номера. Иззвъни ли, подскачам и се втрещявам. А сега и това.

— Я пийни още малко!

— Имам нужда от още доста питиета.

Мич я сграбчи за китката и я стисна силно.

— Чакай малко. Виждам познато лице. Не се обръщай!

Аби затаи дъх.

— Къде?

— От другата страна на бара. Усмихвай се и ме гледай.

Вторачен в телевизионния екран, на високо столче пред тезгяха седеше загорял от слънцето рус мъж с ярък синьо-бял скиорски пуловер. Сякаш току-що бе слязъл от планината. Но Мич бе виждал и във Вашингтон този загар, русите кичури на челото и русите мустаци. Не изпускаше от погледа си мъжа. Синята светлина от екрана озаряваше лицето му. Мич се дръпна на по-тъмно. Русолявият надигна шише бира, поколеба се и ето! — стрелна с очи мястото, където Мич и Аби се бяха сгушили един до друг.

— Сигурен ли си? — попита тя през зъби.

— Да. Виждал съм го във Вашингтон, но не си спомням точно къде. Всъщност съм го забелязвал два пъти.

— От тях ли е?

— Откъде да знам!

— Хайде да се махаме!

Мич остави двадесет долара на масата и те с Аби си тръгнаха от летището.

Седнал зад волана на нейното пежо, той, пресече бързо паркинга, плати на пазача и отпраши към центъра. След петминутно мълчание Аби се наведе към него и прошепна в ухото му:

— Можем ли да говорим?

Мич поклати глава.

— Е, какво беше времето, докато ме нямаше?

Жена му се извърна и погледна през прозореца.

— Студено. Довечера може да превали сняг.

— Цялата седмица температурата във Вашингтон беше под нулата.

Аби сякаш бе поразена от това разкритие.

— Имаше ли сняг?

— Не. Но бе ужасно студено.

— Какво съвпадение! Студено и тук, и там.

Мич се подсмихна. Поеха мълчаливо по отклонението.

— Кой ще спечели Голямата купа? — попита той.

— „Ойлърс“.

— Така ли мислиш? Аз съм за „Редскинс“. Във Вашингтон говореха само за това.

— Виж ти! Какви особняци са хората там.

Пак замълчаха. Аби закри уста с опакото на дланта си и се загледа в мигачите на колите отпред. Бе толкова стъписана, че би поела риска да заминат за Тихуана. Нейният съпруг, завършил трети по успех право в Харвард, за когото фирмите на Уолстрийт се надпреварваха, човекът, който можеше да започне работа навсякъде, във всяка кантора, бе постъпил при… мафията! След като вече бяха убили петима адвокати, едва ли щяха да се поколебаят да очистят и шести. Нейният съпруг! После се сети за многобройните си разговори с Кей Куин. Фирмата поощрявала адвокатите да имат деца. Фирмата разрешавала на жените им да работят, но не непрекъснато. Фирмата не назначавала никого от заможно семейство. Фирмата изисквала всички да са й предани. Във фирмата имало най-малко текучество. Нищо чудно.

Мич я наблюдаваше внимателно. Двадесет минути, след като си тръгнаха от летището, спряха пред навеса до беемвето. Хванаха се за ръце и отидоха пеш до къщата.

— Това е лудост, Мич.

— Да, но е истина. И няма да ни се размине.

— Какво ще правим?

— Не знам, мила. Но трябва да го направим бързо и нямаме право да грешим.

— Страх ме е!

— Аз съм ужасен.

Тарънс не чака дълго. Седмица след като при Мемориала бе махнал на Мич за довиждане, младият адвокат го забеляза да крачи забързан в студа към Федералната съдебна палата на Норт Мейн, на осем пресечки от фирмата. Вървя след него още две пресечки, после се

мушна в малко кафене с прозорци към улицата, или както я наричаха, алеята. В Мемфис Мейн Стрийт бе забранена за коли. Асфалтът бил покрит с плочник, след като булевардът бил превърнат в пешеходна зона. Тук-там между плочите стърчеше по някое самотно дърво, разпростряло голи клони сред сградите. По алеята се шляеха пияници и скитници, които просеха пари или храна.

Тарънс седна при прозорците и загледа отдалеч как Мич изчезва във Федералната съдебна палата. Поръча си кафе и кифла с шоколад. Беше десет часът сутринта. По графика за деня Макдиър имаше кратко дело в Данъчния съд. Щяло да свърши много бързо, научи Тарънс от съдебния пристав. Агентът зачака.

В съда нищо не ставаше бързо. След един час Тарънс се наведе към прозореца и заразглежда хората, бързащи в далечината. Изпи и третото си кафе, остави на масата два долара и се скри зад вратата. Когато Мич доближи отсрещната страна на алеята, Тарънс веднага се отправи към него.

Мич го видя и за миг забави крачка.

— Здравей! Имаш ли нещо против да повървя с теб?

— Да, Тарънс. Опасно е, не знаеш ли?

Крачеха бързо, без да се гледат.

— Виждаш ли онзи магазин? — каза Тарънс и посочи надясно. — Търся си обувки.

Влязоха в магазина за обувки на Дон Пан. Тарънс отиде в дъното на тясното помещение и спря при рафтовете с евтини пластмасови сандали по 4,99 долара за два чифта. Мич го последва и взе един чифт. Дон Пан или може би някакъв друг кореец ги изгледа подозрително, но не каза нищо. А те се взираха между рафтовете към входа.

— Вчера се обади директорът — прошепна Тарънс, без да движи устни. — Пита за теб. Каза, че е време да вземеш решение.

— Отговори му, че още мисля.

— Споменавал ли си нещо на онези приятелчета от фирмата?

— Не. Все още мисля.

— Добре. Мен ако питаш, не бива да им казваш. — Тарънс подаде на Мич визитна картичка. — Пази я. На гърба има два номера. Можеш да позвъниш на някой от тях, но от уличен автомат. Там има телефонен секретар, просто предай съобщението и посочи кога и къде да се срещнем.

Мич сложи картичката в джоба си.

Тарънс внезапно се сниши.

— Какво има? — попита Мич.

— Май са ни проследили. Току-що видях един от ония главорези, мина край магазина и надникна вътре. Слушай, Мич, слушай ме внимателно. Излизаме заедно и щом се появим навън, изкрещи да се махам и ме блъсни. Аз ще се държа така, сякаш искам да се сбием, а ти хукни към фирмата.

— Заради теб ще ме убият, Тарънс.

— Прави каквото ти казвам. Щом стигнеш във фирмата, съобщи за случката на съдружниците. Кажи им, че съм те пресрещнал и ти си се отскубнал при първа възможност.

Навън Мич блъсна Тарънс по-силно, отколкото бе нужно, и изкрещя:

— Махай ми се от главата! И ме остави на мира!

Тича чак до авеню Юниън, после до Бендини Билдинг вървя по-бавно. Спря в тоалетната на първия етаж да си поеме дъх. Загледа лицето си в огледалото и десет пъти пое дълбоко въздух.

Ейвъри говореше по телефона, още две лампички мигаха върху апарата. На канапето седеше секретарката със стенографски бележник, готова да запише лавината от нареждания. Мич я погледна и каза:

— Излез, ако обичаш. Трябва да поговоря с Ейвъри насаме.

Тя се изправи и Мич я изпроводи до вратата. Ейвъри го наблюдаваше зорко, накрая остави слушалката.

— Какво има? — попита той.

Мич стоеше до канапето.

— Връщах се от съда и ФБР се опита да ме отвлече.

— По дяволите! Кой беше?

— Същият агент. Някой си Тарънс.

Ейвъри вдигна слушалката и продължи да говори.

— Къде стана?

— На пешеходната зона. Вървях сам, мислех си за работата.

— За пръв път ли се появява след онзи случай?

— Да. Най-напред не го познах.

Ейвъри каза в слушалката:

— Обажда се Ейвъри Толсън. Трябва да се чуя незабавно с Оливър Ламбърт… Не ме интересува, че разговаря по телефона.

Прекъснете го, и то веднага.

— Какво става, Ейвъри? — попита Мич.

— Здравей, Оливър. Обажда се Ейвъри. Извинявай, Че те прекъснах. В кабинета ми е Мич Макдиър. Преди няколко минути се връщал от Федералната съдебна палата и някакъв агент на ФБР го пресрещнал на пешеходната зона… Какво? Да, току-що дойде в кабинета и ми каза… Добре, идваме след пет минути. — Ейвъри остави слушалката. — Успокой се, Мич. И друг път се е случвало.

— Знам, Ейвъри, но не проумявам защо се занимават с мен. Аз съм най-новият служител във фирмата.

— Просто ти играят по нервите. Нищо повече. Седни!

Мич отиде до прозореца и погледна към реката в далечината. Ейвъри беше изпечен лъжец. Сега беше време да каже „те просто се заяждат с нас“. Успокой се, Мич! Да се успокои ли? Осем агенти на ФБР бяха натоварени да разследват кантората, а директорът, Дентън Войлс, всекидневно следеше случая. Да се успокои? Току-що го бяха видели да си шепти с агент на ФБР в магазин за евтини обуща. А сега бе принуден да се държи като нищо неподозираща пионка, върху която са се нахвърлили злите сили на правителството. Играели му значи по нервите! Тогава защо онзи главорез го следеше, докато той отиваше в съда? Отговори де, Ейвъри!

— Изплаши ли се? — попита го съдружникът, после го прегърна през раменете и се загледа през прозореца.

— Не особено. Нали Лок ми обясни всичко миналия път. Просто искам да ме оставят на мира.

— Работата е сериозна, Мич. Хич не се заблуждавай. Хайде да идем при Ламбърт.

Мич последва Ейвъри по лъкатушещия коридор. Някакъв непознат в черен костюм им отвори вратата и после я затвори. Ламбърт, Нейтан Лок и Ройс Макнайт стояха до малката заседателна маса. На нея пак имаше магнетофон. Мич седна отсреща. Черноокия се настани на председателското място и се загледа в Мич. Заговори, заплашително намръщен. В стаята нямаше усмивки.

— Мич, след първата среща през август свързвал ли се е с теб Тарънс или някой друг от ФБР?

— Не.

— Сигурен ли си?

Мич удари по масата.

— По дяволите! Казах ви вече! Защо не ме накарате да се закълна?

Лок се стресна. Всички бяха стреснати. Последва тежко, напрегнато мълчание от тридесет секунди. Мич гледаше право в Чернооkия, който едва забележимо кимна с глава.

Намеси се Ламбърт, който вечно замазваше положението.

— Слушай, Мич, знаем, че е страшно.

— Разбира се, че е страшно. И никак не ми харесва. Гледам си работата, трепя се по деветдесет часа на седмица и се стремя единствено да бъда добър адвокат и служител на фирмата, а ФБР, кой знае защо, продължава да ми прави тези малки посещения. Сега, сър, аз бих искал да получа някои отговори.

Лок натисна червеното копче на магнетофона.

— Ще поговорим за това след малко. Първо ни кажи какво се случи.

— То е много просто, господин Лок. Отидох във Федералната съдебна палата в десет часа, за да се явя пред съдията Коуфър по делото на Малкълм Делейни. Бях там около един час и си свърших работата. Излязох от Съдебната палата и тръгнах към кантората, вървях бързо. Навън е седем градуса под нулата. На една-две пресечки северно от авеню Юниън този Тарънс изникна сякаш изпод земята, сграбчи ме за ръката и ме набута в някакво магазинче. Почнах да ругая, но той все пак е агент на ФБР. Не исках да правя сцени. Вътре ми каза, че искал да поговорим. Отскубнах се и се спуснах към вратата. Той ме последва и се опита да ме хване, но аз го блъснах. После изтичах дотук и отидох право в кабинета на Ейвъри. Това е. Друго не ми е казвал.

— За какво искаше да говорите?

— Не му дадох възможност да ми обясни, господин Лок. Нямам намерение да разговарям с разни агенти на ФБР, ако не ми връчат призовка.

— Сигурен ли си, че е същият агент?

— Да. В първия момент не го познах. Не съм го виждал от миналия август. Щом влязохме в магазина, извади значката и пак си каза името. В този миг избягах.

Лок натисна друго копче и се облегна на стола. Ламбърт седеше зад него и се усмихваше донемайкъде сърдечно.

— Слушай, Мич, обяснихме ти и миналия път. Тези приятелчета стават все по-дръзки. Миналия месец са ходили и при Джак Олдрич, докато обядвал в ресторантче на Секънд Стрийт. Не сме наясно какво целят, но тоя Тарънс не е добре. Само ви стряска.

Мич наблюдаваше устните му, но чуваше малко от онова, което той му казваше. Когато заговори Ламбърт, си спомни за Козински и Ходж, за хубавите им вдовици и деца на погребенията.

Черноокия се изкашля.

— Работата е сериозна, Мич. Но ние нямаме какво да крием. Ако ни подозират в нещо, да проучат клиентите ни. Ние сме адвокати. Може да представляваме хора, които заобикалят законите, но не сме допускали никакви нарушения. Много сме учудени.

Мич се усмихна и разпери ръце.

— Какво искате да правя аз? — попита той чистосърдечно.

— Не можеш да направиш нищо, Мич — каза Ламбърт. — Просто стой далеч от това приятелче и бягай, ако го видиш. И ни уведомявай веднага, дори само да те погледне.

— Той тъкмо това и направи — обади се Ейвъри в негова защита.

Мич гледаше много жално.

— Свободен си — рече му Ламбърт. — И ни дръж в течение.

Той излезе от кабинета сам.

Девашър кръстосваше зад бюрото, без да обръща внимание на съдружниците.

— Лъже, казвам ви. Лъже кучият син. Сигурен съм.

— Твоят човек какво е видял? — поинтересува се Лок.

— Видял е друго. Малко по-различно. Всъщност много по-различно. Според него Макдиър и Тарънс са влезли в магазина за обувки съвсем спокойно. Агентът не го е вкарал вътре насила. Няма такова нещо. Приближил се, поговорили и двамцата се вмъкнали в магазина. Отишли в дъното и се спотайвали там три-четири минути. После друг от моите хора минал край магазина, надникнал вътре, но не забелязал нищо. Очевидно ония са го мернали, защото след няколко

секунди са изхвърчали от магазина и Макдиър почнал да блъска Тарънс и да крещи. Има нещо гнило, казвам ви.

— Тарънс хванал ли го е за ръката, за да го вкара насила в магазина? — попита Нейтан Лок бавно и отчетливо.

— Ами, друг път! Макдиър си е влязъл най-спокойно и лъже, че онзи го е стиснал за ръката. Според моя човек са щели да стоят още вътре, ако не са ни забелязали.

— Но не си сигурен — отбеляза Нейтан Лок.

— Не съм сигурен, я! Не са ме канили в магазина.

Девашър продължи да снове, адвокатите гледаха пода. Отви една пура и я пъхна в устата си.

Накрая Оливър Ламбърт поде:

— Слушай, Девашър, не е изключено Макдиър да казва истината, а твоят човек да не е видял добре. Така де! Защо да приемаме информацията ти на гола вяра, Макдиър не го заслужава.

Девашър изръмжа и не му обърна внимание.

— Знаеш ли дали са се срещали от август насам? — поинтересува се Ройс Макнайт.

— Не, но това не значи, че не са разговаряли. И за ония двамата научихме, когато вече бе късно. Не е възможно да следим всяко тяхно движение. Просто не е възможно.

Девашър сновеше напред-назад при шкафа, очевидно бе потънал в мислите си. Най-после каза:

— Трябва да поговоря с него.

— С кого?

— С Макдиър. Сега е моментът да си поприказваме.

— За какво? — попита Ламбърт изнервено.

— Оставете на мен. Не ми пречете.

— Не избързваш ли? — възрази Лок.

— Пет пари не давам какво мислите. Ако вие, палячовци такива, отговаряхте за сигурността, всички отдавна да сте зад решетките.

Мич седеше в кабинета, бе затворил вратата и гледаше стената. Главата го цепеше, беше му зле. Някой почука.

— Влез — каза той тихо.

Ейвъри надникна, после дойде при бюрото.

— Какво ще кажеш да обядваме заедно?

— Не, благодаря. Не съм гладен.

Съдружникът мушна ръце в джобовете си и се усмихна приятелски.

— Знам, Мич, че си разтревожен. Хайде да си починем малко. И бездруго имам в града среща. Ела в един часа в клуба „Манхатън“. Ще си похапнем като хората и ще си поприказваме. Ангажирал съм лимузината за теб. Ще те чака долу в един без четвърт.

Мич се усмихна насила, уж трогнат от вниманието.

— На драго сърце, Ейвъри.

— Хайде тогава. До един.

В един без четвърт Мич излезе от сградата и тръгна към лимузината. Шофьорът му отвори вратата и той се качи в автомобила. Вътре го очакваха.

В единия край на задната седалка кротко седеше набит плешив шишко с огромна увиснала шия. Протегна му ръка.

— Казвам се Девашър. Приятно ми е да се запознаем.

— Да не съм сбъркал лимузината? — попита Мич.

— Не, не. Бъди спокоен.

Шофьорът потегли.

— С какво мога да ви бъда полезен? — поинтересува се Мич.

— Изслушай ме. Трябва да си поговорим.

Шофьорът зави по крайбрежния булевард и се насочи към моста Ернандо де Сото.

— Къде отиваме? — попита Мич.

— Ще се поразходим малко с колата. Отпусни се момчето ми.

Значи съм шестият, помисли си Мич. Това беше. Не, чакай. Когато са намислили да очистят някого, проявяват много повече въображение.

— Мога ли да ти викам Мич?

— Разбира се.

— Чудесно. Мич, аз отговарям за сигурността във фирмата и…

— Защо фирмата трябва да има служба за сигурност?

— Само ме изслушай, момчето ми, и ще ти обясня. Кантората отдава голямо значение на сигурността още от времето на стария Бендини. Той беше маниак на тема секретност. Моята работа е да пазя

фирмата и честно да ти кажа, сме много загрижени от тази история с ФБР.

— И аз.

— Да. Смятаме, че ФБР е решило да внедри сред нас свой човек, за да събира информация за някои наши клиенти.

— За кои?

— Някои от едрите риби, които укриват данъци.

Мич кимна и погледна към реката долу. Вече бяха в щата Арканзас и очертанията на Мемфис зад тях избледняваха. Девашър мълчеше. Седеше като жаба със скръстени на корема ръце. Мич чакаше, докато разбра, че дебеланкото не се смущава от паузите в разговора. На няколко километра от реката шофьорът пое по издълбан междуселищен път, който лъкатушеше и отново се насочваше на изток. После зави по посипано с чакъл шосе, което близо два километра се виеше край ниви с фасул. Изведнъж Мемфис пак се показа зад реката.

— Къде отиваме? — попита Мич донякъде притеснен.

— Не се безпокой. Искам да ти покажа нещо.

Някакви гробища, помисли си Мич. Лимузината спря на скала, под която на три метра имаше дюна. Отсреща се открояваше внушителният силует на Мемфис. Виждаше се и върхът на Бендини Билдинг.

— Хайде да се поразходим — предложи Девашър.

— Къде?

— Ела. Не се тревожи.

Девашър отвори вратата и отиде при задната броня.

Мич го последва бавно.

— Както вече ти казах, сме много обезпокоени от тази среща с ФБР. Ако разговаряш с агентите им, те ще се развихрят и един Бог знае какви ще ги забъркат. В никакъв случай не говори повече с тях. Ясен ли съм?

— Да. Разбрах го още след първата среща през август.

Изведнъж Девашър се доближи на педя от лицето му. Ухили се злобно.

— Знам как да те накарам да си останеш честен. — Бръкна в джоба на спортното си сако и извади голям жълт плик. — Разгледай ги — каза той насмешливо и се отдалечи.

Мич се облегна на лимузината и припряно отвори плика. Вътре имаше четири големи черно-бели снимки, бяха много ясни. На плажа. С момичето.

— Божичко! Кой ги е направил? — изкрещя той към Девашър.

— Толкова ли е важно? Това си ти, нали?

Нямаше никакво съмнение кой е на снимките. Мич ги накъса на малки парченца и ги запокити към Девашър.

— Имаме колкото щеш от тях във фирмата — рече Девашър спокойно. — Нямаме намерение да ги използваме, но поговориш ли си още веднъж с господин Тарънс или с някой от колегите му, начаса ще ги пратим на жена ти. Какво ще кажеш, Мич? Представи си как хубавичката ти женичка отива да си вземе женското списание от пощенската кутия и вижда този странен плик, адресиран до нея? Опитай се да си го представиш. Следващия път, когато вие с Тарънс решите да си купувате сандали, си спомни за нас. Защото ние ще те държим под око.

— Кой знае за снимките? — попита Мич.

— Аз и фотографът. Сега и ти. Никой от фирмата не знае и не смятам да им ги показвам. Но ако продължаваш да вършиш глупости, мога да се обзаложа, че ще си ги предават един на друг през обедната почивка. Аз не си поплювам.

Мич седна на багажника и потърка слепоочия. Девашър се приближи до него.

— Слушай, малкият. Ти си много кадърен и скоро ще натрупаш цяло състояние. Не си играй с огъня. Гледай си работата, играй играта, купувай си нови коли, по-големи къщи, изпълнявай съпружеските си задължения. Както всички останали. Не ми се прави на герой. Не искам да използвам тези снимки.

— Разбрах.

21

Седемнадесет дни и седемнадесет нощи Мич и Аби Макдиър живяха неспокойно, но без да бъдат тревожени от Уейн Тарънс или някой негов колега. Всичко си вървеше постарому. Мич работеше по осемнадесет часа на ден, включително в събота и неделя, и излизаше от фирмата само колкото за да се прибере с колата вкъщи. Обядваше на бюрото. Ейвъри пращаше други служители да попълват исковете за преразглеждане на делата или да се явяват в съда. Мич рядко напускаше кабинета, своето тясно убежище, където бе сигурен, че Тарънс не може да го намери. Доколкото бе възможно, не се мяркаше по коридорите, в тоалетните или бюфета. Наблюдаваха го, бе убеден. Не знаеше кой, но неколцина души дебнеха всяко негово движение. Така че седеше на бюрото, почти винаги при затворена врата, бъхтеше, отчиташе огромно количество работа и се мъчеше да забрави, че сградата има пети етаж, а на петия етаж е онзи тантурест злобар на име Девашър и той притежава няколко снимки, които могат да го унищожат.

Дните минаваха, не се случваше нищо и Мич все повече се затваряше в своята черупка с надеждата, че последният епизод в корейския обущарски магазин вероятно е изплашил Тарънс или са го уволнили заради гафа. Може би Войлс просто щеше да се откаже от операцията и Мич щеше да продължи щастливо по своя път, да трупа пари, да стане съдружник и да си купува всичко, каквото му хрумне. Но много добре знаеше, че не е така.

За Аби къщата им се бе превърнала в затвор, макар че тя влизаше и излизаше когато иска. Работеше повече в училището, повече се разхождаше из града и поне веднъж на ден ходеше да пазарува. Взираше се във всекиго, особено в мъжете в тъмни костюми, които й хвърляха погледи. Носеше слънчеви очила, за да не виждат очите й. Не ги сваляше и когато вали. Късно вечер, след като се нахранеше сама и сядаше да чака Мич, се вторачваше в стените и едвам издържаше на изкушението да се впусне да ги оглежда. Защо да не провери

телефонните апарати под лупа? Жиците и микрофоните едва ли бяха невидими. Често й се приискваше да потърси някакъв наръчник за подслушвателни устройства, за да ги разпознае. Но Мич не даваше и да се издума. Микрофоните наистина бяха монтирани и всеки опит да ги открият щеше да е фатален.

Затова Аби се движеше на пръсти в собствения си дом, чувстваше, че върху нея се извършва посегателство, и знаеше, че това не може да продължи много дълго. И двамата с Мич си даваха сметка колко е важно да се държат естествено, да си говорят естествено. Опитваха се да подхващат нормален разговор как е минал денят, за фирмата, за нейните ученици, за времето, за какво ли не. Но звучеше плоско, често насилено и изкуствено. Докато Мич следваше, се любеха много и буйно: сега почти не го правеха. Някой ги подслушваше.

Стана им навик да излизат на среднощни разходки из квартала. Всяка вечер изяждаха набързо по един сандвич, изричаха заучените фрази, че имат нужда да се поразтъпчат, и излизаха навън. Държаха се за ръце и се разхождаха в студа, говореха си за кантората, за ФБР и какво да предприемат. Винаги стигаха до едно и също заключение, че нямат изход. И така седемнадесет дни и седемнадесет нощи.

На осемнадесетия се получи нов обрат. В девет вечерта Мич се почувства капнал от умора и реши да се прибере вкъщи. Беше работил без почивка петнадесет часа и половина. По двеста долара на час. Както обикновено, мина по коридорите на втория етаж, после се качи по стълбището на третия и уж небрежно надникна във всички кабинети, за да види кой още работи. На третия етаж нямаше никой. Отиде и на четвъртия и пресече широкия правоъгълен вестибюл, сякаш търсеше нещо. Всички лампи бяха изгасени освен една. Ройс Макнайт работеше до късно. Мич се промъкна незабелязано край кабинета. Вратата на Ейвъри беше затворена и той хвана дръжката — беше заключено. Отиде в библиотеката в дъното на коридора, трябваше му една книга. Половин месец бе обикалял така по късна доба и не бе открил над кабинетите и в коридорите телевизионни камери за вътрешно наблюдение. Отсъди, че само подслушват, без да наблюдават.

На изхода каза довиждане на Дъч Хендрикс и се отправи с колата към къщи. Аби не го очакваше толкова рано. Мич отключи тихо вратата откъм гаража и се шмугна в кухнята. Запали една лампа. Жена

му бе в спалнята. Между кухнята и кабинета имаше малък салон със сгъваема масичка, на която тя слагаше пощата, получена през деня. Мич остави куфарчето на масичката и тъкмо в този миг видя големия плик, адресиран с черен флумастер до Аби Макдиър. Нямаше адрес на подателя. С дебели черни букви бе написано: „Снимков материал, да не се прегъва.“ Сърцето му спря, едвам си поемаше дъх. Грабна плика. Беше отварян.

По челото му изби пот. Устата му пресъхна, той не можеше да преглъща. Сърцето му забумка като ковашки чук. Дишането му бе трудно и болезнено. Виеше му се свят. Мич отстъпи бавно от масичката с плика в ръка. Реши, че Аби си е легнала. Наранена, погнусена, опустошена и ядосана до смърт. Избърса чело и се опита да се съвземе. Трябваше да го посрещне като мъж.

Аби наистина бе в леглото и четеше книга, телевизорът бе включен. Кучето се намираше в задния двор. Мич отвори вратата, жена му подскочи като ужилена. Едва не изкрещя срещу неканения гост, преди да познае мъжа си.

— Изплаши ме, Мич.

В очите и той прочете страх, после радост. Не беше плакала. Всичко бе наред. Не бе страдала. Не се бе ядосала. Мич изгуби дар слово.

— Защо си вкъщи? — попита тя и седна в леглото, вече усмихната.

Усмихната ли?

— Нали живея тук! — промълви той.

— Защо не ми се обади?

— Трябва ли да се обаждам, преди да си дойда вкъщи?

Дишането му беше вече почти нормално. Аби беше добре!

— Няма да е лошо. Ела и ме целуни!

Той се наведе над леглото и я целуна. Подаде й плика.

— Какво е това? — запита уж нехайно.

— Ти ми кажи. Адресиран е до мен, но беше празен.

Аби затвори книгата и я остави на нощното шкафче.

Празен значи! Мич се усмихна и пак я целуна.

— Очакваш ли някой да ти изпрати снимки? — попита я, уж не знаеше нищо.

— Не. Сигурно са сгрешили.

Мич почти чуваше как Девашър се смее на петия етаж. Оня дебел мръсник стоеше в някакво тъмно помещение, цялото в жици и апаратура, със слушалки на валчестата глава и се превиваше от смях.

— Чудно нещо — рече той.

Аби си обу дънки и посочи задния двор. Мич кимна. Даваха си прости знаци, само посочваха или кимваха към вътрешния двор.

Той остави плика на сгъваемата масичка и за миг докосна буквите по него. Вероятно бе почеркът на Девашър. Направо го чуваше как се смее. Виждаше дебелото му лице и ехидната усмивка. По време на обеда съдружниците сигурно са разгледали една по една снимките. Мич си представяше как Ламбърт и Макнайт, и дори Ейвъри ги гледат с възхищение, докато си пият кафето и ядат десерта.

Нека им да се любуват, чудо голямо! Нека се наслаждават на блестящите си, богати и щастливи адвокатски кариери през няколкото месеца, които им остават.

Аби мина край него и той й стисна ръката.

— Какво има за вечеря? — попита я колкото да го чуят онези, които подслушваха.

— Защо да не вечеряме навън? Трябва да отпразнуваме, че веднъж си се прибрал в приличен час.

Минаха през кабинета.

— Добра идея — каза Мич.

Промъкнаха се през задната врата, пресякоха вътрешния двор и се скриха в мрака.

— Какво има? — каза Мич.

— Днес получи писмо от Дорис. Пише, че е в Нашвил, но ще се върне в Мемфис на двадесет и седми февруари. Трябвало да те види. Било важно. Писмото беше много кратко.

— На двадесет и седми ли? Че то беше вчера.

— Знам. Сигурно вече е в Мемфис. Какво ли иска?

— Аз пък се чудя къде е.

— Пише, че мъжът й имал договор в града.

— Добре. Тя ще ни намери — каза Мич.

Нейтан Лок затвори вратата на кабинета и прати Девашър при малката заседателна маса до прозореца. Двамата се мразеха и не го

криеха. Но работата си е работа, а те получаваха нареждания от един и същи човек.

— Лазаров нареди да поговоря с тебе насаме — почна Девашър. — Последните два дни бях с него във Вегас. Много е разтревожен. Всички са разтревожени, Лок, а той вярва най-много на теб. Ти си му по-симпатичен, отколкото аз.

— Има защо — подметна Лок, без да се усмихва.

Черните бръчки около очите му се свиха и той впери поглед в Девашър.

— Каза да обсъдим някои неща.

— Слушам.

— Макдиър лъже. Знаеш, Лазаров все се хвали, че имал свой човек във ФБР. Никога не съм му вярвал, и сега не му вярвам напълно. Но според Лазаров източникът твърдял, че през януари във Вашингтон Макдиър се е срещал тайно с големи клечки от ФБР. Бяхме пратили хора, те не са видели нищо, ала няма как да следиш някого през цялото време и той да не те усети. Сигурно сме го изтървали за малко.

— Ти вярваш ли в това?

— Не е важно дали вярвам. Важното е, че вярва Лазаров. Във всеки случай ми каза да обмислим как… хм… да му затворим устата.

— По дяволите, Девашър! Не можем непрекъснато да унищожаваме хора.

— Само да обмислим, нищо повече. Казах на Лазаров, че е твърде рано и ще сгрешим. Но те са обезпокоени, Лок.

— Така не може да продължава, Девашър. Сериозно ти говоря. Ами доброто ни име? При нас има повече смъртни случаи, отколкото на петролните сонди. Хората ще се разприказват. Ще се докараме дотам, че нито един нормален студент по право няма да иска да работи при нас.

— Ти не бери грижа за това. Лазаров нареди да не назначаваме нови хора. Заръча да ти съобщя. А също да видя колцина служители още не са в течение.

— Май петима. Чакай да видя. Линч, Соръл, Бънтин, Майърс и Макдиър.

— Остави го Макдиър. Лазаров е убеден, че той знае повече, отколкото предполагаме. Сигурен ли си, че другите четирима не са усетили нищо?

Лок помисли малко и промърмори под нос:

— Не сме им казвали. Вие ги подслушвате и следите. Какво чувате?

— Нищо. Тези четиримата говорят и се държат така, сякаш не подозират нищо. Можеш ли да ги уволниш?

— Да ги уволня ли? Те са адвокати, Девашър. Адвокати не се уволняват. Работят предано за фирмата.

— Фирмата се променя, Лок. Лазаров настоява да уволним онези, които не са в течение, и да не назначаваме нови. Федералното бюро очевидно е променило стратегията, време е и ние да се променим. Лазаров нареди да огледаме кораба и да запушим пробойните. Само това оставаше да седим със скръстени ръце, докато вербуват хора измежду нашите.

— Да ги уволним — повтори Лок, сякаш не можеше да повярва. — Фирмата никога не е уволнявала адвокати.

— Много трогателно, Лок. Пречукахме петима, а не сме уволнявали никого. Наистина чудесно. Имаш един месец да го направиш, затова помисли какви причини да изтъкнеш. Аз предлагам да уволниш и четиримата наведнъж. Кажи им, че сте загубили голяма сделка и трябва да намалите разходите.

— Ние имаме клиенти, не сделки.

— Добре де. Вашият най-голям клиент ви нарежда да уволните Линч, Соръл, Бънтин и Майърс. А сега мисли как да го направим.

— Как да уволним четиримата, без да уволним Макдиър?

— Ще измислиш нещо, Нат. Имаш цял месец. Отърва се от тях и не назначавай други. Лазаров държи да сме малко и да има доверие на всички. Изплашил се е. И се е ядосал. Излишно е да ти казвам какво ще се случи, ако някое от твоите хлапета изплюе камъчето.

— Излишно е, наистина. Той какво смята да прави с Макдиър?

— Засега същото. Подслушваме го през цялото време, не е обелил и дума пред жена си или някой друг! Нито дума! Бил е сгащен два пъти от Тарънс, но ви е съобщил и за двата случая. Все още мисля, че втората им среща е малко съмнителна, затова си имам едно наум. От друга страна, Лазаров е убеден, че малкият се е срещал с някого във Вашингтон. Опитва се да получи потвърждение. Каза, че източниците му знаят малко, но ще проучат. Ако Макдиър наистина се е срещал с ония от Бюрото и си е премълчал, Лазаров сто на сто ще заповяда да

действам незабавно. Затова иска да помислим как да очистим Макдиър.

— Как смяташ да го направиш?

— Още е твърде рано. Не съм се замислял.

— Нали знаеш, че след две седмици отива с жена си да кара отпуската си на Каймановите острови. Ще отседнат в една от нашите вили, както обикновено.

— Не можем да го направим пак там. Ще събудим подозрения. Лазаров ми нареди тя да забременее.

— Жената на Макдиър ли?

— Да. Смята, че ако имат дете, по-лесно ще го изнудваме. Тя взема хапчета против забременяване, тъй че трябва да се вмъкнем у тях и да ги заменим с други.

В този момент големите черни очи на Лок се понатъжиха и той погледна през прозореца.

— Какво, по дяволите, става, Девашър? — попита той тихо.

— Предстои фирмата да се промени, Нат. Изглежда, Федералното бюро проявява голям интерес към нас и не се отказва да ни слага капани. Току-виж, някой от младоците налапа въдицата и тогава му мислете.

— А, едва ли, Девашър. Кой от адвокатите тук ще е толкова глупав да рискува живота и семейството си заради някакви обещания на федералните агенти! Просто не вярвам, че ще се случи. Младежите са прекалено умни и печелят прекалено много пари.

— Дано си прав.

22

Хазяинът се облегна на асансьора и се загледа очарован в черната кожена минипола на жената, застанала с гръб към него. Плъзна поглед надолу почти до коленете, където полата свършваше и се показваха ръбовете на черните копринени чорапи, после към леко извитите черни токове и червените фльонги на обувките. Бавно огледа ръбовете обратно нагоре до кожената пола и се вторачи мръснишки в закръгления й задник, после в червения кашмирен пуловер, под който — нали гледаше жената в гръб, не се виждаше нищо особено. Долу във фоайето обаче мъжът я бе видял отпред — бе доста надарена. Косата й падаше до раменете и приятно се открояваше на фона на червеното. Хазяинът знаеше, че е изрусена, но какво пък — пак я желаеше с тази кожена минипола, с ръбовете на чорапите, извитите токове, впития пуловер и щръкналите гърди. На драго сърце щеше да я настани в сградата. Жената търсеше малка канцелария. Щяха да се спазарят за наема.

Асансьорът спря. Вратата се отвори и хазяинът последва жената по тесния коридор.

— Насам — посочи той и запали лампата.

В ъгъла мина пред нея и мушна ключа във вехта дървена врата.

— Има само две стаи — каза хазяинът и запали още една лампа. — Около шестдесет квадратни метра.

Жената отиде право при прозореца.

— Гледката е хубава — отбеляза Тами, загледана в далечината.

— Да, хубава е. Килимът е нов. Боядисвано е миналата есен. Тоалетната е в коридора, помещенията са добри. Преди осем години сградата бе ремонтирана. — Говореше, втренчен в ръбовете на черните й чорапи.

— Не е лошо — рече Тами, но не в отговор на онова, което й бе споменал мъжът. Продължи да гледа през прозореца. — Как се казва сградата?

— Тук навремето е била борсата за памук. Една от най-старите постройки в Мемфис. Наистина престижен адрес.

— Колко престижен е наемът?

Мъжът се покашля и сложи пред себе си една папка, която обаче не погледна. Не можеше да откъсне очи от токовете й.

— Канцеларията е малка. За какво казахте, че ви трябва?

— Ще работя като секретарка на свободна практика.

Тя отиде при другия прозорец, без да обръща внимание на хазяина. Той следеше всяко нейно движение.

— Ясно. За колко време я искате?

— За шест месеца, може би за година.

— Добре, за шест месеца можем да ви я дадем срещу триста и петдесет долара месечно.

Тами не се помръдна, нито се отмести от прозореца. Изхлузи дясната обувка и потърка с крак левия си прасец. Хазяинът забеляза, че ръбът продължава и под петата и стъпалото. Ноктите на краката й бяха… червени! Жената се обърна наляво и се облегна на перваза. Папката в ръцете на хазяина трепереше.

— Мога да дам двеста и петдесет месечно — отсече Тами.

Той отново се прокашля. Нямаше смисъл да се пазари. Стаичките не ставаха за нищо, никой друг не би ги наел, и без това стояха неизползувани от години. Само щеше да спечели от една секретарка на свободна практика. Пък и той можеше да прибягва до услугите й.

— Триста, не по-малко. Има много кандидати за помещенията. Деветдесет на сто вече са наети. Триста месечно, това е много нисък наем. Едва ли ще си покриваме и разноските.

Тами изведнъж се обърна и ето, гърдите й щръкнаха пред него. Сякаш го гледаха. Кашмиреният пуловер бе плътно прилепнал около тях.

— В обявата се казваше, че предлагате мебелирани кабинети — рече Тами.

— Не е проблем да ги мебелираме — отвърна той, готов да бъде отстъпчив. — От какво имате нужда?

Тя огледа офиса.

— Секретарско бюро и тук един бюфет, а и няколко шкафа за папки. Столове за клиентите. Най-обикновени канцеларски мебели.

Другата стая може и да не обзавеждате. Там ще сложа копирна машина.

— Няма проблеми — отвърна хазяинът с усмивка.

— Ще ви плащам по триста долара месечно за обзаведен офис.

— Разбрахме се — съгласи се той, после отвори една папка и извади непопълнен договор.

Сложи го на сгъваемата маса и започна да пише.

— Как се казвате?

— Дорис Грийнуд.

Майка й се казваше Дорис Грийнуд, а нейното име бе Тами Инес Грийнуд, преди да срещне Бъстър Хемпхил, който после стана (по съдебен път) Елвис Арън Хемпхил. Оттогава животът й бе доста труден. Майка й живееше в Ефингам, щата Илинойс.

— Готово, Дорис — каза хазяинът, опитвайки се да бъде дружелюбен, сякаш вече си говореха на малко име и ставаха все по-близки. — Домашен адрес?

— Не може ли без него? — попита тя раздразнено.

— Ами… ъъ, просто трябва да разполагаме с тази информация.

— Не ви влиза в работата.

— Дадено. Няма проблеми. — Той задраска с театрален жест тази част от договора. Наведе се над него. — Я да видим. Договорът е валиден от днес, втори март, за шест месеца, до втори септември. Така става ли?

Тами кимна и запали цигара. Хазяинът прочете следващата графа.

— Да, искаме депозит от триста долара плюс наема за първия месец в предплата.

Тами измъкна пачка банкноти от джоба на тясната черна кожена пола. Отброи шест банкноти от по сто долара и ги остави на масата.

— Напишете ми разписка — каза тя.

— Разбира се. — Хазяинът продължи да пише.

— На кой етаж сме? — попита Тами и пак отиде до прозореца.

— На деветия. Вземаме глоба десет на сто за просрочен наем след петнадесето число. Запазваме си правото да влизаме за проверка. Помещението не може да се използува за незаконна дейност. Поемате текущите разходи и данъците върху недвижимите имоти. Ще получите

място на паркинга от другата страна на улицата. Ето ви два ключа. Имате ли въпроси?

— Да. Имате ли нещо против, ако работя извънредно, до късно вечер?

— За мен е все едно. Можете да влизате и да излизате, когато поискате. Пазачът на входа откъм Фрънт Стрийт ще ви отваря вечер.

Тами мушна цигара между начервените си устни и отиде при масата. Погледна договора, поколеба се и се подписа с името Дорис Грийнуд.

Заключиха и хазяинът я последва по коридора до асансьора.

До обед на следващия ден докараха безразборно подбрани мебели и Дорис Грийнуд от фирмата „Секретарски услуги Грийнуд“ сложи върху писалището взетата под наем пишеща машина до взетия под наем телефонен апарат. Седнала с лице към пишещата машина и обърната леко наляво, можеше да наблюдава през прозореца движението по Фрънт Стрийт. Напълни чекмеджетата на бюрото с хартия за пишеща машина, бележници, моливи и други дреболии. Нареди списания по шкафовете за папки и на масичката между двата стола, на които щяха да се разполагат клиентите.

На вратата се почука.

— Кой е? — попита тя.

— Носим копирната машина — отговори някой.

Тами отключи и отвори. Нисък, извънредно подвижен дребосък на име Горди се втурна вътре, огледа стаята и попита грубо:

— Къде да я сложим?

— Ей там — отговори тя и посочи съседната празна стаичка без врата.

Двама младежи в сини униформи тикаха ниска количка, върху която бе сложена копирната машина.

Горди остави документите върху бюрото.

— Машината е много голяма за стаята. Вади по деветдесет копия на минута, всичко е автоматично. Бива си я.

— Къде да се подпиша? — попита Тами, без да му обръща внимание.

Той посочи с писалката.

— За половин година, по двеста и четиридесет долара на месец. В тях са включени сервизът и поддръжката, както и петстотин листа

хартия за първите два месеца. Какъв формат листове искате — канцеларски или за писма?

— Канцеларски.

— Първата вноска трябва да направите на десети, същата дата важи и за вноските през следващите пет месеца. Упътването е под капака. Обадете се, ако имате въпроси.

На излизане от канцеларията двамата носачи изгледаха тесните й избелели дънки и червените токове. Горди откъсна втория екземпляр от договора, написан на жълта хартия, и го подаде на Тами.

— Благодаря за сделката — каза той.

Тами заключи вратата след него. Отиде при прозореца до бюрото и погледна на север към Фрънт Стрийт. Отсреща, на две пресечки оттам, се виждаха четвъртият и петият етаж на Бендини Билдинг.

Мич бе забил нос в справочниците и купчините документи. Нямаше време за никого, освен за Ламар. Даваше си сметка, че отчужденото му държание не е останало незабелязано. Затова работеше още по-усилено. Сигурно нямаше да се усъмнят, ако отчиташе по двадесет часа на ден. Може би парите щяха да оправдаят усамотението му.

Нина му остави кутия със студена пица, когато си тръгна следобед. Мич я изяде, докато разчистваше бюрото. Обади се на Аби. Каза й, че ще отиде на свиждане с Рей и ще се върне в Мемфис късно в неделя. Излезе през страничната врата към паркинга.

Три часа и половина кара, натиснал газта до дупка, без да сваля очи от огледалото за обратно виждане. Нищо. Все не ги забелязваше. Явно се обаждаха на някого, който го причакваше отпред. В Нашвил внезапно свърна от магистралата и се отправи към центъра на града. Гледаше картата, на която си бе отбелязал разни неща, вмъкваше се в потока от движещи се коли, отскубваше се, правеше обратен завой, когато бе възможно, с една дума, караше като ненормален. В южната част на града влезе в някакъв жилищен комплекс и закриволичи между блоковете. Добре го бе измислил. Паркингите бяха чисти и нямаше чернокожи. Спря до едно учреждение и заключи беемвето. Телефонният автомат до покрития басейн работеше. Поръча такси за

адрес на две пресечки оттам. Изтича по пресечката между блоковете и стигна на посочения адрес едновременно с таксито.

— Автогара „Грейхаунд“ — каза на шофьора. — Побързайте. Разполагам само с десет минути.

— Спокойно, приятелче. Близо е, на шест улици оттук.

Мич се сгуши на задната седалка и загледа движението. Шофьорът караше бавно и уверено и след седем минути зави по Осма улица. Спря пред автогарата. Мич метна на предната седалка две банкноти по пет долара и се спусна към сградата. Купи си билет за автобуса за Атланта, който тръгваше в четири и половина. Часовникът на стената показваше четири и тридесет и една минути. Чиновничката на гишето му посочи летящата врата.

— Автобус 454 — каза тя. — Потегля всеки момент.

Шофьорът трясна вратата на багажника, взе билета му и се качи след Мич в автобуса. На първите три реда седяха възрастни негри. Още десетина пътници се бяха разположили в задната част на автобуса. Мич мина бавно по пътеката, огледа всички лица и не позна никого. Седна до прозореца на четвъртия ред от края. Сложи си тъмни очила и погледна зад себе си. Никой. По дяволите! Дали не бе сбъркал автобуса? Взираше се през тъмните прозорци, когато автобусът бързо се включи в движението. Щеше да спре в Ноксвил. Може би щяха да го чакат там.

Когато излязоха на магистралата и шофьорът отпрати с пълна скорост, внезапно се появи мъж в дънки и памучна риза, който седна до Мич. Беше Тарънс. Мич въздъхна с облекчение.

— Къде беше? — попита той.

— В тоалетната на автобуса. Изплъзна ли им се?

Тарънс говореше тихо и оглеждаше тиловете на пътниците пред тях. Никой не ги слушаше. Никой не би могъл да ги чуе.

— Никога не ги виждам, Тарънс. Не мога да кажа дали съм се излъгал. Трябва да са супермени, че да са ме проследили.

— Видя ли на автогарата нашия човек?

— Да. До телефонния автомат с червен каскет на клуба „Фолкънс“. Чернокожо конте.

— Той е. Щеше да даде знак, ако са те следвали.

— Показа ми, че мога да продължа.

Тарънс бе с огледални очила под зелен каскет на мичиганския бейзболен отбор. Миришеше на чисто.

— Май не си в униформа — поде Мич, без да се усмихва. — Войлс ли ти разреши да се облечеш така?

— Забравих да го питам. Ще му кажа утре сутрин.

— В неделя? — изненада се Мич.

— Разбира се. Ще иска да знае как е минало малкото ни пътешествие с автобуса. Разговаряхме цял час, преди да тръгна.

— Да започнем от началото. Какво ще стане с колата ми?

— След няколко минути ще я приберем и ще я пазим. Ще бъде в Ноксвил, когато ти потрябва. Не се безпокой.

— Мислиш ли, че ще ни открият?

— Изключено. Никой не те следваше от Мемфис, не открихме нищо и в Нашвил. Няма страшно.

— Извинявай, но се безпокоя. След оня провал в магазина за обувки си мисля, че и вие не сте застраховани срещу глупости.

— Да де, оплескахме я. Ние…

— И то здравата. Като нищо щях да се озова в списъка на хората, които трябва да бъдат премахнати.

— Справи се добре. Няма да се повтори.

— Обещай ми, Тарънс. Обещай, че никога вече няма да припарваш до мен на обществено място.

Тарънс погледна пътеката в средата и кимна.

— Не, Тарънс. Искам да го чуя от твоята уста. Обещай ми.

— Добре де. Няма да се повтори. Обещавам ти.

— Благодаря. Сега сигурно мога да ям в ресторант, без да тръпна, че някой ще ме сграбчи за ръката.

— Разбрахме се.

Един стар негър с бастун се приближи, усмихна им се и ги подмина. Вратата на тоалетната се затвори с трясък. Автобусът се движеше в лявото платно и профучаваше покрай дисциплинираните шофьори.

Тарънс прелистваше списание. Мич гледаше пейзажа. Човекът с бастуна си свърши работата и с клатушкане стигна до предната седалка.

— Е, защо се качи на автобуса? — попита Тарънс, обръщайки страниците.

— Не обичам самолетите. Винаги пътувам с автобус.

— Ясно. Откъде да започнем?

— Войлс каза, че знаеш плана.

— Да. Трябва ми само един футболен защитник.

— Добрите струват много скъпо.

— Ние имаме пари.

— Ще ви струва много повече, отколкото си мислите. Доколкото разбирам, трябва да се откажа от четиридесет години адвокатска практика със среден доход половин милион долара годишно.

— Това прави двадесет милиона.

— Знам. Но можем да се попазарим.

— Радвам се да го чуя. Смяташ, че ще работиш, или както казваш, ще имаш адвокатска практика цели четиридесет години. Доста самонадеяно. Хайде на шега да си представим, че след пет години ликвидираме фирмата и те дадем под съд заедно с другите ти приятелчета. После те осъждат на няколко години затвор. Няма да ти тръснат много тежка присъда, защото си бил по-скоро изпълнител, пък и си чувал колко са добри затворите. Но във всички случаи ще загубиш правото да практикуваш като адвокат, ще загубиш къщата си, малкото си беемве. Вероятно и жена си. Щом излезеш от затвора, ще отвориш частно детективско бюро като твоя стар приятел Ломакс. Не е кой знае каква философия, стига да не си вреш носа, където не трябва.

— Както ти казах, можем да се попазарим.

— Добре. Колко искаш?

— За какво?

Тарънс затвори списанието, сложи го под седалката и разлисти дебела книга с мека подвързия. Направи се, че чете. Мич говореше с крайчеца на устата и гледаше пътеката между седалката.

— Уместен въпрос — рече Тарънс толкова тихо, че думите му едва се чуха през далечното бучене на дизеловия двигател. — Какво искаме от теб? Уместен въпрос. Първо, налага се да се откажеш от адвокатската си практика. Трябва да разкриеш тайни и документи, свързани с твои клиенти. Само това стига, за да бъдеш лишен от адвокатски права, но то не е толкова важно. Ние с теб трябва да се уговорим, че ще ни поднесеш тайните на фирмата на тепсия. Веднъж уговорим ли се, другото ще се уреди. Второ, най-важното, ще ни предоставиш документи, с които да подведем под отговорност всички

във фирмата и повечето босове от клана Моролто. Документацията се намира в малката сграда на Фрънт Стрийт.

— Откъде знаеш?

Тарънс се усмихна.

— Знаем, защото пръскаме милиони долари за борбата с организираната престъпност. Защото сме по дирите на клана Моролто от двадесет години. Защото имаме източници и вътре в клана. Защото Ходж и Козински казаха много, преди да бъдат очистени. Не ни подценявай, Мич.

— И според теб ще успея да изнеса информацията?

— Да, господин адвокат. В състояние си да организираш нещата отвътре, така че от фирмата да не остане нищо и да се разпадне един от най-мощните престъпни кланове в САЩ. Трябва да ни разкриеш всичко за кантората. В кой кабинет работи всеки сътрудник и служител. Имената на всички секретарки, чиновници, помощник-адвокати. Кой кои преписки движи. С кои клиенти работи. Кой дърпа конците на петия етаж. Какво има там. Къде се пазят документите. Има ли централно хранилище за архивите. Каква част от тях е компютъризирана. Каква част е на микрофилми. И най-важното, трябва да изнесеш тези неща и да ни ги дадеш. Ако имаме достатъчно улики, ще нахлуем във фирмата и ще я разгромим. Но това е крайна стъпка. Трябва да имаме много точни и сигурни улики, преди да влезем със заповед за арести.

— Това ли е всичко, което искате?

— Не. На процесите ще трябва да свидетелстваш срещу всичките си колеги. А гледането им може да се проточи с години.

Мич си пое дълбоко дъх и затвори очи. Автобусът намали скорост, отпред имаше двоен керван от подвижни къщички. Свечеряваше се и една по една колите на отсрещното платно запалиха фаровете. Да свидетелства на процесите! Не му бе минавало през ума. Обвиняемите бяха в състояние да позлатят адвокатите си, да купят най-добрите специалисти по наказателно право и процесите можеха да продължат безкрайно.

Тарънс наистина се зачете в книгата с мека подвързия, беше от Луис Ламур. Нагласи лампичката над седалката, сякаш бе най-обикновен пътник. След петдесетина километра, през които пътуваха, без да разговарят, Мич свали слънчевите очила и погледна агента.

— А какво ще стане с мен?

— Ще получиш много пари за това, което ще свършиш. Ако си човек с морал, всяка вечер ще заспиваш с чиста съвест. Сам ще избереш къде да живееш, разбира се, с нова самоличност. Ще ти намерим работа, ще променим формата на носа ти, всъщност ще направим всичко, каквото поискаш.

Мич безуспешно се мъчеше да гледа шосето. Обърна се към агента.

— Морал ли? Не ми споменавай тази дума втори път, Тарънс. Аз съм невинна жертва и ти го знаеш много добре.

Агентът изръмжа и се усмихна хитро.

Изминаха още няколко километра в мълчание.

— А жена ми?

— Да, можеш да останеш с нея.

— Колко остроумно!

— Извинявай. Тя ще получи каквото поиска. Какво знае?

— Всичко. — Мич се сети за момичето на плажа. — Е, почти всичко.

— Ще й намерим добре платена работа в Службата за социално осигуряване. Не се плаши, Мич.

— Ще бъде страхотно. До мига, когато някой от вашите хора се раздърдори. Тогава ще прочетеш във вестника за мен или за жена ми. Мафията никога не забравя, Тарънс. По-злопаметни са и от слоновете. И пазят тайна по-добре от вашите. Някои твои колеги са погубвали хора, не отричай това.

— Не го отричам. И ще ти призная, че мафиотите са много изобретателни, наумят ли си да очистят някого.

— Благодаря за информацията. И какво да правя аз?

— Трябва да решиш сам. Имаме около двеста хиляди свидетели, които живеят из цялата страна с нови имена, нов дом и нова работа. Всичко е на твоя страна.

— И аз трябва да си опитам шанса?

— Да. Или си слагаш главата в торбата, или ще се правиш на велик адвокат и ще се молиш никога да не нахлуем във фирмата.

— Чудесен избор, Тарънс, няма що.

— Наистина е чудесен и се радвам, че можеш да избираш.

Жената, която пътуваше със стария негър с бастуна, стана бавно от мястото си и тръгна, клатушкайки се, към тях. Подпираше се на облегалките. Тарънс се наклони към Мич, когато тя мина край тях. Не смееше да говори, когато наблизо имаше непознат. Жената бе най-малко на деветдесет години, едвам ходеше, по всяка вероятност бе неграмотна и ни най-малко не се интересуваше от Тарънс. Но той тутакси замълча.

След петнадесет минути вратата на тоалетната се отвори и се чу шумът на пуснатата вода. Старицата се затътри към предните седалки и се намести на мястото си.

— Кой е Джак Олдрич? — попита Мич.

Допускаше, че го използуват за прикритие, и с крайчеца на окото внимателно наблюдаваше реакцията на Тарънс. Той вдигна очи от книгата и се загледа в седалката отпред.

— Името ми е познато. Но не се сещам кой е този човек.

Мич отново се загледа през прозореца. Тарънс знаеше — преди да отговори, бе трепнал и очите му бързо се бяха присвили. Мич наблюдаваше движението на запад.

— Та кой е? — попита Тарънс накрая.

— Не го ли познаваш?

— Ако го познавах, нямаше да питам.

— Работи във фирмата. Би трябвало да го знаеш, Тарънс.

— В града има колкото искаш адвокати. Вероятно ги познаваш всичките.

— Познавам тези, които работят в „Бендини, Ламбърт и Лок“, тихата фирмичка, която проучвате от десет години. Олдрич е в нея от шест години, по непотвърдени данни преди два месеца ФБР се е опитало да установи контакт с него. Вярно ли е?

— Опашата лъжа. Кой ти го каза?

— Няма значение. Носи се такъв слух.

— Това е лъжа. От август насам не сме говорили с никого, освен с теб. Честна дума. И не смятаме да говорим с никого, освен ако, разбира се, не откажеш и не сме принудени да се насочим към друг.

— Никога ли не си говорил е Олдрич?

— Нали ти казах.

Мич кимна и взе едно списание. Половин час пътуваха, без да продумат. Тарънс остави романа и най-после рече:

— Слушай, Мич, след около час ще бъдем в Ноксвил. Трябва да се разберем. Утре сутринта Войлс ще има да ме разпитва.

— Колко ще получа?

— Половин милион.

Всеки уважаващ себе си адвокат знае, че първото предложение трябва да се отклони. Във всички случаи. Бе виждал как Ейвъри зяпва от изненада и яростно клати глава с истинско отвращение и недоумение при първите предложения, колкото и разумни да са те. Щяха да последват нови предложения и контра-предложения, щяха да се попазарят, ала първото предложение винаги биваше отклонявано.

Затова Мич поклати глава, усмихна се към прозореца, сякаш го бе очаквал, и отказа петстотинте хиляди долара.

— Нещо смешно ли казах? — попита Тарънс, който не бе адвокат, нито пък го биваше да се пазари.

— Това е смехотворно, Тарънс. То оставаше да напусна една златна мина срещу някакъв си половин милион. Като се приспаднат данъците, в най-добрия случай ще останат чисти триста хиляди.

— Ами ако закрием златната мина и пратим всички вас, изтънчените преуспяващи адвокатчета зад решетките?

— Ако. Ако. Ако знаехте толкова много, защо досега не сте направили нищо? Войлс подметна, че чакате от десет години. Добре пипате, няма що. Винаги ли сте толкова чевръсти?

— Ще поемеш ли риска, Макдиър? Ще ни трябват още най-много пет години, после правим на нищо фирмата и те пращаме на топло. И тогава ще е все едно колко време ни е било нужно, нали? Резултатът ще е същият, Мич.

— Извинявай. Мислех, че преговаряме, а не се заплашваме.

— Направих ти предложение.

— Сумата е твърде ниска. Очаквате от мен нещо, с чиято помощ ще възбудите съдебно дирене срещу едни от най-неуловимите престъпници в Щатите, нещо, което може да ми коства живота. И ми предлагате някакво жалко подаяние. Най-малко три милиона.

Тарънс не трепна, не се смръщи. Прие контра-предложението със спокойно, ведро лице и Мич си даде сметка, че сумата не надхвърля определените граници.

— Това са много пари — рече агентът почти на себе си. — Едва ли някога сме плащали такава баснословна цена.

— Но можете да си го позволите, нали?

— Съмнявам се. Трябва да говоря с директора.

— С директора ли? Смятах, че ти е дал всички пълномощия за този случай. Налага ли се непрекъснато да тичаме при директора, докато се споразумеем?

— Какво още искаш?

— Имам предвид още някои неща, но ще ги обсъждаме едва след като уточним парите.

Старецът с бастуна очевидно не бе добре с бъбреците. Пак се изправи и закрета към задната част на автобуса. Тарънс отново се зачете в книгата. Мич запрелиства стар брой на списание.

В осем без две минути автобусът свърна от магистралата. Тарънс се наведе към Мич и прошепна:

— Излез през предния изход на автогарата. Ще видиш младеж с оранжева тениска на университета на Тенеси, ще е застанал до стара бяла кола модел „Бронко“. Ще те познае и ще се обърне към теб с името Джефри. Ръкувайте се като стари приятели и се качете в колата. Той ще те закара при твоята.

— Къде е? — прошепна Мич.

— Зад едно общежитие в университетското градче.

— Проверили ли са дали има подслушвателно устройство?

— Сигурно. Питай момчето. Ако са те следили, когато си напускал Мемфис, може вече да подозират нещо. Иди с колата в Хендерсън. На около шестдесет километра от Нашвил е. Там има мотел от веригата „Холидей Ин“. Ние също ще внимаваме и ако има нещо съмнително, ще те потърся в понеделник сутринта.

— Кога ще се качим пак на автобус?

— Във вторник жена ти има рожден ден. Запази маса в „Гризанти“, италианския ресторант при летището. Точно в девет часа иди при автомата за цигари, пусни шест монети по двадесет и пет цента и си купи някакви цигари. Заедно с пакета ще падне една касета. Купи си уокмен и чуй записа в колата, не вкъщи и в никакъв случай в кабинета. Използвай слушалките. Нека и жена ти го чуе. Ще ти съобщя най-голямата сума, която сме в състояние да дадем. Ще ти обясня и някои неща. Прослушай касетата няколко пъти и я унищожи.

— Не е ли доста сложно?

— Сложно е, но половин месец не бива да разговаряме. Наблюдават те и те подслушват, Мич. И са много опитни. Не го забравяй.

— Не се тревожи.

— С какъв номер играеше в гимназията?

— Четиринадесети.

— А в колежа?

— Четиринадесети.

— Значи кодовият ти номер ще бъде 1-4-1-4. В четвъртък вечер се обади от уличен автомат на номер 757–6000. Ще чуеш глас, който ще ти каже нещо, включващо кодовия номер. След това ще чуеш записан моя глас, ще ти задам няколко въпроса. Ще започнем оттам.

— Защо и занапред не работя адвокатска работа?

Автобусът стигна на автогарата и спря.

— Продължавам за Атланта — обясни агентът. — Няма да се видим две седмици. Ако се случи нещо непредвидено, обади се на някой от телефоните, които ти дадох.

Мич застана на пътеката в автобуса и погледна Тарънс.

— Три милиона. Нито цент по-малко. Щом пилеете милиарди за борбата с организираната престъпност, все ще намерите три милиона и за мен. Освен това, Тарънс, имам и трета възможност. Мога да изчезна някоя нощ, и толкоз. Сторя ли го, вие с клана Моролто можете да си се гоните до второ пришествие, а през това време аз ще играя домино някъде на Карибите.

— Е, да, Мич, сигурно ще изиграеш една-две игри, но след седмица те ще те спипат. А ние няма да сме там, за да те охраняваме. Довиждане, моето момче.

Мич скочи от автобуса и излезе тичешком от автогарата.

23

В осем и половина сутринта във вторник Нина подреди на купчинка разхвърляните по бюрото му листове и папки. Обичаше този ранен утринен ритуал — да подрежда бюрото и да уточнява програмата на Мич за деня. Бележникът, в който бяха отбелязани срещите, бе оставен в ъгъла върху писалището, Нина надникна в него.

— Предстои ви тежък ден, господин Макдиър.

Мич прелистваше някаква папка и се стараеше да не й обръща внимание.

— Всичките ми дни са тежки.

— В десет часа имате съвещание при Махан във връзка с обжалването на „Делта Шипинг“.

— Очаквам го с нетърпение — промърмори Мич.

— В единадесет и половина имате заседание при Толсън по ликвидацията на компанията „Грийнбрайър“. Секретарката съобщи, че ще трае поне два часа.

— Защо два часа?

— Не ми плащат, за да задавам въпроси, господин Макдиър. Почна ли да го правя, ще ми изстине мястото. В три и половина ви вика Виктор Милиган.

— По какъв въпрос?

— Пак ще ви напомня, господин Макдиър, аз не задавам въпроси. А след петнадесет минути трябва да бъдете в офиса на Франк Мълхоланд.

— Да, знам. Къде се намира?

— В сградата на някогашната борса за памук. На четири-пет пресечки по Фрънт Стрийт, на ъгъла с авеню Юниън. Минавали сте оттам стотици пъти.

— А, да. Друго?

— Да ви донеса ли нещо за хапване, когато се върна от обед?

— Не, в града ще изям на крак един сандвич.

— Готови ли са материалите за срещата с Мълхоланд?

Мич мълком посочи тежката черна адвокатска чанта. Нина излезе. Само след секунди Мич мина по коридора, спусна се по стълбите и излезе от сградата. Спря за миг под една улична лампа, после се обърна и тръгна бързо към центъра на града. В дясната ръка държеше черната чанта, а в лявата — тъмночервеното дипломатическо куфарче от кожа на змиорка. Такъв бе сигналът.

Спря до пожарогасителя пред зеленото здание с капаци на прозорците. Изчака малко, после пресече Фрънт Стрийт. Това бе друг сигнал.

На деветия етаж на някогашната борса за памук Тами Грийнуд от бюрото „Секретарски услуги Грийнуд“ се дръпна от прозореца и си облече палтото. Заключи вратата след себе си и натисна копчето на асансьора. Зачака. Предстоеше й да се срещне с човек, заради когото като нищо можеха да я убият.

Мич влезе във фоайето и пое право към асансьорите. Не забеляза никой, който да буди подозрение. Десетина бизнесмени разговаряха, както влизаха и излизаха. Една жена шепнеше нещо в телефонния автомат. Пред входа откъм авеню Юниън сновеше човек от охраната. Мич натисна копчето на асансьора и зачака. Беше сам. Но тъкмо когато вратата се отвори, някакъв младок, издокаран с черен костюм и лъскави обуща с бомбета, се вмъкна в асансьора. Мич се бе надявал да пътува сам.

Офисът на Мълхоланд бе на седмия етаж. Мич натисна копчето, без да обръща внимание на младежа в черния костюм. Докато асансьорът се изкачваше, двамата съсредоточено наблюдаваха мигащите номера на етажите над вратата. Мич се дръпна назад в тесния асансьор и остави тежката чанта на пода, до десния си крак. Вратата се отвори на четвъртия етаж и в асансьора припряно се качи Тами. Младокът я погледна. Бе облечена донемайкъде строго. Най-обикновена къса плетена рокля без предизвикателно деколте. Най-обикновени обувки. Онзи я погледна пак. Косата й бе боядисана в мек червеникав оттенък. Младокът я стрелна още веднъж с очи и натисна копчето за затваряне на вратата.

Тами се качи с голяма черна адвокатска чанта като тази на Мич. Без да го поглежда, застана до него и внимателно я остави до неговата. На седмия етаж Мич грабна нейната чанта и слезе. На осмия младото конте в черния костюм също се измъкна от асансьора, а на деветия

Тами слезе с тежката черна адвокатска чанта, натъпкана с преписки на „Бендини, Ламбърт и Лок“, и я отнесе в своята канцелария. Заключи вратата и дръпна резето, бързо си свали палтото и влезе в стаичката с ксерокса. Папките бяха седем, всяка бе дебела най-малко два-три сантиметра. Тами ги сложи внимателно на сгъваемата масичка до машината и взе папката с надпис „Кокър-Ханкс до Ист Тексас Пайп“. Махна алуминиевата скоба, взе листовете от папката и започна да вади копия от купчината документи, писма и бележки.

След половин час седемте папки бяха прибрани обратно в адвокатската чанта. Копията, подредени в четиринадесет папки, бяха заключени в огнеупорен сейф, скрит в малък килер, който също бе заключен. Тами остави чантата до вратата и зачака.

Франк Мълхоланд бе съдружник във фирма от десетина души, специализирали се в банкови операции и застраховки. Клиентът му бе възрастен мъж, собственик на верига железарски магазини, възлизащи в един момент на стойност осемнадесет милиона, преди неговият син и предалият го надзорен съвет да вземат компанията в свои ръце и да го принудят да се оттегли. Старият завел дело. Компанията пък завела дело срещу него. Всеки съдел всекиго вече година и половина. Сега, когато адвокатите бяха напълнили гушите, бе дошло време нещата да се уредят. Фирмата „Бендини, Ламбърт и Лок“ се бе нагърбила да даде консултация за данъците на сина и на новия надзорен съвет, а преди два месеца Ейвъри бе представил Мич на двете спорещи страни. Смятаха да предложат на стария компенсация от пет милиона долара в стоки, дивиденти и няколко акции.

Мълхоланд не бе съгласен. Непрекъснато повтаряше, че неговият клиент не бил алчен и знаел, че няма да си възвърне контрола върху компанията. Върху своята компания! Но пет милиона долара изобщо не го задоволяваха. Всеки съдебен състав, колкото и тъпи да са членовете му, ще прояви съчувствие към стареца и бе повече от очевидно, че оспорваната собственост възлиза поне на двадесет милиона.

Цял час спориха, правиха предложения и се пазариха и накрая Мич увеличи сумата на обезщетението на осем милиона, а адвокатът на стареца заяви, че ще помисли дали да не отстъпи на петнадесет

милиона. Мич любезно прибра документите в дипломатическото си куфарче, а Мълхоланд учтиво го изпроводи до вратата. Разбраха се да се видят пак след седмица. Стиснаха ръце като първи приятели.

Асансьорът опря на петия етаж и Тами влезе най-спокойно. Нямаше други пътници, освен Мич.

— Някакви проблеми?

— Не. Заключих по две копия.

— Колко време ти отне?

— Половин час.

Асансьорът спря на четвъртия етаж и Тами взе празната адвокатска чанта.

— Утре на обед? — попита тя.

— Да — отговори й Мич.

Вратата се отвори и Тами изчезна на четвъртия етаж. Той се спусна сам до фоайето, което беше празно, ако не се брои същият човек от охраната. Мичъл Макдиър се отдалечи бързо от зданието, носеше две тежки чанти, и важно се върна във фирмата.

Двадесет и петият рожден ден на Аби бе отпразнуван доста скромно. В „Гризанти“ тя и Мич си шепнеха и се опитваха да се усмихват. Не им беше лесно. В този момент някъде в ресторанта агент на ФБР държеше касета, която щеше да сложи в автомата за цигари в преддверието точно в девет часа, а Мич трябваше да бъде там няколко секунди по-късно и да я вземе, без да го забележат или заловят злосторниците, които не познаваше и не знаеше как изглеждат. От записа щеше да се разбере точно каква сума ще получи семейство Макдиър в замяна на предоставените улики и за неспокойния живот след това.

Ядяха колкото да не е без никак, опитваха се да се усмихват и да водят дълъг разговор, но главно се притесняваха и поглеждаха часовниците си. Вечерята бе кратка. В девет без петнадесет бяха приключили. Мич се отправи към тоалетната и пътьом огледа тъмното преддверие. Автоматът за цигари бе в ъгъла, тъкмо където се очакваше да бъде.

Поръчаха си кафе; точно в девет Мич отново отиде при автомата в преддверието и нервно пусна шест монети по двадесет и пет цента, след което в памет на Еди Ломакс дръпна ръчката под надписа „Марлборо“. Бързо бръкна в отвора, взе цигарите и след като опипа

тъмната кухина, намери касетата. Телефонният автомат до машината за цигари иззвъня и той подскочи. Извърна се и огледа преддверието. Беше празно, само на бара седяха двама мъже и наблюдаваха телевизионния екран зад бармана. От тъмния ъгъл в дъното се разнесе пиянски смях.

Аби следеше всяка негова стъпка и движение. Мич се върна и седна срещу нея. Вдигна вежди.

— Е?

— Взех я. Касета за твоя малък касетофон „Сони“.

Отпи от кафето и се усмихна невинно, както оглеждаше бързо препълнения ресторант. Не ги наблюдаваше никой. Никой не им обръщаше внимание.

Подаде на келнера сметката, която той бе оставил на масата, и кредитна карта.

— Бързаме — каза доста грубо.

Келнерът се върна след няколко секунди. Мич се подписа.

В беемвето наистина имаше подслушвателни уредби. И то доста. Преди четири дни хората на Тарънс го бяха огледали спокойно и много внимателно, докато чакаха автобуса. Апаратурата бе много скъпа и бе инсталирана професионално, та да се чува и записва и най-леката въздишка или кашляне. Микрофоните обаче можеха само да слушат и да записват, но не и да те следят. Колко мило от тяхна страна, помисли си Мич, само слушат, без да следят маршрута на беемвето.

Мич и Аби си тръгнаха от паркинга на ресторанта, без да си продумат. Тя отвори внимателно портативния касетофон и сложи касетата. Подаде слушалките на мъжа си. Натисна копчето. Наблюдаваше го как слуша и кара безцелно към магистралата.

Гласът бе на Тарънс:

„Здравей, Мич. Днес е вторник, двадесет и пети февруари, малко след девет вечерта. Честит рожден ден на прекрасната ти съпруга! Записът ще трае десетина минути. Инструктирам те да го изслушаш внимателно един-два пъти и после да го унищожиш. В неделя имах разговор на четири очи с директора Войлс и го осведомих за всичко. Между другото, ми бе приятно да пътуваме с автобуса.

Войлс е много доволен от развоя на нещата, но смята, че сме разговаряли достатъчно. Настоява да се споразумеем, и то бързо. Обясни недвусмислено, че никога не сме плащали три милиона и няма намерение да ги даде и на теб. Руга доста, но с една дума, каза, че можем да платим най-много един милион в брой, вложени в швейцарска банка, и никой, дори Службата за държавни приходи, няма да узнае за тези пари. Един милион долара, освободени от данъци. Това е най-високата сума, която сме давали на някого, и Войлс каза, че ако не я приемеш, да си гледаш работата. Ще направим тази фирмичка на пух и прах и без теб, Мич.“

Мич се усмихна мрачно, загледан в колите, които профучаваха край тях при отбивката. Аби очакваше някакъв знак, сигнал, изсумтяване или въздишка, нещо, което да подскаже как вървят нещата. Но не рече нищо.

Записът продължи:

„Ще се грижим за теб, Мич. Можеш винаги при нужда да разчиташ на закрилата на ФБР. Редовно ще проверяваме как си. И ако след няколко години решиш да се преместиш в друг град, ще го уредим. Можеш да се преселваш всеки пет години, ще поемем разноските и ще ти намираме работа. Добра работа във Федералната агенция на ветераните от армията, в Социалното осигуряване или пощите. Войлс спомена, че не е изключено да ти уредим високоплатена длъжност в частна фирма, сключила договор за доставки с правителството. Кажи какво желаеш и ще го получиш. Естествено, ще ви осигурим нова самоличност на теб и жена ти и ако искате, можете да я променяте всяка година. Не е проблем. Ако ти хрумне нещо по-добро, съобщи ни. Можеш да живееш в Европа или в Австралия, стига да предпочиташ. Ще бъдеш обграден с внимание. Знам, обещаваме твърде много, Мич, но сме съвсем сериозни и ще сключим с теб договор. Ще ти платим един милион в брой, освободен от данъци, и ще

те устроим, където пожелаеш. Това е нашето предложение. А в замяна ти трябва да ни предадеш фирмата и клана Моролто. За това ще говорим по-късно. Времето ти изтече. Войлс ме притиска, трябва да побързаме. Обади ми се на онзи телефон в девет часа в четвъртък от телефонния автомат до мъжката тоалетна в ресторант «Хюстън» на улица Поплар. Всичко хубаво, Мич.“

Той прекара пръст по шията си, Аби спря касетата и я върна. Мич й подаде слушалките и тя заслуша съсредоточено.

Разхождаха се невинно из парка като двама влюбени, хванати за ръце, вървяха, огрени от хладната ясна лунна светлина. Спряха при едно оръдие и се загледаха във величествената река, която бавно криволичеше към Ню Орлиънс. При същото оръдие, където покойният Еди Ломакс бе стоял в сутрашицата и бе съобщил резултатите от последните си разследвания като детектив.

Аби държеше касетата и гледаше надолу към реката. Бе я прослушала два пъти; не я остави в колата, току-виж, някой я задигнал. Вече седмици наред мълчаха и си говореха само навън, затова думите идваха трудно.

— Знаеш ли, Аби — продума накрая Мич и удари дървеното колело на оръдието, — открай време си мечтая да работя в поща. Имах един чичо, беше селски раздавач. Чиста работа.

Правеше рискован опит да прояви чувство за хумор. Но успя. Аби се поколеба, после леко се засмя и Мич усети, че наистина я е развеселил.

— Тъй де, а аз бих могла да мия подовете в болница за ветерани от войната.

— То оставаше да миеш подове. Можеш да сменяш подлоги, да вършиш нещо полезно и незабележимо. Ще живеем в спретната дървена къщичка на Мейпъл Стрийт в Омаха. Аз ще се казвам Харви, а ти — Телма, трябва да си измислим някакво кратко, непретенциозно фамилно име.

— Например По — добави Аби.

— Страхотно. Харви и Телма По. Семейство По. Ще имаме един милион долара в банката, но няма да сме в състояние да похарчим и

цент, защото всички на Мейпъл Стрийт ще забележат и веднага ще почнем да бием на очи, което е доста нежелателно.

— Ще си променя носа.

— Но носът ти е съвършен.

— Носът на Аби е съвършен, но на Телма? Трябва да го променим, не мислиш ли?

— Да, сигурно.

Тези шегички изведнъж му омръзнаха и Мич замълча. Аби мина пред него и той я прегърна през раменете. Загледаха как някакъв влекач бавно тегли сто шлепа под моста. От време на време някой облак закриваше луната, от запад ту се появяваше, ту утихваше хладен вятър.

— Вярваш ли на Тарънс? — попита Аби.

— В какъв смисъл?

— Да допуснем, че не направиш нищо. Вярваш ли, че някога ще проникнат във фирмата?

— Страх ме е да не го вярвам.

— Значи вземаме парите и дим да ни няма?

— За мен, Аби, е по-лесно да взема парите и да избягам. Нямам си никого. При теб е по-друго. Никога вече няма да видиш родителите си.

— Къде ще идем?

— Не знам. Но ми се ще да се махнем от Щатите. Не можем да имаме сляпо доверие на ФБР. Ще се чувствам по-сигурен в друга държава, но няма да го кажа на Тарънс.

— Какво ще правиш сега?

— Ще приема предложението, после бързичко ще се запретна да осигуря необходимата информация и корабът да бъде потопен. Не знам какво търсят, но все ще го открия. Щом Тарънс получи достатъчно материали, изчезваме яко дим. Ще вземем парите, ще си направим пластични операции на носовете и дим да ни няма.

— Колко са парите?

— Над един милион. Те ни разиграват със сумата. Можем да се пазарим.

— Колко ще получим?

— Два милиона в брой, освободени от данъци. Нито цент по-малко.

— Ще ги дадат ли?

— Да, но не е там въпросът. Въпросът е дали да ги вземем и да избягаме?

На Аби й стана студено и той я заметна с палтото си. Притисна я по-силно до себе си.

— Сделката е мръсна, Мич — обади се жена му, — но поне ще бъдем заедно.

— Казвам се Харви, а не Мич.

— Мислиш ли, че ще бъдем в безопасност, Харви?

— Тук не сме в безопасност.

— Не ми харесва тук. Чувствам се самотна и се страхувам.

— А на мен ми писна да бъда адвокат.

— Хайде да вземем варите и да се разкараме.

— Готово, Телма.

Аби му даде касетата със записа. Той я погледна, после я запокити надолу, зад крайбрежния булевард, по посока на реката. Хванати за ръце, прекосиха бързо парка и се отправиха към беемвето, спряно на Фрънт Стрийт.

24

Едва за втори път, откакто бе започнал работа, на Мич му разрешиха да посети тежкарския стол на петия етаж. Ейвъри го покани с обяснението, че съдружниците са силно впечатлени от това, че през февруари Мич е отчитал средно по седемдесет и един часа работа на седмица, та искали да го възнаградят с обед. Никой служител не можеше да откаже подобна покана, каквито и графици, срещи, клиенти, срокове и други страшно важни, неотложни и критични дела да имаше в „Бендини, Ламбърт и Лок“. Никой служител в историята на кантората не бе отказвал покана за обед в стола. Всеки получаваше по две такива покани годишно, по списък.

Мич разполагаше с два дни, за да се подготви. Отпърво реши да откаже и когато Ейвъри му подметна за обеда, през ума му минаха какви ли не неубедителни причини да отхвърли поканата. Да яде, да се усмихва, да бъбри и да се сближава с престъпници, колкото богати и изтънчени да бяха те, бе много по-неприятно, отколкото да сподели на автогарата паница супа с някой бездомник. Но ако откажеше, щеше да престъпи традицията. А както се развиваха нещата, поведението му и бездруго будеше доста подозрения.

И тъй, щеше да седне с гръб към прозореца, да се усмихва насила и да води незначителни разговори с Ейвъри, Ройс Макнайт и то се знае, с Оливър Ламбърт. Знаеше, че ще е на масата на тези тримата. Знаеше го от два дни. Знаеше и че ще го наблюдават уж нехайно, но внимателно, и ще се мъчат да открият някакви признаци на отчаяние или цинизъм. Или нещо друго. Знаеше, че ще се хващат за всяка негова дума, каквото и да кажеше. Знаеше, че ще го хвалят и ще му обещават какво ли не.

Оливър Ламбърт бе по-мил от всякога. Било своеобразен рекорд адвокат на щат да отчете седемдесет и един часа седмично, каза той, докато Рузвелт поднасяше котлетите. Обясни благо, като оглеждаше помещението, че всички съдружници били изумени и възхитени. Мич се усмихна пресилено и се зае с месото. Останалите съдружници,

учудени или безразлични, разговаряха вяло, съсредоточени върху яденето. Мич преброи осемнадесет съдружници още на работа и седем пенсионирани — те бяха спокойни, с панталони в защитен цвят и пуловери.

— Имаш необикновена енергия — обади се Ройс Макнайт, както дъвчеше.

Мич кимна учтиво. Да, да, използвам енергията си през цялото време, помисли той. Гледаше да не си спомня за Джо Ходж и Марти Козински, нито за другите трима мъртви адвокати, чиито портрети висяха на стената долу. Но нямаше как да не мисли за снимките с момичето на плажа и се питаше дали всички знаят за тях. Всички ли ги бяха видели? Бяха ли си ги предавали от ръка на ръка по време на някой малък обед, на който са присъствали само съдружници? Девашър бе обещал, че няма да ги показва на никого, но колко струваше честната дума на един главорез? Сто на сто ги бяха виждали. Войлс бе подметнал, че в далаверите са забъркани всички съдружници и повечето служители.

Нямаше апетит, затова можеше да се сметне, че се е справил прилично. Дори изяде кръгло хлебче, намазано с масло, колкото другите да видят, че се държи естествено, и да не усетят, че няма никакъв апетит.

— Значи другата седмица заминавате с Аби на Каймановите острови? — попита Оливър Ламбърт.

— Да, тогава е пролетната ваканция, още преди два месеца запазихме една от вилите. Изгаряме от нетърпение да идем.

— Много неподходящо време си избрал — отбеляза Ейвъри, намусено. — Изостанали сме с цял месец.

— Ние винаги сме изостанали с месец, Ейвъри. Какво значение има една седмица? Сигурно искаш да взема преписките, по които работя?

— Идеята не е лоша. Аз винаги го правя.

— А, без тия, Мич — обади се уж възмутен Оливър Ламбърт. — Фирмата няма да се продъни, докато си в отпуска. Вие с Аби заслужавате една седмица почивка.

— Много ще ти хареса — вметна Ройс Макнайт, сякаш Мич не бе ходил на островите, сякаш онова нещо на плажа не се бе случило и никой не знаеше за снимките.

— Кога заминавате? — поинтересува се Ламбърт.

— В неделя сутринта. Рано.

— С „Лиър“ ли ще пътувате?

— Не. С компанията „Делта“, полетът е директен.

Ламбърт и Макнайт се спогледаха така, че Мич да не забележи. Откакто бе влязъл в стола, Мич усети, че и от другите маси го стрелкат любопитно с очи. Той бе поканен, за да привлече вниманието.

— Обичаш ли леководолазния спорт? — попита Ламбърт — още не му излизаше от ума, че Мич е предпочел пред самолета на фирмата авиокомпанията „Делта“.

— Не, но смятаме да се погмуркаме.

— Има един човек при нос Ръм в северния край, казва се Ейдриън Бенч, притежава много добър клуб за леководолазен спорт и чудесни инструктори, които ще те обучат за една седмица. Ще има доста да се потрудиш, но си заслужава.

С други думи, стой по-далеч от Ейбанкс, помисли си Мич.

— Как се казва клубът? — попита той.

— „Ръм Пойнт Дайвърс“. Страхотен е.

Мич сви вежди, сякаш за да запомни полезния съвет. Изведнъж Оливър Ламбърт се натъжи.

— Внимавай, Мич. Сетих се за Марти и Джо.

Ейвъри и Макнайт гледаха мълчаливо в чиниите си, уж покрусени за загиналите млади хора. Мич преглътна и едва не се надсмя над Оливър Ламбърт. Но не се ухили, дори успя да погледне тъжно, както другите. Марта и Джо, техните млади вдовици и осиротелите им деца. Марти и Джо, двама млади заможни адвокати, очистени от професионални убийци, преди да са проговорили. Марти и Джо, две многообещаващи акули, излапани от своите. Войлс бе посъветвал Мич да си спомня за Марти и Джо винаги когато види Оливър Ламбърт.

А сега само срещу един милион от него се очакваше да стори каквото е трябвало да направят Марти и Джо, и то без да го надушат. Подир година друг новоназначен служител сигурно ще седи тук и ще слуша как натъжените съдружници говорят за младия Мич Макдиър, за неговата изключителна енергия и какъв прекрасен адвокат е щял да стане, ако не е била злополуката. Още колцина ли щяха да убият?

Мич искаше два милиона. И още едно-две неща.

Цял час разговаряха тежко-тежко и си похапваха. Накрая съдружниците един по един се извиниха, размениха по няколко думи с Мич и излязоха от стола. Казаха му, че се гордеят с него. Свързвали с него огромни надежди за бъдещето. За бъдещето на „Бендини, Ламбърт и Лок“. Той се усмихна и благодари.

Докато Рузвелт поднасяше сладкиша с бананов крем и кафето, Тами Грийнуд Хемпхил от бюрото „Секретарски услуги Грийнуд“ спря зад лъскавото пежо на паркинга на училището мръсния си фолксваген. Остави двигателя запален. Направи няколко крачки, мушна ключ в багажника на пежото и извади тежка черна чанта. Затвори багажника и отпраши с колата си.

Аби пиеше кафе при малкия прозорец на учителската стая и се взираше през дърветата и игрището към паркинга в далечината. Почти не виждаше колата си. Усмихна се и погледна часовника. Дванадесет и половина, както бе предвидено.

Тами караше внимателно по задръстените улици към центъра. На всичкото отгоре трябваше и непрекъснато да гледа огледалото. Както обикновено, не забелязваше нищо. Спря на мястото, запазено за нея на паркинга срещу сградата на някогашната борса за памук.

Този път в чантата имаше девет папки. Тами ги нареди грижливо на сгъваемата масичка и започна да вади копия. „Сигалас“, фонд „Лети Плънк“, „Хандиман Хардуер“ и две папки, завързани с широка гума, върху които пишеше „Преписки на Ейвъри“. Направи по две копия от всеки лист хартия в папките и старателно ги подреди. Отбеляза датата, часа и надписа върху всяка папка. Досега беше вписала двадесет и девет папки в счетоводната книга. Мич бе й казал, че вероятно ще са около четиридесет. Тами сложи по едно копие от всяка преписка в сейфа, скрит в килера, после отново прибра в чантата оригиналните папки и по едно копие от тях.

Следвайки указанията на Мич, преди седмица бе наела на свое име малък склад на авеню Съмър. Бе на двадесетина километра от центъра на града; след половин час Тами бе в склада и отключи шкафа с номер 38 в. Сложи вторите копия от деветте папки в малък кашон и в края на една корица отбеляза датата. Намести кашона до други три, оставени на пода.

Точно в три следобед беше на паркинга на училището, спря зад пежото, отвори багажника му и остави чантата, откъдето я бе взела.

След няколко секунди Мич излезе от сградата на фирмата и се протегна. Вдъхна дълбоко въздух и огледа Фрънт Стрийт. Бе чудесен пролетен ден. През пет пресечки на север, на деветия етаж забеляза, че щорите на прозореца са спуснати. Значи всичко бе наред. Усмихна се и се върна в кабинета си.

В три часа през нощта се измъкна от леглото, нахлузи избелелите дънки, фланелка с емблемата на университета, плътни бели чорапи и стари работни ботуши. Искаше да прилича на шофьор на камион. Без да продума, целуна Аби, която бе будна, и излезе. Улица Ист Медоубрук бе безлюдна, както и другите улици между къщата и магистралата. Едва ли някой го следеше в този ранен час.

Кара около петдесет километра на юг по магистралата и стигна Сенътобия, щата Мисисипи. Денонощният паркинг за камиони на стотина метра от шосето с четири ленти, на който спираха мнозина, светеше отдалеч. Мич се промуши между камионите и отиде в дъното на паркинга, където през нощта бяха спрели стотина коли. Отиде при автомивката и зачака.

Иззад ъгъла се показа чернокож младеж с каскет на отбора „Фолкънс“, който се загледа в беемвето. Мич позна агента от автогарата в Ноксвил. Изгаси двигателя и слезе от колата.

— Вие Макдиър ли сте? — попита агентът.

— Че кой друг? Къде е Тарънс?

— Вътре, седи до прозореца. Чака те.

Мич отвори вратата и подаде ключовете на агента.

— Къде ще я откараш?

— Малко по-нататък. Ще се погрижа за нея. Никой не те следеше от Мемфис. Не се тревожи.

Младежът се качи в колата, промуши се между две колонки за дизелово гориво и се насочи към магистралата. Мич изпроводи с поглед беемвето, докато то се скри, после влезе в бюфета. Беше три и четиридесет и пет.

Шумното заведение бе пълно с мъжаги на средна възраст, които пиеха кафе и ядяха банички. Чистеха зъбите си с цветни клечки за зъби

и си приказваха как са ловили костур и за отношенията на автогарата. Мнозина говореха със силен северняшки акцент. Мърл Хагард виеше от джубокса.

Адвокатът вървеше плахо към дъното, докато в един неосветен ъгъл не забеляза познато лице, скрито под авиаторски очила и каскета на бейзболния отбор на щата Мичиган. Лицето се усмихна. Тарънс държеше листа с менюто и наблюдаваше входната врата. Мич се вмъкна в сепарето.

— Здравей, приятелю — каза Тарънс. — Как се чувстваш при камионите?

— Отлично. Но все пак предпочитам автобусите.

— Следващия път ще опитаме влак или нещо друго. Колкото за разнообразие. Лейни взе ли колата?

— Лейни ли?

— Онзи, чернокожият. Той е агент, нали знаеш?

— Никой не ни е запознавал. Да, взе я. Къде ще я откара?

— Надолу по магистралата. Ще се върне след около час. Ще гледаме да тръгнеш до пет часа, за да бъдеш в кабинета си в шест. Само това оставаше да объркаме програмата ти за деня.

— Тя вече е отишла по дяволите.

Накуцваща келнерка на име Дот се приближи бавно и попита какво ще поръчат. Само кафе. През входната врата нахлу тълпа шофьори на тежкотоварни камиони, които изпълниха бюфета. Сега вече песента на Мърл почти не се чуваше.

— Е, как са приятелчетата от фирмата? — попита бодро Тарънс.

— Всичко е наред. Непрекъснато отчитат часове и богатеят. Благодаря за интереса.

— Няма защо.

— Как е моят стар приятел Войлс? — поинтересува се Мич.

— Откровено казано, доста е притеснен. Днес ми се обажда два пъти и ми повтори за десети път, че държи да получи отговор. Рече, че си имал предостатъчно време. Поуспокоих го. Споменах му за тази наша среднощна среща край магистралата и той направо се развълнува. Трябва да му се обадя след четири часа.

— Кажи му, че един милион не ме устройва. Все се перчите, че хвърляте милиарди за борбата с организираната престъпност, тъй че

ще се поохарчите малко и за мен. Какво значат за правителството два милиона долара в брой?

— Значи вече искаш два милиона?

— Да, два милиона. Нито цент по-малко. Искам един милион сега и един след време. Вече вадя копия от папките, сигурно ще свърша до няколко дни. Мен ако питаш, в тях няма нищо незаконно. Ако ги дам на някого, ще бъда лишен завинаги от адвокатски права. Затова, щом ти ги предоставя, ще ми платиш първия милион. Нещо като вноска на доверието.

— Как да ги платим?

— Внесете ги в сметка в някоя банка в Цюрих. Но подробностите ще обсъждаме по-късно.

Дот плъзна две чинийки на масата и сложи върху тях две чаши от различни сервизи. Почна да сипва кафето от около метър и опръска всичко наоколо.

— А вторият милион? — попита Тарънс, без да обръща внимание на кафето.

— Когато ние с теб и Войлс решим, че съм ви предоставил достатъчно документи, за да заведете дело, ще получа половината. След като свидетелствам в съда за последен път, ще получа втората половина. Съвсем справедливо, Тарънс.

— Да. Договорихме се.

Мич вдъхна дълбоко и се почувства отпаднал. Бяха се разбрали, бяха сключили сделка. Бяха се споразумели. Не бяха го скрепили с подписи, но договорът бе непоклатим. Мич отпи от кафето, ала не усети вкуса му. Бяха се споразумели за парите. Той вече фигурираше във ведомостта на Федералното бюро. Нямаше връщане назад.

— Има още нещо, Тарънс.

Агентът наведе глава й се пообърна надясно.

— Какво?

Мич се опря на лакти и се наклони към агента.

— Няма да ви струва нито цент, нито пък ще ви затрудни.

— Слушам.

— Брат ми Рей е в затвора в Бръши Маунтън. Има да излежава още седем години. Освободете го. Искам да излезе оттам.

— Това е нелепо, Мич. Можем да правим много неща, но не и да освобождаваме затворници. Виж, ако бе във федерален, а не щатски

затвор, щеше да е друго.

— Слушай, Тарънс, слушай ме добре. Ако мафията вземе на мушка мен, няма да прости и на брат ми. И знам, че ако директорът на ФБР реши да го измъкне от затвора няма да има проблеми. Сигурен съм. А вие, приятелчета, ще измислите как да стане.

— Но нямаме власт над щатските затвори.

Мич се усмихна и отново отпи от кафето.

— Джеймс Ърл Рей избяга от затвора в Бръши Маунтън, без никой да му помага отвън.

— Чудесна идея, няма що. Щурмуваме затвора като командоси и измъкваме брат ти. Направо прелест!

— Не се прави на интересен, Тарънс. За мене този въпрос не подлежи на преговори.

— Добре де. Ще видя какво мога да направя. Нещо друго? Има ли още изненади?

— Не. Само въпроси къде ще идем и какво ще правим. Къде ще се крием в началото. Къде ще се спотайваме по време на процесите? Къде ще изживеем остатъка от живота си? Ей такива дребни въпроси.

— Можем да ги обсъдим по-късно.

— Какво ви казаха Ходж и Козински?

— Малко. Имаме една тетрадка, доста дебела е, в нея сме събрали и номерирали всичко, което знаем за клана Моролто и за фирмата. Най-вече за далаверите на Моролто, за организацията, основните фигури в нея, незаконната им дейност и тъй нататък. Ще я прочетеш, преди да се заловим за работа.

— Което, естествено, ще стане, след като си получа първия милион.

— Разбира се. Кога можем да видим папките?

— След около седмица. Успях да извадя копия от четири преписки, по които работи друг. Вероятно ще се добера до още.

— Кой прави копията?

— Това не те интересува.

Тарънс се позамисли и се отказа да пита.

— Колко са преписките?

— Четиридесет-петдесет. Изнасям ги по няколко наведнъж. Върху някои съм работил осем месеца, върху други — седмица-две.

Доколкото мога да съдя, всичките са на клиенти, които не се занимават с нищо незаконно.

— С колко от тях си се срещал лично?

— С двама-трима.

— Тогава не се обзалагай, че всичките са законни. Ходж ни каза, че съществуват бутафорни преписки, или преписки за изпотяване, както ги наричат съдружниците. Те се вргалят от години и всеки новоназначен служител си блъска главата с тях. Обемисти са, изискват стотици часове работа и създават на новобранците самочувствието, че са истински адвокати.

— Преписки за изпотяване ли?

— Така каза Ходж. Играта е проста, Мич. Прилъгват те с парите. Затрупват те с работа, която изглежда законна и в голямата си част сигурно е законна. После, след няколко години, без да усетиш, си се забъркал в далаверите. Вече си затънал до гуша и няма измъкване. Дори ти, Мич. Постъпи през юли, преди осем месеца, и вероятно вече си се докоснал до някои гешефти. Не си го знаел, не си имал повод да го подозираш. Но те вече са те оцапали.

— Два милиона, Тарънс. Два милиона и брат ми.

Агентът отпи от хладкото кафе и когато Дот мина наблизо, си поръча кокосов сладкиш. Погледна часовника си и хвърли изпитателен поглед към тълпата шофьори на камиони, които пушеха, пиеха кафе и говореха като курдисани. Оправи тъмните си очила.

— Значи какво да кажа на господин Войлс?

— Кажи му, че ще приема едва след като се съгласи да измъкне Рей от затвора.

— Все ще го уредим някак.

— Убеден съм.

— Кога заминаваш за Каймановите острови?

— Рано в неделя. Защо питаш?

— Просто от любопитство.

— Я ми кажи колко различни групи ще ме следят. Или питам прекалено много? Сто на сто подире ми ще се влачи цяла тълпа, а да ти призная, се надявахме да бъдем малко сами.

— Във вила на фирмата ли ще отседнете?

— Разбира се.

— Хич не си въобразявай, че ще бъдете сами. Там сигурно има повече жици, отколкото на електрическо табло. Може би и някоя и друга камера.

— Звучи успокояващо. Може да прекараме две-три нощи в леководолазния клуб на Ейбанкс. Ако сте наблизо, отбийте се да се почерпим.

— Много смешно, няма що. Ако сме наблизо, ще има някаква причина. И ти няма да я знаеш.

Тарънс изгълта сладкиша. Остави два долара на масата и се отправиха с Мич към тъмния край на паркинга. Мръсната асфалтова настилка вибрираше от включените дизелови; двигатели на камионите. Агентът и Мич зачакаха в мрака.

— След няколко часа ще говоря с Войлс — каза Тарънс. — Защо утре следобед не си направите с жена ти едва спокойна съботна разходка с колата?

— Имаш ли нещо предвид?

— Да. На петдесет километра източно има град, който се казва Холи Спрингс. Стар е, къщите са отпреди войната между Севера и Юга. Жените обичат да ги разглеждат от колите. Нашият приятел Лейни ще кара яркочервен шевролет с регистрационен номер на Тенеси. Следвай го. Ще намерим място, където да поговорим.

— Безопасно ли ще е?

— Имай ни доверие. В случай че забележим или надушим нещо, ще се разкараме. Обикаляйте града един час и ако не видите Лейни, изяжте по един сандвич и се приберете. Значи онези типове са някъде наблизо. Няма да рискуваме.

— Благодаря. Нямате грешка.

Лейни зави край ъгъла с беемвето и скочи от колата.

— Чисто е.

— Добре — обади се Тарънс. — До утре, Мич, приятен път!

Стиснаха си ръце.

— По онзи въпрос няма да преговарям, Тарънс — повтори Мич.

— Викай ми Уейн! До утре!

25

Черните буреносни облаци и дъждът отдавна бяха прогонили летовниците от Севън Майлс Бийч, когато Аби и Мич, мокри до кости и капнали от умора, пристигнаха в луксозната вила за две семейства. Мич бе взел под наем джип мицубиши — мина на заден ход през бордюра и моравата и спря пред вход „Б“. Първия път бяха отседнали в сектор „А“. Двете части на вилата изглеждаха еднакви с изключение на цвета и част от обзавеждането. Ключът пасна, те с Аби грабнаха багажа и го хвърлиха вътре, а в това време облаците отново се сгъстиха и дъждът зашиба още по-силно.

Разопаковаха куфарите в главната спалня на втория етаж с дълъг балкон, който бе с изглед към мокрия плаж. Като внимаваха какво говорят, разгледаха вилата и провериха всички стаи и килери. Хладилникът бе празен, но барчето бе добре заредено. Мич приготви две питиета, ром и кока-кола, в чест на островите. Седнаха на балкона, изпружиха крака под дъжда и загледаха как океанът се пени и плиска по брега. „Ръмхедс“ бе тих и едва се забелязваше в далечината. Двама местни жители седяха на бара, пиеха и гледаха морето.

— Това там е „Ръмхедс“ — каза Мич и посочи с чашата в ръка.

— „Ръмхедс“ ли?

— Разказах ти за него. Заведение, където летовниците пият, а местните хора играят домино.

— Аха.

Аби не обърна особено внимание. Прозя се и се смъкна в пластмасовия стол. Затвори очи.

— О, Аби, колко е хубаво! За пръв път сме в чужбина, на първия си истински меден месец, а ти заспиваш десет минути, след като сме пристигнали.

— Изморена съм, Мич. Подреждах багажа цяла нощ, докато ти спеше.

— Подреди осем куфара — шест твои и два мои. Взе всичките ни дрехи. Нищо чудно, че не си мигнала цяла нощ.

— Не искам да ми липсват дрехи.

— Да ти липсват ли? Колко бански костюма взе? Десет? Дванадесет?

— Шест.

— Страхотна си. По един за всеки ден. Защо не си сложиш някой?

— Какво?

— Чу ме. Сложи си онзи синия, изрязания, само с две ширитчета отпред, дето тежи половин грам, струва шестдесет долара и не ти скрива почти нищо. Я да го видя!

— Мич, навън вали. Доведе ме на този остров в сезона на мусоните. Виж облаците. Тъмни и тежки, изобщо не помръдват. Тази седмица няма да имам нужда от бански.

Мич се усмихна и започна да разтрива краката й.

— Аз обичам дъжда. Всъщност се надявам да вали цялата седмица. Така ще си стоим вътре, в леглото, ще си пийваме ром и ще се гушкаме до премала.

— Не думай! Нима наистина ти се прави любов? Вече се любихме веднъж този месец.

— Два пъти.

— Мислех, че смяташ цяла седмица да плуваш я да се гмуркаш в морето.

— Не. Току-виж, ме причаква някоя акула.

Вятърът се усили, дъждът плискаше върху балкона.

— Хайде да си свалим дрехите — предложи Мич.

След един час бурята започна да утихва. Вече не валеше толкова силно, накрая дъждът спря. Небето просветля, а черните ниски облаци се насочиха от острова на североизток, към Куба. Малко преди да се скрие зад хоризонта, слънцето изведнъж отново се показа. Къщите покрай плажа и в града, вилите и хотелските стаи се изпразниха; туристите тръгнаха по плажа към водата. „Ръмхедс“ изведнъж се изпълни с хора, дошли да поиграят на стрелички или да се почерпят. Онези, които бяха играли домино, възобновиха битките си. Оркестърът в съседното заведение „Палмите“ засвири реге.

Мич и Аби поеха безцелно по мокрия пясък край водата към Джорджтаун, по-далеч от мястото, където той бе спрял с момичето. Спомняше си от време на време за него и за снимките. Вече знаеше, че е проститутка, на която Девашър е платил да го прелъсти пред скритите камери. Не очакваше да я види и този път.

Като по знак музиката спря, разхождащите се по плажа се заковаха на място, шумът в „Ръмхедс“ утихна и всички насочиха погледи към слънцето, което залязваше зад водата. Заедно с него към хоризонта се спуснаха сиви и бели облачета, останали след бурята. Бавно се превръщаха в оранжеви, жълти и червени сенки, отначало бледи, после изведнъж блеснаха в ослепителни тонове. За миг небето се превърна в платно на художник, по което слънцето със смел замах нанасяше изумителните си багри. Сетне яркото оранжево кълбо докосна водата и след секунди се скри. Облаците станаха черни и безформени. Залез на Каймановите острови.

Много предпазливо и уплашено Аби караше бавно джипа през ранното утринно движение в търговския район. Бе от Кентъки. Никога не бе карала в лявото платно. Мич я напътстваше и следеше огледалото за обратно виждане. Тесните улички и тротоари вече гъмжаха от летовници, които зяпаха по витрините и търсеха евтини стоки — порцелан, кристал, парфюми, фотоапарати и бижута.

Мич посочи странична уличка, която не биеше на очи, и джипът се промуши между две групи туристи. Той целуна Аби по бузата.

— Ще се срещнем тук в пет.

— Внимавай — каза тя. — Ще ида до банката, после ще полежа на плажа край вилата.

Мич затръшна вратата и изчезна между две магазинчета. Пресечката излизаше на по-широка улица, която водеше към залива Хогсти. Той се вмъкна в магазин за спортни стоки с рафтове, отрупани с плажни ризи, сламени шапки и тъмни очила. Избра си риза на ярка зелени и оранжеви цветя и панамена шапка. След две минути излезе бързо от магазина и се качи на минаващо такси.

— Карайте на летището — нареди той. — Бързо! Гледайте да не ни следят.

Шофьорът не каза нищо, мина между сградите на банките и излезе от града. След десет минути спря пред летището.

— Някой следеше ли ни? — попита Мич и извади пари от джоба си.

— Не, мон. Четири долара и десет цента.

Мич метна пет долара на предната седалка и бързо се отправи към аерогарата. Самолетът на местните авиокомпании излиташе за остров Брак в девет часа. В магазин за подаръци Мич си взе чаша кафе и се скри между рафтовете, отрупани със сувенири. Огледа чакалнята и не забеляза никого. Е, да, нямаше представа как изглеждат преследвачите му, но не видя никой да търси човек, когото е изгубил. Може би следяха джипа или го търсеха в търговския център.

За седемдесет и пет местни долара бе резервирал последното място в тримоторния самолет за десет пътници. Вечерта, когато пристигнаха, Аби бе направила резервация от уличен телефон. В последната секунда Мич притича през аерогарата, излезе на пистата и се качи на самолета. Пилотът блъсна вратите и ги заключи, машината се плъзна по пистата. Не се виждаха други самолети. Вдясно имаше малък хангар.

Десетината туристи се любуваха на лъсналото синьо море и по време на двадесетминутния полет почти не продумаха. Когато наближиха Брак, пилотът се превърна в нещо като екскурзовод и описа широк кръг над малкия остров. Обърна им внимание на високите зъбери, които от изток се спускаха към морето. Без тях, обясни той, островът би бил плосък като Големия Кайман. Приземи плавно самолета на тясната асфалтирана писта.

До малката бяла дъсчена постройка, върху чиито четири стени пишеше „Летище“, чакаше човек, бял мъж, който наблюдаваше слизащите пътници. Това бе Рик Аклин, специален агент. От носа му канеше пот, ризата бе залепнала за гърба му. Пристъпи напред и сякаш на себе си изрече:

— Мич!

Мич се поколеба, после тръгна към него?

— Колата е отпред — допълни Аклин.

— А Тарънс? — попита Мич и се огледа.

— Чака те.

— Колата има ли климатична инсталация?

— Май не. Съжалявам.

В автомобила едвам се дишаше, двигателят се задъхваше, фаровете и мигачите не работеха. Докато караха по черния път, Аклин обясни, че на остров Брак нямало избор на коли под наем. Американското правителство било наело тази бричка само защото те с Тарънс не успели да хванат такси. Добре поне, че в последния момент намерили стая.

Спретнатите къщички бяха съвсем близо една до друга. Отпред се бе ширнало морето. Спряха на посипан с пясък паркинг пред заведение, което се наричаше „Брак Дайвърс“. Старият кей се бе врязал във водата, край него бяха вързани стотина лодки с най-различни размери. На запад по плажа имаше десетина колиби с тръстикови покриви и подпори половин метър над пясъка, където отсядаха леководолази, дошла от всички краища на света. До кея се виждаше барче на открито, нямаше име, но в него човек можеше да поиграе на домино и стрелички. Между гредите по тавана висяха вентилатори, които се въртяха бавно и безшумно и разхлаждаха играчите на домино и бармана.

Уейн Тарънс седеше на масата сам, пиеше кока-кола и наблюдаваше неколцина души, които от кея товареха корабче с безброй еднакви жълти бутилки със сгъстен въздух. Дори за турист облеклото на Тарънс бе прекалено крещящо. Тъмни очила с жълти рамки, кафяви сламени сандали, очевидно купени току-що, черни чорапи, впита памучна риза на шарки в двадесет ярки цвята, лъскав къс клин, който бе доста износен и почти не покриваше мършавите му, болезнено бели крака под масата. Той махна с бутилката кока-кола към двата празни стола.

— Имаш страхотна риза, Тарънс — отбеляза Мич твърде насмешливо.

— Благодаря. И твоята не е лоша.

— И загара ти си го бива.

— Да, да. Трябва да се вживея в ролята си, нали знаеш.

Келнерът се завъртя край тях в очакване да поръчат нещо. Аклин си поиска кока, Мич — кока с малко ром. И тримата се загледаха в корабчето и леководолазите, които товареха обемистата екипировка.

— Какво се случи в Холи Спрингс? — попита накрая Мич.

— Съжалявам, не можахме да се свържем. Следяха те още от Мемфис, а други две коли те чакаха в Холи Спрингс. Нямаше как да припарим до теб.

— Обсъдихте ли с жена си пътуването, преди да тръгнете? — поинтересува се Аклин.

— Ами да. Вкъщи споменахме един-два пъти за него.

Аклин изглеждаше доволен.

— Явно са се приготвили. Близо четиридесет километра ви следваше зелена кола, после се изгуби. Тогава се отказахме.

Тарънс отпи от коката и се намеси:

— Късно в събота вечер самолетът на фирмата тръгна от Мемфис и летя без междинно кацане до Големия Кайман. С него явно са пътували двама-трима от ония главорези. Самолетът излетя обратно за Мемфис рано сутринта в неделя.

— Значи са тук и ни следят?

— Разбира се. Вероятно са ви следили още в самолета, с който пътувахте с Аби. Може да са били мъже или жени, или и мъже, и жени. Може да е бил някой чернокож младеж или азиатка. Кой знае? Не забравяй, Мич, че разполагат с много пари. Двама разпознахме. Единият е рус, около четиридесетгодишен, висок някъде към метър и осемдесет и пет, остриган е много късо, почти по войнишки, и е много як. Прилича на скандинавец. Движи се бързо като котка. Вчера го забелязахме да кара червен форд ескорт, взе го под наем на острова.

— Май съм го виждал — каза Мич.

— Къде? — поинтересува се Аклин.

— В барчето на летището в Мемфис вечерта, когато се върнах от Вашингтон. Усетих, че ме държи под око, и се сетих, че съм го виждал и във Вашингтон.

— Той е. И сега е тук.

— А вторият кой е?

— Тони Върклър, или Тони Двутонния, както му викаме. Той е бивш затворник, съден е за какво ли не, главно в Чикаго. Работи за Моролто от години. Тежи около сто и четиридесет кила и им върши чудесна работа, защото никой не би го заподозрял, че е тръгнал да следи някого.

— Снощи беше в „Ръмхедс“ — добави Аклин.

— Снощи ли? И ние бяхме там.

Корабчето с леководолазите се отдалечи тържествено от кея и се отправи в открито море. Оттатък пристана рибарите с малки лодки теглеха мрежите, моряци отплаваха с ярко боядисаните си катамарани. След спокойната сънлива утрин островът се бе пробудил. Половината лодки, завързани за кея, вече бяха излезли в морето или се готвеха да отплават.

— А вие кога пристигнахте в града? — попита Мич и отпи от питието си, в което имаше повече ром, отколкото кола.

— В неделя вечерта — отговори Тарънс, все така вторачен в корабчето с леководолазите, което бавно се отдалечаваше.

— Само от любопитство, колко души сте на островите?

— Четирима мъже и две жени — отвърна Тарънс.

Аклин мълчеше — бе оставил шефа си да говори.

— И защо сте тук? — поинтересува се Мич.

— По няколко причини. Първо, искахме да говорим с теб и да се уточним. Директорът на ФБР Войлс настоява да постигнем споразумение, което те устройва. Второ, ще наблюдаваме онези приятелчета, за да уточним колко от главорезите са тук. Ще използваме тази седмица, за да установим самоличността им. Островът е малък и е удобен за наблюдение.

— И трето, искаш да почернееш, нали?

Аклин се позасмя. Тарънс се усмихна, после се смръщи.

— А, не, тук сме, за да те охраняваме.

— Мен?

— Да. Последния път, когато седях на тази маса, разговарях с Джо Ходж и Марти Козински. Преди около девет месеца. По-точно, в деня, преди да бъдат убити.

— И смяташ, че са решили да очистят и мен?

— Не. Още не.

Мич махна на бармана да му донесе още едно питие. Играта на домино ставаше по-разгорещена и той наблюдаваше как местните хора спорят и се наливах с бира.

— Слушайте, момчета, докато ние си говорим, главорезите, както ги наричате вие, може би следят жена ми на Големия Кайман. Ще съм доста притеснен, докато се върна. Та какво се разбираме?

Тарънс откъсна поглед от морето и корабчето с леководолазите и се обърна към Мич.

— За двата милиона — добре, и…

— То се знае, че е добре, Тарънс. Нали се разбрахме?

— Бъди спокоен, Мич. Ще ти платим един милион, когато ни дадеш всичките папки. После вече няма връщане назад, дето е думата. Вече ще си си сложил главата в торбата.

— Ясно ми е, Тарънс. Ако си спомняш, аз ти го предложих.

— Но това не е кой знае каква философия. Всъщност папките ти не ни трябват, защото в тях няма нищо. Само законни преписки. Трябват ни папките с далаверите, Мич, папките, с които да изправим онези приятелчета пред съда. А да се добереш до тях, ще бъде много по-трудно. Но направиш ли го, ще ти платим още половин милион. Останалото — след последния процес.

— А брат ми?

— Ще опитаме.

— Това не е достатъчно, Тарънс. Обещайте, че ще го измъкнете от затвора.

— Не можем да обещаем. По дяволите, остава му да излежава най-малко седем години.

— Но той ми е брат, Тарънс. Пет пари не давам дали е масов убиец, който чака да му изпълнят смъртната присъда. Той ми е брат и ако искате да се продам, трябва да освободите и него.

— Казах, че ще опитаме, но не можем да обещаем нищо. Няма законен, официален, легитимен начин да го освободим, затова трябва да потърсим друг път. Ами ако му теглят куршума по време на бягството?

— Просто го измъкнете оттам, Тарънс.

— Ще опитаме.

— Ще включите силите и възможностите на ФБР, за да помогнете на брат ми да избяга от затвора, чу ли, Тарънс?

— Имаш честната ми дума.

Мич се отпусна на стола и отпи голяма глътка от питието. Бяха се споразумели. Започна да диша по-леко и се усмихна, загледан във великолепието на Карибско море.

— Та кога ще получим папките? — попита Тарънс.

— Помислих, че не ги искате. Нали каза, че в тях нямало нищо.

— Папките ти, Мич, ни трябват, защото, когато имаме тях, ще имаме и теб. Ще докажеш, че ще работиш с нас, когато ни предадеш

папките и се лишиш от правото да бъдеш адвокат.

— След десетина-петнадесет дни.

— Колко на брой са?

— Четиридесет-петдесет. Малките са дебели по два-три сантиметра. Големите няма да се поберат на масата. Не мога да използвам ксерокса във фирмата, затова трябваше да го уредя по друг начин.

— Защо да не ти помогнем с преснимането? — обади се Аклин.

— Няма нужда. Ако опра до вашата помощ, вероятно ще я поискам.

— Как смяташ да ни ги предадеш? — поинтересува се Тарънс.

Аклин отново бе замълчал.

— Много просто, Уейн. Щом извадя копия от всичките и си получа милиона, ще ви връча ключ от една стаичка в района на Мемфис, а вие ще си ги натоварите на пикапа.

— Казах ти, ще внесем парите в банкова сметка в Швейцария — повтори Тарънс.

— Аз пък не ги искам в Швейцария. Аз ще определя как ще ми ги дадете и вие ще го направите. Аз съм си заложил главата, затова и ще диктувам условията. Поне повечето от тях.

Тарънс се усмихна, изръмжа и погледна към кея.

— Значи нямаш доверие на швейцарците?

— По-точно, спрял съм се на друга банка. Работя с перачи на пари, не забравяй, Уейн, така че съм станал спец по укриването на суми в сметки в чужбина.

— Ще видим.

— Кога ще се запозная с тетрадката за клана Моролто?

— След като получим твоите папки и изплатим първия милион. Ще те напътстваме, доколкото можем, но ще действаш главно сам. Ние с теб ще трябва да се срещаме доста често, а това, разбира се, е твърде опасно. Сигурно ще се наложи да се повозим няколко пъти на автобус.

— Няма проблем, но другия път аз ще седна до пътеката.

— Разбира се. Човек, който струва два милиона, има право да си избира мястото в автобусите.

— Няма да доживея да се порадвам на парите, Уейн. И ти го знаеш много добре.

Мич го забеляза на около пет километра от Джорджтаун, по тясното криволичещо шосе към Бодън Таун. Вртеше се зад очукан малък фолксваген с вдигнат капак, все едно бе спрял заради повреда в двигателя. Бе облечен като местен жител, не бе с туристически дрехи. Лесно би могъл да мине за англичанин, който работи в представителството на Великобритания или в някоя банка. Бе загорял до бронзово от слънцето. Държеше гаечен ключ, сякаш преценяваше дали ще му свърши работа, и изгледа джипа, профучал по лявото платно. Беше Скандинавеца.

Смяташе, че е останал незабелязан.

Мич инстинктивно намали на петдесет километра в час, за да го изчака. Аби се обърна и загледа шосето. Десетина километра тесният път до Бодън Таун следваше бреговата ивица, после се разклоняваше и океанът се скриваше от погледа. След няколко минути зеленият фолксваген на Скандинавеца се показа с голяма скорост иззад един завой. Джипът на Макдиър бе много по-наблизо, отколкото бе очаквал преследвачът. Щом видя, че са го забелязали, той рязко намали скоростта и зави по първото отклонение, посипано с бял чакъл, към паркинга при океана.

Мич натисна газта до дупка и отпраши към Бодън Таун. Западно от малкото селище зави на юг и след по-малко от два километра се озова до океана.

Беше десет часът сутринта и на паркинга на клуба „Ейбанкс Дайв“ почти нямаше коли. Двете сутрешни лодки с леководолази бяха отплавали преди половин час. Семейство Макдиър се отправи бързо към барчето, където Хенри вече разнасяше бира и цигари на хората, играещи домино.

Бари Ейбанкс се бе облегнал на подпората на тръстиковия покрив на барчето и наблюдаваше как двете лодки с леководолази изчезват зад острова. Всички щяха да направят по две гмуркания на места като Завоя на Бони, Дяволската пещера, Райския камък и нос Роджърс Рек, където той хиляди пъти се бе гмуркал и бе обучавал туристи. Някои от тези места бяха открити от него.

Аби и Мич се приближиха до Ейбанкс и Мич тихо му представи жена си. Собственикът на клуба не бе много любезен, но не бе и груб. Тръгнаха към малкия пристан, където някакъв мъж подготвяше за

плаване деветметрова рибарска лодка. Ейбанкс излая няколко неразбираеми команди към младежа, който или бе глух, или не се страхуваше от шефа си.

Мич стоеше до Ейбанкс, който сега ръководеше нещата, и посочи барчето на петдесетина метра от кея.

— Познаваш ли всички там? — попита той.

Ейбанкс погледна Мич и се намръщи.

— Опитаха се да ме проследят, докато идвах насам. Просто ми е интересно — поясни Мич.

— Всички са постоянни клиенти — отвърна Ейбанкс. — Няма непознати.

— А сутринта забеляза ли непознати?

— Слушай, клубът привлича какви ли не особняци. Не си водя списък кои са странни и кои нормални.

— Виждал ли си един дебел чернокос американец, цяла канара е.

Ейбанкс поклати глава. Работникът подкара лодката назад, отдалечи се от пристана, после се насочи хоризонта. Аби седеше на малката тапицирана пейка и гледаше как кеят изчезва от погледа. В найлоновата торба между краката й имаше два нови шнорхела и очила за гмуркане. Уж отиваха да се разходят, да се погмуркат и да половят риба, стига да кълвеше. Шефът на клуба склони да ги придружи, но едва след като Мич много настоя и подметна, че трябва да обсъдят някои лични въпроси. Лични въпроси, свързани със смъртта на сина му.

От мотел „Кайман Кай“ край, плажа, от балкона на втория етаж, пред който бе метната мрежа срещу насекомите, Скандинавеца наблюдаваше как двете глави с шнорхелите се показват и пак се скриват при рибарската лодка. Подаде бинокъла на Тони Върклър Двутонния, който бързо се отегчи и му го върна. Зад Скандинавеца стоеше ослепителна блондинка в цял черен бански костюм, който бе толкова изрязан над бедрата, че стигаше чак до гръдния й кош. Тя взе бинокъла. Проявяваха подчертан интерес към общия работник.

— Нищо не разбирам — обади се Тони. — Ако искат да говорят сериозно, защо им е младежът? Защо им е още един чифт уши?

— Сигурно си приказват за гмуркане и рибар лъч — отвърна Скандинавеца.

— Не знам — рече блондинката. — Обикновено Ейбанкс не си пилее времето по рибарски лодки. Предпочита да е с леководолазите. Трябва да има сериозна причина, за да загуби цял ден с двама начинаещи гмуркачи. Намислили са нещо.

— Кой е младежът? — попита Тони.

— Един от общите работници, Ейбанкс има десетина.

— После можеш ли да поговориш с него? — рече Скандинавеца.

— Няма да е лошо — одобри идеята Тони. — Покажи му нещо голичко, почерпи го. Начаса ще пропее.

— Ще опитам — отвърна блондинката.

— Как се казва? — поинтересува се Скандинавеца.

— Кийт Рук.

Кийт Рук направи завой и спря лодката до кей на нос Ръм. Мич, Аби и Ейбанкс слязоха на брега и се отправиха към плажа. Кийт не бе поканен да обядва с тях. Остана при лодката и колкото да убие времето, започна да я мие.

Барчето „Шипрек“ бе на стотина метра, под сянката на няколко дървета. Бе тъмно и усойно, с мрежи върху прозорците и скърцащи вентилатори на тавана. Не звучеше реге, никой не играеше на домино или на стрелички. Обедните посетители бяха тихи, хората по масите бяха погълнати от разговорите си.

От масата на Мич се виждаше морето на север. Поръчаха си сандвичи със сирене и бира — специалитет на острова.

— Това барче е по-различно — отбеляза тихо Мич.

— Много по-различно — потвърди Ейбанкс. — И си има основателна причина. То е свърталище на наркотрафикантите, които притежават доста от богаташките къщи и вили наоколо. Довтасват на острова със собствените си самолети, влагат парите си в многото ни банки и прекарват няколко дни, за да си нагледат имотите.

— Квартала си го бива.

— Наистина. Разполагат с милиони и общуват само помежду си.

Келнерката, едра хубава мулатка, тръсна на масата три ямайски бири, без да каже и дума. Ейбанкс се подпря на лакти, наведе се и

сниши глава, обичайната поза, в която се разговаряше в този бар.

— Значи смяташ, че ще се измъкнеш? — попита той.

Мич и Аби също се наведоха и събраха глави ниско над масата, точно над бирите в средата.

— Не да се измъкна, а да избягам. Ще бягам като попарен, но на всяка цена ще се отскубна. И ми трябва твоята помощ.

Ейбанкс помисли за миг и погледна нагоре. Повдигна рамене.

— Но какво очакваш от мен?

Най-после отпи от бирата.

Аби я забеляза първа. Само жена можеше да усети, че друга жена се опитва много елегантно да подслушва невинния им разговор. Бе седнала с гръб към Ейбанкс — едра блондинка, почти цялото й лице бе скрито зад евтини тъмни очила. Загледана в океана, тя слушаше напрегнато. Когато тримата се наведоха напред, жената изправи гръб и нададе ухо. Седеше сама на маса за двама.

Аби впи нокти в крака на съпруга си и тримата замълчаха. Блондинката в черно се ослуша, после се обърна към масата си и бирата.

За една седмица на Каймановите острови Уейн Тарънс си бе оправил гардероба. Нямаше ги вече сламените сандали, впития къс клин и хипарските очила за слънце. Нямаше ги и болезнено белите му крака. Сега те бяха яркорозови, изгорели до неузнаваемост. След три дни на остров Брак — този заден двор на тропиците, те с Аклин, командировани тук от правителството на САЩ, най-неочаквано се озоваха в евтина стая на Големия Кайман, твърде далеч от Севън Майлс Бийч и от плажа. Тук бяха разположили командния си пункт за наблюдение на семейство Макдиър и на други хора, които ги интересуваха. Тук, в мотел „Кокоунът“, се настаниха в стаичка с две единични легла и без топла вода. В сряда сутринта се бяха свързали с обекта — Макдиър, и настояха да се срещнат час по-скоро. Той не прие. Бил много зает. Те с жена му карали медения си месец и нямали време за срещи. Единственото, което обеща, бе да се видят по-късно.

Във „Фарът“ по шосето към Бодън Таун, в четвъртък вечерта, когато Мич и Аби си похапваха риба на скара, Лейни, агентът Лейни,

облечен като островитяните и приличащ на местен негър, дойде на тяхната маса и предаде нареждането. Тарънс настояваше за среща.

На Каймановите острови се внасяха пилета не от най-добро качество. Второкачествени пилета, предназначени не за местните жители, а за американските туристи, които не можеха да живеят без любимата си храна. Полковник Сандърс полагаше огромни усилия да научи младите островитянки, и негърките, и мулатките, как се пържат пилета. Не ги биваше за това.

И тъй, агент Уейн Тарънс от нюйоркския квартал Бронкс бързо уреди тайна среща в заведението за пържени пилета „Кентъки Фрайд Чикън“ на Големия Кайманов остров, единственото подобно заведение тук. Смяташе, че ще е безлюдно. Но сгреши.

Стотина прегладнели летовници от Джорджия, Алабама, Тексас и Мисисипи бяха изпълнили салона и се тъпчеха с пилета с хрупкава коричка, със салата и картофено пюре. В американските ресторанти бе по-вкусно, но и тези пилета не бяха за изхвърляне.

Тарънс и Аклин седяха в едно сепаре в препълнения ресторант и нервно наблюдаваха вратата. Не бе късно да се измъкнат, ако се наложи. Имаше прекалено много хора. Най-после Мич влезе сам и се нареди на дългата опашка. Занесе порциите в червена пластмасова кутия на тяхната маса и седна. Не поздрави, не каза нищо. Започна да яде пилето и двете гарнитури, за които бе платил четири долара и осемдесет и девет цента местни пари.

— Къде беше? — попита Тарънс.

Мич се зае с едно пилешко бутче.

— На острова. Глупаво е да се срещаме тук, Тарънс. Я виж колко много посетители има.

— Ние си знаем работата.

— Да, както в корейския магазин за обувки.

— Много смешно, няма що. Защо не дойде да се срещнем в сряда?

— Бях зает, не ми беше до вас. Нямам ли опашка?

— Разбира се, че нямаш. Ако имаше, Лейни щеше да те пресрещне на входа.

— Тук се чувствам неспокоен, Тарънс.

— Защо ходи при Ейбанкс?

Мич обърса устата си, както държеше бутчето. Бе доста малко.

— Има лодка. Реших да идем за риба и да поплуваме, затова го помолих да го уреди. Ти къде беше, Тарънс? Да не си ни следил с някоя подводница?

— Какво каза Ейбанкс?

— Какво ли? Той знае много думи: ей, дай една бира, кой ни следи? Цял куп думи.

— Те ви следяха, знаеш ли?

— Те ли? Кои „те“? Вашите „те“ или техните „те“. Следят ме толкова много хора, че задръстват движението.

— Лошите, Мич. Онези от Мемфис, от Чикаго и Ню Йорк. Онези, които утре ще ти видят сметката, ако се правиш на интересен.

— Трогнат съм. Та значи ме следят? И къде съм ги отвел? За риба, да поплуват? Стига, Тарънс. Те следят мен, вие следите тях, те следят вас. Ако натисна внезапно спирачката, на гърба ми ще се лепнат двадесет души. Защо се срещаме тук, Тарънс? Заведението е препълнено.

Агентът се огледа отчаян. Мич затвори кутията с пилето.

— Слушай, Тарънс, нервите ми са изопнати и вече не ми се яде.

— Успокой се, никой не те следеше, докато идваше насам от вилата.

— Зад мен все е чисто, Тарънс. Сигурно и зад Ходж и Козински винаги е било чисто. Били са на чисто при Ейбанкс. На чисто в леководолазната лодка. На погребенията си. За кой дявол трябваше да идваме тук, Тарънс! Аз си тръгвам.

— Добре. Кога излита самолетът ти?

— Защо? Смятате да ме следите ли? Мен ли ще следите или тях? Ами ако те проследят вас? Ами ако всичко се объркa и аз започна да следя всички?

— Я не се занасяй, Мич.

— В девет и четиридесет сутринта. Ще се опитам да ти запазя място. Можеш да седнеш до прозореца, до Тони Двутонния.

— Кога ще получим папките?

Мич се изправи с пластмасовата кутия в ръце.

— След около седмица. До десет дни. И отсега нататък никакви срещи на обществени места. Не забравяй, че те пречукват адвокати, а не тъпи агенти от ФБР.

26

В осем сутринта в понеделник Оливър Ламбърт и Нейтан Лок бяха пуснати зад бетонната стена на петия етаж и минаха през лабиринта от стаички и кабинети. Девашър ги чакаше. Затвори вратата след тях и им посочи два стола. Беше доста тромав. Цяла нощ бе водил дълга битка с водката и я бе загубил. Очите му бяха кървясали, цепеше го глава.

— Вчера в Лас Вегас говорих с Лазаров. Обясних му криво-ляво защо никак не ви се иска да уволните ония четиримата адвокати — Линч, Соръл, Бънтин и Майърс. Предадох му всичките ви основателни причини. Щял да си помисли, но междувременно настоява да вземем всички мерки те да работят само по чисти преписки. Не поемайте никакви рискове и ги наблюдавайте отблизо.

— Той е голям симпатяга, нали? — вметна Оливър Ламбърт.

— О, да. Страхотен е. Каза, че от месец и половина господин Моролто питал за фирмата веднъж седмично. Всички били притеснени.

— Ти какво му отговори?

— Че засега е спокойно. И пукнатините са запушени. Но едва ли ми повярва.

— Какво става с Макдиър? — поинтересува се Лок.

— Прекара чудесна седмица с жена си. Виждали ля сте я по бански костюм? Не го свали цяла седмица. Да й се ненагледаш! Направихме снимки, колкото да се позабавляваме.

— Не съм дошъл тук да гледам снимки — сряза го Лок.

— Не думай! Прекараха цял ден с онова приятелче Ейбанкс, само тримата и един общ работник. Плицикаха се във водата, половиха риба. И се скъсаха да приказват. За какво, не знаем. Не успяхме да се приближим достатъчно. Но мен ако питате, има нещо гнило. Обзалагам се.

— Я не се занасяй — обади се Оливър Ламбърт. — За какво могат да си говорят, освен за риба, гмуркане и разбира се, за Ходж и

Козински? И тъй, говорили са за Ходж и Козински. Чудо голямо!

— Мич не познава Ходж и Козински, Оливър — възрази Лок. — Защо ще се интересува толкова от смъртта им?

— Не забравяйте — отбеляза Девашър, — Тарънс му е казал още на първата среща, че двамата не са загинали при злополука. И сега той се прави на Шерлок Холмс.

— Но няма да намери нищо, нали, Девашър?

— Ами, ще намери! Пипахме безпогрешно. Е, да има няколко въпроса, които останаха без отговор, о полицията на Кайманите не може да ги намери. Нито пък нашето момче Макдиър.

— Тогава защо се безпокоиш? — попита Лок.

— Защото онези в Чикаго се безпокоят, Оли, а на мен ми плащат луди пари, та също да се безпокоя тук. И докато приятелчетата от Федералното бюро не ни оставят на мира, всички ще се безпокоим, ясно ли е?

— Какво друго е правил?

— Каквото се прави по време на отпуска на Каймановите острови. Секс, плаж, ром, малко пазаруване и разглеждане на забележителностите. Пратихме трима души на острова, на два пъти са го изтървали, но се надявам, че не се е случило нищо сериозно. Както непрекъснато ви повтарям, не можем да следим някого по двадесет и четири часа на денонощието и да останем незабелязани. Затова понякога го даваме по-кротко.

— Мислиш ли, че Макдиър е проговорил? — попита Лок.

— Знам, че лъже, Нат. Излъга за случката в корейския магазин за обувки. Вие не ми вярвахте, но съм убеден, че е влязъл в магазина по своя воля, за да разговаря с Тарънс. Един от нашите е объркал конците, приближил се е твърде много и е прекъснал кратката среща. Макдиър разправя друго, но тъкмо това се е случило. Да, Нат, мен ако питаш, е проговорил. Може би, когато се среща с Тарънс, му казва да му се маха от главата. Може да пушат марихуана. Не знам.

— Ето на, не знаеш нищо конкретно, Девашър — отсече Оли.

Девашър го цепеше такава глава, че му идеше да вие. Не му беше до разправии.

— Но, Оли, този случай няма нищо общо с Ходж и Козински, ако това имаш предвид. Бяхме записали онези младоци и знаехме, че са готови да изплюят камъчето. При Макдиър е малко по-различно.

— Пък и работи във фирмата съвсем отскоро — отбеляза Нат. — От осем месеца, не знае нищо. Бъхтил е хиляда часа над преписки за „изпотяване“ и всички клиенти, с които се е занимавал, са чисти. Ейвъри е внимавал извънредно много до кои преписки да го допуска. Разговаряли сме по въпроса.

— Няма какво да каже, защото не знае нищо — добави Оли. — Марти и Джо знаеха къде-къде повече, но те работеха тук от години. Макдиър току-що е постъпил.

Девашър леко разтриваше слепоочията си.

— Значи сте назначили един тъпак. Да допуснем, че ФБР подозира кой е главният ни клиент. Слушайте сега. Нека си представим, че Ходж и Козински са им предоставили достатъчно факти, за да се потвърди самоличността на този клиент. Разбирате ли накъде бия? Да предположим, че онези от Федералното бюро са съобщили на Макдиър всичко, което знаят, и дори малко са го разкрасили. Изведнъж нашият невеж новак се превръща в много осведомен човек. И много опасен.

— Как ще го докажеш?

— Най-напред, ще засилим наблюдението. Ще следим жена му през цялото денонощие. Вече се обадих на Лазаров и поисках попълнения. Настоях да прати непознати хора. Утре отивам в Чикаго, за да уведомя него, а вероятно и господин Моролто. Според Лазаров Моролто има човек вътре в Бюрото, който е близък на Войлс и е готов срещу пари да доставя информация. Но сигурно ще иска майка си и баща си. Държат да преценят положението и да решат как да действуват.

— И ти ще им кажеш, че Макдиър се е разприказвал? — попита Лок.

— Ще им кажа какво знам и какво подозирам. Боя се, че ако седим със скръстени ръце и чакаме нещо по-конкретно, ще стане твърде късно. Сигурен съм, че Лазаров ще напира да обсъдим как да го премахнем.

— Но само ще го обсъдим, нали? — поинтересува се Оли с искра на надежда.

— Опасявам се, че не, Оли.

Ресторант „Пясъчният часовник“ в Ню Йорк бе на Четиридесет и шеста улица, близо до пресечката с Девето авеню. Беше в тясно тъмно помещение с двадесет и две места, но се бе прочул със скъпото си меню и с това, че всеки клиент трябва да приключи с яденето за петдесет и девет минути. По стените, малко над масите, пясъчните часовници с бял пясък безшумно отброяваха секундите и минутите, докато „часовникарката“ на ресторанта — келнерката, накрая правеше сметката и обявяваше, че времето е изтекло. Посещаван най-често от публиката на Бродуей, ресторантът обикновено бе препълнен, а мнозина редовни клиенти чакаха отвън на тротоара.

Лу Лазаров обичаше „Пясъчният часовник“, защото вътре бе тъмно и можеше на спокойствие да води лични разговори. Кратки разговори, траещи най-много петдесет и девет минути. Обичаше го, защото не бе В Малката Италия, а той не бе италианец и макар заведението да се държеше от сицилианци, не бе длъжен да им яде ястията. Обичаше го, защото бе роден и прекарал първите четиридесет години от живота си в квартала с театрите. После седалището на клана бе преместено в Чикаго и Лазаров бе прехвърлен там. Но поне два пъти седмично идваше по работа в Ню Йорк и когато му предстоеше да се срещне с някой равнопоставен нему член от друг клан, винаги го канеше в „Пясъчният часовник“. Тубъртини имаше същия ранг, че и малко по-висок. Не бе особено доволен, че ще се срещнат в „Пясъчният часовник“.

Лазаров дойде пръв и не чака за маса. От опит знаеше, че навалицата намалява към четири следобед, особено в четвъртък. Поръча си чаша червено вино. Келнерката обърна пясъчния часовник над главата му и той започна да отмерва минутите. Лазаров седна на маса до прозореца към улицата, с гръб към другите маси. Бе едър, широкоплещест, на петдесет и осем години, бе пуснал шкембе. Облегна се върху масата, покрита с червена покривка на карета, и загледа движението по Четиридесет и шеста улица.

Слава Богу, Тубъртини бе точен. Беше се изсипала към една четвърт от белия пясък. Ръкуваха се учтиво, докато Тубъртини презрително оглеждаше тясното ресторантче. Хвърли изкуствена усмивка към Лазаров и погледна стола до прозореца. Щеше да седи с гръб към улицата, а това го дразнеше. И бе опасно. Но колата му с

двама от неговите хора бе точно пред ресторанта. Реши да бъде любезен. Заобиколи масичката и седна.

Бе изискан. Беше на тридесет и седем години я бе зет не на друг, а на стария Палъмбо. Бе от клана. Беше женен за единствената му дъщеря. Беше елегантен и строен, с хубав загар, а късата му черна коса бе опъната назад с гел. Поръча си червено вино.

— Как е моят приятел Джоуи Моролто? — попита той с ослепителна усмивка.

— Много добре. А господин Палъмбо?

— Бере душа, крив му е целият свят. Както обикновено.

— Пратете му много здраве.

— Непременно.

Келнерката се приближи и погледна заплашително часовника.

— Само вино — каза Тубъртини. — Няма да ям.

Лазаров извърна очи към листа с менюто, после го върна на жената.

— Задушен костур и още една чаша вино.

Тубъртини провери с поглед своите хора в колата.

Май дремеха.

— И тъй, какво ново в Чикаго?

— Нищо особено. Просто ни трябва малко информация. Подочухме, без да сме сигурни, разбира се, че имате много надежден човек, който заема висок пост във ФБР и е приближен на Войлс.

— И ако имаме?

— Дали не може да ни предостави малко информация? Имаме малък клон в Мемфис и агентите от Бюрото правят какво ли не да проникнат в него. Подозираме, че един от хората ни работи за тях, но не можем да го хванем.

— И ако го хванете?

— Тежко му, и майка му няма да го познае.

— Значи работата е дебела.

— Нещо ми подсказва, че онези от Бюрото са взели на мушка клона там, и сме доста притеснени.

— Да предположим, че се казва Алфред и е доста приближен на Войлс.

— Чудесно. Искаме да ни даде един много прост отговор. Трябва да ни каже — с „да“ или „не“ — дали нашият служител работи за

агентите от Бюрото.

Тубъртини наблюдаваше Лазаров и отпиваше от виното.

— Алфред е спец по простите отговори. Предпочита да бъдат само с „да“ или „не“. Използвали сме го два пъти в критични ситуации, и двата пъти въпросът беше: „Имат ли пръст онези от Бюрото в едно или друго.“ Той е извънредно предпазлив. Едва ли ще се впусне в подробности.

— Достоверни ли са сведенията му?

— Абсолютно.

— Значи ще ни помогне. Ако отговорът е „да“, ще действаме по съответния начин. Ако е „не“, на служителя ще му се размине и той ще си продължи работата.

— Алфред иска майка си и баща си.

— Знаех си. Колко?

— От шестнадесет години работи в Бюрото и е от кариерата. Затова си отваря очите на четири. Залогът е голям.

— Колко?

— Половин милион.

— Вие не сте добре!

— Е, и ние трябва да намажем нещичко. Все пак Алфред е наш човек.

— Да намажете ли?

— Всъщност не искаме кой знае какво. Лъвският пай е за Алфред. Той разговаря с Войлс всеки ден. Кабинетът му е през две врати.

— Добре. Ще платим.

Тубъртини хвърли победоносна усмивка и опита пак виното.

— Май ме баламосвате, господин Лазаров. Казахте, че става дума за малък клон в Мемфис. Не е вярно, нали?

— Не.

— Как се казва клонът?

— Фирмата „Бендини“.

— Дъщерята на стария Моролто се омъжи за Бендини.

— Точно така.

— Как се казва служителят?

— Мичъл Макдиър.

— Ще получите отговора най-рано до две-три седмици. Не е лесно да се уреди среща с Алфред.

— Да де. Но вие побързайте.

27

Съпругите се появяваха в тихата малка крепост на Фрънт Стрийт извънредно рядко. Казваха им, че са добре дошли, но ги канеха по изключение.

Аби Макдиър влезе през главния вход в приемната без покана и без предупреждение. Повтори, че трябва на всяка цена да види съпруга си. Служителят на пропуска се обади по телефона на Нина на втория етаж, след няколко секунди тя дотърча и поздрави сърдечно съпругата на шефа си. Обясни, че Мич бил в заседание. Винаги е на някакво заседание, отвърна Аби и помоли секретарката да го повика. Отидоха бързо в кабинета му, където тя затвори вратата и зачака.

Мич наблюдаваше суетнята преди поредното пътуване на Ейвъри. Секретарките се блъскаха една в друга и редяха папки по чантите, докато Ейвъри крещеше в телефонната слушалка. Мич седеше на канапето с бележник в ръка и гледаше. Съдружникът заминаваше за два дни в командировка на Големия Кайман. Датата 15 април гледаше заплашително от календара, сякаш бе взвод, готов за стрелба, а в банките на острова имало някои сметки, които били в критично състояние. Отивал само по работа, повтаряше Ейвъри. Казваше ужасен, че командировката му можела да продължи и пет дни, но нямало как, трябвало да замине. Щеше да пътува със самолета на фирмата, а една от секретарките съобщи, че той вече го чакал.

Вероятно натоварен с банкноти, помисли си Мич.

Ейвъри затръшна телефона и грабна палтото си. На вратата се показа Нина и погледна Мич.

— Господин Макдиър, тук е жена ви. Било спешно.

Изведнъж всички утихнаха. Мич погледна безизразно Ейвъри. Секретарките замръзнаха.

— Какво има? — попита той и се изправи.

— В кабинета ви е — отговори Нина.

— Мич, трябва да тръгвам — намеси се Ейвъри. — Ще ти се обадя утре. Дано всичко е наред.

— Дано.

Мич последва Нина по стълбите към кабинета, без да продумва. Аби седеше на бюрото. Той затвори и заключи вратата. Вторачи се в жена си.

— Мич, налага се да замина при родителите си.

— Защо? Какво се е случило?

— Баща ми току-що се обади в училището. Открили са тумор в единия дроб на майка. Ще я оперират утре.

Той пое дълбоко дъх.

— Какъв ужас!

Не я докосна. Тя не плачеше.

— Трябва да отида. Взех си отпуска.

— За колко време? — попита нервно Мич.

Аби погледна към стената.

— Не знам. Нека известно време не сме заедно. Много неща са ми дошли до гуша и искам да бъда сама. Ще е добре и за двама ни.

— Нека го обсъдим.

— Ти си прекалено зает, Мич. От половин година се чудя как да подхвана някакъв разговор, но ти не искаш да ме слушаш.

— Колко време няма да те има, Аби?

— Не знам. Зависи от мама. Не, зависи от много неща.

— Един месец?

— Не знам, Мич. Просто ми е нужно малко време. И трябва да бъда при мама.

— Дано всичко мине добре. Наистина.

— Ще ида до вкъщи да взема някои неща и ще тръгна след около час.

— Добре. Внимавай.

— Обичам те, Мич.

Той кимна и изгледа жена си, докато отваряше вратата. Не се прегърнаха.

Техникът на петия етаж върна записа и натисна копчето за спешни случаи, което светеше директно в кабинета на Девашър. Той дохвърча моментално и бързо сложи слушалките върху необикновено големия си череп. Послуша известно време и нареди:

— Върни го! — Слуша мълчаливо още няколко мига, после попита: — Кога се случи?

Техникът погледна цифрите върху електронното табло.

— Преди две минути и четиридесет секунди. В неговия кабинет на втория етаж.

— Ама че работа. Тя го напуска. Досега не са ли говорили да се разделят или разведат?

— Не. Щяхте да знаете. Карали са се, загдето работи като луд. Пък и той не може да понася родителите й. Но не са отваряли и дума за това.

— Да, да. Питай Маркъс дали не е чувал нещо. Проверя записите, да не би да сме изтървали някой разговор. Сега вече я оплескахме!

Аби тръгна за Кентъки, но не стигна до там. На един час път западно от Нашвил свърна от шосе номер четиридесет и по магистралата пое на север. Не бе забелязала да я следят. На места караше със сто и двадесет километра в час, после намаляваше на осемдесет. Пак нищо. Близо до градчето Кларксвил при границата с щата Кентъки рязко зави на изток. След час влезе в Нашвил и червеното й пежо се изгуби сред колите по улиците.

Спря пред аерогарата и се качи на автобуса, който караше пътниците от паркинга до летището. В тоалетната на първия етаж се преоблече в къси панталони в защитен цвят, маратонки и тъмносин пуловер. Облеклото й, бе леко, малко неподходящо за сезона, но нали отиваше на място, където бе по-топло. Върза дългата си до раменете коса на конска опашка и я пъхна под яката. Сложи си тъмни очила и натъпка роклята, обувките с токове и чорапогащите в платнен сак.

Почти пет часа, след като бе напуснала Мемфис, се отправи към изхода за полета на компанията „Делта“ и показа билета си. Поиска място до прозорец.

Нито един самолет на „Делта“ не подминава град Атланта, но за късмет не се налагаше Аби да се прекачва на друга машина. Остана да чака до прозорчето и загледа как мракът се спуска над оживеното летище. Беше притеснена, но се стараеше да не мисли за това. Изпи чаша вино и се зачете в брой на „Нюзуик“.

След два часа самолетът кацна в Маями. Аби прекоси забързано летището; забеляза, че някои я зяпат, но не им обърна внимание. Тъй де, мъжете често я заглеждаха.

На единствения изход за полетите за Каймановите острови показа билета за отиване и връщане и както се изискваше, кръщелно свидетелство и шофьорска книжка. Чудни хора бяха тези от Каймановите острови, не те пускаха в страната си, ако предварително не си си купил и билет за връщане. Един вид заповядайте, поохарчете се и после дим да ви няма.

Аби седна в ъгъла на претъпканата чакалня и се опита да чете. Млад баща с красива жена и две пеленачета се бе вторачил в краката й, но тя не забеляза да я гледа някой друг. Полетът за Големия Кайман беше след половин час.

Подир трудното начало Ейвъри набра темпо и прекара седем часа в клона на банка „Монреал“ в Джорджтаун. Когато в пет следобед си тръгна, предоставената му заседателна зала бе осеяна с компютърни разпечатки и банкови извлечения. Смяташе да привърши утре. Макдиър му липсваше, но обстоятелствата се бяха стекли така, че той не можа да тръгне. Ейвъри бе капнал от умора и умираше от жажда. А на плажа кипеше живот.

В „Ръмхедс“ си взе бира от бара и си проправи път през навалицата до терасата, където затърси свободна маса. Когато мина край хората, играещи домино, наперен като пуяк и горд с чудесния си загар, Тами Грийнуд Хемпхил от бюрото „Секретарски услуги Грийнуд“ нервно, но уж нехайно се сля с тълпата и седна на високо столче пред бара. Не изпускаше Ейвъри от очи. Бе почерняла, но не от слънцето, а със специални кремове, така че на места кожата й бе по-кафява. Но като цяло това бе загар, на който в края на март човек можеше да завиди. Косата й сега бе боядисана в меко рус оттенък, а и гримът й не бе толкова силен. Банският й костюм бе истинско произведение на изкуството, в крещящ оранжев цвят, който привличаше погледа. Големите й гърди бяха направо главозамайващи. Тясната ивица върху задните й части не покриваше, кажи-речи, нищо. Тами бе четиридесетгодишна, но двадесет чифта жадни очи я

наблюдаваха, докато седеше на бара и си поръчваше подсладена газирана вода. Запали цигара. Пушеше и не го изпускаше от поглед.

Той бе женкар. Беше хубав и знаеше това. Пиеше бирата и бавно проучваше всяко същество от женски пол в обсег от петдесетина метра. Загледа се в млада блондинка и аха да се спусне към нея, когато кавалерът й се появи и тя седна на коленете му. Пиеше бирата си и продължаваше да наблюдава.

Тами си поръча още една газирана вода с малко лимонов сок и се отправи към терасата. Оня женкар веднага се вторачи в големия й бюст и я загледа как се приближава.

— Имате ли нещо против да седна тук? — попита Тами.

Той се поизправи и посегна към стола.

— Заповядайте.

Какъв велик миг? От всички ненаситни донжуановци, които се облизваха около бара и на терасата на „Ръмхедс“, тя бе избрала него. Бе свалял и по-млада сладурчета, но сега тя бе най-знойната в заведението.

— Казвам се Ейвъри Толсън. От Мемфис съм.

— А аз съм Либи. Либи Локс от Бирмингам.

Сега бе Либи. Имаше сестра на име Либи, майка на име Дорис, а тя се казваше Тами. И страшно се надяваше, че няма да се объркa. Макар да не носеше халка, имаше съпруг, който по съдебен път се бе прекръстил на Елвис и сега вероятно бе в Оклахома Сити, където се вживяваше в ролята на Краля и може би чукаше девойчета с тениски, на които пише „Обичай ме нежно“.

— Какво те е довело насам? — попита Ейвъри.

— Дойдох да се позабавлявам. Пристигнах сутринта. Отседнала съм в „Палмите“. А вие?

— Аз съм адвокат, занимавам се с данъци и ако искаш, вярвай, но съм тук в командировка. Принуден съм да идвам по няколко пъти в годината. Истинско мъчение.

— Къде сте отседнали?

Той посочи вилите.

— Собственост са на нашата фирма. Тук човек си почива добре.

— Много са красиви.

Женкарят не се поколеба.

— Искаш ли да ги разгледаш?

Тя изхихика като гимназистка.

— Може би по-късно.

Ейвъри се усмихна. Лесно маце. Той обичаше островите.

— Какво пиеш? — попита я.

— Джин с тоник. И с малко лимон.

Ейвъри отиде на бара и се върна с напитките. Преместя стола си по-близо до нейния. Сега краката им се допираха. Гърдите й бяха върху масата. Той се взря между тях.

— Сама ли си?

— Да. А ти?

— И аз. Какво ще правиш довечера?

— Не знам.

— Добре. След шест на открито в „Палмите“ сервират прекрасна храна. Най-добрите морски деликатеси на острова. Хубава музика. Каквото си поиска човек. И никакви изисквания към облеклото.

— Готово!

Приближиха се още повече един към друг и Ейвъри най-неочаквано пъхна ръка между коленете й. Лакътят му се спря до лявата й гръд и той се усмихна. Тами също му се усмихна. Общо взето, не е чак толкова неприятно, помисли си тя. Но я чакаше работа.

Оркестърът „Босоногите“ засвири и празникът започна. Туристи, обикаляли по плажовете, се застичаха отвсякъде. Островитяни по летни бели сакати къси панталони разтвориха сгъваеми маси и ги застлаха с плътни ленени покривки. По плажа се разнесе уханието на варени скариди, на риба и филе от акула на скара. Ейвъри и Либи влязоха, хванати влюбено за ръце в „Палмите“ и се наредиха пред бюфета.

Три часа ядоха и танцуваха, пиха, пак танцуваха и много се възпламениха един по друг. Щом Ейвъри се напи, тя пак си поръча само газирана вода. Чакаше я работа. Към десет той едва се държеше на крака и Тами го поведе от дансинга към близката вила, Ейвъри й се нахвърли още от вратата, пет минути се целуваха и натискаха. Успя някак да отключи и влязоха вътре.

— Още по едно питие — предложи Тами, както подобава на момиче, което си пада по удоволствията.

Ейвъри отиде при барчето и й приготви джин с тоник. Той пиеше уиски с вода. Седнаха на балкона пред голямата спалня и загледаха как

нащърбената луна обагря нежното море.

Ейвъри си каза, че момичето е пило наравно с него и щом то може да се справи с още едно питие, защо да не пийне и той. Но организмът му си каза думата и Ейвъри се изниза от балкона. Уискито със сода беше на плетената масичка между тях. Тами се усмихна. Стана по-лесно, отколкото се бе надявала. Извади от оранжевия си бански костюм найлонова торбичка и пусна в чашата на домакина две таблетки хлоралхидрат. После отпи от своя джин с тоник.

— Изпий си питието, скъпи — подкани го, когато той се върна. — И да си лягаме.

Ейвъри грабна уискито и отпи. Вкусът му бе притъпен вече от часове. Пак си пийна и започна да се отпуска. Главата му взе да се люшка между раменете и накрая брадичката му опря в гърдите, Ейвъри задиша тежко.

— Спи дълбоко, любими — прошепна Тами.

След две таблетки хлоралхидрат човек с тегло осемдесет килограма спеше непробудно цели десет часа. Тами взе чашата му да види колко от питието е останало. Не беше много. Ейвъри щеше да спи поне осем часа. Тя го смъкна от стола и го затътри до леглото, качи първо главата, после краката. Много внимателно свали синьо-жълтите къси панталони и ги остави на пода. Гледа го известно време, сетне го зави с чаршафа и одеялото. Целуна го за лека нощ.

На тоалетното шкафче намери два ключодържателя с единадесет ключа. На долния етаж, между кухнята и салона с изглед към морето, откри мистериозната заключена врата, която и Мич бе забелязал през ноември. Бе обходил всички стаи на горния и долния етаж и бе пресметнал, че помещението е поне пет на пет метра. Изглеждаше подозрително, защото вечно заключената врата бе метална и на нея имаше табелка с надпис „Склад“. Бе единствената стая във вилата с табелка. Преди седмица те с Аби не бяха открили във втората вила подобно помещение.

На единия ключодържател имаше ключ за мерцедес, два ключа от сградата на фирмата, ключ от къща, два ключа от апартаменти и един от бюро. Ключовете във втората връзка не бяха обозначени и доста си приличаха. Тами започна да ги опитва, четвъртият пасна. Тя затаи дъх и отключи вратата. Не я удари ток, не писна алармена

инсталация. Мич й бе казал да отвори вратата, да почака пет минути и ако не се случи нищо, да запали лампата.

Тами чака десет минути. Десет дълги страшни минути. Според Мич първата вила бе за съдружниците и доверените им гости, а втората — за адвокатите на щат и други летовници, които трябваше да бъдат държани под наблюдение. Затова се надяваше в първата вила да няма подслушвателни устройства, камери и алармени системи. След десет минути Тами отвори вратата широко и запали лампата. Пак почака, но не чу нищо. Помещението бе квадратно, просторно, с бели стени и гол под — в него имаше дванадесет големи огнеупорни шкафа за папки. Жената се приближи бавно до първия и дръпна горното чекмедже. Не бе заключено.

Изгаси светлината, затвори вратата и се върна горе в спалнята, където Ейвъри хъркаше, потънал в дълбок сън. Беше десет и половина. Тами щеше да работи като луда осем часа и в шест сутринта да се измъкне ни лук яла, ни лук мирисала.

До бюрото в ъгъла бяха наредени три дипломатически куфарчета. Тя ги грабна, изгаси лампите и излезе от вилата. Малкият паркинг бе тъмен и празен, от него до шосето се стигаше по чакълест път. Пред двете вили, успоредно на храстите имаше тротоар, който свършваше при бялата дъсчена ограда. Вратата в нея извеждаше на тревисто хълмче, непосредствено зад него беше първата сграда на хотел „Палмите“.

Вилите бяха на две крачки от „Палмите“, но докато Тами стигне стая 188, тежките дипломатически куфарчета доста я измъчиха. Стаята бе на първия етаж и гледаше към басейна, а не към плажа. Запъхтяна й потна, Тами почука на вратата.

Аби веднага й отвори. Пое куфарчетата и ги сложи на леглото.

— Всичко наред ли е?

— Засега да. Спи като заклан.

Тами разтърка лицето си и отвори кутия кока-кола.

— Къде е?

Аби бе много делова и не се усмихна.

— В леглото си. Смятам, че разполагаме с осем часа. До шест.

— Проникна ли в помещението? — запита Аби, като й подаде къси панталони и широка памучна блуза.

— Да. Вътре има дванадесет големи незаключени шкафа, няколко кашона и други боклуци, нищо повече.

— Дванадесет?

— Да, високи и големи. Ще имаме късмет, ако успеем да свършим до шест.

Бяха наели единична стая с широко двойно легло. Диванът, масичката и леглото бяха до стената, а в средата имаше мощна копирна машина. Бяха я взели под наем от едно бюро за канцеларско обзавеждане срещу безбожната сума от триста долара за денонощие, в които бе включена и доставката. Бе най-новият и най-голям ксерокс, който можеше да се наеме на острова, обясни им търговецът, който не бе във възторг, че я наемат само за един ден. Но Аби го очарова и започна да нарежда върху тезгяха стодоларови банкноти. До леглото бяха оставили два кашона с общо десет хиляди листа.

Отвориха първото куфарче и извадиха шест тънки папки.

— Същите са — промърмори Тами и взе листовете от първата. — Мич каза, че много треперели на документацията си — обясни тя, както отделяше един по един десетте листа на документа. — Според него имали шесто чувство и веднага надушвали дали някоя секретарка или чиновник е пипал преписката. Затова внимавай. Работи бавно. Щом преснимаш документа, го прибери в папката така, че да се захване за старите дупки. Много е досадно. Преснимай документите един по един, колкото и да са страниците. После бавно ги подреждай по същия начин. Накрая захвани и копието, та всичко да е подредено.

Ксероксът бе толкова мощен, че за някакви си осем секунди извади копия на документ от десет страници.

— Става доста бързо — зарадва се Тами.

Приключиха с първото куфарче само за двадесет минути. Тами подаде двете връзки с ключове на Аби и взе два други сака, с които отново се отправи към вилата.

Аби излезе заедно с нея и заключи вратата. Отиде пред хотел „Палмите“, при нисана, нает от Тами. Подкара покрай плажа Севън Майл и отиде в Джорджтаун. На две пресечки от масивната сграда на Швейцарската банка, в тясна уличка със спретнати дървени къщи намери единствения ключар на Големия Кайманов остров, когото бе успяла да открие сама. Къщата му беше боядисана в зелено, рамките на вратите и капаците на прозорците, както и черчеветата бяха бели.

Аби спря колата на улицата и по пясъчната пътека отиде на малката веранда пред къщата, където ключарят и съседите му си пийваха и слушаха по местното радио истинско карибско реге. Щом се приближи, мъжете замълчаха, но никой не се изправи. Наближаваше единадесет часът. Ключарят й бе казал, че ще извади дубликати в работилницата отзад, че цените му са достъпни и като предплата иска седемстотин и петдесет грама ром.

— Извинявайте, че закъснях, господин Дантли. Нося ви малък подарък.

Аби му подаде бутилката ром. Дантли се показа от мрака и я взе. После я огледа.

— Момчета, шише ром!

Аби не разбираше какво си говорят, но очевидно компанията на верандата се зарадва на бутилката скъп ром. Дантли я даде на приятелите си и заведе Аби зад къщата в работилничка, пълна с инструменти и какви ли не дреболии. От тавана висеше само една жълта електрическа крушка, край която кръжаха цели рояци комари. Аби подаде на Дантли единадесетте ключа и той внимателно ги остави върху отрупания тезгях.

— Лесна работа! — каза, без да вдига, очи.

Макар че бе единадесет часът и Дантли бе пил, той се държеше. Вероятно ромът вече не му влияеше. Ключарят си сложи дебели очила и се зае да вади и шлифова дубликатите. Свърши за двадесет минути. Връчи на Аби двете връзки с оригиналните ключове и техните дубликати.

— Благодаря ви, господата Дантли. Колко ви дължа?

— Не ме затруднихте особено — проточи той, — по един долар на ключ.

Аби му плати бързо и си тръгна.

Тами напълни двата сака с документите в горното чекмедже на първия шкаф. Пет чекмеджета, дванадесет шкафа. За осем часа трябваше шестдесет пъти да отиде при ксерокса и да се върне. В шкафовете имаше папки, бележници, компютърни разпечатки и още папки. Мич бе казал да извадят копия от всичко. Не знаеше какво

точно търси, затова ги бе помолил да преснимат всичко до последния лист.

Тами угаси лампата и изтича горе да види как е любовчията. Не бе помръднал. Само похъркваше тихо.

Саковете тежаха някъде към петнадесет килограма и ръцете я боляха, когато стигна в стая 188. А трябваше да извърви разстоянието още петдесет и девет пъти — нямаше да издържи. Аби не се бе върнала от Джорджтаун, затова Тами изпразни внимателно саковете върху леглото. Отпи глътка от кока-колата и излезе с празните сакове. Върна се във вилата. Във второто чекмедже имаше същото, както в първото. Тя подреди папките в чантите с яки ципове. Беше плувнала в пот, едвам си поемаше дъх. Пушеше по четири пакета на ден. Закле се да ги намали на два. Може би дори на един. Качи се по стълбите да провери Ейвъри. Не бе помръднал от последното й идване.

Когато се върна втория път, ксероксът потракваше и бръмчеше. Аби привършваше с второто дипломатическо куфарче и се готвеше да започне третото.

— Извади ли ключовете? — попита Тами.

— Да, всичко е наред. Как е онова приятелче?

— Ако не работеше ксероксът, щеше да го чуеш как хърка.

Тами разтвори новите папки и ги подреди на купчинка върху леглото. Избърса лицето си с мокър пешкир и пак тръгна към вилата.

Аби приключи с третото куфарче и се зае с папките от шкафовете. Тя усвои как да борави с ксерокса и след половин час работеше грациозно и бързо като обиграна служителка от бюро за копирни услуги. Вадеше копия, откопчаваше и закопчаваше листовете в папките, а машината потракваше и бълваше готовите копия.

Третия път Тами се върна задъхана, от носа й калеше пот.

— Третото чекмедже — докладва тя. — Онзи продължава да хърка.

Дръпна циповете на саковете и натрупа още една спретната купчинка върху леглото. Пое си дъх, избърса лице и сложи копията от документите в първото чекмедже в една от чантите. Чак до сутринта щеше да снове между вилата и хотелската стая.

В полунощ рок групата „Босоногите“ изпя последното парче и хотел „Палмите“ се приготви за сън. Тихото бръмчене на копирната машина се чуваше само в стая 188. Вратата беше заключена, щорите

бяха плътно спуснати и всички светлини — угасени, светеше само нощната лампа. Никой не забеляза уморената, плувнала в пот жена, която внасяше и изнасяше от стаята двата сака.

След полунощ се умълчаха. Бяха изморени, затънали в работа и уплашени, пък и нямаше какво да си кажат, най-много да обсъдят какво прави заспалият любовник. Той не помръдна до един часа през нощта, когато се обърна настрани, а след двадесет минути се опъна по гръб. Тами го проверяваше при всяко идване и все се питаше какво ще прави, ако той изведнъж отвори очи и й се нахвърли. Тя носеше в джоба на шортите парализиращ спрей, в случай че Ейвъри я нападнеше и й се наложеше да бяга. Мич не й бе казал какво точно да прави, само я бе помолил да не му позволява да се добере до хотелската стая. Бе я посъветвал да го напръска със спрея, да бяга колкото й крака държат и да крещи: „Изнасилват ме!“

Но когато се върна във вилата за двадесет и пети път, Тами се убеди, че той ще спи непробудно още часове. Не стига, че трябваше да мъкне саковете като товарно муле, но на всичкото отгоре се налагаше да се качва и по стъпалата — цели четиринадесет, — за да проверява донжуана. Затова реши да го наглежда на всяко второ идване до вилата. После при всяко трето.

В два след полунощ вече бяха преполовили работата, бяха преснимали папките от пет от шкафовете. Бяха направили над четири хиляди копия и леглото бе отрупано с купчини документи. Изваденитe копия бяха наредени покрай стената до дивана в седем реда, високи почти до кръста.

Починаха си четвърт час.

В пет и половина първите слънчеви лъчи се показаха на изток и Аби и Тами забравиха умората. Аби закрачи още по-бързо около ксерокса и се замоли той да не се повреди. Тами разтърка прасците си и почти на бегом се върна във вилата — за петдесет и първи или петдесет и втори път, вече не помнеше. Но засега това щеше да бъде последният й преход. Ейвъри я чакаше.

Тами отвори пътната врата и както обикновено, отиде право в склада. Остави саковете на пода. Качи се тихо по стълбите, влезе в спалнята и замръзна. Ейвъри седеше на ръба на леглото, с лице към балкона. Чу стъпките й и бавно се обърна към нея. Очите му бяха подути и изцъклени. Намръщи й се.

Инстинктивно Тами разкопча късите панталони в защитен цвят и ги остави да паднат на пода.

— Хей, скъпи! — извика тя, като се стараеше да диша нормално и да се държи като момиче, дошло да се позабавлява. Отиде при леглото, където седеше Ейвъри. — Май си подранил. Хайде да поспим още малко.

Той пак извърна поглед към прозореца. Не каза нищо. Тами седна до него и го помилва по вътрешната страна на бедрото. Плъзна ръка нагоре между краката, но Ейвъри не помръдна.

— Буден ли си? — попита го тя.

Не получи отговор.

— Ейвъри, кажи ми нещо, мили. Нека поспим още, малко. Още е тъмно.

Той се отпусна на една страна върху леглото. Изсумтя. Не направи опит да проговори. Само пуфтеше. После затвори очи. Тами качи краката му на леглото и отново го зави.

Стоя до него десет минути и Ейвъри пак се разхърка. Тя нахлузи панталоните и изтича в „Палмите“.

— Аби, Ейвъри се събуди! — съобщи паникьосана. — Събуди се и отново заспа.

Аби спри и се втренчи. Двете жени погледнаха кревата, отрупан с документи, от които не бяха извадили копия.

— Добре. Вземи си бързо един душ — отсече Аби спокойно. — После се върни при него в леглото и чакай. Заключи вратата на склада и ми се обади по телефона, когато Ейвъри се събуди и влезе в банята. Ще продължа да вадя копня и ще се опитаме да върнем документите после, когато той иде на работа.

— Много рисковано е.

— Всичко е рисковано. Побързай.

След пет минути Тами-Дорис-Либи, облечена в яркооранжевия бански, пак отиде — без саковете — във вилата. Заключи входната врата и складовото помещение и се качи в спалнята. Свали горнището на банския и се пъхна под завивките.

Хъркането му я държа будна около петнадесет минути. После Тами се унесе. Седна в леглото, за да не заспи. Беше уплашена до смърт — седеше до един гол мъж, който щеше да я убие, ако знаеше какво е направила. Бе толкова капнала, че се отпусна и пак задряма.

Любовчията дойде на себе си в девет часа и три минути. Изпъшка и се търкулна към края на леглото. Клепачите му бяха залепнали. Отвори бавно очи и яркото слънце го ослепи. Изохка отново. Цепеше го глава, той имаше чувството, че ще се пръсне. Вдъхна дълбоко и от свежия въздух му запищяха ушите. Погледна дясната си ръка. Помъчи се да я вдигне, безуспешно. Най-сетне я размърда и я загледа със замъглен поглед. Опита се да фокусира най-напред дясното си око, после лявото. Часовникът.

Гледа електронния часовник близо тридесет секунди, докато разчете червените цифри. Девет и пет. Да му се не види! В девет го чакаха в банката. Пак изохка. Я, до него имаше жена!

Тами бе усетила, че се е раздвижил и пъшка, но продължи да лежи със затворени очи. Молеше се да не я докосва. Чувстваше, че я разглежда.

Този негодник, този нехранимайко често страдаше от махмурлук. Но като днешния не бе имал никога. Гледаше лицето на жената и се мъчеше да си спомни дали е била добра в леглото. Друго можеше и да не помни, но това не забравяше. Колкото и да бе препил, винаги помнеше жените. Наблюдава я към минута, после се отказа.

— По дяволите! — каза Ейвъри, като се изправи и се опита да пристъпи.

Краката му бяха като от олово и не му се подчиняваха. Опря се на плъзгащата се врата към балкона.

Банята бе на около шест метра и Ейвъри реши да иде в нея. Подпираше се на бюрото и тоалетката. С триста мъки най-сетне стигна в банята. Наведе се над клозетната чиния и се облекчи.

Тами се обърна с лице към балкона. Ейвъри се върна от банята и тя го усети, че сяда откъм нейната страна на леглото. Докосна я нежно по рамото.

— Либи, събуди се!

Раздруса я, но Тами не се помръдна.

— Събуди се, мила! — повтори Ейвъри.

Виж го ти какъв джентълмен бил! Тя му отправи най-чаровната си сънена усмивка. Усмивката на доволната, предана жена, прекарала

чудесна нощ. Усмивката на Скарлет О’Хара сутринта, след като Рет я е обладал.

— Страхотен беше, миличък — изгука Тами със затворени очи.

Въпреки болката и гаденето, въпреки вдървените крака и натежалата глава Ейвъри се почувства горд от себе си. Беше направил впечатление на жената. Изведнъж си спомни, че наистина е бил неотразим.

— Слушай, Либи, успах се. Трябва да отивам на работа. Вече съм закъснял.

— Не ти се иска, а? — засмя се Тами. Молеше се наистина да не му се иска.

— Не, не сега. Какво ще кажеш за довечера?

— Ще бъда тук, миличък.

— Чудесно. Трябва да взема един душ.

— Събуди ме, щом излезеш от банята.

Ейвъри се изправи и промърмори нещо, после заключи вратата на банята. Тами се пресегна през леглото до телефона й се обади на Аби. Тя вдигна на третото иззвъняване.

— Ейвъри се къпе.

— Всичко наред ли е?

— Да. И да искаше, нямаше да може да го направи.

— Защо се забави толкова?

— Не можеше да се събуди.

— Усети ли нещо?

— Не. Не помни нищичко. Май го тресе махмурлук.

— Колко ще останеш там?

— Ще го целуна за довиждане, щом излезе от банята. Десет, може би петнадесет минути.

— Добре. Побързай.

Аби затвори телефона, а Тами се претърколи от другата страна на леглото. Записващата апаратура в таванското помещение над кухнята изщрака и върна лентата за следващия телефонен разговор.

В десет и половина бяха готови за последното щурмуване на вилата. Акцията се състоеше от три етапа. От три смели набега посред бял ден. Тами пъхна новите лъскави ключове в джоба на блузата и

тръгна със саковете. Вървеше бързо, отваряше си очите на четири. На паркинга пред вилите още нямаше коли. Движението по шосето бе слабо.

Новият ключ пасна и Тами влезе вътре. Отключи с лекота и складовото помещение и след пет минути вече излизаше от вилата. Вторият и третият набег бяха също тъй бързи и успешни. Преди да напусне склада за последен път, Тами го огледа внимателно. Всичко беше в ред, точно както го бе намерила. Заключи вилата и отнесе двата празни изтъркани сака в хотелската стая.

Цял час Аби и Тами лежаха една до друга на леглото и се присмиваха на Ейвъри и на неговия махмурлук. Сега всичко или почти всичко бе минало. Бяха извършили едно съвършено престъпление. А любовчията им бе станал съучастник, макар и да не подозираше. Решиха, че са се справили лесно.

Камарата доказателства се вмести в единадесет и половина кашона. В два и тридесет гол до кръста островитянин със сламена шапка почука на вратата и съобщи, че е представител на някакъв склад. Аби му посочи кашоните. Нали нямаше закъде да бърза, човекът вдигна първия кашон и лениво го отнесе при камионетката. Като всички местни жители вършеше всичко бавно като костенурка. Работата не е заек, че да избяга!

Двете жени го последваха с взетия под наем нисан до склада в Джорджтаун. Аби огледа помещението и плати в брой наема за три месеца.

28

Уейн Таръпс бе на последната седалка в автобуса, потеглящ в 11,40 вечерта от Луисвил за Индианаполис и Чикаго. Макар агентът да седеше сам на двойната седалка, автобусът бе претъпкан. Беше петък вечер. Шофьорът бе потеглил от Кентъки половин час по-рано и Таръпс вече бе убеден, че има нещо гнило. Половин час по-рано, а никой не гъкна. Може би се бе качил на друг автобус. Или Макдиър бе размислил. Или се беше случило нещо друго. Задната седалка бе на педя, от дизеловия двигател и Уейн Таръпс, нали бе от Бронкс, вече разбра защо хората, които пътуват често по този маршрут, се бият за местата зад шофьора. Романчето от Луис Ламур се тресеше в ръцете му и накрая Таръпс го заболя глава. Половин час. И нищо.

Някой пусна водата в тоалетната от другата страна на пътеката и вратата се отвори. Таръпс усети миризмата и се извърна към отсрещното платно на шосето. Жената изникна сякаш изпод земята и се настани на седалката до него откъм пътеката. Изкашля се. Таръпс се обърна надясно и я видя. Беше я срещал някъде.

— Вие ли сте господин Таръпс?

Беше по дънки, бели гуменки и дебел износен зелен пуловер. Очите й бяха скрити зад тъмни очила.

— Да. А вие коя сте?

Жената сграбчи ръката му и я раздруса.

— Аби Макдиър.

— Очаквах съпруга ви.

— Знам. Той реши да не идва, затова, съм тук.

— Хм, искаше ми се да поговоря с него.

— Да, но Мич изпрати мен. Можете да ме смятате за негова представителка.

Таръпс остави романа под седалката и продължа да наблюдава шосето.

— Къде е той?

— Нима е важно, господин Таръне? Изпрати ме, за да поговорим по работа, вие сте тук, за да говорите по работа. Тъй че да не протакаме.

— Добре, само приказвайте тихо и ако някой се зададе по пътеката, ме хванете за ръката и замълчете. Дръжте се, сякаш сме женени или нещо такова. А сега, господин Войлс — знаете ли кой е той?

— Знам всичко, господин Таръне.

— Чудесно. Та господин Войлс е много сърдит, че още не сме получили от Мич папките. Истинските папки. Нали разбирате защо са толкова важни?

— Много добре.

— Затова ни трябват.

— А на нас ни трябва един милион.

— Да, така се споразумяхме. Но първо трябва да получим папките.

— Не, споразумели сте се, господин Таръне, ние да получим един милион долара, където посочим, и тогава да ви предадем папките.

— Защо не ни вярвате?

— Точно така. Не вярваме на вас, на господин Войлс и на никой друг. Парите трябва да бъдат преведени в сметка в една банка във Фрийпорт на Бахамските острови. Веднага ще бъдем уведомени и ще прехвърлим сумата в друга банка. Щом я получим, ще имате папките.

— Къде са те?

— В един склад в Мемфис, Общо са петдесет и една, опаковали сме ги в кашони. Направо ще ахнете. Ние не си претупваме работата.

— Ние ли? Виждали ли сте папките?

— Разбира се. Помагах да ги подредим в кашоните. Ще намерите някои изненади в кашон номер осем.

— Чудесно. Какви?

— Мич успя да направи копия на три преписки, по които работи Ейвъри Толстън и които изглеждат съмнителни. Две от тях са свързани с компанията на „Дън Лейн“, знае се, че е контролирана от мафията я през 1986 година е регистрирана на Каймановите острови с уставен капитал десет милиона долара мръсни пари. Преписките са за два строителни обекта, финансирани от корпорацията. Ще ги прочетете с голям интерес.

— Откъде знаете, че е била регистрирана на Каймановите острови? И за десетте милиона? Едва ли го пише в преписките.

— Не, не го пише. Имаме и други документи.

Тарънс мисли за другите документи цели десет километра. Явно нямаше да ги видят, докато Макдиър не си получи първия милион. Агентът не пита нищо повече.

— Едва ли ще сме в състояние да ви преведем сумата, преди да сме получили папките.

Номерът беше доста евтин. Аби го разбра веднага и се усмихна.

— Защо да играем играчки, господин Тарънс? Защо просто не ни дадете парите, вместо да се залъгваме.

Някакъв чуждестранен студент, навярно арабин, мина бавно по пътеката и влезе в тоалетната. Тарънс замълча и се загледа през прозореца. Аби го потупа по ръката, сякаш му беше гадже. Водата изшуртя като малък водопад.

— Кога може да стане това? — попита Тарънс.

Аби вече не държеше ръката му.

— Папките са готови. А вие кога можете да преведете сумата?

— Утре.

Тя погледна през прозореца и заговори с крайчеца на устата.

— Днес е петък. Другия вторник в десет часа сутринта бахамско време прехвърляте един милион долага от вашата сметка в „Кемикъл Банк“ в Манхатън на сметка в банка „Онтарио“ във Фрийпорт. По съвсем чист, законен път. Става за около петнадесет секунди.

Тарънс се смръщи и заслуша напрегнато.

— А ако нямаме сметка в „Кемикъл Банк“ в Манхатън?

— Сега нямате, но в понеделник ще имате. Все разполагате с човек във Вашингтон, който да прехвърли сумата.

— Безспорно.

— Чудесно.

— Но защо от „Кемикъл Банк“?

— Така иска Мич, господин Тарънс. Имайте му вяра, той знае какво прави.

— Виждам, че си е свършил добре домашната работа.

— Винаги си върши домашната работа. Има и още нещо, което не бива да забравяте. Той е много по-умен от вас.

Тарънс изсумтя и се насили да се усмихне. Няколко километра пътуваха мълчаливо и двамата. Обмисляха следващия въпрос и следващия отговор.

— Добре де — обади се Тарънс. — И кога ще получим папките?

— Ще ни съобщят, когато парите бъдат преведени във Фрийпорт. В сряда сутринта до десет и половина ще получите в канцеларията си в Мемфис пратка с бележка и с ключ от склада.

— Значи мога да предам на господин Войлс, че ще имаме папките до сряда следобед?

Тя вдигна рамене и не отговори. Тарънс почувства, че задавайки такъв въпрос, е постъпил като глупак. Бързо измисли друг, по-добър.

— Трябва ни номерът на сметката във Фрийпорт.

— Имам го записан. Ще ви го дам, когато автобусът спре.

Подробностите вече бяха уточнени. Тарънс бръкна под седалката и извади книгата. Прелисти няколко страници и се престори, че чете.

— Останете още малко — рече агентът.

— Някакви въпроси ли имате? — попита Аби.

— Да. Може ли да поговорим за другите папки, за които споменахте?

— Естествено.

— Къде са?

— Уместен въпрос. Доколкото разбрах, сте се споразумели първо да получим втората вноска, май половин милион, срещу улики, които да са достатъчни, за да възбудите съдебно дирене. Онези, другите папки са свързани с втората вноска.

Тарънс обърна страницата.

— Значи вече… вече сте се добрали до мръсните папки?

— Вече разполагаме почти с всичко, което ни е нужно. Имаме цял куп мръсни досиета.

— Къде са?

Аби се усмихна мило и го потупа по ръката.

— Мога да ви уверя, че не са в склада при чистите папки.

— Но вече ги притежавате?

— Нещо такова. Искате ли да видите няколко?

Тарънс затвори книгата и си пое дълбоко дъх. Погледна Аби.

— Разбира се.

— Така си и знаех. Мич спомена, че ще ви предоставим някои от документите на „Дън Лейн“ — копия от банкови сметки, договори, протоколи, вътрешни правилници, имена на служители и акционери, данни за банкови преводи, писма от Нейтан Лок до Джоуи Моролто, доста интересно четиво, което ще ви изправи на нокти. Безценен материал. Според Мич само от преписката на „Дън Лейн“ ще пратите тридесетина души на съд.

Тарънс ловеше всяка нейна дума й и вярваше.

— Кога мога да ги видя? — попита той тихо, но припряно.

— Когато Рей излезе от затвора. Нали помните, че и това влиза в сметката?

— А, да, Рей.

— А, да. Ако той не излезе на свобода, господин Тарънс, забравете за фирмата „Бендини“. Ние с Мич ще си приберем жалкия милион и дим да ни няма.

— Правя каквото мога.

— Не правите достатъчно.

Това бе повече от заплаха и агентът го разбра. Отвори пак книгата и се загледа в нея.

Аби извади от джоба си малка служебна бланка на „Бендини, Ламбърт и Лок“ и я остави върху книгата. На гърба й бе написан номерът на сметката: 477 ДЛ-19584, банка „Онтарио“, Фрийпорт.

— Връщам се на седалката отпред, този двигател е ужасен. Разбрахме ли се за вторник?

— Няма проблеми, мон. В Индианаполис ли ще слезете?

— Да.

— Къде отивате?

— При родителите си в Кентъки. Ние с Мич се разделихме.

И си отиде.

Тами се бе наредила на една от десетината дълги опашки в задушното помещение на митницата в Маями. Беше по къси панталони, сандали, къса изрязана фланелка с гол гръб, тъмни очила и сламена шапка — по нищо не се отличаваше от хилядите поуморени летовници, които се връщаха от слънчевите карибски плажове. Пред нея стояха двама младоженци, понесли торби с алкохол и парфюми,

които бяха купили от безмитния магазин. Очевидно се бяха скарали. Зад Тами бяха оставени два нови кожени куфара, натъпкани с документи, с които биха могли да бъдат подведени под отговорност четиридесет адвокати. Нейният работодател, също адвокат, я бе посъветвал да си купи куфари на колелца, за да ги пренесе по-лесно през международното летище в Маями. Носеше малък сак с най-необходимото — дрехи и четка за зъби, за да не буди подозрение.

На всеки десет минути младоженците напредваха с по няколко сантиметра, а Тами ги следваше със своя багаж. Чака цял час, докато стигне гишето за митническа проверка.

— Имате ли нещо за деклариране? — подвикна й митничарят на лош английски.

— Не — крясна му тя в отговор.

Той кимна към големите кожени куфари:

— Какво има в тях?

— Хартия.

— Хартия ли?

— Да.

— Каква?

Тоалетна, помисли си Тами. Прекарах отпуската си в Карибието в колекциониране на тоалетна хартия.

— Правни документи. Адвокатка съм.

— Аха!

Митничарят отвори ципа на малкия сак и надникна вътре.

Тами внимателно издърпа куфарите. Те непрекъснато се килваха на една страна. Някакъв носач ги грабна и ги натовари заедно със сака на количката.

— Полет номер 282 на авиокомпания „Делта“. За Нашвил. Изход 44 — рече му тя и му подаде банкнота от пет долара.

В полунощ срещу събота, заедно с двата куфара и сака пристигна в Нашвил. Натовари багажа на колата си и напусна летището. В предградието Брентуд спря на паркинга и домъкна един по един куфарите в едностайния апартамент.

В него нямаше никакви мебели, ако не се брои взетият под наем разтегателен диван. Тами отвори куфарите в спалнята и се зае със скучната работа да реди изобличителните документи. Мич искаше

точен опис на всичко, на всяка банкова сметка, на всяка корпорация. Бе споменал, че някой ден ще намине и държи всичко да е подредено.

Два часа Тами сортира материалите. Бе седнала на пода и внимателно описваше документите. Три пъти бе ходила за един ден до Големия Кайман и стаята бе започнала да се задръства. В понеделник щеше да замине още веднъж.

Имаше чувството, че половин месец е спала някакви си три часа. Ала Мич й бе обяснил, че работата не търпи отлагане. Било въпрос на живот и смърт.

Тари Рос, известен още като Алфред, бе седнал в най-тъмния ъгъл на фоайето на хотел „Финикс Ин“ във Вашингтон. Срещата щеше да бъде съвсем кратка. Пиеше кафе и чакаше госта си.

Чакаше и се заричаше, че след пет минути си тръгва. Чашата трепереше в ръката му. Разплиска по масата кафе. Взираше се в нея и отчаяно се мъчеше да не се оглежда. Чакаше.

Гостът му се появи сякаш изпод земята и седна с гръб към стената. Казваше се Вини Козо, гангстер от Ню Йорк. От клана Палъмбо.

Забеляза, че ръката на Тари трепери и че той е разлял кафе.

— Спокойно, Алфред! Тук е достатъчно тъмно.

— Какво искаш? — изсъска Алфред.

— Да пийна нещо.

— Няма за кога да пием. Тръгвам си.

— Отпусни се, Алфред! По-спокойно, мой човек. Във фоайето няма жива душа.

— Какво искаш? — изпуфтя той пак.

— Само малко информация.

— Тя струва пари.

— Излишно е да ми го казваш.

Приближи се един келнер и Вини си поръча коняк и вода.

— Как е моят приятел Дентън Войлс? — поинтересува се Вини.

— Гледай си работата, Козо. Тръгвам си.

— Какво си се притеснил такъв? Я по-спокойно. Само ми кажи нещо.

— Говори бързо!

Алфред огледа фоайето. Чашата му бе празна, кафето се бе разплискало почти цялото върху масата.

Донесоха коняка, Вини отпи голяма глътка.

— В Мемфис нещо им мътят водата. Някои от момчетата са разтревожени. Чувал ли си за фирмата „Бендини“?

Алфред поклати инстинктивно глава. В началото винаги отричаше. После уж се замисляше и отсичаше: „Да.“ Да, беше чувал за фирмата „Бендини“ и техния безценен клиент. Операция „Пералня“. Войлс я бе нарекъл така и много се гордееше с чудесното си хрумване.

Вини отпи още една голяма глътка.

— Е, там има един младок на име Макдиър, Мичъл Макдиър. Работи в кантората, но го подозираме, че си има вземане-даване и с вашите хора. Нали се сещаш какво имам предвид. Смятаме, че продава информация на агентите от Федералното. Само искаме да знаем дали е вярно. Нищо повече.

Алфред слушаше уж заинтересовано, макар да му костваше доста усилия. Знаеше за това типче — Макдиър, и любимия му ресторант в Мемфис. Знаеше, че е говорил с Тарънс пет-шест пъти и утре, вторник, ще стане милионер.

Можеше начаса да отговори на Вини.

— Ще видя какво мога да направя. Първо да уговорим парите.

Вини запали цигара „Салем“.

— Е, Алфред, работата е напечена. Няма да се залъгваме. Двеста хиляди в брой.

Алфред изтърва чашата. Издърпа носна кърпа от задния си джоб и припряно забърса очилата си.

— Двеста хиляди ли? В брой?

— Точно така. Колко ти платихме миналия път?

— Седемдесет и пет хиляди.

— Значи ме разбираш. Наистина сме загазили, Алфред. Можеш ли да помогнеш?

— Да.

— Кога?

— Дайте ми половин месец.

29

Една седмица преди петнадесети април стресът за работягите в „Бендини, Ламбърт и Лок“ достигна връхната си точка и ако не бе адреналинът, те едва ли щяха да издържат. Освен това ги беше страх да не изтърват някоя подробност в данъчното законодателство и техните клиенти да изгубят един-два милиона. Беше ги страх да вдигнат телефона и да съобщят на клиента, че печалбата му вече е изчислена и за съжаление той дължи още осемстотин хиляди долара данъци. Беше ги страх, че няма да приключат до петнадесети и ще се наложи да искат продължение на срока, а от това ще последват глоби и лихви. Още в шест сутринта паркингът пред фирмата бе запълнен. Секретарките работеха по дванадесет часа на ден. Нервите на всички бяха обтегнати. Почти не говореха.

Тъй като съпругата му я нямаше вкъщи, Мич изобщо не се прибираше. Съни Капс ругаеше как ли не Ейвъри, защото му бе казал, че дължи четиристотин и петдесет хиляди долара данъци. За печалба от дванадесет милиона. Ейвъри пък си го бе излял на Мич и двамата отново се заровиха в документите на Капс. Мич си изсмука от пръстите два много съмнителни отбива и намали данъка на триста и двадесет хиляди долара. Капс отсече, че смята да възложи работата на друга кантора във Вашингтон.

Когато оставаха още шест дни, поиска среща с Ейвъри в Хюстън. Самолетът на фирмата бе свободен и Ейвъри замина с него в полунощ. Мич го закара на летището и по пътя получи нови указания.

Малко след един и половина през нощта се върна в кантората. На паркинга имаше три мерцедеса, едно беемве и един ягуар. Пазачът отвори задната врата и Мич се качи с асансьора на четвъртия етаж. Както обикновено, кабинетът на Ейвъри беше заключен. Всички съдружници държаха кабинетите си заключени. От дъното на коридора се чуваше глас. Виктор Милиган, шеф на отдел „Данъци“, ругаеше компютъра. Другите кабинети бяха тъмни и заключени.

Със затаен дъх Мич пъхна един ключ във вратата на Ейвъри. Дръжката се завъртя и той влезе. Запали всички лампи и отиде при малката заседателна маса, където те със съдружника бяха прекарали целия ден и по-голямата част от нощта. Бяха наредени папки като тухли по столовете. Навсякъде бяха разхвърляни листове. Справочниците на Службата за държавни приходи бяха струпани един върху друг.

Мич седна на масата и продължи да проучва документацията на Капс. Според тетрадката на Федералното бюро Капс се занимаваше със законни сделки и работеше с фирмата от осем години. Агентите от Бюрото не се интересуваха от него.

След един час Милиган млъкна, затвори кабинета си и го заключи. Слезе бързо по стълбите, без да каже „лека нощ“. Мич веднага провери всички кабинети на четвъртия етаж, после на третия. Наближаваше три часът.

До лавиците с книги при стената в кабинета на Ейвъри имаше четири масивни дъбови шкафа за папки. Мич ги бе забелязал преди доста месеци, но никога не бе виждал да ги използват. Папките, с които работеха, бяха в трите метални шкафа до прозореца. Обикновено, когато Ейвъри подвикваше на секретарките, те ровеха в тях. Мич заключи вратата и се отправи към дъбовите шкафове. Естествено, бяха заключени. Беше взел само два мънички ключа. Първият пасна на ключалката на единия шкаф и Мич го отвори.

От описа, който Тами бе направила на копията в Нашвил, бе запомнил имената на много компании на Каймановите острови, регистрирани с мръсни пари. Прегледа папките в горкото чекмедже и имената изникнаха пред очите му. „Дън Лейн“, „Истпойнт“, „Върджин Бей“, „Инланд Контрактърс“, „Гълф-Саут“. В третото и четвъртото чекмедже откри и други познати имена. Папките съдържаха документи за кредити от банките на Каймановите острови, за банкови преводи, какви ли не договори. Особено го интересуваха „Дън Лейн“ и „Гълф-Саут“. Тами бе преснимала множество документи на двете компании.

Взе една папка на „Гълф-Саут“, в която имаше разписки за банкови преводи и за кредити, теглени от клона на банка „Монреал“. Отиде до ксерокса в средата на четвъртия етаж и го включи. Докато машината загряваше, Мич се огледа. Мъртвило. Извърна очи към тавана. Нямаше камери. Лампичката за кода светна и той вписа номера

на преписката на госпожа Лети Плънк. Върху бюрото му на втория етаж бе папката за данъчното й облагане, нямаше да я ощети кой знае колко, ако впишеше в сметката й няколко ксероксни копия. Направи сто двадесет и осем копия. Върна се при шкафа с папките. После пак при ксерокса с куп изобличителни материали за компанията „Гълф-Саут“. Вкара кода на преписката на „Грийнмарк“, фирма за недвижими имоти в Бартлет, щата Тенеси. Сделките й бяха законни. Изчисляваше й данъците, защо да не извади за нейна сметка няколко копия! По-точно, деветдесет и едно.

Върху писалището си бе оставил балансите с данъчните декларации на осемнадесет клиенти, които трябваше само да бъдат подписани и приложени към папките. Бе приключил шест дни преди крайния срок. Сега в сметките им щеше да включи сумата за копията от изобличителните материали, които бе извадил от досиетата на „Гълф-Саут“ и „Дън Лейн“. Беше преписал кодовите им номера на лист от бележник, които сега бе на масата до ксерокса. След като вписа и осемнадесетте кода, използва и три кода от папките на Ламар и три на Капс.

От ксерокса тръгваше кабел, който през стената отиваше в помещение, където се съединяваше с кабелите на три други копирни машини на четвъртия етаж.

Оттам кабелът, вече по-дебел, отиваше по тавана в счетоводството на третия етаж, където компютърът вписваше в съответната сметка всяко ксерокопие, направено във фирмата. Друг съвсем невинен наглед сив кабел тръгваше от компютъра, пълзеше нагоре по стената и през тавана на четвъртия етаж стигаше на петия, където в паметта на специален компютър биваха вкарвани кодовият номер, броят на копията и нахождението на ксерокса, който ги е направил.

В пет часа следобед на петнадесети април фирма „Бендини, Ламбърт и Лок“ приключи с данъчните декларации. До шест часа паркингът се опразни и скъпите автомобили се събраха на три километра от сградата пред прочутия ресторант „Андъртън“, където сервираха само морска храна. Бе запазена малката банкетна зала, където всяка година фирмата даваше вечеря по случай петнадесети април. Бяха дошли всички служители и съдружници, дори и единадесетте, които вече се бяха пенсионирали. Пенсионерите имаха

хубав загар и изглеждаха отпочинали, а съдружниците, които още работеха, бяха капнали от умора. Но всички бяха в празнично настроение и се канеха да се напият. Тази вечер щяха да бъдат забравени строгите правила за благоприличие и умереност. Според друго правило във фирмата на шестнадесети април бе забранено адвокатите и секретарките да работят.

По масите покрай стените бяха наредени подноси, отрупани със студени варени скариди и сурови стриди. Гостите бяха посрещнати с огромна бъчва, пълна с лед и бира „Музхед“. Зад бъчвата имаше още десет каси. Рузвелт отваряше донемайкъде чевръсто бутилките. Късно вечерта и той щеше да се напие заедно с другите, а Оливър Ламбърт щеше да извика такси, което да го откара вкъщи при Джеси Франсес. Това беше част от ритуала.

Докато адвокатите влизаха в залата, братовчедът на Рузвелт, Боби Дребосъка, седеше пред рояла и пееше тъжни мелодии. Засега щеше да ги забавлява той. По-късно вече нямаше да има нужда от него.

Мич не обърна внимание на храната, взе леденостудена зелена бутилка бира и седна на маса до рояла. Ламар отиде при него с цяла камара скариди. Наблюдаваха как колегите им свалят саката и се нахвърлят върху пиенето.

— Приключи ли? — попита Ламар, като се тъпчеше със скариди.

— Да. Още вчера. С Ейвъри работихме по преписката на Съни Капс до пет следобед. Но оправихме и него.

— Колко?

— Четвърт милион.

— Оо! — Ламар надигна бутилката и на един дъх изпи половината. — Никога не е плащал толкова много.

— Не, и е направо бесен. Главата не ми го побира. Спечелил е дванадесет милиона, а сега се тръшка, че трябва да плати два процента данъци.

— Как е Ейвъри?

— Нещо се е поуплашил. Миналата седмица Капс го извика в Хюстън и срещата им не е минала добре. Тръгна в полунощ със самолета на фирмата. После ми каза, че в четири сутринта Капс го чакал в кабинета си, място не можел да си намери заради бъркотията с

данъците. Обвинявал за всичко Ейвъри. Заканил се, че оттук нататък ще работи с друга фирма.

— Май непрекъснато се заканва. Искаш ли бира?

Ламар стана и се върна с четири бутилки.

— Как е майката на Аби?

Мич си взе една скарида и я обели.

— Засега е добре. Оперирали са единия й бял дроб.

— А Аби? — попита Ламар, като спря да яде и се загледа в приятеля си.

— Държи се — отговори Мич и отпи от новата бутилка.

— Слушай, Мич. Децата ни ходят в училището „Сейнт Андрю“. Не е тайна, че Аби си е взела отпуска. Няма я от половин месец. Знаем го и се тревожим.

— Всичко ще се оправи. Иска да бъде малко сама. Всъщност няма нищо сериозно.

— Нямало нищо сериозно! Не е шега работа жена ти да замине, без да каже кога ще се върне. Поне не е споменала пред директора на училището.

— Така е. Не знам кога ще се върне. Навярно след около месец. Трудно и е да се примири, че работя толкова много.

Бяха дошли всички адвокати и Рузвелт затвори вратата. В залата стана по-шумно. Боби Дребосъка запя парчета по желание на присъстващите.

— А защо не понамалиш темпото? — попита Ламар.

— Не съм мислил за това. Защо да го правя?

— Слушай, Мич. Аз съм ти приятел. Безпокоя се за теб. Първата година няма да спечелиш цял милион.

Няма да спечеля ли, помисли си Мич. Вече го спечелих миналата седмица. За десет секунди малката ми сметка във Фрийпорт набъбна от десет хиляди на милион и десет хиляди долара. А след четвърт час сметката бе закрита, сега парите са вложени в сигурна швейцарска банка. Колко лесно се правят вече банковите преводи! И заради този един милион това ще бъде неговото първо и последно празненство по случай петнадесети април в кратката му, но забележителна адвокатска кариера. А довереният му приятел, който толкова се е загрижил за неговия брак, не след дълго сигурно ще бъде зад решетките. Заедно с всички в залата с изключение на Рузвелт. Божичко, Тарънс може тъй да

се увлече, че колкото да се позабавлява, да изправи пред съда и Рузвелт, и Джеси Франсес.

После процесите, „Аз, Мичъл И. Макдиър, тържествено се заклевам да говоря истината, само истината и нищо освен истината. Бог да ми е на помощ.“ Ще се изправи на мястото на свидетелите и ще посочи добрия си приятел Ламар Куин. А Кей и децата ще седят на първия ред, за да умилостивят съдебните заседатели. Ще хлипат тихо.

Изпи втората бира и започна трета.

— Знам, Ламар, но нямам намерение да работя по-малко. Аби ще свикне. Всичко ще се оправи.

— Щом казваш. Кей те кани утре на бифтеци. Ще ги печем на грила и ще вечеряме във вътрешния двор. Ще дойдеш ли?

— Да, но при едно условие. Да не говорим за Аби. Отиде да види майка си и ще се върне. Разбрахме ли се?

— Както кажеш.

Ейвъри седна от другата страна на масата с чиния, пълна със скариди. Зае се да ги бели.

— Тъкмо говорехме за Капс — каза Ламар.

— Тази тема не ми е приятна — отвърна Ейвъри.

Мич наблюдаваше скаридите, докато съдружникът не натрупа малка купчинка от шест обелени. Младият адвокат ги грабна през масата и ги лапна.

Ейвъри го изгледа с уморени тъжни очи. Кървясали очи. Опита се да измисли нещо остроумно, но се отказа и залапа скаридите направо необелени.

— Жалко, че са без глави — рече той. — Много по-вкусни са с главите.

Мич се пресегна, взе още две шепи и започна да дъвче.

— Аз пък обичам опашките. Винаги съм бил по опашките.

Ламар спря да яде и се ококори срещу тях.

— Сигурно се шегуваш.

— Не — каза Ейвъри. — Като деца в Ел Пасо излизахме с мрежите да наловим пресни скариди. Ядяхме ги, докато още мърдаха — хрус, хрус. Главите са най-вкусни, защото съдържат соковете на мозъка.

— Скариди в Ел Пасо?

— Да. Рио Гранде гъмжи от скариди.

Ламар стана да вземе още бира. От притеснението, стреса, напрежението и умората алкохолът бързо ги хващаше и всички в залата ставаха по-буйни. Боби Дребосъка свиреше някакво старо парче. Дори Нейтан Лок се смееше и говореше високо. Както всички останали. Рузвелт хвърли пет каси бира в бъчвата с лед.

В десет часа се разпяха. Уоли Хъдсън си свали папионката, качи се на един стол до рояла и даде тон — всички подеха шумни австралийски пиянски песни. Кендъл Махан бе следващият. Бе играл ръгби в Корнел и знаеше изумителен репертоар от мръснишки бираджийски песни. Петдесет пиянски гласа запяха фалшиво, но щастливо заедно с него.

Мич се извини и отиде до тоалетната. Пиколото му отключи задната врата и той излезе на паркинга. Отдалеч пеенето звучеше приятно. Мич тръгна към колата, но сетне се върна и спря под един прозорец. Стоеше в мрака до ъгъла, наблюдаваше й слушаше.

Сега Кендъл бе седнал на рояла и даваше тон за някакъв мръснишки рефрен.

Весели гласове на богати щастливи хора. Мич ги оглеждаше един по един, както бяха седнали на масите. Лицата им бяха зачервени. Очите им светеха.

Те му бяха приятели — задомени мъже със съпруги и деца — и всички бяха забъркани в тези ужасни далавери.

Миналата година Джо Ходж и Марти Козински бяха пели заедно с тях.

Миналата година Мич завършваше с отличие право в Харвард и го канеха на работа къде ли не.

Сега бе милионер и скоро за главата му щеше да бъде определена тлъста сума.

Странно, колко неща се случваха само за година.

Пейте, братлета!

Обърна се и си тръгна.

Към полунощ на улица Мадисън се наредиха таксита и най-богатите адвокати в града бяха натикани на задните седалки. Естествено, Оливър Ламбърт бе най-трезв от всички и ръководеше

изтеглянето. Такситата бяха общо петнадесет, във всяко имаше пияни адвокати.

Пак по това време, но в другия край на града, на Фрънт Стрийт, две еднакви камионетки марка „Форд“, боядисани в тъмносиньо и жълто, спряха пред портала. Дъч Хендрикс им отвори и ги пусна. Спряха пред задния вход и осем жени с еднакви престилки започнаха да разтоварват прахосмукачки и кофи, пълни с какви ли не препарати. Свалиха и метли, парцали и рола хартия, говореха си тихо, докато вървяха през сградата. Както им бе наредено, чистеха етаж след етаж, започнаха от четвъртия. Хората от охраната се навъртаха около тях и ги държаха под око.

Чистачките не им обръщаха внимание и чевръсто си вършеха работата — изпразваха кошчетата за смет, лъскаха мебелите, минаваха килимите с прахосмукачките и миеха тоалетните. Новата чистачка бе по-бавна. Всичко й правеше впечатление. Тя отваряше чекмеджетата на бюрата и шкафовете с папките, когато ония от охраната не я гледаха. Беше предпазлива.

Беше се хванала на тази работа от три нощи и още се ориентираше зле. Още първата нощ бе намерила кабинета на Толсън на четвъртия етаж и се бе усмихнала.

Беше по мръсни дънки и износени гуменки. Синята престилка я беше голяма, за да прикрива фигурата й, та да изглежда пълна като другите чистачки. Над джоба й бе избродирано „ДОРИС“. Дорис чистачката.

Когато бяха почистили половината от втория етаж, един човек от охраната каза на Дорис и на две други жени, Сузи и Шарлот, да го последват. Мушна някакъв ключ в таблото на асансьора и той спря в сутерена. Мъжът отключи тежка метална врата, влязоха в просторно помещение, разделено на десетина малки кабинета. Върху писалищата имаше купчини документи и сред тях по един голям компютър. Навсякъде имаше компютърни терминали. Покрай стените бяха наредени черни шкафове за папки. Нямаше прозорци.

— Препаратите са там — каза мъжът и посочи един килер.

Извадиха прахосмукачка и препарати за почистване и запретнаха ръкави.

— Не пипайте бюрата — предупреди ги онзи.

36

Мич завърза връзките на скъпите си маратонки, седна на канапето и зачака до телефона. Хърси, натъжен от двуседмичното отсъствие на господарката си, се бе свил до него и се мъчеше да задреме. Точно в десет и половина телефонът иззвъня. Беше Аби.

Нямаше никакви сантименталности като „любими“, „мила“, „сладурче“. Разговаряха хладно и напрегнато.

— Как е майка ти? — попита Мич.

— Вече е по-добре. Движи се, но има болки. Не пада духом.

— Радвам се. А баща ти?

— Той си е все същият. Вечно е зает. Как е кучето?

— Тъгува за теб. Дано не се поболее.

— Липсва ми. Върви ли ти работата?

— Издържахме петнадесети април без провали. Сега всички са в по-добро настроение. На шестнадесети половината съдружници си взеха отпуска, така че във фирмата е по-спокойно.

— Сигурно вече не бъхтиш по шестнадесет часа?

Мич се поколеба, но не й отговори. Нямаше смисъл пак да се карат.

— Кога ще си дойдеш?

— Не знам. Мама ще има нужда от мен още половин месец. За съжаление татко не може да помогне много. Имат, разбира се, прислужница, но сега трябва да съм до мама. — Аби замълча, сякаш се канеше да каже нещо неприятно. — Днес се обадих в „Сейнт Андрю“ и им съобщих, че няма да се върна до края на срока.

Мич веднага възкликна:

— Но до края на срока остават два месеца! Още два месеца ли няма да си дойдеш?

— Поне два месеца, Мич, Просто ми трябва малко време, това е всичко.

— Време за какво?

— Хайде да не започваме пак! Нямам настроение за каранички.

— Добре де. За какво имаш настроение?

Аби не обърна внимание на въпроса му, последва дълга пауза.

— По колко километра на ден тичаш?

— Около три. Отивам пеша до пистата и правя осем обиколки.

— Внимавай, много е тъмна.

— Благодаря.

Пак последва дълга пауза.

— Трябва да вървя — рече Аби. — Мама ще си ляга.

— Ще се обадиш ли утре вечер?

— Да. По същото време.

Тя затвори, без да каже „довиждане“ или „обичам те“.

Просто затвори.

Мич опъна белите си чорапи и напъха бялата фланелка с дълги ръкави в долнището на анцуга. Заключи кухненската врата и тръгна по тъмната улица. Гимназията „Уест Джуниър“ бе на шест пресечки източно от Ист Медоубрук. Зад червената тухлена сграда с класните стаи и гимнастическия салон бе игрището за бейзбол, а по-нататък, в края на тъмната уличка за автомобили, бе футболното игрище. Около него имаше посипана със сгурия писта, която използваха местните любители на тичането за здраве.

Но не и в единадесет вечерта, особено когато нямаше луна. Пистата бе пуста и това бе добре дошло за Мич. Пролетният въздух бе свеж и прохладен и той измина първия километър и половина за осем минути. После направи една обиколка вървешком. При металните седалки по трибуната забеляза с крайчеца на окото някакъв човек. Продължи да върви.

— Ей, ти!

Мич спря.

— Да! Кой е?

Някой каза с груб прегракнал глас:

— Джоуи Моролто.

Мич се отправи към седалките.

— Много смешно, Тарънс, няма що! Следи ли ме някой?

— Ами, кой ще те следи! Лейни седи с фенерче в един училищен автобус. Даде зелена светлина, когато ти притича, видиш ли червена светлина, върни се на пистата и продължавай да ми се правиш на Карл Луис.

Отидоха горе на трибуната и влязоха в незаключената кабина за журналисти. Седнаха в тъмното и загледаха училището. Автобусите — бяха спрени един до друг пред входа.

— Тук нали е безопасно за теб? — попита Мич.

— Няма страшно. Кое е момичето?

— Знам, предпочиташ да се срещаме през деня, по възможност където има хора, например в някоя закусвалня или в корейски магазин за обувки. Но аз харесвам повече такива места.

— Чудесно. Кое е момичето?

— Бива си го, нали?

— Добре си го подбрал. Кое е?

— Работи за мен.

— Къде го намери?

— Има ли значение? Защо винаги задаваш въпроси, които не са свързани с работата?

— Не са свързани ли? Обажда ми се днес някаква жена, на която не съм й виждал очите, разправя ми, че трябвало да говори с мен за една дреболия в Бендини Билдинг и да съм й дал телефона, нарежда ми да ида на не знам кой си уличен автомат, където щяла да ми звънне точно в един и половина. Отивам, моля ти се, там, тя се обажда точно в един и половина. Междувременно съм сложил трима души на тридесет метра около автомата да държат под око всичко, дето мърда. А дамата се разпорежда да бъда тук тази вечер точно в десет и четиридесет и пет, да отцепя района и че ти си щял да дойдеш.

— Което и стана.

— Да. Но коя е тя? Доколкото разбирам, си забъркал още някого, а това наистина ме тревожи, Макдиър. Коя е жената и какво знае?

— Имай ми доверие, Тарънс. Тя работи за мен и знае всичко. Всъщност ако ти знаеше колкото нея, сега щеше да пишеш заповеди за арести, вместо да се заяждаш заради нея.

Тарънс си пое дълбоко дъх и се замисли.

— Добре де, какво знае тази жена?

— Знае, че през последните три години кланът Моролто и съучастниците му са изнесли от страната осемстотин милиона долара в брой и са ги внесли в различни карибски банки. Знае в кои банки, в кои сметки, на кои дати и други подробности. Знае, че кланът Моролто контролира най-малко триста и петдесет фирми, регистрирани на

Каймановите острови, и че тези фирми редовно връщат изпраните пари в Щатите. Знае датите и сумите на банковите преводи. Знае поне четиридесет американски компании, притежавани от корпорации на Кайманите, които пък са собственост на Моролто. Знае страшно много, Тарънс. Не ти ли се струва, че е твърде осведомена?

Тарънс бе изгубил ума и дума. Гледаше втренчено тъмната уличка пред училището.

На Мич му бе приятно.

— Тя знае как печелят мръсните си пари, как ги обръщат в банкноти от сто долара и ги изнасят през границата.

— Как?

— Разбира се, със самолета „Лиър“. Но използват и „негри“. Имат си цяла армия „негри“ — нископлатени главорези и техните приятелки, прибягват обаче до услугите на студенти и на други подставени лица — дават им по десет хиляди и осемстотин долара в брой и им купуват билети до Каймановите или Бахамските острови. Нали знаеш, за суми до десет хиляди долара не се искат декларации. И „негрите“ пътуват като най-обикновени туристи с джобове, натъпкани с пари, които внасят в техните банки. Не пренасят големи суми, но ако разполагаш с триста души, които правят по двадесет курса годишно, не е кой знае каква философия да изнесеш от страната цяло състояние. Както знаеш, на „негрите“ им викат още и „смърфове“.

Тарънс кимна леко, сякаш наистина знаеше.

— Мнозина се натискат да бъдат „смърфове“, нали така ходят безплатно на курорт и имат пари за харчлък. Освен това имат и „свръхнегри“. Това са доверени на Моролто хора, които изнасят по един милион долара, увити добре във вестници, та да не ги засекат машините на летището, с които се преглежда багажът. Слагат ги в големи сакове и се качват на самолета като обикновени пътници. Носят костюми и вратовръзки и приличат на чиновници от Уолстрийт. Или пък сандали и сламени шапки, тогава пренасят парите в чанти, метнати през рамо. Вашите момчета ги залавят от време на време, в един процент от случаите, и тогава „свръхнегрите“ отиват в пандиза. Но никога не проговарят, нали, Тарънс? А понякога на някой от „смърфовете“ му хрумва, че няма да е трудно да продължи полета заедно с всичките пари в сака и да им се порадва сам. И дим да го няма. Мафията обаче никога не забравя, може да минат година-две, но

накрая го спипва. Парите, разбира се, вече ги няма, но и смърфа няма да го има. Мафията никога не забравя нали, Тарънс? Както няма да забрави и мен.

Тарънс слушаше, докато стана ясно, че трябва да каже нещо.

— Прибра си милиона.

— Хиляди благодарности. И съм почти готов за следващата вноска.

— Почти ли?

— Да, ние с момичето имаме да свършим още едно-две неща. Мъчим се да измъкнем от Фрънт Стрийт още малко документи.

— Колко документа имате вече?

— Над десет хиляди.

Тарънс зяпна от учудване и се втренчи в Мич.

— По дяволите! Откъде ги докопахте?

— Пак с твоите въпроси!

— Десет хиляди документа! — повтори Тарънс.

— Най-малко десет хиляди. Банкови сметки и преводи, документи за кредити, теглени от различни фирми, разпоредби, кореспонденция между кого ли не. Цяла камара изобличителни материали, Тарънс.

— Жена ти спомена за някаква компания „Дън Лейн“. Прегледахме папките, които вече си ни дал. Доста добър материал. Какво друго знаеш за компанията?

— Много неща. Основана е през 1986 година с уставен капитал десет милиона долара, преведени й от сметка в Банко де Мехико, същите десет милиона, пренесени в брой на Големия Кайман с реактивен самолет „Лиър“, регистриран като собственост на малка фирмичка в Мемфис, само че в началото парите са били четиринадесет милиона, после, след като митничарите и банкерите на Каймановите острови са получили по нещо, са намалели на десет. При основаването си компанията е била регистрирана на името на някой си Диего Санчес, който по една случайност бил и заместник-управител на Банко де Мехико. Президент на компанията станал един прекрасен човек на име Нейтан Лок, неин секретар — нашият стар приятел Ройс Макнайт, а главен счетоводител — Ал Рубинстайн. Сигурен съм, че го познаваш. Аз не.

— Той работи за Моролто.

— Каква изненада! Искаш ли още?

— Карай нататък!

— Освен уставния капитал от десет милиона за три години във фирмата били вложени още деветдесет милиона. Всичко вървяло по мед и масло. Компанията започнала да купува в САЩ какво ли не — памучни плантации в Тексас, жилищни блокове в Дейтън, бижутерийни магазини в Бевърли Хилс, хотели в Сейнт Питърсбърг и в Тампа. Повечето пари били превеждани от четири-пет банки на Каймановите острови. В основата си това е пране на пари.

— И имаш ли го документирано?

— Не ме питай глупости, Уейн. Ако не притежавах документите, откъде щях да знам? Нали си спомняш, аз работя само с чисти папки.

— Още колко време ти е нужно?

— Половин месец. Ние с онази жена не сме се отказали да търсим на Фрънт Стрийт. А това е опасно. Ще бъде много трудно да извадим оттам папките.

— Откъде докопахте десетте хиляди документа?

Мич подмина въпроса. Скочи на крака и се отправи към вратата.

— Ние с Аби решихме да се установим в Албюкърки, щата Ню Мексико. Градът е голям, но е доста забутан. Работи по въпроса!

— Не бързай толкова. Трябва да се свършат още доста неща.

— Казах половин месец, Тарънс. Ще съм готов да предам документите след половин месец, което значи, че после изчезвам.

— А, не. Първо трябва да видя някои от документите.

— Паметта ти е къса, Тарънс. Моята прекрасна жена ти обеща цял куп документи за „Дън Лейн“ веднага след като Рей излезе на свобода.

Тарънс погледна тъмното игрище.

— Ще видя какво мога да направя.

Мич се приближи и посочи с пръст към лицето му.

— Слушай, Тарънс! Май не си ме разбрал. Днес е седемнадесети април. След половин месец е първи май, а на първи май ще ти предам, както съм обещал, над десет хиляди изобличителни документа, с които ще пратите по дяволите един от най-големите кланове в престъпния свят. В крайна сметка това ще ми коства живота. Но аз обещах да го направя. А ти обеща да измъкнеш брат ми от затвора. Имаш една седмица — до двадесет и четвърти април. Не удържиш ли на думата

си, аз ще изчезна, и заедно с мен — разследването, което ти е възложено, а и твоята кариера.

— Какво ще прави брат ти, щом излезе от затвора?

— Пак почваш с глупавите си въпроси. Ще бяга като луд, това ще прави. Има брат с един милион долара, спец по прането на пари и банковите преводи.

След дванадесет часа ще напусне страната и ще иде да потърси този милион.

— На Бахамските острови ли?

— Бахамските острови! Ти си идиот, Тарънс. Парите бяха на Бахамските острови по-малко от десет минути. То оставаше да им вярвам на ония продажни глупаци там.

— Господин Войлс не обича да му се поставят срокове. Направо побеснява.

— Предай на господин Войлс да не ми се прави на интересен. Кажи му да приготви следващия половин милион, защото аз почти приключих. Кажи му да измъкне брат ми от затвора, или сделката отива на кино. Кажи му каквото щеш, Тарънс, но или след седмица Рей е на свобода, или мен ме няма.

Мич трясна вратата и тръгна покрай седалките. Тарънс го последва.

— Кога ще разговаряме пак? — изкрещя той.

Мич прескочи оградата и излезе на пистата.

— Жената, която работи за мен, ще ти се обади. Прави каквото ти каже.

31.

Всяка година след петнадесети април Нейтан Лок ходеше за три дни във Вейл. Този път обаче тази негова традиционна отпуска бе отменена от Девашър. По нареждане на Лазаров Лок и Оливър Ламбърт седяха в кабинета на петия етаж и слушаха. Девашър съобщаваше отделните факти и се опитваше от подробностите да сглоби цялостната картина.

— Жена му заминава. Трябвало да иде при майка си, която имала рак на белия дроб. Било й омръзнало да кисне тук. И преди са се карали. Тя все му натякваше, че работел като луд, но уж нямаше нищо сериозно. Заминава си вкъщи при мама. Не знаела кога ще се върне. Майка й била болна, и толкоз. Оперирали й били единия бял дроб. Но не открихме клиника, където да са чували името Максин Съдърланд. Проверихме всички болници в Кентъки, Индиана и Тенеси, Май има нещо гнило.

— Хайде, Девашър, не търси под вола теле — прекъсна го Ламбърт. — Преди четири години жена ми ходи да се оперира чак в клиниката Мейо. Не знам да има закон, според който да си длъжен да се опериращ в обсег петдесет километра от мястото, където живееш. Говориш безсмислици. А те са хора с положение. Може да е постъпила под друго име, за да не се разчува. Мнозина го правят.

Лок кимна.

— Мич често ли говори с нея по телефона?

— Тя му се обажда веднъж на ден. Приказват си за кучето. За майка й. За службата. Снощи му каза, че нямало да се върне поне още два месеца.

— Не е ли споменавала името на болницата? — попита Лок.

— Не. Мери си думите. Почти не говори за операцията. Майка й явно е вече вкъщи. Ако изобщо е постъпвала в болница.

— Накъде биеш, Девашър?

— Млъкнете и ме оставете да завърша. Я си представете, че ни разиграват, та тя да се махне от града. От нас. От това, което предстои.

Ясно ли ви е?

— Смяташ, че работи за тях? — поинтересува се Лок.

— Плащат ми, за да правя предположения, Нат. Предполагам, той е наясно, че подслушваме телефоните, и затова разговарят толкова предпазливо. Предполагам, че я е пратил по-далеч от града, за да я предпази.

— Доста неубедително — отбеляза Ламбърт. — Доста неубедително.

Девашър закръстосва зад бюрото. Погледна Оли, но остави забележката му без коментар.

— Преди десетина дни някой е правил доста необичайни ксерокопия на четвъртия етаж. Странното е, че се е занимавал с това в три след полунощ. Според вашите сведения копията са били направени, когато в сградата е имало само двата адвокати. Макдиър и Скот Кимбъл. И никой от тях двамата не е имал работа на четвъртия етаж. Били са използувани кодовете на двадесет и четири преписки. Три от тях са на Ламар Куин. Три — на Съни Капс. Останалите осемдесет са на Макдиър. Нито една не е на Кимбъл. Виктор Милиган си е тръгнал към два и половина. Тогава Макдиър е работил в кабинета на Ейвъри. Преди това го е изпратил на летището, Ейвъри твърди, че е заключил вратата, но е възможно да е забравил. Или е забравил, или Макдиър има ключ. Попритиснах Ейвъри, той е почти сигурен, че е заключил. Но е било среднощ, бил е капнал от умора и е бързал много. Не е изключено да е забравил. Ала не е разрешавал на Макдиър да се връща в кабинета му и да работи там. Не че има нещо страшно в това — нали цял ден са подготвяли там данъчната декларация на Капс. Бил е ксерокс номер единадесет, а той е най-близо до кабинета на Ейвъри. Имаме сериозни основания да предполагаме, че ксерокопията са направени от Макдиър.

— Колко са?

— Две хиляди и дванадесет.

— От кои преписки?

— Осемнадесетте преписки са все за данъците на наши клиенти. Сигурен съм, Макдиър ще обясни, че е привършил с данъчните декларации и просто ги е преснимал. Звучи доста убедително. Само дето копията винаги се правят от секретарките, пък и защо точно в три след полунощ ще вади копия на четвъртия етаж. Било е нощта срещу

седми април. Колко от вашите подчинени си свършват работата седмица преди петнадесети април и сядат да вадят копия?

Девашър спря да снове и впери поглед в съдружниците. Те мислеха. Беше ги убедил.

— И най-важното. След пет дни неговата секретарка вписва същите осемнадесет кодови номера в своя ксерокс на втория етаж. Извадила е около триста копия, което без да съм адвокат, ми се струва по-нормално. Не намирате ли?

И двамата кимнаха, но не отвърнаха нищо. Бяха адвокати, имаха, опит да разглеждат въпросите от всички страни, този път обаче не казаха нищо. Девашър се усмихна злобно и отново закрачи.

— И тъй, спипахме го, че е направил две хиляди копия, за които няма обяснение. Значи големият въпрос е: какво е преснимал? Щом е използвал чужди кодови номера, за да пусне ксерокса, какво, по дяволите, е копирал? Аз не знам. Всички кабинети са били заключени освен, естествено, кабинета на Ейвъри.

Затова попитах него. В помещението има няколко метални шкафа, където той държи истинските преписки. Винаги ги заключва, но този ден и Ейвъри, и Макдиър, и секретарките са ровили в тях. Възможно е да е забравил да ги заключи, нали е бързал за самолета. Голяма работа! Защо му е на Макдиър да преснима преписки на клиенти със законен бизнес! Както и във всички кабинети на четвъртия етаж, и при Ейвъри има четири дървени шкафа със секретни материали. Тях никой не ги пипа. Такива са правилата във фирмата. Дори и другите съдружници. Заключени са по-сигурно и от моите досиета. А Макдиър не може да ги отвори без ключ, Ейвъри ми показа ключовете си — не бил припарвал до шкафовете от два дни — преди седми април, де. Прегледа папките, според него всичко си е на мястото. Не може да каже дали са пипани. Но вие можете ли да познаете дали някоя ваша папка е пипана? Не, не можете. Нито пък аз. Затова сутринта извадих папките и ще ги изпратя в Чикаго. Там ще ги проверят за отпечатъци от пръсти. Ще стане за около седмица.

— Изключено е да е снимал материалите от тези папки — обади се Ламбърт.

— Какво тогава е снимал, Оли? Всички помещения на четвъртия и на третия етаж са били заключени. Всички, освен кабинета на Ейвъри. Нека си имаме едно наум — не е изключено Макдиър и

Тарънс да се срещат тайно, какво тогава търси онзи младок в кабинета на Ейвъри? Нищо, освен секретните досиета.

— Значи предполагаш, че има ключове — обади се Лок.

— Да. Предполагам, че е извадил дубликати от ключовете на Ейвъри.

Оли изръмжа и се изсмя подразнено.

— Чувате ли се какво говорите? Не го вярвам.

Черноокия се загледа със злобна усмивка в Девашър.

— Как е успял да го направи?

— Уместен въпрос, на който и аз не мога да дам отговор. Ейвъри ми показа ключовете си. Две връзки, общо единадесет ключа. Държи ги винаги у себе си. Такива са правилата във фирмата, нали? Когато е буден, ключовете са в джоба му. Когато спи и не си е вкъщи, ключовете са под дюшека.

— Къде е пътувал последния месец? — поинтересува се Черноокия.

— Можем да не броим пътуването му до Хюстън за срещата с Капс. Бе съвсем наскоро. Преди това, на първи април ходи за два дни до Големия Кайман.

— А, да — потвърди Оли, който слушаше напрегнато.

— Добра памет имаш, Оли.

— Питах го какво е правил двете нощи, отговори, че само бил работил. Едната вечер ходил в някакво барче, но толкоз. Кълне се, че е спал сам и двете нощи. — Девашър натисна копчето на портативен магнетофон. — Но лъже. Този разговор е воден в девет и петнадесет на втори април от телефона в главната спалня на първа вила.

Чу се:

— Ейвъри се къпе — първи женски глас.
— Всичко наред ли е? — втори женски глас.
— Да. И да искаше, нямаше да може да го направи.
— Защо се забави толкова?
— Не можеше да се събуди.
— Усети ли нещо?
— Не. Не помни нищичко. Май го тресе махмурлук.
— Колко ще останеш там?

— Ще го целуна за довиждане, щом излезе от банята.

Десет, може би петнадесет минути.

— Добре. Побързай.

Девашър натисна друго копче и продължи да крачи.

— Нямам представа кои са тези жени, не съм споменавал на Ейвъри за записа. Засега. Той ме тревожи. Жена му е завела дело за развод и Ейвъри не се владее. Постоянно гони някакви фусти. Това поставя под въпрос сигурността. Лазаров вероятно ще побеснее.

— Онази на записа спомена за махмурлук — рече Лок.

— Ами да.

— Мислиш ли, че тя е извадила дубликати на ключовете? — попита Оли.

Девашър вдигна рамене и седна на изтъркания кожен стол. Напереността му изчезна.

— Възможно е, но се съмнявам. Мислил съм за това часове наред. Ако предположим, че е някоя, която е намерил в барчето, и двамата са се напили, сто на сто са си легнали късно. Как посред нощ ще извади дубликати от ключовете на този малък остров? Просто главата не ми го побира.

— Но е имала съучастница — настоя Лок.

— Да, направо не го проумявам. Може да са искали да му задигнат портфейла, но не са успели. Носи у себе си по две хиляди долара в брой и ако се е напил, бог знае какво им е наприказвал. Вероятно жената е смятала да отмъкне парите в последния момент. Но не ги е взела. Направо не знам.

— Нямаш ли други версии? — попита Оли.

— Засега не. Обичам версиите, но как си го представяте тези жени да задигнат ключовете, да извадят посред нощ на острова дубликати, без Ейвъри да ги усети, а след това едната пак да се пъхне в леглото му? Смехотворно е да предположим, че всичко е свързано с Макдиър и с това, че е правил копия на ксерокса на четвъртия етаж.

— Така си е — съгласи се Оли.

— А какво ще кажеш за складовото помещение? — попита Черноокия.

— И за това съм мислил, Нат. Ако искаш да знаеш, вече сън не ме лови покрай тази история. В случай че жената е проявявала интерес към документите в склада, вероятно е свързана с Макдиър или с друг, който си пъха носа в нашите работи. Но не мога да направя такава връзка. Да речем, че е открила склада и документите, какво ще прави с тях посред нощ, докато Ейвъри спи горе?

— Например ще ги прочете.

— Да, документите са цяла камара. Не забравяй, че и тя е пила заедно с Ейвъри, иначе той щеше да я заподозре. Очевидно цяла нощ се е наливала и любила. Изчаква го да заспи и внезапно й хрумва да слезе и да прочете банкови документи. Нещо не се връзва, момчета.

— Може да работи за ФБР — обади се Оли гордо.

— Не, не е възможно.

— Защо?

— Много просто, Оли. ФБР не би го направило, защото подобен обиск ще е незаконен и съдът няма да признае документите за веществени доказателства. Има и по-сериозна причина.

— Каква?

— Ако беше агентка, нямаше да използва телефона. Никоя професионалистка не би се обадила оттам. Мен ако питаш, е дребна крадла.

Теорията за крадлата бе изложена на Лазаров, който доста се усъмни в нея, но не можа да я опровергае. Нареди да се сменят всички брави на третия и четвъртия етаж, а също в сутерена и в двете вили на Големия Кайман. Заповяда да се издирят всички ключари на острова — не биха могли да са много, и да се установи дали някой е правил дубликати на ключове през нощта на първи април или рано сутринта на втори. Каза на Девашър да ги подкупят. Срещу малко пари щели да изпеят и майчиното си мляко. Нареди досиетата в кабинета на Ейвъри да се изследват за отпечатъци от пръсти. Девашър гордо обясни, че вече се е заел с това. Отпечатъците от пръстите на Макдиър се пазеха в Адвокатската асоциация на щата.

Лазаров се разпореди и Ейвъри Толсън да бъде отстранен от работа за два месеца. Девашър подхвърли, че така Макдиър би могъл да се усъмни. Лазаров се съгласи и каза Толсън да постъпи в болница

уж с болки в гърдите. Два месеца отпуска по лекарска препоръка. Толсън трябвало да прочисти документацията си и кабинетът му да бъде заключен, а Макдиър да бъде прикрепен към Виктор Милиган.

— Спомена нещо, че си имал хубав план как да премахнем Макдиър — напомни Девашър.

Лазаров се ухили и си зачопли носа.

— Да. Май ще прибегнем до самолета. Ще го пратим на кратка командировка до островите и машината ще се взриви.

— Смяташ да погубим двамата пилоти? — попита Девашър.

— Да. Не бива да будим подозрения.

— Не го правете при Каймановите острови. Съвпадението ще бъде твърде очебийно.

— Да, но трябва да стане над морето. Така останките ще са възможно най-малко. Ще използваме силно взривно устройство, за да не намерят почти нищо.

— Самолетът е скъп.

— Да. Първо ще го съгласувам с Джоуи.

— Ти си шефът. Ще ми кажеш, ако можем да помогнем с нещо и ние.

— То се знае. Ти обмисли нещата.

— Какво става с вашия човек във Вашингтон? — поинтересува се Девашър.

— Чакам. Сутринта се обадих в Ню Йорк, ще проверят. Би трябвало да имаме отговор до една седмица.

— Това ще ни улесни.

— Да. Ако отговорът е положителен, ще се наложи да го премахнем до двадесет и четири часа.

— Ще имам грижата.

За събота сутрин във фирмата бе доста тихо. Няколко съдружници и десетина адвокати на щат сновяха по спортни дрехи. Нямаше секретарки. Мич прегледа пощата и издиктува в диктофона отговорите на писмата. След два часа излезе. Бе време да иде на свиждане на Рей.

Пет часа пътува с колата на изток. Караше със седемдесет километра в час, после — със сто и тридесет. Отбиваше се във всички

крайпътни закусвални и бензиностанции. Внезапно се отклоняваше в аварийното платно. Спря под един подлез, изчака и се огледа. Онези ги нямаше. Нито веднъж не забеляза подозрителна кола, камион или камионетка. Дори огледа няколко тира. Нищо. Просто не го следяха. Иначе щеше да усети.

Надзирателят прегледа пакета с книги и цигари, който Мич носеше, и го пусна, друг надзирател го насочи към кабинка номер девет. След няколко минути зад дебелата решетка се появи и Рей.

— Къде се губиш? — попита той с известно раздразнение. — Ти си единственият човек на света, който ми идва на свиждане, а от четири месеца идваш едва за втори път.

— Знам. По това време се попълват данъчните декларации и бях претрупан с работа. Ще идвам по-често. Но нали ти писах!

— Да, веднъж седмично получавам по няколко реда. „Здрасти, Рей. Добре ли си? Как е храната? Как са стените? Как върви гръцкият или италианският? Аз съм добре. Аби е отлично. Кучето е болно. Трябва да бързам. Тия дни ще ти дойда на свиждане. С обич, Мич.“ Пишеш съдържателни писма, братко! Благодаря ти.

— Твоите не са по стока.

— Какво да ти пиша аз? Надзирателите пласират наркотици. Намушкаха един приятел тридесет и един пъти. Видях как изнасилиха едно хлапе. Хайде, Мич, на кого му се слушат такива неща!

— Ще идвам по-често.

— Как е мама?

— Не знам. Не съм ходил от Коледа.

— Помолих те да видиш как е, Мич. Тревожа се за нея. Не искам онзи негодник да я бие. Веднъж да изляза оттук, ще сложа край на всичко това.

— Ще излезеш.

Мич го изрече като нещо сигурно, не като въпрос. Опря пръст до устните си и леко кимна. Рей се облегна на лакти и го загледа вторачено.

Мич заговори бавно:

— Espanol. Hable despacio. На испански. Говори бавно.

Рей се поусмихна.

— Кога?

— Другата седмица.

— Кога по-точно?

Мич се замисли.

— Вторник или сряда.

— По кое време?

Мич се усмихна и вдигна рамене, после се заозърта.

— Как е Аби? — попита Рей.

— От половин месец е в Кентъки. Майка й е болна. — Вгледа се в брат си и изрече бавно и беззвучно: — Вярвай ми.

— От какво е болна?

— Махнаха й единия бял дроб. Рак. Цял живот пуши като комин. Защо не откажеш цигарите?

— Ще го направя, веднъж да изляза оттук.

Мич се усмихна и бавно кимна.

— Остава ти да излежаваш поне още седем години.

— Да, а няма как да избягам. Или ще ми теглят куршума, или ще ме хванат.

— Нали Джеймс Ърл Рей се измъкна.

Мич кимна, докато го казваше. Рей се усмихна и загледа брат си в очите.

— Но го спипаха. Довеждат цяла рота с овчарки, не е за разправяне. Едва ли някой е оцелял в планините, след като е избягал от затвора.

— Да говорим за друго — предложи Мич.

— Чудесно.

До прозореца зад кабините за свиждане стояха двама надзиратели. Забавляваха се с тесте порнографски снимки, които някой бе заснел с фотоапарат „Полароид“ и се бе опитал да пренесе през охраната. Смееха се и не обръщаха внимание на посетителите. Откъм страната на затворниците сънено сновеше само един надзирател с палка.

— Кога да очаквам племенници? — попита Рей.

— Може би след няколко години. Аби иска момче и момиче, готова е да роди веднага, но аз не бързам.

Надзирателят мина зад Рей, без да му обръща внимание. Братята се гледаха и се мъчеха да разчетат погледите си.

— Къде ще ида? — попита бързо Рей на испански.

— Пердидо Бийч Хилтън. Миналия месец ходихме с Аби на Каймановите острови. Прекарахме чудесна отпуска.

— Не съм чувал за такова място. Къде се намира?

— В Карибско море, под Куба.

— Как ще се казвам?

— Лий Стивънс. Гмуркахме се. Водата е топла, направо разкошна. Фирмата има две вили на плаж Севън Майлс! Платих само самолетните билети. Беше чудесно.

— Донеси ми книга. Искам да прочета за това място.

— Passaporte?

Мич кимна, усмихнат. Надзирателят дойде при Рей и спря зад него. Братята заговориха за едно време в Кентъки.

На здрачаване паркира беемвето от тъмната страна на уличка в предградие на Нашвил. Остави ключовете в запалителя и заключи вратата. Имаше в джоба си резервна връзка. В универсалния магазин „Сиърс“ влизаха тълпи хора, дошли да пазаруват за Великден. Мич се сля с тях. Вътре се мушна в мъжката секция и заоглежда чорапите и долното бельо, без да изпуска от очи и входа. Нищо подозрително. Излезе от „Сиърс“ и тръгна бързо през навалицата към уличката. Вниманието му бе привлечено от черен памучен пуловер на витрината на магазин за мъжки дрехи. Вътре го пробва и реши да го купи и да излезе с него — толкова го хареса. Докато продавачът оставяше рестото на щанда, Мич прелисти указателя, за да намери телефонния номер за поръчка на таксита. Излезе отново на уличката и откри уличен автомат. Таксито щеше да дойде след десет минути.

Вече бе тъмно, беше се спуснал хладният ранен пролетен мрак на Юга. Мич седна в едно кафене и загледа началото на уличката. Бе сигурен, че не са го проследили. Отправи се небрежно към таксито.

— Брентуд — каза на шофьора и се сгуши на задяната седалка.

Брентуд бе на двадесет минути път.

— Квартал Савана Крийк — поясни Мич.

Шофьорът залъкатуши сред блоковете и намери номер 480-Е. Мич метна на предната седалка двадесетдоларова банкнота и затръшна вратата. В началото на външната стълба откри входа на блока. Беше заключено.

— Кой е? — попита отвътре нервно някаква жена.

Щом Мич я чу, почувства, че краката му омекват.

— Бари Ейбанкс — каза той.

Аби отвори широко вратата и се хвърли върху мъжа си. Целунаха се страстно, той я вдигна на ръце, внесе я вътре и ритна вратата. Бе като побеснял. За някакви си две секунди изхлузи пуловера през главата на жена си, разкопча сутиена и смъкна до коленете полата, която й бе възголяма. Продължаваха да се целуват. Мич погледна притеснено евтиния продънен разтегаем диван, който бяха взели под наем. Трябваше да легнат или на него, или на пода. Сложи нежно Аби върху дивана и се съблече.

Диванът бе много къс и скърцаше. Матракът бе от дунапрен. Металните пръчки под него стърчаха опасно.

Но Аби и Мич не забелязваха нищо.

Когато бе станало съвсем тъмно и тълпата пазаруващи бе поизтъняла, зад беемвето спря лъскав черен пикап марка „Шевролет Силверадо“. От него изскочи дребен човек с добре подстригана коса и бакенбарди, огледа се и мушна в ключалката на беемвето остра отвертка. Месеци по-късно, когато щеше да бъде осъден, той щеше да каже пред съда, че е откраднал над триста коли и пикапи в осем щата и с голи ръце можел да отвори кола и да запали мотора по-бързо, отколкото съдията с ключове. Вършел го за някакви си двадесет и осем секунди. Това не направи кой знае какво впечатление на съдията.

От време на време, при повече късмет някой кретен оставяше ключовете в колата и тогава средното време на кражбата рязко намаляваше. Един негов човек бе открил беемвето с ключовете. Дребният мъж се усмихна и ги завъртя. Пикапът отпраши, последван от беемвето.

Скандинавеца скочи от камионетката и го загледа втрещен. Всичко се бе разиграло светкавично. Вече бе твърде късно. Пикапът просто спря, изпречи се за миг пред погледа на Скандинавеца и хоп! — беемвето изчезна. Бяха го задигнали! Пред очите му. Скандинавеца изрита камионетката. Какво щеше да каже?

Качи се отново в камионетката и зачака Макдиър.

След един час на разтегаемия диван мъчителната самота бе забравена. Мич и Аби обикаляха малкия апартамент, държаха се за ръце и се целуваха. В спалнята Мич видя за пръв път това, което тримата знаеха като „документите Бендини“. Бе виждал бележките и описа на Тами, но не и самите документи. Стаята приличаше на шахматна дъска — цялата бе в купчинки листове. На две от стените Тами бе закачила с кабарчета бял кадастрон, върху който бе нанесла описите и диаграмите.

Тези дни Мич щеше да прекара часове в стаята и да подготви доказателствения материал. Но не и тази вечер. След няколко минути щеше да си тръгне и да се върне на уличката.

Аби пак го поведе към дивана.

32

Коридорът на десетия етаж в крилото „Мадисън“ на баптистката болница бе безлюден, ако не се броят санитарят и един болногледач, който пишеше нещо на таблото. Посещенията приключваха в девет вечерта, а сега бе десет и половина. Мич мина по коридора, каза нещо на санитаря, не обърна внимание на болногледача и почука на вратата.

— Влез! — чу се силен глас.

Отвори тежката врата и застана до леглото.

— Здрасти, Мич! — поздрави Ейвъри. — Виж докъде се докарах!

— Какво ти е?

— Събудих се в шест сутринта с болки в стомаха. Изкъпах се и почувствах как нещо ме пробожда точно тук, в рамото. Не можех да си поема дъх, плувнах в пот. Господи, помислих си, сега вече загазих. Само на четиридесет и четири години съм, смятам, че съм в отлична форма, работя непрекъснато, храня се доста добре, пийвам си малко повече може би, но защо да се случи точно на мен! Обадих се на моя лекар, а той ме извика тук в болницата. Смята, че съм получил лека сърдечна криза. Надява се, че не е сериозно, но няколко дни ще ми правят изследвания.

— Сърдечна криза ли?

— Така каза.

— Не съм изненадан, Ейвъри. Цяло чудо е, че адвокатите във фирмата доживяват до петдесет.

— Заради Капс е, Мич. Заради Съни Капс. Обади се в петък и каза, че си е намерил нова кантора във Вашингтон, която щяла да му оправя данъците. Изтегли всичките си документи. Той е най-големият ми клиент. Миналата година спечелих от него близо четиристотин хиляди долара, горе-долу, колкото плати и за данъци. Сърди се не заради хонорара, а заради данъците. Голям глупак.

— Не си заслужава да мреш заради него.

Мич се огледа дали Ейвъри е на системи, но не видя нищо. Седна на единствения стол и опря крака на леглото.

— Знаеш ли, Джийн е завела бракоразводно дело.

— Чух. Едва ли си изненадан.

— Изненадан съм, че не го направи още миналата година. Предложих й цяло състояние, само и само да се споразумеем. Дано се съгласи. То оставаше да се развеждаме като цигани.

— Какво мисли Ламбърт? — попита Мич.

— Да си умреш от смях. За деветнадесет години не съм го видял нито веднъж да си изтърве нервите, но този път направо побесня. Каза ми, че съм се пропил, че съм станал женкар и какъв ли още не. Излагал съм фирмата. Прати ме на психиатър.

Ейвъри говореше бавно и натъртено, от време на време задъхано и тихо. Звучеше неестествено. След едно изречение забравяше да се преструва и заговаряше с нормалния си глас. Лежеше неподвижно като труп, омотан с чаршафи, а лицето му бе румено.

— И аз мисля, че имаш нужда от психиатър. Може би от двама.

— А, не! Имам нужда от един месец на слънце. Лекарят казва, че след три-четири дни ще ме изпишат, но два месеца не бивало да работя. Цели шестдесет дни, Мич, да не съм стъпвал в кабинета.

— Блазе ти. Току-виж, и аз получа лека сърдечна криза.

— При твоето темпо ти е в кърпа вързано.

— Ти какво си сега, лекар ли?

— Не, просто съм изплашен. Случи ти се нещо такова и се замисляш. Днес за пръв път в живота си съм мислил за смъртта. А ако не мислиш за смъртта, не цениш живота.

— Е, малко се увличай.

— Да, знам. Как е Аби?

— Сигурно е добре. Не съм я виждал от доста време.

— По-добре си я прибери вкъщи. И я направи щастлива. Шестдесет часа на седмица са прекалено много, Мич. Ако работиш повече, ще си съсипеш брака, пък и себе си. Тя иска деца, направи ги. Жалко, че си обърках така живота.

— По дяволите, Ейвъри! Кога ти е погребението? Ти си на четиридесет и четири години и си получил лека сърдечна криза. Още не си хвърлил топа.

Болногледачът влезе и изгледа Мич.

— Времето за посещения изтече, сър. Трябва да тръгвате.

Мич скочи на крака.

— Да, разбира се. — Потупа Ейвъри по краката и се отправи към вратата. — Ще се видим след ден-два.

— Благодаря, че дойде. Много здраве на Аби.

Асансьорът беше празен. Мич натисна копчето на шестнадесетия етаж и след няколко секунди слезе. Изтича по стълбите до осемнадесетия етаж, пое си дъх и отвори вратата. Малко по-нататък в коридора, встрани от асансьорите Рик Аклин наблюдаваше и уж говореше по телефонния автомат. Кимна на Мич, когато той се доближи. Посочи му малка чакалня за разтревожени роднини и Мич влезе в нея. Беше тъмна и празна, с два реда сгъваеми столове и телевизор, който не работеше. Светеше само машината за кока-кола. Тарънс седеше до нея и прелистваше старо списание. Беше с анцуг, тъмносини спортни чорапи и бели гуменки, косата му бе прихваната с лента, сякаш бе тръгнал да потича.

Мич седна до него с лице към коридора.

— Чист си. Проследиха те от фирмата до паркинга и си отидоха. В коридора е Аклин, Лейни също е наблизо. Няма страшно.

— Лентата ти е хубава.

— Благодаря.

— Виждам, получил си съобщението.

— Да. Много хитро си го измислил, Макдиър. Седя си днес следобед на бюрото, гледам си работата, дето не е свързана със случая Бендини. Имам си и други задачи. Влиза секретарката и казва, че някаква жена искала да говори с мен по телефона за някой си Марти Козински. Скачам като ужилен, грабвам, слушалката и ето го и твоето девойче. Било спешно, както винаги. Добре де, викам й, да поговорим. Не била съгласна. Настоява да си зарежа работата и да тичам в „Пибоди“, а там да я чакам в оня ресторант, как му беше името? А, да, „Малард“ — какво да правя, отивам и й се чудя на акъла — нали никой не може да подслушва телефоните ни! По дяволите, Мич, знам, че не може. Та си пия кафето и ето че довтасва барманът, който ме пита дали се казвам Козински. Кой Козински, викам му колкото да се позабавлявам. Нали си играем на криеница! Марти Козински, казва той смаяно. Да, аз съм, отговарям му. Чувствах се кръгъл глупак, Мич. Оня ми разправя, че ме търсели по телефона. Отивам на бара и ето че се

обажда твоето маце. Толсън бил получил сърдечна криза или нещо такова. И към единадесет часа ти си щял да дойдеш да го видиш. Много умно, няма що!

— Но свършихме работа, нали?

— Да, но щяхме да я свършим също тъй лесно, ако оная ми бе казала по служебния телефон каквото имаше да казва.

— Предпочитам така. По-безопасно е. Освен това тъкмо да излезеш от тоя кабинет.

— Е, да, излизам от кабинета. Но мъкна със себе си още трима души.

— Слушай, Тарънс, ще го направим както кажа аз. Все пак аз съм си заложил главата, не ти.

— Да де. С каква кола си, по дяволите?

— Селебрити, взел съм я под наем. Бива си я, нали?

— Какво стана с черното ти адвокатско автомобилче?

— Имах проблеми с него — накъдето се обърнеш, подслушвателни устройства. В събота вечер спрях на една уличка в Нашвил и оставих ключовете в колата. И някой си е услужил. Обичам да пея, но имам ужасен глас. Откакто съм взел книжка, ако съм сам в колата, си тананикам. Но с тия устройства ме беше срам. Накрая ми писна.

Тарънс не се сдържа, усмихна се.

— Бива си те, Макдиър!

— Да беше видял отнякъде Оливър Ламбърт тази сутрин, когато влязох в кабинета му и оставих полицейския протокол на бюрото му. Запелтечи, че много съжалявал. И аз се държах, сякаш са ми потънали гемиите. Колата е застрахована, не губя нищо, а онова приятелче Оливър разправя, че щели да ми купят нова. А дотогава щели да ми осигурят автомобил под наем. Съобщих му, че вече съм си взел. От Нашвил в събота вечер. Оня се намръщи, нали в колата под наем няма подслушвателни устройства. Обади се лично на представителя на фирмата „Беемве“ да поръча нов автомобил. Попита какъв цвят съм искал. Отговорих му, че черното ми е омръзнало и искам виненочервена с кафява тапицерия. Вчера ходих в магазина на фирмата и видях какви автомобили има. Нямаше виненочервени. Оливър обясни на продавача какъв искам, онзи му отговаря, че нямали виненочервени. Защо не съм вземел черна или тъмносиня, или сива,

или червена, или бяла? Аз — не, та не. Искам винена, и толкоз. Трябвало да изпишат, обяснява ми Оливър. Аз се съгласявам. Той затвори телефона и пак ме пита сигурен ли съм, че не искам никакъв друг цвят. Винена, отсичам аз. Понечи да ме смъмри, но видя, че е глупаво. И тъй, за пръв път от десет месеца мога да си пея в колата.

— Но да вземеш такъв модел! Не е особено престижно за адвокат паралия.

— Върши ми работа.

Тарънс още се усмихваше, явно впечатлен.

— Какво ли ще си кажат ония типове в автосервиза, когато почнат да разглобяват беемвето и намерят всичките подслушвателни устройства?

— Може да ги занесат в някоя заложна къща и да ги пробутат за стереоуредба. Колко струваха?

— Нашите разправят, че били от най-добрите. Десет-петнадесет хиляди. Не знам. Да си умреш от смях!

Две медицински сестри минаха, разговаряйки високо. Свиха зад ъгъла и коридорът отново утихна. Аклин уж сложи още една монета в автомата.

— Как е Толсън? — попита Тарънс.

— Отлично. Дано и моята сърдечна криза бъде лека като неговата. Ще го изпишат след няколко дни, после два месеца ще е в болнични. Нищо сериозно.

— Можеш ли да проникнеш в кабинета му?

— Защо да проникваам? Вече съм снимал всичко в него.

Тарънс се понаведе и зачака.

— Не, не мога да вляза в кабинета. Сменили са бравите на третия и четвъртия етаж. А също в сутерена.

— Откъде знаеш?

— От мацето, Тарънс. Последната седмица е влизало във всички кабинети, включително в сутерена. Проверило е всички врати, всички чекмеджета, всички помещения. Изчело е купища писма, преглеждало е папки, дори е преровило кошчетата за боклук. Всъщност няма много боклук. В сградата има десет машини за рязане на хартия. Четири от тях са в сутерена. Знаеше ли?

Тарънс слушаше напрегнато, без да помръдва.

— Тя как…

— Не ме питай, Тарънс, защото няма да ти кажа.

— Сигурно работи при вас! Секретарка или нещо такова. Помага ти отвътре.

Мич поклати глава.

— Страхотен си, Тарънс! Днес ти се е обаждала два пъти. Първия път в два и петнадесет и още веднъж час по-късно. Е, как една секретарка от кантората ще се обади за един час-два пъти във ФРБ?

— Може днес да не е била на работа. Или да се е обадила от къщи.

— Грешиш, Тарънс, и престани да гадаеш. Не си пилей времето да се тревожиш за мацето. То работи за мен и заедно ще ти предадем стоката.

— Какво има в сутерена?

— Голямо помещение с дванадесет кабинета, разделени с плексиглас, с дванадесет бюра, на които се скъсват от работа, и с хиляди шкафове папки. Шкафовете са компютъризирани. Според мен това е командният пункт за прането на пари. По стените на кабинетите жената е забелязала имена и телефонни номера на десетки банки от Карибския регион. В сутерена няма много информация. Пипат страшно предпазливо. В дъното има малка стая, заключена с десет катинара и пълна с компютри, по-големи от хладилници.

— Май си прав, че там е командният пункт.

— Да, но не мисли за него. Няма как да изнесем нещо оттам, веднага ще писне алармената система. Невъзможно е. Знам само един начин, по който да измъкнем „стоката“.

— Какъв?

— Със заповед за обиск.

— Ти пък не мисли за това. Нямаме основателна причина.

— Слушай, Тарънс. Ето как ще стане. Не мога да ти дам всички документи, които искаш. Но мога да ти дам онова, което ти е необходимо. Вече притежавам над десет хиляди документа и макар да не съм ги прегледал, съм видял достатъчно, за да съм сигурен, че ако ги покажете на съдия, ще получите съдебно постановление за обиск на Фрънт Стрийт. Можете да получите документите, които съм събрал, и да възбудите съдебно дирене срещу половината хора във фирмата. Но със същите документи ще си осигурите и съдебно постановление за

обиск и следователно, цяла купчина изобличителен материал. Няма друг начин, по който да стане.

Тарънс излезе в коридора и се огледа. Нямаше никой. Разтъпка се и отиде до машината за кока-кола. Облегна се на нея и надникна през прозорчето, което гледаше на изток.

— Защо само за половината хора във фирмата?

— Първоначално само за половината. И за няколко от пенсионираните съдружници, които с парите на Моролто са основали фиктивни компании на Каймановите острови. Лесно ще възбудите съдебно дирене срещу тях. А след като получите всички документи, ще разкриете и цялата престъпна организация и ще тикнете на топло и останалите.

— Откъде взе документите?

— Извадих късмет. Голям късмет. Досетих се някак, че ония няма да държат банковите документи от Каймановите острови тук, в Щатите. Нещо ми подсказа, че материалите вероятно са на островите. За щастие излязох прав. Ние преснимахме документите на Големия Кайман.

— Ние ли?

— Момичето. И една приятелка.

— Къде са документите?

— Стига си подпитвал, Тарънс! У мен са. Това е всичко, което е необходимо да знаеш.

— Дай ми документите от сутерена.

— Чуй ме, Тарънс, И внимавай какво ти казвам. Документите не могат да бъдат изнесени от сутерена, докато не получим заповед за обиск. Не е възможно, чу ли?

— Кой работи там?

— Не знам. От десет месеца съм във фирмата и не съм виждал никого. Не знам къде спират колите си, нито откъде влизат и излизат. Те са невидими. Според мен мръсната работа се върши от съдружниците и хората от сутерена.

— Каква е апаратурата там?

— Два ксерокса, четири машини за рязане на хартия, високоскоростни принтери и много компютри. Нищо повече.

Очевидно замислен, Тарънс отиде при прозореца.

— Звучи логично. Много логично. Винаги съм се чудел как така фирмата с всичките секретарки, чиновници и помощник-адвокати пази в пълна тайна Моролто.

— Много лесно. Секретарките, чиновниците и помощник-адвокатите не знаят нищо. Занимават се с истински клиенти. Съдружниците и по-старите адвокати на щат си седят в големите кабинети и се чудят как най-добре да изперат парите, а екипът в сутерена върши грубата работа. Това е чудесно смазана машина.

— Значи има много законни клиенти?

— Стотици. Във фирмата работят талантливи адвокати със страхотна клиентела. Служи им за прикритие.

— И ти, Макдиър, твърдиш, че вече притежаваш документи, с които да получим заповед за обиск и да възбудим съдебно дирене?

— Точно така.

— И документите са в САЩ?

— Да, Тарънс, в САЩ са. Всъщност съвсем наблизо.

Агентът започна да се изнервя. Запристъпва от крак на крак и запука с кокалчетата на пръстите си. Дишаше учестено.

— Какво още можеш да изнесеш от Фрънт Стрийт?

— Нищо. Прекалено опасно е. Сменили са бравите и това доста ме безпокои. Защо ще сменят бравите на третия и четвъртия етаж, а не на първия и на втория? Преди половин месец преснимах на четвъртия етаж някои неща и май сглупих. Изглежда, че са ме надушили. Няма да изнеса нищо повече от Фрънт Стрийт.

— А момичето?

— И тя вече няма достъп.

Тарънс загриза ноктите си, както пристъпваше от крак на крак и гледаше през прозореца.

— Тези документи ни трябват, Макдиър, и то бързо. Например до утре.

— Кога Рей ще получи своите документи?

— Днес е понеделник. Мисля, че е уредено за утре през нощта. Нямаш представа колко ме руга Войлс. Наложи се да използва всичките си връзки. Мислиш, че се шегувам ли? Обади се на двама сенатори от Тенеси, а те лично ходиха в Нашвил, за да се срещнат с губернатора. Ох, само как ми крещя, Макдиър! И всичко заради твоя брат.

— Той го оценява.

— Какво ще прави, когато излезе на свобода?

— Имам грижата. Ти само го изведи.

— Не давам никакви гаранции. Ако пострада, сам ще си е виновен.

Мич стана и погледна часовника си.

— Трябва да тичам. Сигурен съм, че отвън ме чака някой.

— Кога ще се видим пак?

— Жената ще ти се обади. Прави каквото ти каже.

— И без майтапи, Мич, да не ме разкарва пак. Може да говори по моя телефон. Наистина! Изключено е някой да го подслушва. Стига с тези номера!

— Как се казва майка ти, Тарънс?

— Какво? А, Дорис.

— Дорис ли?

— Да, Дорис.

— Светът е малък. Не можем да използваме Дорис. С кое момиче беше на абитуриентския си бал?

— Хм! Не съм ходил на бал.

— Нищо чудно! Кое е първото ти гадже, ако си имал такова?

— Мери Алис Бренър. Биваше си я. И си падаше по мен.

— Не се и съмнявам. Името на моето маце ще бъде Мери Алис. Следващия път, когато ти се обади, прави каквото ти каже, чу ли?

— Изгарям от нетърпение.

— Направи ми една услуга, Тарънс. Мисля, че Толсън се преструва, и имам лошото чувство, че сърдечната му криза е свързана с мен. Прати твоите хора да проучат за какво става въпрос.

— Разбира се. И без това си нямаме работа.

33

Във вторник сутринта всички във фирмата се тюхкаха за Ейвъри Толсън. Бил по-добре. Правели му изследвания. Щял да се оправи. Било от преумора. Бил под голям стрес. Бил виновен Капс. И разводът. Налагало се да излезе в отпуска.

Нина внесе куп писма за подпис.

— Вика ви господин Ламбърт, стига да не сте много зает. Токущо се обади.

— Добре. В десет имах среща с Франк Мълхоланд. Знаеш ли?

— Разбира се. Нали съм секретарка. Знам всичко. Във вашия кабинет или в неговия?

Мич погледна бележника си и се престори, че чете. В кабинета на Мълхоланд. В сградата на някогашната борса за памук.

— В неговия — тросна се той.

— И миналия път се срещахте там, нали? В юридическия факултет не ви ли учиха за територията? Никога, повтарям, никога не бива да се срещате с врага два пъти поред на негова територия. Не е професионално. Издава напрегнатост. И слабост.

— Дали ще ми го простиш някога?

— Чакайте да кажа на другите момичета. Всички ви мислят за симпатяга и мъж на място. Като им кажа, че сте слабоват, ще получат удар.

— Имат нужда от удар, но с тояга.

— Как е тъща ви?

— Много по-добре. Ще ида да я видя в края на седмицата.

Секретарката взе две папки.

— Ламбърт ви чака.

Оливър Ламбърт посочи на Мич канапето и му предложи кафе. Седеше изопнат на стола и държеше чашата като английски аристократ.

— Тревожа се за Ейвъри — поде той.

— Бях при него снощи — обясни Мич. — Лекарят настоява да излезе в двумесечна отпуска.

— Да, затова си тук. Следващите два месеца ще работиш с Виктор Милиган. Той ще се заеме с повечето преписки на Ейвъри, така че проблемите ще са ти познати.

— Чудесно. Ние с Виктор сме добри приятели.

— Ще научиш много от него. Той е гениален в данъчното облагане. Чете по две книги на ден.

Прекрасно, помисли си Мич. В затвора ще изчита по десет.

— Да, той е много умен. Помогна ми на един-два пъти.

— Мисля, че ще се сработите. Гледай да се срещнеш с него тази сутрин. И още нещо. Ейвъри не е довършил някои неща на Каймановите острови. Както знаеш, ходи там често, за да се среща с банкери. Всъщност утре трябваше да замине за два дни. Сутринта ми каза, че си запознат с клиентите и сметките им, така че се налага да идеш ти.

Самолетът „Лиър“, незаконните доходи, вилите, складовото помещение, документите. Хиляди неща минаха през ума на Мич. Нещо не се връзваше.

— За Каймановите острови ли? Утре?

— Да, не търпи отлагане. Трима негови клиенти искат на всяка цена да получат извлечения от сметките си и други юридически справки. Смятах да пратим Милиган, но утре сутринта той трябва да е в Денвър, Ейвъри твърди, че ще се справиш.

— Разбира се.

— Добре. Ще заминеш със самолета на фирмата утре по обед и ще се върнеш с редовен полет късно в петък. Има ли проблеми?

Дали имал проблеми ли? И още как! Рей щеше да излезе от затвора. Тарънс искаше документите. Мич трябваше да получи половин милион долара. И да изчезне на мига.

— Няма.

Върна се в кабинета и заключи вратата. Изу се, легна на пода и затвори очи.

Асансьорът спря на седмия етаж и Мич се качи по стълбите на деветия. Тами отвори вратата и я заключи след него. Той отиде при

прозореца.

— Наблюдаваше ли? — попита я Мич.

— Разбира се. Пазачът на вашия паркинг излезе на тротоара и гледа как вървиш насам.

— Чудесно. Дори Дъч ме следи.

Той се обърна и й хвърли един поглед.

— Изглеждаш изморена.

— Изморена ли? Капнала съм. През последните три седмици бях пазачка, секретарка, адвокатка, банкерка, проститутка, куриерка и частен детектив. Ходих със самолет до Големия Кайман девет пъти, купих девет комплекта нови куфари и домъкнах цял тон откраднати документи. Четири пъти ходих до Нашвил с колата и десет пъти — със самолет. Изчетох толкова банкови сметки и правни документи, че вече недовиждам. А когато е време да спя, надявам престилката и шест часа се правя на чистачка. Имам толкова имена, че съм ги написала на дланта си, за да не ги объркам.

— Приготвил съм ти още едно.

— Това не ме изненадва. Какво?

— Мери Алис. Отсега нататък, когато говориш с Тарънс, ще бъдеш Мери Алис.

— Чакай да си го запиша. Не ми е приятен. Много е груб по телефона.

— Имам страхотна новина за теб.

— Изгарям от нетърпение да я чуя.

— Вече няма да се правиш на чистачка.

— Не думай! Защо?

— Няма смисъл.

— Казах ти го още преди една седмица. Дори и да си факир, не можеш да измъкнеш оттам папките, да им извадиш копия и да ги върнеш, без да те спипат.

— Говори ли с Ейбанкс? — попита Мич.

— Да.

— Получил ли е парите?

— Да. Преведени са в петък.

— Готов ли е?

— Каза, че да.

— Добре. А какво става с фалшификатора?

— Днес следобед ще се срещнем.

— Кой е?

— Бивш затворник. Те с Еди Ломакс бяха стари приятели. Еди разправяше, че няма равен в подправянето на документи.

— Дано. Колко иска?

— Пет хиляди. В брой, разбира се. Нови кръщелни свидетелства, паспорти, шофьорски книжки и визи.

— За колко време ще го направи?

— Не знам. Кога ти трябват?

Мич седна на ръба на взетото под наем бюро. Пое си дълбоко дъх и се опита да пресметне.

— Час по-скоро. Мислех, че разполагам с една седмица, но сега не знам. Вземи ги възможно най-бързо. Довечера можеш ли да идеш с колата в Нашвил?

— О, да. С удоволствие. Не съм ходила вече два дни.

— Сложи в спалнята видеокамера „Сони“. Купи и кашон с видеокасети. Следващите няколко дни стой до телефона. Прегледай документите на Бендини още веднъж. Прави описа.

— Значи да стоя там?

— Да. Защо?

— Повредих си два прешлена, докато спах на онзи диван.

— Ти го избра.

— Ами паспортите?

— Как се казва човекът?

— Док не знам кой си. Имам му телефона.

— Дай ми го. Кажи му, че ще му се обадя след ден-два. Колко пари имаш?

— Добре, че попита. Започнах с петдесет хиляди, нали? Изхарчих десет хиляди за самолетни билети, хотели, куфари и коли под наем. И продължавам да харча. Сега искаш видеокамера. И фалшиви документи за самоличност. Само това оставаше да съм капо от цялата тази работа!

Мич тръгна към вратата.

— Какво мислиш за още петдесет хиляда?

— Няма да ги откажа.

Той й намигна и затвори вратата, чудеше се дали ще я види пак.

Малката килия бе квадратна, с клозет в ъгъла и с два нара един над друг. Горният бе празен вече от година. Рей лежеше на долния със слушалки на ушите. Говореше си сам на някакъв чужд език. Турски. Бе готов да се обзаложи, че сега на етажа е единственият човек, който учи турски по системата „Бърлиц“. Някой шушукаше в коридора, но почти всички лампи бяха угасени. Единадесет часът. Вторник вечер.

Надзирателят се приближи мълком до килията.

— Макдиър! — каза той тихо и тайнствено през решетките.

Рей седна в края на долния нар и се вторачи в човека. Махна слушалките.

— Вика те директорът на затвора.

И таз добра, помисли си Рей, директорът седнал да ме вика в единадесет вечерта!

— Къде отиваме? — попита разтревожен.

— Обуй си обувките и идвай!

Рей огледа килията и скромното си имущество. За осем години се бе сдобил с черно-бял телевизор, с голям касетофон, с два кашона касети и няколко десетки книги. Получаваше по три долара на ден срещу работата си в пералнята на затвора, но след като си купеше цигари, не му оставаше почти нищо. Това беше всичко, което притежаваше. За осем години.

Надзирателят мушна в ключалката тежък ключ и открехна вратата. Угаси лампата.

— Върви след мене и без глезотии. Не знам кой си, но имаш за приятели големи клечки.

С други ключове отвори други врати и се озоваха в двора, под един от кошовете на баскетболното игрище.

— Стой зад мен! — каза надзирателят.

Рей оглеждаше трескаво тъмния двор. Стената се издигаше като планина в далечината, зад двора за разходки, където той бе изминал хиляди километри и бе изпушил цял тон цигари, бе петметрова, но нощем изглеждаше много по-висока. На петдесет метра една от друга се издигаха добре осветените кули за охраната. А тя бе въоръжена до зъби.

Надзирателят се държеше нехайно, дори свойски. Разбира се, бе в униформа и имаше пистолет. Мина уверено между две сгради с

метални врати, като каза на Рей да го следва и да не се тревожи. Рей се опитваше да запази самообладание. Спряха при ъгъла на една постройка и надзирателят погледна стената, която бе на около двадесет и пет метра от тях. Лъчът на прожектора направи обичайната си обиколка по вътрешния двор и двамата мъже отстъпиха в мрака.

Защо ли се крием, питаше се Рей. Дали онези горе с картечниците нямаше да стрелят? Искаше му се да знае, преди да предприеме някакви рисковани стъпки.

Надзирателят посочи към участъка от стената, откъдето бяха избягали Джеймс Ърл Рей и неговите хора. Мястото бе доста прочуто, повечето затворници в Бръши Маунтън, най-вече белите, го изучаваха й се възхищаваха.

— След около четвърт час тук ще прехвърлят стълба. Бодливата тел горе вече е прерязана. От другата страна ще намериш дебело въже.

— Може ли да ти задам няколко въпроса?

— Казвай бързо.

— Ами прожекторите?

— Ще бъдат насочени в друга посока. Ще бъдеш в пълен мрак.

— А картечниците горе?

— Не се безпокой, надзирателите ще гледат другаде.

— По дяволите! Сигурен ли си?

— Слушай, мой човек, виждал съм как някои неща се уреждат отвътре, но това е върхът. Директорът на затвора Латимър го организира лично. Там горе е.

Надзирателят посочи най-близката кула.

— Директорът ли?

— Да. За да не стане грешка.

— Кой ще прехвърли стълбата?

— Двама от надзирателите.

Рей избърса чело с ръкава си и си пое дъх. Устата му бе пресъхнала, коленете му се подгъваха.

Надзирателят прошепна:

— Отвън те чака някакъв тип. Казва се Бъд. Бял е. Прави каквото ти каже.

Светлините на прожекторите се стрелнаха още веднъж, после изгаснаха.

— Хайде! — рече едва чуто надзирателят.

Всичко потъна в мрак, настъпи зловеща тишина.

Сега стената бе черна. Някой свирна два пъти от най-близката кула. Рей коленичи и загледа.

Иззад съседната сграда се показаха два силуета, които изтичаха към стената. Грабнаха нещо в тревата и го вдигнаха.

— Хайде! — подкани го надзирателят. — Тичай.

Рей се спусна с приведена глава. Саморъчно направената стълба бе прехвърлена през стената. Надзирателите го хванаха за ръцете и го вдигнаха на първото стъпало. Тясната стълба се разклати, докато Рей бързаше нагоре. Стената бе широка шестдесет сантиметра. В омотаната бодлива тел бе изрязана широка пролука. Рей се промуши през нея, без да докосва телта. Горе наистина имаше въже и той слезе по него от външната страна на стената. На два метра от насипа се пусна и скочи. Сниши се и се огледа. Още бе тъмно. Прожекторите бяха угасени.

Незалесеният участък свършваше след тридесетина метра, където се издигаше гъста гора.

— Насам — каза някой спокойно.

Рей тръгна. Бъд го чакаше в първия тъмен храсталак.

— Бързо. Следвай ме!

Рей вървя след него, докато стената изчезна от погледа им. Спряха на малка полянка до черен горски път. Човекът му протегна ръка.

— Казвам се Бъд Райли. Доста забавно, нали?

— Направо не е за вярване. А аз съм Рей Макдиър.

Бъд бе набит мъж с черна брада и черна барета.

Носеше войнишки обуща, дънки и куртка в защитен цвят. Не се виждаше пистолет. Почерпи Рей с цигара.

— За кош работиш?

— За никого. Правя по някоя и друга услуга на директора на затвора. Викат ме, когато някой се прехвърли през стената. Разбира се, този път е по-различно. Друг път си водя кучетата. Реших да почакаме тук, докато пуснат сирените, та да ги чуеш. Няма да е честно да не ги чуеш. Те вият един вид в твоя чест.

— Карай! Чувал съм ги и по-рано.

— Да, но си е друго да ги чуеш оттук. Звучат добре.

— Слушай, Бъд, аз…

— Знаеш ли какво, Рей. Имаме колкото щеш време. Няма да те преследват особено усърдно.

— Няма да ме преследват ли?

— Е, ще вдигнат малко врява, ще събудят всички, сякаш някой наистина е избягал. Но няма да хукнат след теб. Не ти знам връзките, но явно твоите хора са голяма работа.

Сирените завиха и Рей подскочи като ужилен. Прожекторите озариха черното небе, чуха се слабите гласове на охраната по кулите.

— Разбираш ли какво имах предвид?

— Хайде да тръгваме — подкани Рей и закрачи.

— Спрял съм камиона малко по-нататък на пътя. Купил съм ти дрехи. Директорът ми каза какъв размер носиш. Дано ги харесаш.

Бъд се бе запъхтял, когато стигнаха при камиона. Рей бързо се преоблече в маслиненозелени панталони и тъмносиня дочена риза.

— Много са хубави, Бъд — каза той.

— Хвърли затворническите дрехи в храстите.

Караха по криволичещия черен път около пет километра, после излязоха на асфалтираното шосе. Бъд слушаше парчетата по радиото и си мълчеше.

— Къде отиваме? — попита най-после Рей.

— Ами директорът каза, че не го интересувало и дори не искал да знае. Ти да си решал. Предлагам да идем в някой голям град, където има автогара. След това ще продължиш сам.

— Докъде ще ме закараш?

— Цяла нощ съм на твое разположение, Рей. Ти посочи града.

— Ще ми се да съм по-далечно от затвора, преди да почна да вися на някоя автогара. Какво ще кажеш за Ноксвил?

— Както искаш. Накъде ще поемеш оттам?

— Не знам. Трябва да се махна от Щатите.

— Щом имаш такива приятели, няма да е трудно. Все пак си отваряй очите. Утре снимката ти ще виси в кабинетите на всички шерифи в цели десет щата.

Иззад хълма се показаха три полицейски коли със сини лампи. Беглецът се смъкна на пода.

— Спокойно! Няма как да те видят.

Рей загледа през задния прозорец как отминават.

— Ами ако блокират пътищата?

— Слушай, Рей. Няма да ги блокират. От мен да го знаеш.

Бъд мушна ръка в единия си джоб и подхвърля на седалката пачка банкноти.

— Петстотин долара. Даде ми ги директорът на затвора. Приятелите ти си ги бива, мой човек!

34

В сряда сутринта Тари Рос се качи по стълбите на четвъртия етаж в хотел „Финикс Ин“. Спря на площадката пред вратата на коридора да си поеме дъх. По челото му бе избила пот. Свали тъмните очила и изтри лице с ръкава на сакото. Усети, че му се повдига, и се опря на перилата на стълбището. Изпусна празното дипломатическо куфарче на бетонния под и седна на долното стъпало. Ръцете му се тресяха, плачеше му се. Притисна с ръце стомаха си, за да не повърне.

Престана да му се гади и той задиша нормално. Хайде, по-смело де, рече си. В дъното на коридора го очакваха двеста хиляди. Стига да имаше кураж, щеше да иде и да ги получи. Пое си въздух и ръцете му се успокоиха. Хайде, по-смело!

Коленете му трепереха, но той успя да стигне вратата. Тръгна по коридора, мина покрай няколко стаи. Осмата врата вдясно. Затаи дъх и почука.

Изминаха няколко секунди. Тари Рос наблюдаваше тъмния коридор през слънчевите очила, но не виждаше нищо.

— Да — обади се някой отвътре, на педя от вратата.

— Тук е Алфред.

Смешно име, помисли си той. Кой ли го бе измислил?

Вратата изскърца и над късата верига надникна едно лице. Вратата се затвори, после се отвори широко. Алфред влезе.

— Добро утро! — каза сърдечно Вини Козо. — Искаш ли кафе?

— Не съм дошъл да пия кафе — отсече Алфред.

Остави куфарчето на леглото и се втренчи в Козо.

— Винаги си нервен. Защо не се отпуснеш? Няма как да те хванат.

— Млъкни, Козо! Къде са парите?

Вини посочи една кожена чанта. Спря да се усмихва.

— Говори, Алфред.

Пак му се пригади, но той се овладя. Гледаше в обувките си. Сърцето му бумтеше като полудяло.

— Вашият човек, Макдиър, вече е получил един милион. Приготвили са му още един. Предал е цял куп документи на фирмата „Бендини“ и твърди, че разполага с още десет хиляди.

Коремът го присви и той седна на ръба на леглото. Свали очилата си.

— Продължавай! — заповяда Козо.

— През последната половин година Макдиър е разговарял с нашите доста често. Ще свидетелства на процесите, после ще се скрие и ще бъде под закрилата на правителството. Заедно с жена си.

— Къде са другите документи?

— Нямам представа. Той не казва.

Вини метна чантата на леглото. Алфред я отвори, а после отвори и дипломатическото си куфарче. С разтреперани ръце се нахвърли върху пачките банкноти.

— Двеста хиляди ли са? — попита отчаяно.

Вини се усмихна.

— Така сме се споразумели, Алфред. Ще имам и друга задача за теб след половин месец.

— А, без мен, Козо! Вече не мога.

Затвори дипломатическото куфарче и се спусна към вратата. Спря и се опита да се овладее.

— Какво ще правите с Макдиър? — попита той, като гледаше вратата.

— Ти какво мислиш, Алфред?

Той прехапа устна, стисна куфарчето и излезе от стаята. Вини се усмихна и заключи вратата. Извади една картичка от джоба си и набра домашния номер на Лу Лазаров в Чикаго.

Тари Рос вървеше уплашен до смърт по коридора. Почти не виждаше през тъмните очила. Бе подминал седем врати и бе стигнал, кажи-речи, до асансьора, когато от мрака се протегна огромна ръка и го дръпна в някаква стая. Зашлеви го силно, а някой друг го цапардоса с юмрук в корема. После по носа. Тари Рос се просна на пода, замаян и окървавен. Куфарчето бе изпразнено върху леглото.

Хвърлиха го на един стол и запалиха лампите. Пред Тари Рос стояха трима агенти от ФБР, негови колеги. Директорът на Бюрото Войлс се приближи, клатейки глава в недоумение. Агентът с

огромните точни ръце стоеше съвсем наблизо, за да го удари пак. Друг агент броеше парите.

Войлс се наведе над лицето му.

— Ти си предател, Рос. Пачавра. Не мога да го повярвам.

Рос прехапа устни и захълца.

— Кой е този човек? — попита Войлс настойчиво.

Рос захлипа още по-силно. Не отговори.

Войлс замахна силно и го удари по лявото слепоочие. Той извика от болка.

— Кой е този човек? Отговаряй!

— Вини Козо — процеди Рос през хлиповете.

— Знам, че е Козо! Проклет да си! Знам! Но ти какво му каза?

От очите на Рос се стичаха сълзи, носът му кървеше. Агентът се тресеше и гърчеше, беше тъжна гледка. Не отговаряше на въпросите.

Войлс го удряше отново и отново.

— Казвай, кучи сине! Казвай какво иска Козо!

Халоса го пак. Рос се преви надве, главата му падна върху коленете. Той спря да плаче.

— Двеста хиляди долара — съобщи единият агент.

Войлс се сниши на едно коляно и почти прошепна на Рос:

— За Макдиър ли е, Рос? Моля те, моля те, кажи, че не е за Макдиър. Кажи, Тари, кажи де!

Тари подпря лакти на коленете си и загледа пода. От носа му капеше кръв, която образуваше локвичка върху килима. „С теб е свършено — каза си той. — Няма да си приберeш парите. Не ти мърда затворът. Ти се опозори. Осра се, с теб е свършено. Какво ще спечелиш, ако запазиш тайната? Край, Тари!“

Войлс го молеше тихо. Лайнар такъв, няма ли да кажеш?

— Моля те, кажи, че не е за Макдиър! Тари, моля те, кажи де!

Тари Рос се изправи и си избърса очите с пръсти. Пое си дълбоко дъх. Прокашля се. Прехапа устна, погледна Войлс право в очите и кимна.

Девашър нямаше време за асансьора. Изтича по стълбите до четвъртия етаж, при най-големия от кабинетите и нахълта при Лок. Половината съдружници бяха вътре. Лок, Ламбърт, Милиган, Макнайт,

Дънбар, Дентън, Лосън, Банахън, Крюгър, Уелч и Шоц. Бяха повикани и останалите.

Всички бяха поуплашени. Девашър седна на председателското място, другите се настаниха около заседателната маса.

— И така, приятели. Още не сме стигнали дотам да си вдигаме чуковете и да офейкваме в Бразилия. Поне засега. Тази сутрин бе потвърдено, че той се е раздрънкал пред агентите на ФБР, че те са му платили един милион в брой и са му обещали още един милион, защото се е сдобил с някои документи, за които се смята, че ще решат всичко. Казаха ни го направо от Федералното бюро. Докато разговаряме, Лазаров пътува със самолет, води цяла армия, още не е станало най-лошото. Според нашия източник — високопоставен агент — Макдиър притежава около десет хиляди документа и е готов да им ги предостави. Но засега им е предал съвсем малко. Така поне смятаме. Очевидно сме се усетили навреме. Ако го спрем, няма страшно. Казвам го, макар че ония от ФБР вече са получили някои документи. Ала по всичко личи, че не разполагат с достатъчно, иначе щяха да са тук със съдебни постановления за обиск.

Девашър бе в центъра на вниманието. Това му доставяше огромно удоволствие. Говореше с покровителствена усмивка и оглеждаше едно по едно разтревожените лица.

— Къде е Макдиър?

Обади се Милиган:

— В кабинета си. Току-що говорих с него. Не подозира нищо.

— Чудесно. След три часа заминава за Големия Кайман. Така ли е, Ламбърт?

— Точно така. Около обед.

— Самолетът никога няма да пристигне, приятели. Пилотът ще кацне в Ню Орлиънс, за да изпълни една задача, после ще излети към острова. След като е летял около половин час над залива, малката точица на самолета ще изчезне от радара. Завинаги. Останките ще се разпръснат върху петдесет квадратни метра и телата никога няма да бъдат открити. Тъжно е, но нямаме избор.

— Самолетът на фирмата ли? — попита Дентън.

— Да, момчето ми. Ще ви купим друга, играчка.

— Много неща все още не са потвърдени, Девашър — намеси се Лок. — Документите, които притежават, по всяка вероятност са

безвредни. Преди четири дни ти смяташе, че Макдиър е извадил копия на някои от секретните папки на Ейвъри. Какво установи?

— Проучиха папките в Чикаго. Да, в тях има доста изобличителни материали, които обаче не са достатъчно, та ФБР да предприеме нещо. Няма да стигнат дори за една присъда. Вие, момчета, знаете, че опасните материали са на острова. И, разбира се, в сутерена. А там не може да припари никой. Проверихме папките във вилата. Всички са си на мястото.

Това не задоволи Лок.

— Тогава откъде са дошли десетте хиляди документа?

— Ти само предполагаш, че Макдиър се е добрал до десет хиляди документа. Аз доста се съмнявам. Не забравяй, че младокът иска да получи още един милион, преди да офейка. Сигурно ги баламосва и се опитва да се докопа до още материали. Ако имаше десет хиляди документа, защо ги нямат вече и агентите от Федералното бюро?

— Тогава от какво се страхуваме? — вметна Ламбърт.

— От неизвестността, Оли. Не знаем какво притежава Макдиър, знаем само, че вече е получил един милион долара. Не е глупак и ако го оставим на мира, може да се докопа до нещо. Лазаров нареди да го очистим по време на полета.

— Един служител новак няма как да се добере до толкова изобличителни документи и да ги преснима — отсече Крюгър и огледа колегите си, за да получи тяхното одобрение.

Някои кимнаха към него, смръщени.

— Защо пристига Лазаров? — поинтересува се Дънбар, специалистът по недвижими имоти.

— Глупав въпрос — сряза го Девашър и се огледа да види кой го е задал. — Първо трябва да се погрижим за Макдиър. Да се надяваме, че не е напакостил много. После трябва да огледаме внимателно клона и да направим необходимите промени.

Лок се изправи и спря погледа си на Оливър Ламбърт.

— Виж Макдиър да се качи на самолета.

Тарънс, Аклин и Лейни слушаха смаяни телефона върху бюрото. Войлс обясняваше от Вашингтон какво точно се е случило. Щял да

тръгне за Мемфис до един час. Беше направо отчаян.

— Трябва да го приберете, Тарънс. И то час по-скоро. Козо не подозира, че знаем за Тари Рос, но Рос му е казал, че Макдиър ще ни предаде документите всеки момент. Трябва да го приберете. Веднага! Знаете ли къде е?

— В кабинета си — каза Тарънс.

— Добре. Чудесно. Доведете го при вас. Ще бъда, там след два часа. Искам да говоря с него. Довиждане.

Тарънс натисна бутона на телефонния апарат, после избра някакъв номер.

— На кого се обаждаш? — попита Аклин.

— В адвокатската кантора „Бендини, Ламбърт и Лок“.

— Уейн, да не си луд! — извика Лейни.

— Само слушай.

Обади се телефонистката.

— Мич Макдиър, ако обичате — рече Тарънс.

— Един момент — отговори тя.

След това се обади секретарката:

— Кабинетът на господин Макдиър.

— Трябва да говоря с Мичъл Макдиър.

— Съжалявам, сър. Има среща.

— Слушайте, млада госпожо, обажда се съдията Хенри Хюго. Той трябваше да бъде в съдебната зала преди четвърт час. Чакаме го. Не търпи отлагане.

— Не виждам да е отбелязано в календара му за тази сутрин.

— Вие ли записвате срещите му?

— Да, сър.

— Тогава пропускът е ваш. Сега го извикайте на телефона.

Нина изтича през коридора и влезе в кабинета на Макдиър.

— Мич, обажда се някой си Хюго, съдия. Казва, че е трябвало да бъдете в съдебната зала. Я му се обадете.

Мич скочи и грабна слушалката. Беше пребледнял.

— Да — каза той.

— Господин Макдиър — рече Тарънс. — Обажда се съдията Хюго. Закъсняхте за делото. Идвайте веднага!

— Да, господин съдия!

Мич грабна сакото и дипломатическото си куфарче и погледна намръщен Нина.

— Съжалявам — каза тя. — Не е вписано в календара.

Мич притича през коридора, спусна се по стълбите, покрай пропуска и излезе навън. Хукна по Фрънт Стрийт до авеню Юниън и влетя в преддверието на някогашната борса за памук. От авеню Юниън зави на изток и затича към Мид Америка Мол.

В някои градове може и да е обичайно да видиш добре облечен млад мъж с дипломатическо куфарче, който търчи като попарен. Но не и в Мемфис. Хората го забелязваха.

Скри се зад един павилион за плодове и си пое дъх. Не видя някой да тича след него. Изяде една ябълка. Ако опреше до надбягване, се надяваше да го гони Тони Двутонния.

Никога не бе имал високо мнение за Уейн Тарънс. Корейският магазин за обувки беше пълен провал. Ресторантът за пържени пилета на Големия Кайман също бе тъпотия. Тетрадката му за клана Моролто би отегчила и някое хлапе. Но хрумването му за парола в случай на опасност, за предупреждение в смисъл: „Не задавай въпроси, ами бягай, за да отървеш кожата“, бе блестящо. От един месец Мич знаеше, че ако се обади съдията Хюго, трябва да тича презглава накъдето му видят очите. Значи се е случило нещо лошо и ония приятелчета от петия етаж му готвят капан. Къде ли е Аби, помисли си Мич.

По авеню Юниън вървяха няколко двойки. Трябваше му оживен тротоар, а наоколо нямаше хора. Погледна кръстовището на Фрънт Стрийт и Юниън и не видя нищо подозрително. След две пресечки в източна посока влезе небрежно във фоайето на хотел „Пибоди“ и затърси телефон. На мецанина, който гледаше към фоайето, в малкия коридор пред мъжката тоалетна намери автомат. Избра номера на мемфиския клон на ФБР.

— Уейн Тарънс, ако обичате. Спешно е. Обажда се Мич Макдиър.

Тарънс вдигна слушалката само след секунди.

— Мич, къде си?

— Е, Тарънс, какво става?

— Къде си?

— Извън сградата съм, съдия Хюго. Засега съм в безопасност. Какво се е случило?

— Мич, на всяка цена ела тук.

— Няма да ходя никъде, Тарънс. Няма да направя нищо, докато не ми кажеш какво се е случило.

— Ами имаме малък проблем. Един се е раздрънкал. Трябва…

— Раздрънкал, ли каза, Тарънс? И това ако е малък проблем! Говори, Тарънс, иначе ще затворя и ще има да ме търсите. Засякъл си откъде се обаждам, нали, Тарънс? Затварям.

— Не! Слушай, Мич. Те знаят. Знаят, че сме разговаряли, знаят за парите и за папките.

Последва дълга пауза.

— Някой се бил раздрънкал! И таз добра! Казвай бързо какво е станало.

— Много ни е мъчно, Мич, знай, че ни е много мъчно. Войлс е смазан. Един от висшите ни служители е продал информацията. Заловихме го тази сутрин в хотел във Вашингтон. Платили са му двеста хиляди, за да им каже за теб. Просто сме отчаяни, Мич.

— О, трогнат съм. Какво да правя сега, Тарънс? Сигурно искаш да изприпкам при теб и да седнем да се утешаваме взаимно.

— Войлс ще дойде по обед. Пристига със, самолет заедно с главните си помощници. Иска да се срещне с тебе. Ще те измъкнем от града.

— Така. Очаквате да се втурна във вашите обятия, за да ме закриляте. Ти си кретен, Тарънс. И Войлс е кретен. Всички сте кретени. А аз съм кръгъл глупак, че ви се доверих. Засичаш ли откъде се обаждам, Тарънс?

— Не!

— Лъжеш. Затварям, Тарънс. Стой там, ще ти се обадя след половин час от друг телефон.

— Не! Мич, слушай! С теб е свършено, ако не дойдеш тук.

— Довиждане, Уейн. Чакай на телефона.

Мич окачи слушалката и се огледа. Отиде при една мраморна колона и надникна към фоайето долу. В шадравана плуваха патици. На бара нямаше никой. На една маса седяха богати стари дами, които пиеха чай и клюкарствуваха. Пред регистратурата имаше само един гост на хотела.

Внезапно Скандинавеца се подаде иззад едно дръвче в голяма саксия и го погледна.

— Там горе! — извика той през фоайето на човека с него.

Двамата не изпускаха Мич от очи, погледнаха и стълбището към мецанина. Барманът се извърна нагоре, после към Скандинавеца и приятеля му. Старите дами наблюдаваха, без да продумват.

— Извикайте полиция! — изкрещя Мич и се дръпна от перилата.

Двамата мъже се втурнаха през фоайето и хукнаха нагоре по стълбите. Барманът не помръдна. Дамите седяха като вкаменени.

По стълбите се чуха тежки стъпки. Мич седна на перилото, пусна дипломатическото куфарче, прекрачи парапета, поизчака и от шест метра скочи на килима във фоайето. Падна тежко, но успя да се задържи на крака. Прониза го болка. Коляното, което бе наранил на един футболен мач, го присви, но не се огъна.

Зад него до асансьорите имаше малък павилион за мъжка мода, на витрината бяха изложени вратовръзки и най-новите модели на Ралф Лорън. Мич влезе, куцукайки. Зад щанда търпеливо чакаше младеж на не повече от деветнадесет години. Нямаше клиенти. Външната врата водеше към авеню Юниън.

— Вратата заключена ли е? — попита Мич спокойно.

— Да, сър.

— Искаш ли да спечелиш хиляда долара в брой? Не те забърквам в нищо незаконно.

Мич бързо отброи десет банкноти от сто долара и ги метна върху щанда.

— Да, разбира се. Защо не?

— Няма нищо незаконно, нали разбра? Честна дума! Не бих ти причинил неприятности. Отключи и когато след двадесет секунди дотичат двама мъже, кажи им, че съм излязъл през задната врата и съм се метнал на едно такси.

Младежът се усмихна още по-весело и прибра парите.

— Няма проблеми.

— Къде е пробната?

— Ето там, сър, при склада.

— Отключи вратата — рече Мич, нахълта в пробната и седна.

Разтърка коленете и глезените си. Продавачът подреждаше вратовръзките, когато Скандинавеца и другият се втурнаха през вратата откъм фоайето.

— Добро утро — каза той бодро.

— Да си видял един да притичва оттук? Среден на ръст, в тъмносив костюм и червена вратовръзка?

— Да, сър. Току-що изхвърча през онази врата и се качи на едно такси.

— На такси ли? По дяволите!

Вратата се отвори и се затвори, в павилиона стана тихо. Момчето отиде при рафта за обувки до склада.

— Отидоха си, господине.

Мич продължаваше да разтрива коленете си.

— Иди на вратата. Кажи ми, ако ги видиш.

След две минути продавачът се върна.

— Няма ги.

Мич все още седеше и се усмихваше, загледан във вратата.

— Чудесно. Дай ми едно от онези ръждивозелени якета петдесет и втори размер и бели обувки от еленова кожа. Донеси ми ги, ако обичаш. И продължавай да наблюдаваш.

— Да, сър.

Продавачът започна да си подсвирква и отиде да вземе якето и обувките, после ги мушна под вратата на пробната. Мич си махна вратовръзката и бързо се преоблече. Отново седна.

— Колко ти дължа? — попита от пробната.

— Чакайте да видим. Петстотин долара.

— Добре. Поръчай ми такси и ме извикай, щом дойде.

Тарънс крачеше като бесен около бюрото. Бяха засекли, че Мич се е обадил от хотел „Пибоди“, но Лейни бе отишъл твърде късно. Вече се бе върнал и седеше притеснен до Аклин. Четиридесет минути след първото обаждане по вътрешната уредба прогърмя гласът на секретарката.

— Господин Тарънс! Обажда с! Макдиър.

Тарънс се хвърли към телефона.

— Къде си?

— В града. Но не за дълго.

— Слушай, Мич, в този град няма да оцелееш и два дни, ако си сам. Ще докарат тук достатъчно главорези, за да започнат поредната война. Остави да ти помогнем.

— Не знам, Таръне. По някаква причина точно сега ви нямам доверие. И аз не знам защо. Имам лошо предчувствие.

— Моля те, Мич! Не прави тази грешка.

— Сигурно искаш да повярвам, че вие ще ме закриляте до гроб. Не ме разсмивай, Таръне! Сключих сделка с ФБР и насмалко да ми теглят куршума направо в кабинета. Страшно ме закриляте, няма що!

Таръне дишаше шумно в слушалката. Последва дълга пауза.

— Ами документите? Платихме ти за тях цял милион.

— Ти не си добре, Таръне. Платихте ми един милион за чистите папки. Получихте ги, а аз си взех милиона. Е, да, това е само част от сделката. Защитата също влизаше в нея.

— Дай ни тия проклети папки, Мич. Криете ги някъде наблизо, каза ми. Ако искаш, бягай, но остави папките.

— А, няма да стане, Таръне. Мога да офейкам, друг въпрос е дали хората на Моролто ще ме преследват. Ако не се доберете до папките, няма да получите и заповеди за арест. В случай че хората на Моролто не бъдат подведени под съдебна отговорност, при по-голям късмет, току-виж, забравят за мен. Изкарах им ангелите, но не съм им навредил кой знае колко. Тъй де, не е изключено някой ден пак да ме вземат при тях.

— Едва ли си вярваш! Няма да мирясат, докато не те спипат. Ако не получим досиетата, и ние ще те подгоним. Такава е истината, Мич.

— Тогава ще заложа на Моролто. Ако вие ме откриете първи, знам как да действам. Не ви завиждам.

— Ти си се побъркал, Мич. Кръгъл глупак си, ако си въобразяваш, че можеш да си вземеш милиона и да се изпариш. И в пустинята ще пратят по петите ти главорези с камили. Не го прави, Мич!

— Довиждане, Уейн. Много здраве от Рей.

Линията прекъсна. Таръне грабна апарата и го запокити към стената.

Мич погледна часовника върху стената на летището. Избра друг телефонен номер. Обади се Тами.

— Здравей, сладурче! Извинявай, ако те будя.

— Не се тревожи, и без това не мога да заспя на този диван. Какво има?

— Хич не ме питай! Здравата сме загазили. Взема молив и слушай внимателно. Нямам нито секунда за губене. Бягам, а те са по петите ми.

— Казвай бързо!

— Първо, обади се на Аби у родителите й. Кажи й да зареже всичко и да напусне града. Няма време да целуне майка си за сбогом, нито да взема багаж. Още щом затворя телефона, да се качва на колата и да отпрашва. И да не се обръща. Да иде по шосе 55 в Хънтингтън, щата Западна Виржиния, и после право на летището. Да вземе самолета от Хънтингтън за Мобийл. В Мобийл да наеме кола и да поеме към Гълф Шорс, оттам на изток към Пердидо Бийч. Да се регистрира в хотел „Пердидо Бийч Хилтън“ с името Рейчъл Джеймс. И да чака. Записа ли?

— Да.

— Второ. Трябва да идеш със самолет в Мемфис. Обадих се на Док, но паспортите и другото не са готови. Наругах го, все едно че говоря на стената. Обеща да работи цялата нощ и до сутринта да е готов. Аз няма да съм тук, затова иди да приберeш документите.

— Да, сър.

— Трето. Пак вземи самолета и се върни в апартамента в Нашвил. Чакай на телефона. Да не си мръднала от него.

— Дадено.

— Четвърто. Обади се на Ейбанкс.

— Добре. И къде ще идеш?

— Ще дойда в Нашвил, но не съм сигурен кога. Сега се налага да тръгвам. Слушай, Тами, кажи на Аби, че може да й коства живота, ако не избяга. Веднага да бяга, незабавно, чу ли?

— Разбрано, шефе.

Мич забърза към изход 22 и се качи на самолет на компанията „Делта“, излитащ за Синсинати в десет и четири минути. Стискаше списание, натъпкано с еднопосочни билети, всичките платени с чек: един до Тълса с полет на компанията „Американ“, излитащ в десет и четиридесет, на името на Мич Макдиър; един до Чикаго с полет на „Нортуест“ в десет часа и петнадесет минути, купен на името на Мичъл Макдиър; един до Далас с полет на „Юнайтед“ за десет и половина, купен на името на Мичъл Макдиър, и един до Атланта за

полет на „Делта“ в единадесет и десет, купен пак на името на Мичъл Макдиър.

Билетът до Синсинати бе платен в брой на името на Сам Форчън.

Лазаров влезе в кабинета на четвъртия етаж и всички наведоха глави. Девашър го загледа като изплашен, току-що напердашен малчуган. Съдружниците се вторачиха във връзките на обувките си и се опитаха да потулят страха.

— Не можем да го намерим — обясни Девашър.

Лазаров не бе от онези, които крещят и ругаят.

Много се гордееше, че каквото и да става, запазва самообладание.

— И какво, просто е станал и е излязъл? — попита той спокойно.

Не последва отговор, пък и не бе нужен.

— Добре, Девашър, ето какво смятам да правим. Прати всичките си хора на летището. Проверете всяка авиокомпания. Къде е колата му?

— На паркинга.

— Чудесно. Значи е тръгнал пеша. Напуснал е вашата малка крепост пеша. Това много ще се хареса на Джоуи. Проверете всички компании, които дават коли под наем. Колко съдружници присъствуват тук?

— Шестнадесет.

— Разпределете ги по двойки и ги пратете на летищата в Маями, Ню Орлиънс, Хюстън, Атланта, Чикаго, Лос Анжелос, Сан Франсиско и Ню Йорк. Да обиколят чакалните. Направо да живеят там. Да се хранят в ресторантите. Да наблюдават хората, пътуващи за чужбина. Утре ще изпратим подкрепления. Вие, уважаеми джентълмени, го познавате добре, тъй че се налага да го намерите. Задачата е сложна, но нямаме друг избор. Ще ви отворим малко работа. И колкото и да ми е неприятно да ви го съобщя, тези часове няма да ви се плащат… А къде е жена му?

— В Дейнсбъро, щата Кентъки. При родителите си.

— Доведете я. Не й правете нищо, само я доведете.

— Да започнем ли да унищожаваме документи? — попита Девашър.

— Ще изчакаме двадесет и четири часа. Изпратете някого, на Големия Кайман и унищожете папките там. И побързай, Девашър.

Кабинетът се изпразни.

Войлс сновеше край бюрото на Тарънс и крещеше заповеди. Десетина лейтенанти записваха командите му.

— Отцепете летището. Проверете пътуващите по всички линии. Съобщете на нашите хора във всички големи градове. Свържете се с митниците. Имаме ли негова снимка?

— Не можем да намерим, сър.

— Намерете, и то бързо. До довечера трябва да я разпратите до всички бюра на ФБР и всички митници. Тръгнал да бяга! Какъв глупак!

35

Автобусът потегли от Бирмингам малко преди два часа следобед в сряда. Рей бе седнал най-отзад и наблюдаваше всеки, който се качва и се мести на седалките. Бе облечен спортно. Бе взел такси до една търговска улица в Бирмингам и за половин час си бе купил прани дънки, карирана спортна риза с къс ръкав и чифт червено-бели маратонки. Бе изял една пица и се бе подстригал канадска ливада. Бе с големи тъмни очила и кафеникав каскет.

До него седеше ниска и дебела, мургава тъмнокожа жена.

Усмихна й се.

— От къде сте? — попита на испански.

Лицето й разцъфна от нескрита радост, от широката усмивка се показаха малкото зъби в устата й.

— Mexico — каза тя гордо. — Habla espanol? — попита го на драго сърце.

— Si.

Два часа, докато автобусът пътуваше към Монтгомъри, си бъбриха на испански. От време на време жената трябваше да повтаря какво му е казала, но Рей бе приятно изненадан от себе си. Осем години не бе говорил испански и естествено, го бе позабравил.

Специалните агенти Дженкинс и Джоунс го следваха зад автобуса с додж. Дженкинс караше, а Джоунс спеше. Бе им станало скучно десет минути, след като излязоха от Ноксвил. Бяха им казали, че е рутинно наблюдение. Не било страшно, и да го изгубели. Но все пак да не го изпускали.

Полетът от Хънтингтън до Атланта беше след два часа. Аби седеше в един отдалечен ъгъл на тъмната чакалня и наблюдаваше. Само наблюдаваше. На стола отстрани бе оставила сака. Въпреки категоричните указания си бе взела четка за зъби, тоалетни принадлежности и малко дрехи. Бе написала и бележка на родителите

си, че се налага да отскочи до Мемфис, за да види Мич, че всичко е наред и да не се безпокоят. Не се докосваше до кафето, само наблюдаваше пристигащите и заминаващите.

Не знаеше дали Мич е жив или мъртъв. Тами й бе казала, че бил изплашен до смърт, но се владеел. Както винаги. Щял да замине със самолет за Нашвил, а тя, Тами, за Мемфис. Било доста сложно, но била сигурна, че Мич е наясно какво върши. Обясни на Аби да иде в Пердидо Бийч и да чака.

Аби не бе чувала никога за Пердидо Бийч. С положителност знаеше, че и Мич не е ходил там.

Чакалнята й действаше на нервите. На всеки десет минути някой пиян бизнесмен се приближаваше и се хвърляше да я ухажва. Тя го отпращаше.

След два часа се качи на самолета. Мястото й бе до пътеката. Затегна колана и се отпусна. И в този миг я видя.

Бе много руса, с високи скули и квадратна, почти мъжка челюст, но въпреки това изглеждаше силна и привлекателна. Аби бе мяркала и преди това лице. Само отчасти, защото очите на жената, както и по-рано, не се виждаха. Тя хвърли поглед към Аби, после, докато минаваше край нея, се извърна и се отправи към мястото си някъде по-назад.

Барчето „Шипрек“! Блондинката в барчето „Шипрек“. Блондинката, която се мъчеше да чуе какво си говорят Мич и Ейбанкс. Онези я бяха открили. А щом бяха открили нея, къде ли бе Мич? Какво ли му бяха направили? Спомни си как два часа е карала от Дейнсбъро до Хънтингтън по лъкатушния планински път. Бе натискала газта до дупка. Нямаше начин да са я проследили.

Самолетът излезе на пистата и след минута се извиси и се отправи към Атланта.

За втори път от три седмици Аби гледаше от илюминатора потъналата в здрач Атланта. Заедно с блондинката. След половинчасов престой самолетът продължи за Мобийл.

От Синсинати Мич хвана самолета за Нашвил. Пристигна в шест вечерта в сряда, дълго след затварянето на банките. Намери в указателя адреса на бюро за камиони под наем и си поръча такси.

Нае камион от по-малките модели. Плати в брой, но за гаранция трябваше да покаже шофьорската си книжка и кредитната карта. Ако Девашър го открие в бюро за камиони под наем в Нашвил, значи така му е било писано. Купи двадесет големи кашона и се отправи към апартамента.

Не бе хапвал от вторник вечерта, но му провървя. Тами бе оставила кесия пуканки и две бири. Нахвърли им се като невидял. В осем вечерта се обади за пръв път в хотел „Пердидо Бийч Хилтън“. Потърси Лий Стивънс. Не бил пристигнал, отговори жената на регистратурата. Той се излегна на пода в кабинета и се запита какво ли се е случило с Аби. Ами ако е мъртва в Кентъки, а той не знае! Не можеше да се обади.

Диванът бе разтегнат, евтините чаршафи висяха чак до пода. Тами не бе къщовница. Мич погледна малкото временно легло и се сети за Аби. Само преди пет нощи се бяха любили на него до премала. Надяваше се, че сега жена му е в самолета. И е сама.

В спалнята седна върху неразтворения кашон с видеокамерата и огледа с възхищение документите, изпълнили цялата стая. Бяха подредени върху килима на две безупречни купчини: „Банки на Каймановите острови“ и „Фирми на Каймановите острови“. Върху всяка купчина имаше жълт бележник с името на компанията, после следваха страници с дати и описи. И имена на хора!

Дори Тарънс би могъл да направи истинска сензация с тези документи. Съдебните власти, които решават дали делото може да се изпрати в съда, направо щяха да ги излапат. Главният прокурор на САЩ Щеше да свика пресконференция. А на процесите съдебните заседатели щяха да издават присъда след присъда.

Специалният агент Дженкинс се прозя над телефонната слушалка и набра номера на бюрото в Мемфис. Не бе спал цяло денонощие. Джоунс хъркаше в колата.

— ФБР — обади се някакъв мъж.

— Кой е? — попита Дженкинс. Обичайната проверка.

— Аклин.

— Здрасти, Рик, обажда се Дженкинс. Ние…

— Дженкинс! Къде се загуби? Чакай!

Дженкинс спря да се прозява и огледа автогарата. Някой изкрещя като бесен в слушалката:

— Дженкинс! Къде си?

Беше Уейн Тарънс.

— На автогарата в Мобийл. Изгубихме го.

— Какво? Как така го изгубихте?

Дженкинс изведнъж се разсъни и се наведе над телефона.

— Чакай малко, Уейн. Инструкцията беше да го следим осем часа и да видим къде отива. Нали каза, че е рутинно наблюдение.

— Ама как така сте го изгубили!

— Уейн, не ни беше наредено да го следим до края на живота му. Казахте осем часа, Уейн. Ние го следихме двадесет часа, после го изтървахме. Какво толкова е станало!

— Защо не се обадихте?

— Търсихме ви два пъти. От Бирмингам и Монтгомъри. И двата пъти даваше заето. Какво има, Уейн?

— Един момент.

Дженкинс стисна слушалката по-здраво й зачака. Обади се някой друг:

— Ало, Дженкинс?

— Обажда се директорът на ФБР Войлс. Какво, по дяволите, се е случило?

Дъхът на Дженкинс секна, той се огледа изплашен наоколо.

— Сър, загубихме го. Следвахме го двадесет часа и когато слезе от автобуса тук, в Мобийл, се сля с тълпата.

— Чудесно, моето момче. Преди колко време?

— Двадесет минути.

— Слушай сега. Трябва на всяка цена да го намерим. Брат му ни взе парите и дим да го няма. Свържете се с нашите в Мобийл. Представете се и обяснете, че един избягал убиец е на свобода в града. Сигурно са си окачили на стената името и снимката на Рей Макдиър. Майка му живее в Панама Сити Бийч, вдигнете на крак всичките ни местни служители от там до Мобийл. Пращам ви подкрепления.

— Слушам. Съжалявам, сър. Не ни беше наредено да го следим вечно.

— Ще го обсъдим по-късно…

В десет часа Мич се обади за втори път в „Пердидо Бийч Хилтън“. Потърси Рейчъл Джеймс. Не била пристигнала. Потърси и Лий Стивънс. Един момент, каза жената на регистратурата. Мич седна на пода и зачака напрегнато. Свързаха го с хотелската стая. Телефонът иззвъня десетина пъти и накрая някой все пак вдигна.

— Да — каза бързо.

— Лий? — попита Мич.

Кратка пауза.

— Да.

— Обажда се Мич. Честито.

Рей се просна на леглото и затвори очи.

— Толкова лесно беше, Мич. Как го направи?

— Ще ти кажа, когато имаме време. Точно сега доста хора се чудят как да ме пратят на оня свят, мен и Аби. Бягаме.

— Кой, Мич?

— Трябват ни десет часа, за да ти разкажа само началото. Запиши един номер — 615-889-4380.

— Не е в Мемфис.

— Не, в Нашвил е. Намирам се в апартамент, който служи за команден пункт. Запомни номера наизуст. Ако ме няма, ще се обади момиче на име Тами.

— Тами ли?

— Историята е дълга. Прави каквото ти казвам. По някое време нощес Аби ще се регистрира в хотела под името Рейчъл Джеймс. Ще дойде с кола под наем.

— Тя ще дойде тук?

— Слушай, Рей. Ония главорези са по петите ни, но ние сме едни гърди пред тях.

— Пред кого?

— Пред мафията. И ФБР.

— Само пред тях ли?

— Надявам се. Слушай сега. Не е изключено да следят Аби. Трябва да я намериш, да я държиш под око и да си сигурен, че няма опашка.

— А ако има?

— Обади ми се и тогава ще говорим.

— Няма проблеми.

— Не говори по този телефон, освен когато се обаждаш на номера, който ти дадох. Не бива да сме многословни.

— Имам няколко въпроса, братле.

— Аз имам отговорите, но не сега. Погрижи се за жена ми и звънни, когато пристигне.

— Разбира се. Благодаря ти, Мич.

— Adios.

Един час по-късно Аби зави от магистралата към извитата автомобилна алея на „Хилтън“. Паркира колата с регистрационни номера на щата Алабама и отиде припряно при входа. Поспря се, погледна назад и влезе в хотела.

След две минути под верандата, зад хотелските камионетки спря жълто такси с регистрация на Мобийл. Рей го забеляза. Жената на задната седалка се бе навела и говореше с шофьора. Изчакаха малко. Тя извади пари от портмонето си и му плати. Слезе и почака таксито да се отдалечи. Беше блондинка, това беше първото, което биеше на очи. Бе много стройна, във впити черни кадифени панталони. И с тъмни очила, което изглеждаше странно, защото наближаваше среднощ. Приближи се плахо до входа, почака и влезе. Рей не я изпускаше от поглед. Слезе във фоайето.

Блондинката отиде при единствения служител на регистрацията.

— Стая с едно легло, ако обичате — каза тя.

Служителят й подаде регистрационната карта. Блондинката написа името си и попита:

— Как се казва жената, която отседна в хотела преди мен? Струва ми се, че ми е стара приятелка.

Служителят прелисти регистрационните карти.

— Рейчъл Джеймс.

— Да, тя е. Откъде е?

— Дала е адрес в Мемфис — отговори мъжът.

— В коя стая е? Смятам да й се обадя.

— Нямаме право да даваме номерата на стаите — обясни служителят.

Блондинката бързо извади две банкноти от двадесет долара и ги плъзна по гишето.

— Искам само да я видя.

Мъжът прибра банкнотите.

— Стая 622.

Жената плати в брой.

— Къде са телефонните автомати?

— Зад ъгъла — отговори служителят.

Рей се шмугна зад ъгъла и видя четири телефонни автомата. Грабна слушалката на средния и уж започна да разговаря с някого. Блондинката застана на последния телефон и се обърна с гръб към Рей. Говореше тихо. Той чуваше само откъслечни думи.

— … регистрира се… стая 622… Мобийл… някаква подкрепа… не мога… един час… да… побързайте.

Жената затвори, а Рей заговори по-силно.

След десет минути на вратата на блондинката се почука. Тя скочи от леглото, грабна пистолета калибър 45 и го затъкна в кадифените панталони под ризата си. Въпреки че на вратата имаше верига, я подпря с гръб.

Но вратата зейна и я притисна до стената. Рей се нахвърли върху блондинката, изтръгна пистолета и я просна с лице към килима. Мушна дулото на пистолета в ухото й.

— А си гъкнала, а съм ти теглил куршума.

Жената се отказа да се съпротивлява и затвори очи. Не каза нищо.

— Ти коя си? — попита Рей и мушна дулото по-дълбоко в ухото й.

Пак не последва отговор.

— Не мърдай и нито звук! Ясно ли е? На драго сърце ще ти пръсна черепа.

Той се отпусна, както седеше на гърба й, и отвори сака й. Изсипа съдържанието на пода и намери само чифт чисти чорапи за тенис.

— Отваряй уста! — заповяда й Рей.

Тя не помръдна. Дулото отново се опря до ухото й и блондинката бавно отвори уста. Рей я запуши с чорапите, после й сложи на очите копринена нощница. Завърза краката и ръцете й с чорапогащи, сетне

разкъса чаршафите на дълги ивици. Жената не помръдваше. Накрая Рей така я омота, че тя заприлича на мумия. Той я тикна под леглото.

В портмонето й имаше шестстотин долара в брой и шофьорска книжка в калъф, издадена в Илинойс. Карън Адеър от Чикаго. Дата на раждане: 4 март 1962 година. Рей взе портмонето и пистолета.

В един след полунощ телефонът иззвъня. Мич още не спеше. Бе затънал до гърло в банкови сметки. В страхотни банкови сметки. Донемайкъде изобличителни.

— Ало — отговори той предпазливо. — Командният пункт ли е?

До гласа се чуваше някакъв джубокс.

— Къде си, Рей?

— В една кръчма, „Флорарама“. Точно на шосето.

— Къде е Аби?

— В колата. Всичко е наред.

Мич си отдъхна и се усмихна. Продължи да слуша.

— Наложи се да напуснем хотела. Една жена следеше Аби. Същата, която сте видели в барчето на Кайманови острови. Аби се помъчи да ми обясни всичко. Жената я следяла целия ден, довтаса и в хотела. Погрижих се за нея и дим да ни няма.

— Погрижил си се за нея ли?

— Да. Мълчеше като гроб, известно време няма да ни се пречка.

— Аби добре ли е?

— Да. И двамата сме капнали от умора. Какво си намислил?

— Намирате се на около три часа път от Панама Сити Бийч. Знам, че сте капнали, но трябва да се махнете оттам. Идете в Панама Сити Бийч, зарежете колата и наемете две стаи в „Холидей Ин“. Обадете ми се, след като се настаните.

— Дано знаеш какво правиш!

— Вярвай ми, Рей.

— Не че не ти вярвам, но почва да ми домъчнява за затвора.

— Няма как да се върнеш там, Рей. Ако не се измъкнеш, ще бъдем мъртви.

В центъра на Нашвил таксито спря на червен светофар и Мич скочи от него, макар че краката му бяха изтръпнали и го боляха.

Накуцвайки, мина през оживеното в сутрешния час кръстовище, като се промъкваше между колите.

„Саутистърн Банк“ се помещаваше в тридесететажен стъклен цилиндър и приличаше на кутия за топки за тенис. Стъклените стени бяха тъмни, почти черни. Сградата се издигаше встрани от кръстовището, сред лабиринт от асфалтирани улички, шадравани и добре поддържани тревни площи.

Мич влезе през летящата врата заедно с неколцина чиновници, които бързаха за работа. В облицованото с мрамор преддверие намери табела за разположението на службите и се качи с асансьора на третия етаж. Отвори тежка стъклена врата и се озова в просторен кръгъл кабинет. Иззад стъкленото бюро го погледна красива жена на около четиридесет години. Изобщо не му се усмихна.

— Търся господин Мейсън Лейкок — каза Мич.

Жената посочи с ръка.

— Заповядайте, седнете.

Лейкок не се бави. Появи се иззад един ъгъл, кисел като секретарката.

— С какво мога да ви услужа? — попита той носово.

Мич се изправи.

— Искам да преведа по банков път малко пари.

— Добре. Имате ли сметка в нашата банка?

— Да.

— Как се казвате?

— Сметката е анонимна.

С други думи, помисли си Мич, няма да ви се представя, господин Лейкок. Не е нужно да знаете името ми.

— Елате с мен.

Кабинетът беше без прозорци. Върху шкафа зад стъкленото бюро бяха наредени какви ли не компютри и монитори.

— Номера на сметката, ако обичате.

Мич го знаеше наизуст: 214-31-35.

Лейкок натисна компютъра и се вгледа в един от мониторите.

— Сметката е открита от Т. Хемпхил и от нея могат да теглят пари само тя и един мъж със следните физически данни: ръст около метър и осемдесет и пет, тегло осемдесет — осемдесет и четири килограма, сини очи, кестенява коса, възраст двадесет и пет —

двадесет и шест години. Вие отговаряте на описанието, сър. — Лейкок не сваляше поглед от монитора. — Кои са последните четири цифри от номера на социалната ви осигуровка?

— 8585.

— Чудесно. Имате право да теглите от сметката. Какво мога да направя за вас?

— Смятам да прехвърля известна сума от една банка на Големия Кайманов остров.

Лейкок се смръщи и извади от джоба си молив.

— От коя?

— Банка „Монреал“.

— Каква е сметката?

— Анонимна.

— Вероятно имате номера?

— 499 ДФХ 2122.

Лейкок го записа и стана.

— Ще се върна веднага.

И излезе от стаята. Минаха десет минути. Мич барабанеше по ожулените си колене и гледаше мониторите зад бюрото.

Лейкок се върна със своя шеф, господин Ноукс, подпредседател на банката или нещо такова. Той се представи, застанал зад бюрото. Двамата банкови служители бяха притеснени. Гледаха към Мич.

Ноукс се обади пръв:

— Господине, върху сметката са наложени някои ограничения. Трябва да разполагате с определена информация, преди да направим превода.

Мич кимна уверено.

— Кога са внесени последните три суми и на колко възлизат?

Наблюдаваха го съсредоточено, бяха сигурни, че не знае.

Мич отново ги каза като по вода, без да поглежда никъде.

— Трети февруари тази година, шест и половина милиона. Четиринадесети декември миналата година, девет милиона и двеста хиляди. И октомври миналата година, единадесет милиона.

Лейкок и Ноукс гледаха с отворени уста данните, появили се на монитора. Ноукс успя да се усмихне, колкото да не е без никак.

— Чудесно. Имате право да теглите от сметката.

Лейкок стоеше с молив в ръка.

— Сър, кой все пак е номерът?

Мич се усмихна и пак кръстоса крака.

— 72083.

— И каква сума смятате да преведете?

— Десет милиона долара, и то незабавно, в сметка 214-31-35 във вашата банка. Ще изчакам.

— Не е нужно да чакате, господине.

— Не. Ще почакам. Щом направите превода, ще ви помоля да прехвърлите и други суми.

— Ще се върнем след няколко минути. Кафе?

— Не, благодаря. Имате ли вестник?

— Разбира се — отговори Лейкок. — Ей на онази маса.

Двамата излязоха бързо от кабинета, пулсът на Мич се поуспокои. Той разгърна „Тенесиън“, който излизаше в Нашвил, и прехвърли три страници, докато намери кратката бележка, че от Бръши Маунтън е избягал затворник. Нямаше снимка, нито подробности. Рей и Аби бяха в безопасност в „Холидей Ин“ на Миракъл Стрип в Панама Сити Бийч, щата Флорида.

Засега не можеха да ги проследят. Поне така се надяваше Мич.

Лейкок се върна сам. Сега бе дружелюбно настроен, още малко и да го потупа по гърба.

— Преводът е направен. Парите са тук. С какво още можем да ви услужим?

— Искам да прехвърля почти цялата сума.

— На колко пъти?

— На три.

— Нека да уточним първия превод.

— Един милион долара в „Коуст Нашънъл Банк“ в Пенсакола, на анонимна сметка, до която има достъп само един човек — бяла жена, около петдесетгодишна. Аз ще й съобщя номера.

— Там имате ли стара сметка?

— Не. Искам да откриете оттук.

— Чудесно. А вторият превод?

— Един милион долара в „Дейн Кънтри Банк“ в Дейнсбъро, щата Кентъки, на някоя от сметките на Харолд или Максин Съдърланд. Банката е малка, но е свързана с „Юнайтед Кентъки“ в Луисвил.

— Ясно. А третият превод?

— Седем милиона в „Дойчбанк“ в Цюрих. На сметка номер 772–03 БЛ-600. Другите пари ще останат тук.

— Ще ни отнеме около час — поясни Лейкок, както пишеше.

— Ще ви се обадя след един час за потвърждение.

— Разбрахме се.

— Благодаря ви, господин Лейкок.

От всяка стъпка, която правеше, го болеше, но той не усещаше болката. Почти изтича надолу по ескалатора и излезе от сградата.

На последния етаж в клона на банка „Монреал“ на Големия Кайман чиновничката от службата за банкови преводи мушна компютърната разпечатка току под острия нос на Рандолф Осгуд. Бе отбелязала с кръгче един необичаен превод, възлизащ на десет милиона долара. Необичаен, защото парите в тази сметка не се връщаха в Съединените щати, необичаен още и затова, че отиваха в банка, с която не работеха. Осгуд разгледа разпечатката и се обади в Мемфис. Господин Толсън бил в отпуска по болест, съобщи му секретарката. А Нейтан Лок? — попита той. Господин Лок бил извън града. Виктор Милиган? Господин Милиган също отсъствал.

Осгуд остави разпечатката върху купчината документи, с които смяташе да се занимае на другия ден.

По целия Изумруден бряг на Флорида и Алабама, от покрайнините на Мобийл до Пенсакола, Форд Уолтън Бийч, Дестин и Панама Сити се бе спуснала пролетна вечер. По цялото крайбрежие имаше само едно сериозно престъпление: в стаята в хотел „Пердидо Бийч Хилтън“ била ограбена, пребита и изнасилена някаква млада жена. Приятелят й, висок русокос мъж с подчертано скандинавски черти, я бе намерил завързана и със запушена уста в стаята й. Казваше се Арън Римър и бе от Мемфис.

Най-интересното тази нощ бе издирването на убиеца Рей Макдиър, избягал от затвора. Търсеха го в района на Мобийл. Бил забелязан на автогарата. Снимката му бе поместена на първа страница в сутрешния вестник и до десет часа се явиха трима души,

потвърдили, че са го видели. Бе установено, че от Мобийл Бей е отишъл във Фоули в Алабама, а оттам — в Гълф Шорс.

Тъй като „Хилтън“ е на някакви си петнадесет километра от Гълф Шорс и единственият избягал убиец се намираше недалеч от мястото, където бе извършено единственото сериозно престъпление, всички веднага си направиха съответния извод. Администраторът от нощната смяна на регистратурата в хотела даде точно описание на Рей Макдиър, а от регистрационните карти се разбра, че към девет и половина вечерта беглецът е нает стая в хотела под името Лий Стивънс. И платил в брой. По-късно в хотела се бе настанила жената, която била нападната. Тя също опозна Рей Макдиър.

Администраторът си спомни и че жертвата го е питала за някоя си Рейчъл Джеймс, отседнала в хотела пет минути преди нея и също платила в брой. Рейчъл Джеймс се бе изнесла през нощта, без да се обади, че освобождава стаята. Както и Рай Макдиър, или Лий Стивънс. Пазачът на паркинга описа Макдиър и съобщи, че някъде между полунощ и един часа се е качил в бяла кола заедно с някаква жена, която седнала зад волана. По всичко личало, че бързат. Подкарали на изток по магистрала 182.

Без да се представя, Арън Римър се обади от стаята на шестия етаж в „Хилтън“ на заместник-шерифа в окръг Болдуин и го помоли да провери кои компании в Мобийл дават коли под наем и дали някоя си Аби Макдиър е вземала автомобил. Същия бял автомобил марка „Кътлас“, който издирвате, съобщи той.

Полицията от Мобийл до Маями започна да търси колата, която Аби Макдиър бе наела от компанията „Ейвис“. От канцеларията на шерифа обещаха на приятеля на жертвата, Арън Римър, да го държат в течение.

Той щеше да чака в „Хилтън“. Бе нает стая заедно с Тони Върклър. В съседната стая бе шефът му, Девашър. Четиринадесет от юначагите му седяха в стаите на седмия етаж и чакаха.

Мич направи седемнадесет курса от апартамента до камионетката, която бе нает, но до обед все пак натовари цялата

документация на „Бендини“. Даде кратка почивка на отеклите си крака. Седна на леглото и написа указания за Тами. Обясни й подробно какви банкови преводи е направил и й нареди да изчака една седмица, преди да се свърже с майка му. Много скоро тя щеше да бъде милионерка.

Сложи телефона на коленете си и се подготви за неприятния разговор. Обади се в „Дейн Каунти Банк“ и потърси Хю Съдърланд. Каза, че е спешно.

— Ало! — отговори тъст му сърдито.

— Господин Съдърланд, обажда се Мич. Дали…

— Къде е дъщеря ми? Добре ли е?

— Да. Много добре. С мен е. Ще заминем в чужбина за няколко дни. Или може би седмици. Или месеци.

— Ясно — изрече бавно Съдърланд. — А къде смятате да ходите?

— Не сме решили. Просто ще се поразходим.

— Да не се е случило нещо?

— Да, сър. И то сериозно, но сега не мога да ви обясня. Може би по-късно. Четете внимателно вестниците. До половин месец ще се появи голям материал за Мемфис.

— В опасност ли сте?

— Нещо такова. Тази сутрин да сте получавали някакъв необичаен банков превод?

— Да. Преди около час някой е превел един милион.

— Този някой съм аз, парите са ваши.

Последва дълга пауза.

— Мич, трябва да ми обясниш.

— Да, сър, прав сте. Но не съм в състояние. Веднъж да напуснем страната, и след около седмица ще ви се обадим. Харчете парите, както намерите за добре. Трябва да бързам.

Мич изчака една минута и се обади в стая 1028 в „Холидей Ин“ в Панама Сити Бийч.

— Ало! — каза Аби.

— Здравей, скъпа. Как си?

— Ужасно, Мич. Снимката на Рей се мъдри на първа страница във всички тукашни вестници. Най-напред писаха, че е избягал и

някой го бил видял в Мобийл. А сега съобщиха в телевизионните новини, че е главният заподозрян за едно изнасилване снощи.

— Какво? Къде?

— В „Пердидо Бийч Хилтън“. Рей залови блондинката, която ме проследи до хотела. Нахвърлил й се в стаята и я завързал. Нищо сериозно. Взел й парите и пистолета, а тя сега твърди, че я е пребил и изнасилил. Всички ченгета във Флорида издирват колата, която наех снощи в Мобийл.

— Къде е колата?

— Оставихме я на километър и половина оттук, в голяма вилна зона. Страх ме е, Мич.

— Къде е Рей?

— Пече се на плажа да хване загар. Снимката по вестниците е стара. На нея е с дълга коса и е много блед. Сега се е остригал късо и се опитва да почернее. Може и да отървем колата.

— И двете стаи ли взехте на твое име?

— Да, Рейчъл Джеймс.

— Слушай, Аби. Забравете за Рейчъл и Лий, за Рей й Аби. Чакайте да се стъмни и се изнесете. Само гледайте да не ви забележат. На около километър в източна посока има малък мотел, „Блу Тайд“. Тъкмо ще се поразходите с Рей по плажа, докато го намерите. Вземете две съседни стаи. Платете в брой. Представи се като Джаки Нейджъл. Чу ли? С това име, защото, когато дойда, ще търся тази жена.

— Ами ако нямат две съседни стаи?

— В случай че там не стане, малко по-нататък има друг мотел — „Сийсайд“. Отседнете в него. Под същото име. Аз тръгвам някъде към един, след десет часа сигурно ще съм при вас.

— А ако намерят колата?

— Ще претърсят педя по педя целия Панама Сити Бийч. Отваряйте си очите на четири. Щом се мръкне, опитай да се вмъкнеш в някоя дрогерия и си купи боя за коса. Подстрижи се съвсем късо. Изруси се.

— Да се изруся ли?

— Или се боядисай червена. Все ми е едно. Но си смени цвета на косата. Рей да не излиза от стаята. Не рискувайте.

— Той има пистолет, Мич.

— Предай му, че съм казал да не го пипа. До довечера всичко наоколо сигурно ще гъмжи от ченгета. Къде ще се надстрелва с тях!

— Обичам те, Мич. И ме е много страх.

— Нищо, че те е страх. Само не прави глупости. Не знаят къде сте и не могат да ви намерят, ако се движите. Ще съм при вас до полунощ.

Ламар Куин, Уоли Хъдсън и Кендъл Махан обмисляха следващия си ход в заседателната зала на третия етаж. Като старши сътрудници знаеха за петия етаж и за сутерена, за Лазаров и Моролто, за Ходж и Козински. Знаеха и че постъпиш ли във фирмата, няма мърдане.

Говореха си за Деня. Сравняваха го с деня, когато са научили, че няма Дядо Коледа. Тъжен и страшен ден; Нейтан Лок ги извика в кабинета си и им каза за най-големия им клиент. После им представи Девашър. Бяха служители на клана Моролто и от тях се очакваше да работят усърдно, да харчат, тлъстите си заплати и да си затварят устата. И тримата го послушаха. Беше им минавало през ум да напуснат, но така и не се престрашиха. Имаха семейства. След време като че ли позабравиха за Деня. Имаше толкова честни клиенти, за които можеха да работят. Толкова много сериозна, честна работа.

Съдружниците се занимаваха с по-голямата част от мръсната работа, но колкото повече се издигаха, толкова повече се оказваха замесени в далаверите. Втълпяваха им, че никога няма да бъдат разкрити. Бяха твърде умни. Не си знаеха парите. Прикритието им бе съвършено. Тримата около заседателната маса бяха особено загрижени от факта, че другите съдружници се бяха омели. Никой не бе останал в Мемфис. Бе изчезнал дори Ейвъри Толсън. Бяха го изписали от болницата.

Стана дума и за Мич. Бе някъде наблизо, изплашен до смърт и хукнал да си спасява кожата. Ако Девашър го заловеше, щяха да го убият и да го погребат като Ходж и Козински. Но откриеха ли го агентите на ФБР, щяха да получат документите и фирмата отиваше по дяволите, включително и те тримата.

А какво щеше да стане, ако не го заловеше никой? Ако Мич все пак изчезнеше? Заедно с документите, разбира се. Ами ако те с Аби

вече бяха на някой плаж, пиеха ром и си брояха парите? Тази мисъл им хареса и известно време я обсъждаха.

Накрая решиха да изчакат до другия ден. Ако Мич бъдеше очистен, щяха да останат в Мемфис. Ако не го откриеха, пак щяха да останат в Мемфис. Но ако го заловеше ФБР, и те щяха да си плюят на петите.

Бягай, Мич, бягай!

Стаите в мотел „Блу Тайд“ бяха тесни и неугледни. Килимът бе поне на двадесет години и бе много протрит. Покривките на леглата бяха прогорени с цигари. Но Аби и Рей не търсеха лукс.

В четвъртък, след като се стъмни, Рей застана с ножицата зад Аби и внимателно я подстрига около ушите. Двата пешкира под стола се покриха с отрязаната ѝ черна коса. Тя зорко следеше движенията му в огледалото до стария цветен телевизор и не пестеше напътствията. Рей я подстрига по момчешки, с бретон. Отстъпи назад и доволен, огледа работата си.

— Бива си ме — каза й.

Аби се усмихна и изчисти космите от ръцете си.

— Сега сигурно трябва да я боядисам — каза тъжно.

Отиде в тясната баня и затвори вратата.

След час излезе руса. Златисторуса. Рей бе заспал върху покритото легло. Аби коленичи на мръсния килим и събра кичурите коса.

Вдигна ги от пода и напълни с тях една найлонова торба. Сложи в нея и празното шише от боята, и малката четка и я завърза. На вратата се почука.

Аби се закова на място и се ослуша. Пердетата бяха дръпнати. Побутна Рей по краката. Отново се почука. Рей скочи от леглото и грабна пистолета.

— Кой е? — прошепна Аби от прозореца.

— Сам Форчън — чу се в отговор.

Рей отключи вратата и в стаята влезе Мич. Прегърна Аби, после и брат си. Заключиха, угасиха лампите и седнаха в тъмното върху леглото. Мич бе притиснал жена си до себе си. Имаха толкова много да си кажат, но и тримата мълчаха.

Отвън под пердетата проникваше тъничък лъч, който лека-полека освети тоалетката и телевизора. Никой не продумваше. Не се чуваха никакви звуци. Паркингът бе почти празен.

— Криво-ляво мога да обясня защо съм тук — каза най-после Рей, — но се чудя вие какво търсите в този мотел.

— Щем, не щем, трябва да забравим защо сме тук — отговори Мич — и да помислим как да се измъкнем. Тримата. Живи и здрави.

— Аби ми разказа всичко — вметна Рей.

— Аз не знам всичко — обади се тя. — Не знам кой ни преследва.

— Според мен са наблизо — прошепна Мич. — Девашър и неговите долни типове. Сигурно са в Пенсакола. Там е най-близкото по-голямо летище. И Тарънс е някъде по крайбрежието и ръководи своите момчета, които търсят под дърво и камък Рей Макдиър, изнасилвача. И неговата съучастница, Аби Макдиър.

— Какво ще стане сега? — поинтересува се Аби.

— Ще намерят колата, ако вече не са я намерили. Това ще ги насочи към Панама Сити Бийч. Във вестника пише, че издирват Рей от Мобийл чак до Маями. Намерят ли колата, ще се насочат насам. По крайбрежието има хиляди евтини мотели като този. Нищо друго, освен мотели, вили и магазинчета за спортни стоки. Страхотна навалица е, гъмжи от летовници по къси панталони и сандали, а утре и ние ще бъдем летовници като другите. И сто души да ни преследват, разполагаме с два-три дни.

— А след като решат, че сме тук, какво ще стане? — попита Аби.

— Вие с Рей може просто да сте зарязали колата и да сте отпрашили с друга. Откъде ще знаят, че сме на Миракъл Стрип, но сто на сто ще дойдат да ни търсят и тук. Това обаче не е Гестапо. Не могат да избиват току-така врати и да правят обиски.

— Девашър може — отбеляза Рей.

— Да, но в околността има милиони врати. Ще блокират пътищата, ще, държат под наблюдение всички магазини и ресторанти. Ще ходят от хотелиер на хотелиер, ще им показват снимката на Рей. За няколко дни ще се струпат като мухи на мед и ако имаме късмет, ще ни изтърват.

— Ти с какво дойде, Мич? — попита Рей.

— С камион.

— Защо не се метнем на камиона и не отпрашим накъдето ни видят очите? Зарязали сме колата на километър и половина оттук, сто на сто преследвачите ни ще я намерят на шосето, а ние знаем, че те идват. Я да се омитаме!

— Слушай, Рей! Възможно е вече да са блокирали пътищата. Наистина. Нали те измъкнах от затвора? Имай ми повече вяра.

По Миракъл Стрип зави сирена. Вцепенени, те заслушаха как воят й се отдалечава.

— Тъй да бъде — обади се Мич. — Да се махаме. Тук не ми харесва. Паркингът е празен и е само на хвърлей от магистралата. Спрял съм камиона малко по-нататък пред тежкарския мотел „Сий Гълс Рест“. Нает съм в него две чудесни стаи. И хлебарките са къде-къде по-малки. Ще си направим една тиха разходка по плажа. После ще се заемем с разтоварването на камиона. Звучи вълнуващо, нали?

36

В петък преди изгрев-слънце Джоуи Моролто и неговата група за бързо реагиране кацнаха на летището в Пенсакола с взет под наем самолет „ДС-9“. Лазаров ги чакаше с две лимузини и осем микробуса. Разказа на Джоун какво се е случило през последните двадесет и четири часа, докато напускаха Пенсакола и се насочваха на изток. След час пристигнаха пред дванадесететажната вила, наречена „Сандпайпър“, насред крайбрежната ивица Миракъл Стрип при Дестин. Бяха на един час път от Панама Сити Бийч. Лазаров бе наел мезонета на последния етаж само срещу четири хиляди долара седмично, по ниската тарифа. Останалата част от дванадесетия етаж и целият единадесети бяха ангажирани за главорезите.

Моролто издаваше заповеди като превъзбуден сержант по време на учения. В хола на мезонета бе командният пункт, от който се виждаше спокойната изумрудена вода. На Моролто му беше крив целият свят. Поиска да закусва и Лазаров изпрати две камионетки до близкия супермаркет. Поиска и Макдиър и Лазаров го помоли да потърпи.

Когато се съмна, главорезите вече се бяха настанили. Чакаха.

На пет километра оттам, на балкона на осмия етаж в хотел „Сандъстин“, който се виждаше от „Сандпайпър“, Ф. Дентън Войлс и Уейн Тарънс пиеха кафе, наблюдаваха как слънцето бавно изгрява над хоризонта и обсъждаха стратегията. През нощта не бяха направили нищо. Не бяха намерили колата. От Мич нямаше и помен. Шестдесетте агенти на ФБР и стотиците местни полицаи, които претърсваха педя по педя крайбрежието, бяха длъжни да открият поне автомобила. С всеки час Мич и Аби Макдиър се отдалечаваха все повече.

В шкафа до масичката бяха заповедите за арест. Рей Макдиър бе обвинен в бягство от затвора, кражба и изнасилване. Аби бе просто съучастница. В заповедта за арестуването на Мич бе проявена повечко фантазия. Той бе обвинен, че спъва действията на властите и че

донякъде, видите ли, е замесен в рекет. И, разбира се, задължително допълнение — че е фалшифицирал документи. Тарънс не бе наясно към какво точно се отнася това, но откакто работеше във ФБР, не бе виждал случай, в който обвиненият да не е фалшифицирал документи.

Заповедите бяха издадени и огласени надълго и нашироко пред десетки репортери от вестниците и телевизионните компании в целия Югоизток на САЩ. Обучен да стои с каменно лице и да мрази представителите на масмедиите, Тарънс се бе срещнал на драго сърце с репортерите.

Трябваше да вдигнат голям шум. На всяка цена трябваше да намерят Мич, Аби и Рей Макдиър, преди да ги е открила мафията.

Рик Аклин дотича от стаята на балкона.

Намерили са колата!

Тарънс и Войлс скочиха на крака.

— Къде?

— В Панама Сити Бийч. В паркинг на едно възвишение.

— Извикай нашите хора, всички до един! — изкрещя Войлс. — Не е нужно да ги издирвате в целия район. Нека агентите се съсредоточат в града. Ще го претърсим педя по педя. Съберете всички местни полицаи. Наредете им да блокират всички магистрали и черни пътища, водещи към Панама Сити Бийч. Проверете колата за отпечатъци от пръсти. Какъв е този град?

— Прилича на Дестин. Разпрострял се е на двадесеткилометрова ивица покрай плажа, в него има главно хотели, мотели, вили и санаториуми — отговори Аклин.

— Нашите хора веднага да обиколят хотелите, един по един. Готов ли е портретът на Аби, направен по описание?

— Сигурно — рече Аклин.

— Всеки агент и полицай трябва да има описанието на тримата, на Аби, Мич и Рей, както и снимката на големия брат. Нека нашите обходят с тях крайбрежието.

— Слушам!

— Далече ли е Панама Сити Бийч?

— На около петдесет минути път източно оттук.

— Пригответе колата!

Телефонът събуди Арън Римър в стаята в „Пердидо Бийч Хилтън“. Обаждаше се следователят от шерифството в Болдуин. Съобщи на Арън, че са намерили колата в Панама Сити Бийч. Преди броени минути. На около километър и половина от „Холидей Ин“. На шосе 98. Много съжалявал за момичето. Надявал се, че е по-добре.

Римър благодари и незабавно звънна на Лазаров в „Сандпайпър“. След десет минути той и Тони, който делеше с него стаята, както и Девашър и още четиринадесет души потеглиха на изток. Панама Сити Бийч бе на три часа път.

В Дестин Лазаров мобилизира своите главорези. Те излязоха бързо, скочиха в микробусите и тръгнаха на изток. Светкавичната война бе започнала.

Само за няколко минути наетият от Мич камион се озова в центъра на вниманието. Младият заместник-шеф на бюрото за коли под наем в Нашвил се казваше Били Уийвър. В петък той отвори бюрото рано, направи си кафе и прегледа вестника. В долния край на първа страница прочете заинтригуващ материал за Рей Макдиър и издирването му по крайбрежието. После се споменаваше и Аби, а след това — братът на беглеца, Мич Макдиър. Бе чувал това име.

Дръпна едно чекмедже и прелисти разписките за дадените под наем коли. Да, паметта му не го лъжеше, късно в сряда някой си Макдиър бе наел камион. Беше се подписал като М. И. Макдиър, но на шофьорската му книжка пишеше Мичъл И. от Мемфис.

Като патриот и честен данъкоплатец Били се обади на братовчед си в градското управление на полицията. Братовчед му пък позвъни в канцеларията на ФБР в Нашвил и след четвърт час камионът вече бе в центъра на вниманието.

Тарънс отговори на радиотелефона, докато Аклин караше колата. Войлс бе на задната седалка. Камион ли? Защо ще наема камион? Бе напуснал Мемфис без колата, без дрехи, обувки или четка за зъби. Не бе нахранил кучето. Не бе взел със себе си абсолютно нищо. Защо му е тогава камион?

Ами да, за документите на „Бендини“. Или е напуснал Нашвил с документите, натоварени в камиона, или е тръгнал с него да ги вземе. Но защо в Нашвил?

Мич се събуди по изгрев-слънце. Хвърли дълъг, изпълнен с обич поглед към жена си — сега симпатично руса, но не я помилва. Можеше да почака. Остави я да спи. Заобиколи камарата кашони в тясната стая и отиде в банята. Взе набързо душ и намъкна сивия анцуг, който си бе купил в Монтгомъри. Вървя по плажа около километър, докато не намери магазин за туристически стоки. Купи цял плик кока-кола, бисквити и пържени картофи, тъмни очила, каскети и три вестника.

Когато се върна, Рей го чакаше при камиона. Разтвориха вестниците върху леглото на Рей. Положението беше по-напечено, отколкото очакваха. По първите страници на вестниците, излизащи в Мобийл, Пенсакола и Монтгомъри, бяха поместени материали, придружени с портретите по описание на Рей и Мич, както и снимката на Рей. Според вестника, издаван в Пенсакола, журналистите не получили портрет на Аби.

Както при всички портрети, правени по описание, и техните на места бяха добри, на места — лоши. Мич гледаше своето изображение и се мъчеше да прецени безпристрастно доколко отговаря на истинския му лик. Вестникарските материали гъмжаха от невероятните изявления на Уейн Тарънс, специален агент от ФБР. Той твърдеше, че Мичъл Макдиър е бил забелязан в района между Гълф Шорс и Пенсакола. Знаело се, че те с Рей са въоръжени и извънредно опасни. Че са се зарекли да умрат, но да не се оставят да ги хванат, че гражданството вече събирало пари за онзи, който ги залови, и ако някой забележел човек, който макар и малко да прилича на един от братята Макдиър, веднага да се обадел в най-близкия полицейски участък.

Хапнаха от бисквитите и отсъдиха, че вестникарските портрети по описание са доста неточни. Снимката на Рей бе дори комична. Влязоха тихо в съседната стая и събудиха Аби. Заеха се да разопаковат документацията на „Бендини“ и да монтират видеокамерата.

В девет часа Мич се обади на Тами — за нейна сметка. Бе получила фалшивите документи за самоличност и паспортите. Той й нареди да ги прати по най-бързия начин на Сам Форчън, рецепцията на мотел „Сий Гълс Рест“ 16694, шосе 98, Панама Сити Бийч, щата

Флорида. Тами му прочете материала на първа страница за него и малката му банда. Нямало портрети по описание.

Мич й каза, след като изпрати паспортите, да напусне Нашвил. Да отиде в Ноксвил, който е на четири часа път, да отседне в някой голям мотел и да му се обади в стая 39, мотел „Сий Гълс Рест“. Даде й телефонния номер.

Двама агенти от ФБР почукаха на вратата на старата олющена каравана на улица Сан Луис 486. Господин Ейнзуърт им отвори по бельо. Те му показаха полицейските си значки.

— Какво искате? — изръмжа Ейнзуърт.

Един от агентите му подаде сутрешния вестник.

— Познавате ли тези двама мъже?

Той се вторачи във вестника.

— Май са синовете на жена ми. Никога не съм ги виждал.

— Как се казва жена ви?

— Айда Ейнзуърт.

— Къде е?

Ейнзуърт прелистваше вестника.

— На работа. В „Уофъл Хът“. Значи са наблизо, а?

— Да, господине. А вие не сте ли ги виждали?

— Не, нали ви обясних. Но ще си приготвя пистолета.

— Жена ви срещала ли се е с тях?

— Доколкото знам, не.

— Благодарим ви, господин Ейнзуърт. Наредено ни е да поставим улицата под наблюдение, но няма да ви безпокоим.

— Добре. Тези момчета са луди. Винаги съм го твърдял.

На километър и половина оттам други двама агенти спряха пред „Уофъл Хът“ и започнаха да наблюдават заведението.

До обед всички шосета и пътища, които водеха към Панама Сити Бийч, бяха блокирани. По Миракъл Стрип полицаите спираха движението на всеки шест километра. Обиколиха магазините за спортни стоки и показаха портретите. Лепяха ги по таблата за обяви пред ресторантите „Шонис“, „Пица Хът“, „Такоу Бел“ и още десетина

закусвални. Казваха на касиерките и келнерките да внимават, в случай че се появят братята Макдиър. Били много опасни.

Лазаров отседна със своите хора в „Бест Уестърн“ на три километра западно от мотел „Сий Гълс Рест“. Нае голяма заседателна зала, която превърна в свой команден пункт. Четирима от главорезите му бяха изпратени в един магазин за спортни стоки и се върнаха с какви ли не летни дрехи, сламени шапки и каскети. Нае два форда и ги оборудва с полицейски радиолокационни антени. Колите сновяха по Миракъл Стрип и ловяха безкрайните радиосигнали. Веднага чуха съобщението, че се издирва камионът, и се включиха в търсенето му. Девашър пръсна наетите микробуси по отсечката. Главорезите му стояха ни лук яли, ни лук мирисали по големите паркинги и чакаха с радиостанциите.

Някъде към два Лазаров бе извикан по спешност от служител на петия етаж в Бендини Билдинг. Съобщи му две неща. Първо, един от работещите във фирмата, изпратени на Каймановите острови, открил възрастен ключар, който срещу определена сума си спомнил, че към полунощ на първи април е вадил единадесет дубликата на единадесет ключа, закачени на два ключодържателя. Сетил се, че жената, хубавичка американка, брюнетка със страхотни крака, му платила в брой и много бързала. Било лесно да извади дубликатите, затруднил го само един ключ от мерцедес. Не бил сигурен за него. Второ, обадил се някакъв банкер от Големия Кайман. В четвъртък, в 9,33 часа сутринта, от банка „Монреал“ в „Саутистърн Банк“ в Нашвил били преведени един милион долара.

Между четири и четири и половина радиостанциите на полицаите не млъкнаха нито за миг. Администраторът от регистратурата на „Холидей Ин“ разпознал по описанието на Аби жената, която в 4,17 часа след полунощ в четвъртък платила в брой за две стаи. Отседнала за три нощи, но по обед камериерката влязла в стаята да почисти и не я заварила. По всичко личало, че в четвъртък в стаите не е спал никой. Аби не се била обадила, че си тръгва, а била предплатила до събота на обед. Администраторът не бил забелязал тя да има съучастник. Само за час „Холидей Ин“ бе обсаден от полицаи и

агенти на ФБР, а също от гангстери на Моролто. Тарънс разпита лично администратора.

Те бяха тук! Някъде в Панама Сити Бийч. Вече бяха сигурни за Рей и Аби. Подозираха, че и Мич е с тях, но не бе потвърдено. До 4,58 в петък следобед.

Тогава гръмна бомбата. Заместник-шерифът спрял пред евтин мотел и забелязал сиво-бялото чергило на камиона. Минал между две сгради и усмихнат, съгледал малкия камион, потулен между двуетажното здание на мотела и боклукчийска кола. Записал номера му. Тутакси се обадил в участъка.

След пет минути мотелът бе обкръжен. Собственикът се разкрещя от кабинета си. Погледна портретите по описание и поклати глава. Пет значки на ФБР блеснаха пред очите му и той стана по-отзивчив.

Придружен от десетина детективи, взе ключовете и тръгна с тях от врата на врата. Общо четиридесет и осем.

Бяха заети едва седем стаи. Собственикът обясни, че сезонът бил мъртъв. Всички по-малки мотели се борели да оцелеят до края на май. Едвам свързвал двата края дори притежателят на мотел „Сий Гълс Рест“ на шест километра в западна посока.

Анди Патрик бил осъден за пръв път за фалшифициране на чекове едва деветнадесетгодишен и лежал в затвора четири месеца. Сетне, набеден за престъпник, все не можел да си намери работа и следващите двадесет години се скитал немил-недраг. Обирал магазини, фалшифицирал чекове, крадял от жилища. Дребен, хрисим човек, на двадесет и осем години бил пребит от бой от някакъв дебел безочлив заместник-шериф в Тексас. Останал без око, загубил всякакво уважение към закона.

Преди половин година се озовал в Панама Сити Бийч и срещу четири долара на час се хванал нощен администратор на рецепцията в мотел „Сий Гълс Рест“. В петък към девет вечерта Анди гледаше телевизия, когато в мотела влезе дебел, безочлив заместник-шериф.

— Търсим едни престъпници — оповести той и остави върху мръсното гише няколко от портретите по описание и снимката на Рей. — Ей тези хора. Според нас са някъде тук.

Анди се взря в портретите. Този на Мичъл И. Макдиър му се стори доста познат. Нещо прищрака в главата на дребния престъпник.

С единственото си здраво око той погледна дебелия нахален заместник-шериф и рече:

— Не съм ги виждал. Но ще внимавам да не се появят.

— Опасни са — натърти заместник-шерифът.

Ти си опасният, помисли си Анди.

— Закачи портретите на стената — нареди дебелакът.

А, без тия, това да не ти е бащиния, каза си Анди.

— Съжалявам — рече му, — но нямам право да закачам нищо по стените.

Заместник-шерифът се изпъчи, наклони глава и погледна Анди през тъмните очила с дебели рамки.

— Слушай, дребосък, аз ти давам това право.

— Съжалявам, сър, но не мога да закачам нищо по стените, ако не ми нареди шефът.

— А къде е той?

— Не знам. Сигурно в някой бар.

Заместник-шерифът внимателно взе портретите, мина зад гишето и ги закачи на дъската за обяви. Сетне изгледа отгоре Анди и изсъска:

— Ще се върна след час-два. А си ги свалил, а съм те арестувал, задето пречиш на властите.

Анди не потрепна.

— Няма да стане. Веднъж в Канзас за такова нещо ме пратиха на топло, тъй че съм наясно по въпроса.

Месестите бузи на заместник-шерифа почервеняха и той изскърца със зъби.

— Брей, че фукльо!

— Точно така!

— Ако ги откачиш, ти обещавам, че все ще измисля за какво да те тикна в затвора.

— Чудо голямо, бил съм там и друг път!

Отвън пробляснаха червени светлини и съвсем наблизо се чуха сирени. Заместник-шерифът се обърна и загледа какво става. Промърмори нещо и излезе надуто. Анди хвърли портретите в кошчето за боклук. Наблюдава известно време как полицейските коли се

разминават по шосето, после прекоси паркинга и се отправи към задната постройка. Почука на стая 38.

Изчака и почука още веднъж.

— Кой е? — попита някаква жена.

— Управителят — отговори Анди, горд с титлата си.

Вратата се отвори и в коридора излезе мъжът, който приличаше на портрета на Мичъл И. Макдиър.

— Какво има, господине? — попита той.

Анди забеляза, че онзи е притеснен.

— Току-що идваха от полицията, нали разбирате?

— Какво искат? — поинтересува се Мич невинно.

Твоята глава, помисли си Анди, но рече:

— Просто разпитват и показват някакви портрети. Разгледах ги, така де.

— Ъхъ.

— Доста добри са — добави Анди.

Макдиър го изгледа вторачено.

— Полицаят каза — продължи Анди, — че единият е избягал от затвора. Нали ме разбирате? И аз съм бил зад решетките, мен ако питате, всеки с ума си трябва да бяга оттам. Нали така?

Макдиър се усмихна доста нервно.

— Как се казваш?

— Анди.

— Хайде да се споразумеем, Анди. Сега ще ти дам един бон и утре още толкова, ако пак не разпознаеш никого. Същото важи и за вдругиден.

Ей това е работа, помисли си Анди, но щом този човек можеше да си позволи да дава по хиляда долара на ден, сигурно му бе по джоба да дава и по пет хиляди. Това бе звездният му миг.

— Не — отсече Анди. — По пет хиляди на ден.

Макдиър изобщо не се колеба.

— Разбрахме се. Чакай да взема парите.

Влезе в стаята и се върна с пачка банкноти.

— Пет бона на ден, Анди, нали така?

Анди взе парите и се огледа. Щеше да ги преброи по-късно.

— Сигурно искаш да разкарам и камериерките? — попита той.

— Чудесна идея. Няма да е зле.

— Още пет хиляди — оповести Анди.

Макдиър се подвоуми.

— Дадено. Имам още нещо за теб. Утре сутринта на регистрацията ще пристигне експресна пратка за Сам Форчън. Ще ми я донесеш, няма да пускаш камериерките и ще ти дам още пет бона.

— Няма да стане. Аз съм нощна смяна.

— Добре, Анди. Ами ако работиш целия уикенд, по двадесет и четири часа на денонощие, ако не пускаш камериерките и ми донесеш колета? Можеш ли да го направиш?

— Защо не! Шефът е пияница. Ще се зарадва, ако работя целия уикенд.

— Колко искаш?

Приемай, сега ти е паднало, рече си Анди.

— Още двадесет хиляди.

Макдиър се усмихна.

— Имаш ги.

Анди се ухили и мушна парите в джоба си. Тръгна си, без да казва нищо, а Мич се върна в стаята.

— Кой беше? — почти извика Рей.

Брат му се усмихна и погледна между щорите и прозореца.

— Знаех си, че трябва да извадим голям късмет, за да се измъкнем оттук. Май ни провървя.

37

В черен костюм и червена вратовръзка Моролто се бе разположил на председателското място край покритата с плексиглас заседателна маса в зала „Дюните“ на хотел „Бест Уестърн“. На двадесетте стола около масата седяха неговите най-кадърни и най-умни хора. Край стените бяха застанали доверените му главорези. Макар да бяха дебелокожи убийци и да вършеха мръсните си дела ефикасно и без угризения, сега приличаха на палячовци с шарените шорти, крещящите ризи и удивителния набор от сламени шапки. Изглеждаха толкова смешни, че на Моролто му идеше да се изкикоти, ако положението не бе толкова напечено. Той слушаше.

Вдясно до него седеше Лу Лазаров, а вляво — Девашър. Всички в малката зала слушаха напрегнато, докато двамата се надприказваха през масата.

— Тук са, знам, че са тук — отсече Девашър театрално, като удряше с длани по масата при всяка сричка. Имаше чувство за ритъм.

Беше ред на Лазаров:

— Съгласен съм. Тук са. Двама са пристигнали с кола, един — с камион. Намерихме изоставени и колата, и камиона. Целите са в отпечатъци от пръсти. Да, тук са.

Девашър:

— Но защо в Панама Сити Бийч? Няма логика.

Лазаров:

— Първо, онзи хлапак е бил тук и преди. Идвал е за Коледа, не помниш ли? Местността му е позната и той си въобразява, че е фасулско да се крие по евтините мотели. Всъщност добре го е измислил. Но има и големи пречки. Преди всичко, за беглец е помъкнал прекалено много багаж — например брат, когото всички издирват. И жена. И купчина документи, които вероятно е докарал с камиона. Детска му работа. Щом ще бягам, ще взема всички, които ме обичат. После брат му изнасилва момиче, поне така си мислят ония, и

изведнъж всички полицаи от Алабама и Флорида тръгват по петите им. Наистина не му върви.

— А майка му? — попита Моролто.

Лазаров и Девашър кимнаха към важната клечка, за да покажат, че въпросът му е много уместен.

Лазаров:

— Не, това е чисто съвпадение. Тя е най-обикновена женица, сервира сандвичи и вафли и не знае нищо. Наблюдаваме я, откакто сме тук.

Девашър:

— Съгласен съм. Не са ходили при нея.

Моролто кимна умно и запали цигара.

Лазаров:

— И тъй, щом са тук, а ние знаем, че са тук, значи и ченгетата и агентите на ФБР също го знаят. Ние разполагаме с шестдесет души, те със стотици. Имат предимство.

— Сигурни ли сте, че тримата са заедно? — попита Моролто.

Девашър:

— Повече от сигурни. Знаем, че жената и избягалият затворник са отседнали една и съща вечер в „Пердидо“, че после са се изнесли, а след три часа са дошли тук, в „Холидей Ин“, и са платили в брой за две стаи, знаем, че тя е взела под наем кола, по която са намерени отпечатъци и от неговите пръсти. Няма съмнение. Знаем, че в сряда Мич е нает камион от Нашвил, че в четвъртък сутринта е превел десет милиона от нашата сметка в една банка в Нашвил и след това явно си е плюл на петите. Камионът е открит тук преди четири часа. Да, сър, тримата са заедно.

Лазаров:

— Ако е напуснал Нашвил веднага след като е направил банковия превод, значи е пристигнал на здрачаване. Камионът бе намерен празен, тоест разтоварили са го тук и после са се скрили. Това вероятно е станало късно снощи, в четвъртък. Да не забравяме, че по някое време са легнали да поспят. Аз смятам, че са пренощували тук с намерението да офейкат днес. Но сутринта са се събудили, видели са лицата си по вестниците, а също, че гъмжи от полицаи и шосетата са блокирани. Тъй че са тук, хванати в капан.

Девашър:

— За да се измъкнат, трябва или да наемат, или да откраднат кола. Нямаме сведения да са вземали кола. Жената е наела автомобил в Мобийл, на свое име. Мич е наел камион в Нашвил, пак на свое име. Изобщо не са се криели. Така че не си въобразявайте, изобщо не са толкова хитри.

Лазаров:

— Явно нямат фалшиви документи за самоличност. Ако са наели оттук кола, квитанциите ще са с истинските им имена. А такива квитанции не намерихме.

Моролто махна отчаяно с ръка.

— Добре де. Значи са тук. Вие, момчета, сте гениални. Много се гордея с вас. А сега какво?

Беше ред на Девашър:

— Агентите от Федералното бюро ни се пречкат. Взели са в свои ръце издирването и не можем да направим нищо, освен да седим и да наблюдаваме.

Лазаров:

— Обадих се в Мемфис. Всички старши съдружници са тръгнали насам. Познават много добре Макдиър и жена му, ще ги пратим на плажа, по ресторантите и хотелите. Току-виж, ги намерят.

Девашър:

— Мен ако питате, са в някой малък мотел. Сигурно са се регистрирали с фалшиви имена, платили са в брой и никой не ги е заподозрял. Освен това по мотелите има по-малко хора. По-малка е вероятността да бъдат видени. Отседнали са в „Холидей Ин“, но бързо са се изнесли. Обзалагам се, че са отишли по-надолу по Миракъл Стрип.

Лазаров:

— Първо трябва да се отървем от агентите на ФБР и от ченгетата. Още не го знаят, но ще се изнесат надолу по шосето. И тогава рано-рано ще тръгнем от мотел на мотел. Повечето нямат и петдесет стаи. Двама от нашите като нищо ще претърсят един мотел за половин час. Знам, ще се забавим, но не можем да седим със скръстени ръце. Щом полицаите се изтеглят, Мич, брат му и жена му ще решат да си отдъхнат и сто на сто ще объркат нещо.

— Какво, да не искаш да тършуваме хотелските стаи? — попита Моролто.

Девашър:

— Няма как да отворим всички врати, но защо да не опитаме!

Моролто се изправи и огледа насъбралите се.

— Ами морето? — обърна се той с въпрос към Лазаров и Девашър.

Двамата се спогледаха объркани.

— Морето! — изкрещя Моролто. — Я да ви чуя сега!

Всички огледаха отчаяно масата и спряха поглед върху Лазаров.

— Извинявайте, сър, но не ви разбирам.

Моролто се наведе току над Лазаров.

— Какво ще кажеш за морето, Лу? Намираме се на брега, нали? От едната страна има суша, шосета, железопътни линии и летища, а от другата — вода и лодки. Е, щом шосетата са блокирани, а през железниците и летищата не може и пиле да прехвръкне, къде според теб ще идат? За мен е очевидно, че ще се опитат да намерят лодка и да се измъкнат някоя нощ. Има логика, нали, момчета?

Всички в залата бързо кимнаха. Девашър се обади пръв:

— Наистина съвсем логично.

— Чудесно — каза Моролто. — А къде са нашите лодки?

Лазаров скочи, обърна се към стената и закрещя заповеди на своите хора.

— Идете на пристанищата! Наемете всички рибарски лодки, които намерите, за довечера и утре за целия ден. Платете колкото поискат. Не отговаряйте на никакви въпроси, само им плащайте. Нашите да се качат на лодките и час по-скоро да излязат в морето. Да стоят на около миля от брега.

В петък вечерта малко преди единадесет Арън Римър отиде на касата на една денонощна бензиностанция в Талахаси и плати за безалкохолна бира и четиридесет и пет литра бензин. Трябваха му монети за телефон. Навън при автомивката прелисти указателя и се обади в полицейския участък на Талахаси. Каза, че е спешно, и телефонистката го свърза с дежурния капитан.

— Слушайте! — изкрещя Римър. — Намирам се на бензиностанцията на „Тексако“ и преди пет минути видях престъпниците, които всички издирват! Сигурен съм, че са те.

— Какви престъпници? — поинтересува се капитанът.

— Ония, Макдиър. Двама мъже и една жена. Тръгнах от Панама Сити Бийч някъде преди два часа и видях портретите им във вестника. Спрях да заредя и ги мернах.

Римър обясни къде се намира и зачака — след някакви си тридесет секунди пристигна първата патрулна кола с мигащ син буркан. Не след дълго тя бе последвана от втора, трета, четвърта кола. Качиха Римър на предната седалка и отпратиха към участъка в южната част на града. Капитанът и неколцина полицаи го чакаха нетърпеливо. Вкараха го като някаква много важна личност в кабинета на капитана, на бюрото му лежаха трите портрета по описание и снимката на Рей.

— Те бяха! — извика Римър. — Току-що ги видях, няма и десет минути. Бяха в зелен пикап марка „Форд“ с регистрационни номера на Тенеси и с ремарке.

— Къде точно бяхте? — поинтересува се капитанът. Полицаите попиваха всяка дума на Римър.

— Зареждах на четвъртата бензоколонка, сипвах обикновен безоловен бензин и те спряха на паркинга, бяха много подозрителни. Спряха встрани от бензоколонките, жената слезе и отиде в бензиностанцията. — Римър взе портрета на Аби и го разгледа. — Да. Тя беше. Сигурен съм. Косата й е доста по-къса, но е тъмна. Веднага излезе, не купи нищо. Изглеждаше притеснена и бързаше да се върне в пикапа. Аз заредих и влязох в бензиностанцията. Точно когато отварях вратата, те минаха на хвърлей от мен. Видях ги и тримата.

— Кой караше? — попита капитанът.

Римър погледна снимката на Рей.

— Не този. Другият. — Посочи портрета на Мич.

— Мога ли да видя шофьорската ви книжка? — каза един сержант.

Римър имаше три комплекта документи за самоличност. Подаде на сержанта шофьорската си книжка, издадена в Илинойс с негова снимка, но на името на Франк Темпъл.

— Накъде отиваха? — поинтересува се капитанът.

— На изток.

В същия момент на около шест километра от участъка Тони Върклър окачи слушалката на телефонния автомат й усмихнат, се върна в закусвалнята „Бъргър Кинг“.

Капитанът говореше по телефона, сержантът преписваше данните от шофьорската книжка на Римър-Темпъл, а десетина полицаи разговаряха възбудено, когато в кабинета се втурна друг полицай.

— Току-що ми се обадиха пак по телефона. Още един човек ги е забелязал при „Бъргър Кинг“ на изток от града. Данните съвпадат. И тримата били в зелен пикап с ремарке. Мъжът, който се обади, не се представи, но спомена, че е видял портретите им във вестника. Каза, че направо от прозореца на пикапа купили храна и пак потеглили.

— Сто на сто са били те! — заключи капитанът с широка усмивка.

Шерифът на окръг Бей пиеше гъсто черно кафе от пластмасова чаша, бе вдигнал краката си, обути в черпни ботуши, върху заседателната маса в „Карибската зала“ на „Холидей Ин“.

Влизаха и излизаха агенти от ФБР, които си сипваха кафе и през шепот си предаваха последните новини. Кумирът на шерифа — директорът на ФБР — Ф. Дентън Войлс, седеше срещу него и заедно с трима от подчинените си разглеждаше картата на града. Направо невероятно — Дентън Войлс да дойде в окръг Бей! В залата гъмжеше от ченгета — местни и дошли заедно с шефовете. В ъгъла звъняха телефони, пищяха радиостанции. Заместниците на шерифа и полицаи от три окръга сновяха напред-назад, превъзбудени от издирването, напрежението и присъствието на агентите от ФБР. И на Войлс.

В залата нахълта един заместник-шериф със светнали от вълнение очи.

— Току-що ми звънnаха от Талахаси! За четвърт час са се обадили двама души, потвърдили, че са забелязали тримата бегълци. Били в зелен пикап с регистрационни номера на щата Тенеси.

Войлс остави картата и отиде при заместник-шерифа.

— Къде са ги видели?

Залата утихна, бръмчеше само радиостанцията.

— Първо на една бензиностанция. След това при закусвалня на „Бъгър Кинг“ на шест километра оттам. Купили си храна, без да слизат от пикапа. И двамата свидетели били сигурни в показанията си и дали еднакви описания.

Войлс се обърна към шерифа.

— Обадете се в Талахаси за потвърждение. Далече ли е?

Шерифът свали черните си ботуши на пода.

— На час и половина път. По магистралата.

Войлс посочи към Тарънс и двамата влязоха в малка стая, използвана за барче. Шумът в залата отново се засили.

— Ако наистина са били забелязани — каза Войлс тихо в лицето на Тарънс, — само си губим времето тук.

— Да, сър. Звучи правдоподобно. Ако се беше обадил само един, можеше и да е сбъркал или да си е направил шега, но са позвънили двама, и то непосредствено един след друг.

— Как, по дяволите, са се измъкнали?

— Сигурно чрез онази жена, шефе. Помага му вече цял месец. Не знам коя е, нито къде я е намерил, но тя ни наблюдава отнякъде и непрекъснато му е подръка.

— Мислиш ли, че е с тях?

— А, едва ли. Може би ги следва отблизо и само получава нареждания от него.

— Много е умен, Уейн. Обмислял е всичко от месеци.

— Дума да няма.

— Веднъж спомена за Бахамските острови.

— Да, сър. Милионът, който му платихме, бе преведен в една банка във Фрийпорт. По-късно ми каза, че не е държал дълго парите там.

— Допускаш ли, че е тръгнал нататък?

— Знам ли! При всички положения трябва да напусне страната. Днес приказвах с директора на затвора. — Каза ми, че Рей Макдиър говори свободно пет-шест езика. Могат да отидат, където поискат.

— Май няма какво повече да търсим тук — заключи Войлс.

— Защо не наредим шосетата около Талахаси да бъдат блокирани? След като знаем с какво се придвижват, ще ги заловим бързо. Най-късно до сутринта.

— Нека до един час всички полицаи от Централна Флорида излязат по шосетата. Всички пътища да бъдат блокирани. Да бъдат спирани всички пикапи марка „Форд“. Нашите хора ще останат тук до разсъмване, после ще се изтеглим.

— Слушам, сър! — отговори Тарънс с уморена усмивка.

Вестта, че тримата са били забелязани при Талахаси, се разнесе моментално по Изумрудения бряг. Панама Сити Бийч си отдъхна. Тримата Макдиър се бяха изнесли. По причини, известни само на тях, бяха поели към вътрешността на страната. Бяха ги забелязали и познали двама души, а те отчаяно се носеха по тъмното шосе, където неизбежно щяха да ги задържат!

Полицаите от крайбрежието се прибраха по домовете си. Само в окръг Бей и Гълф бяха оставени за през нощта няколко патрула. В събота часовете преди разсъмване бяха почти спокойни. В двата края крайбрежната ивица, върху която се бе разпрострял градът, остана блокирана и полицаите от време на време проверяваха книжките на шофьорите. Шосетата северно от града бяха свободни и чисти. Издирването се бе пренесло на изток.

В предградията на Окала, щата Флорида, близо до Силвър Спрингс Тони Върклър слезе от колата и пусна четвърт долар в телефонния автомат. Обаждаше се в полицейския участък на Окала, за да съобщи по спешност, че при Панама Сити Бийч е видял тримата издирвани престъпници. Тримата Макдиър! Обясни, че е мернал портретите им във вестника предния ден, когато е минавал през Пенсакола, и сега ги е забелязал. Диспечерът му отвърна, че е станала тежка злополука и всички полицаи са там, и го помоли да мине край участъка, за да направи протокол. Тони отсече, че бърза, но щом било толкова важно, щял да иде веднага.

Когато пристигна, началникът на управлението го чакаше по тениска и дънки. Очите му бяха подпухнали и зачервени, косата му — разрошена. Той въведи Тони в кабинета си и му благодари за съдействието. Записваше всяка негова дума, докато той обясняваше как наливал бензин, когато един зелен форд пикап с ремарке спрял пред магазина до бензиностанцията, как от него слязла някаква жена и се обадила от телефонния автомат. Той пътувал от Мобийл за Маями и минал през местата около Панама Сити Бийч, където продължавало издирването на бегълците. Бил чел вестниците, слушал и радио и знаел всичко за тримата Макдиър. Та като влязъл в бензиностанцията да плати бензина, видял жената и тя му се сторила позната. Тогава се

сетил за вестниците. Отишъл при щанд за списания и през витрината огледал добре мъжете. Бил сигурен. Жената затворила телефона, върнала се в пикапа, седнала между двамата мъже и те веднага потеглили. Били със зелен форд с регистрационни номера на Тенеси.

Началникът му благодари и се обади в шерифството на окръг Марион. Тони се сбогува и се върна в колата. В нея на задната седалка спеше Арън Римър.

Отправиха се на север, към Панама Сити Бийч.

В събота в седем сутринта Анди Патрик огледа крайбрежната ивица, после бързо прекоси паркинга и отиде в стая 39. Почука тихо.

След малко някаква жена попита:

— Кой е?

— Управителят — отговори той.

Вратата се отвори и от стаята излезе мъжът, който приличаше на Мичъл И. Макдиър от портрета във вестниците. Сега косата му бе много къса и златиста. Администраторът се загледа в нея.

— Добро утро, Анди — каза му мъжът учтиво, като оглеждаше паркинга.

— Добро утро. Чудех се дали сте още тук.

Макдиър кимна и продължи да гледа паркинга.

— Защото, ако се вярва на телевизията, нощес сте прекосили половината Флорида.

— Да, и ние гледаме телевизия. Играят си играчки, нали, Анди?

Анди ритна един камък на тротоара.

— По телевизията казаха, че нощес са ви видели трима души. На три различни места. Стори ми се малко странно. През цялата нощ бях на работа, пък не съм ви забелязал да излизате. Малко преди да се съмне, отскочих до едно кафене оттатък шосето, както обикновено, там имаше полицаи. Седнах на две крачки от тях. Говореха си, към четири сутринта, след като ви е забелязал и трети човек, всички от ФБР са се изнесли. Повечето ченгета също са се разотишли. Крайбрежната ивица ще бъде блокирана до обед, после ще махнат патрулите. Според слуховете някой ви е помогнал и се опитвате да идете на Бахамските острови.

Макдиър слушаше внимателно, без да сваля очи от паркинга.

— Какво друго казаха?

— Все споменаваха някакъв взет под наем камион с откраднатa стока, били го открили, но той бил празен. Никой не проумявал как сте натоварили в ремарке задигнатата стока и сте се измъкнали под носовете им. Направо са смаяни. Е, аз си мълчах през цялото време, но реших, че става дума за същия камион, с който дойде в четвъртък вечерта.

Макдиър се бе замислил и не каза нищо. Не изглеждаше притеснен. Анди се бе вторачил в лицето му.

— Май нещо те тревожи — отбеляза той. — Сигурно защото полицаите са се омели и са прекратили издирването. Че какво по-хубаво от това!

— Анди, мога ли да ти кажа нещо?

— Разбира се!

— Сега е по-опасно, отколкото преди.

Администраторът поумува малко, сетне попита:

— Защо?

— Полицаите искаха само да ме арестуват, Анди. Но има хора, които искат да ме убият. Професионални главорези, Анди. Повечето от тях. А те са още тук.

Администраторът присви здравото си око и загледа втренчено Макдиър. Професионални главорези? Тук, на крайбрежната ивица? Отстъпи крачка назад. Идеше му да попита кои са те и защо го преследват, но знаеше, че няма да получи отговор. Изведнъж му хрумна нещо.

— Защо не избягате?

— Да избягаме ли, как?

Анди ритна още един камък и кимна към очукания стар понтиак, спрян зад администрацията.

— Ами с моята кола. Ще се съберете в багажника и тримата. Ще ви изведа от града. Изглеждате ми паралии, ще се качите на някой самолет и дим да би няма.

— И колко ще ни струва?

Анди впери поглед в краката си и се почеса по ухото. Този май пласира наркотици, камионите сигурно бяха тъпкани с кокаин и със суха пара. И може би го преследваха колумбийците.

— Е, доста скъпо. Мисълта ми е, че сега получавам по пет бона на ден само защото съм невинен администратор в мотел, който не е

много наблюдателен. Не съм забъркан в нищо. Но ако ви изведа с колата, ставам съучастник, току-виж, пак ми лепнали някоя присъда и ме тикнали на топло. Вече съм бил там, както знаеш. Затова ще струва доста скъпо.

— Колко, Анди?

— Сто хиляди.

Макдиър дори не трепна. Лицето му бе спокойно, той гледаше към океана зад плажа. Анди веднага разбра, че сумата не е съвсем неприемлива.

— Трябва да си помисля. Засега си дръж очите отворени. Щом са си отишли полицаите, ще пристигнат убийците. Може да ни чака много опасен ден, Анди, и се нуждая от помощта ти. Ако забележиш съмнителни типове, веднага ми кажи. Няма да излизаме от стаите.

Анди се върна на рецепцията. И най-големият глупак да си, ще скочиш в багажника и ще офейкаш. Явно въпросът беше в кашоните, в задигнатата стока. Затова не искаха да избягат.

Мич, Аби и Рей хапнаха от коравите бисквити, пийнаха от топлите безалкохолни напитки. Рей умираше за една студена бира, но бе твърде рисковано да прескочи още веднъж до магазина. Загледаха сутрешните новини. От време на време някой телевизионен канал по крайбрежието показваше портретите им по описание. Отначало това ги плашеше, но после свикнаха.

В събота, малко след девет сутринта Мич изключи телевизора и отново седна на пода между кашоните. Подбра няколко документа и кимна на Аби, която бе взела видеокамерата, после продължи да дава свидетелски показания.

Лазаров изчака камериерките да отидат на работа и разпрати главорезите си по крайбрежната ивица.

Движеха се по двама, чукаха по вратите, надничаха през прозорците, промъкваха се по тъмните коридори. В повечето малки мотели имаше две-три камериерки, които знаеха всички стаи и отседналите в тях гости. Процедурата бе проста и обикновено даваше резултат. Един от гангстерите намираше някоя камериерка, даваше й сто долара и й показваше портретите по описание. Ако тя откажеше да говори, й буташе още пари, докато онази склони. В случай че не

знаеше нищо за хората от портретите, я питаше дали е виждала спрял наблизо камион или стая, пълна с кашони, или двама мъже и една жена, които се държат подозрително или изглеждат уплашени, дали изобщо е забелязала нещо необичайно. Ако не изтръгнеше нищо от жената, я питаше кои стаи са заети и чукаше по вратите.

Лазаров ги бе инструктирал да започнат с камериерките, да влизат през входа откъм плажа, да не припарват до рецепцията, да се правят на ченгета. Открият ли бегълците, веднага да им теглят куршума и да му се обадят.

Девашър разположи четири от наетите микробуси покрай Миракъл Стрип, близо до шосето. Ламар Куин, Кендъл Махан, Уоли Хъдсън и Джак Олдрич седяха зад волана и наблюдаваха всички минаващи автомобили. Бяха пристигнали посред нощ с частен самолет заедно с още десетина старши съдружници в „Бендини, Ламбърт и Лок“. Бившите приятели и колеги на Мич Макдиър се навъртаха около летовниците, по магазините за сувенири и кафенетата и тайничко се надяваха, че няма да го срещнат. Съдружниците бяха извикани от цялата страна и към десет сутринта вече се разхождаха по плажа и оглеждаха басейните и фоайетата на хотелите. Нейтан Лок бе останал с Моролто, но останалите съдружници се дегизираха с каскети за голф и тъмни очила и получаваха нареждания от „главнокомандуващия“ — Девашър. Отсъстваше само Ейвъри Толсън, не се бе обаждал, откакто го бяха изписали от болницата. Заедно с тридесет и тримата адвокати Моролто разполагаше почти със сто души за издирването на бегълците.

Пиколото в мотел „Блу Тайд“ взе стоте долара, погледна портретите по описание и заявя, че в четвъртък рано вечерта жената и един от мъжете май са наели две стаи. Пак се взря в скицата на Аби и се убеди, че е тя. Дадоха му още малко пари и той отиде на рецепцията да провери картите. Върна се с вестта, че жената е отседнала в мотела като Джаки Нейджъл и е платила в брой две стаи за четвъртък, петък и събота. Срещу още пари двамата главорези го последваха до стаите. Пиколото почука на двете врати. Никой не отговори. Отключи ги и пусна новите си приятели да ги огледат. В петък вечерта стаите не бяха ползвани. Един от гангстерите се обади на Лазаров, след пет минути Девашър пристигна и също затърси следи. Не откри нищо, но веднага

ограничиха издирването в отсечка от шест километра между мотел „Блу Тайд“ и мотел „Бийчкоумър“, където бе намерен камионът.

Групата за бързо реагиране на мафиотите се премести по-наблизо с микробусите. Съдружниците и старшите служители кръстосваха плажа и ресторантите. А въоръжените главорези чукаха по вратите.

Анди получи колета, адресиран до Сам Форчън, в десет и тридесет и пет и го огледа. Изпращаше го някоя си Дорис Грийнуд с адрес авеню Поплар 4040, Мемфис, щата Тенеси. Не бе посочен телефонен номер. Администраторът бе сигурен, че пратката е ценна, и за миг се замисли дали да не смъкне още пари. Но вече се бяха договорили да я предаде. Огледа ивицата край плажа и излезе с колета от администрацията.

След толкова години, през които се бе крил и изплъзвал, Анди подсъзнателно се бе научил да се придвижва бързо в сенките, покрай ъглите. Сви зад сградата, за да пресече паркинга, и видя, че двама мъже чукат на стая 21. Стаята бе свободна и администраторът веднага се усъмни. Мъжете бяха с възголеми еднакви бели шорти, които им стигаха почти до коленете, макар че бе трудно да се каже къде свършват шортите и къде започват белоснежните им крака. Единият бе с тъмни чорапи и износени маратонки, другият — с евтини сандали, които очевидно му убиваха. Върху големите им глави имаше бели панамени шапки.

Анди бе прекарал половин година в курорта и вече можеше да познае кои са дошли да летуват и кои само се преструваха на туристи. Мъжът пред вратата почука още веднъж и администраторът видя, че отзад от панталоните му стърчи голям пистолет.

Бързо се върна с тихи стъпки в администрацията. Позвъни на стая 39 и каза, че търси Сам Форчън.

— На телефона е Сам.

— Обажда се Анди от рецепцията. Не гледай навън, но двама много съмнителни типове чукат по вратите от другата страна на паркинга.

— Полицаи ли са?

— А, едва ли. Не минаха през рецепцията.

— Къде са камериерките?

— В събота идват в единадесет часа.

— Добре, ще изгасим лампите. Наблюдавай ги и се обади пак, щом си идат.

През прозорчето в един килер Анди загледа как мъжете обикалят от врата на врата. Бяха заети единадесет от всичките четиридесет и две стаи. Никой не отвори в стая 38 и 39. Мъжете се върнаха на плажа и изчезнаха. Професионални убийци! В неговия мотел!

Отсреща при паркинга на малко игрище за голф Анди видя още двама, които очевидно не бяха летовници и които разговаряха с мъж в бял микробус. Сочеха в различни посоки, изглежда, се караха.

Анди позвъни на Сам.

— Слушай, Сам, отидоха си. Но наоколо гъмжи с такива като ония двамата.

— Колко са?

— Виждам още двама отсреща. По-добре бягайте.

— Спокойно, Анди! Няма как да ни видят, ако стоим тук.

— Но не можете да стойте вечно! Шефът скоро ще разбере.

— Не след дълго ще се изнесем, Анди, Какво става с колета?

— Пристигна.

— Чудесно. Трябва да го видя. Слушай, Анди, нещо сме огладнели. Защо не прескочиш отсреща да ни донесеш топла храна?

Анди бе администратор, а не келнер. Но срещу пет хиляди долара на ден в „Сий Гълс Рест“ нямаше нищо против и за известно време да бъде сервитьор.

— Готово. Връщам се ей сега.

Уейн Тарънс грабна телефона и се просна върху единичното легло в стаята в хотел „Рамада Ин“ в Орландо. Беше изтощен, ядосан, объркан и му бе дошло до гуша от Ф. Дентън Войлс. Беше събота, един и половина следобед. Обади се в Мемфис. Секретарката нямаше какво да му докладва, освен че е звъняла Мери Алис, искала да говори с него. Бяха засекли, че се обажда от уличен телефон в Атланта. Мери Алис казала, че ще се обади пак в два часа, за да види дали Уейн — нарекла го бе Уейн — вече се е регистрирал в хотела. Тарънс съобщи номера на стаята и затвори. Мери Алис. В Атланта. Макдиър в

Талахаси, после в Окала. Сетне вече нямаше и помен от Макдиър. Нито пък от зеления пикап с ремарке с регистрационни номера на Тенеси. Мич пак беше изчезнал. Яко дим.

Телефонът иззвъня. Тарънс вдигна бавно слушалката.

— Мери Алис — каза той тихо.

— Уейн, миличък! Как позна?

— Къде е той?

— Кой? — засмя се Тами.

— Макдиър. Къде е?

— Е, Уейн, вие с вашите момчета известно време бяхте на две крачки от него, но после ви пратиха за зелен хайвер. Сега дори не сте близо, миличък, съжалявам, че трябва да ти го кажа.

— За четиринадесет часа трима души се заклеха, че са го познали.

— Защо не ги проверявате, Уейн? Мич ми каза преди няколко минути, че не е стъпвал в Талахаси. И не е чувал за Окала. Никога не е карал зелен пикап. И то с ремарке. Вие, момчета, от шега не разбирате. Веднага налапвате въдицата.

Тарънс стисна носа си и задиша тежко над телефона.

— Е, как е в Орландо? — попита Тами. — Ще идеш ли до Дисниленд?

— Къде, по дяволите, е той?

— Уейн, Уейн, успокой се, миличък! Ще получиш документите.

Тарънс се изправи на стола.

— Кога?

— Ако бяхме алчни, щяхме да си поискаме останалите пари. Говоря от телефонен автомат. Уейн, не си прави труда да го засичаш. Но не сме алчни. До двадесет и четири часа ще получиш документите. Ако всичко върви добре.

— Къде са те?

— Ще ти се обадя пак, миличък. Ако бъдеш на този телефон, ще ти звъня на всеки четири часа, докато Мич ми каже къде са документите. Инак може да те изгубя, миличък. Затова стой там.

— Ще бъда тук. Той още в САЩ ли е?

— А, не. Струва ми се, че вече е в Мексико. Брат му говори испански.

— Знам.

Тарънс се просна върху леглото — вече му бе дошло до гуша. Да върви, ако ще, и в Мексико, стига да му даде документите.

— Не мърдай оттам, миличък. Подремни. Вероятно си капнал. Ще ти се обадя някъде към пет-шест.

Тарънс остави телефона на нощното шкафче и се унесе.

В събота следобед, когато в полицейското управление на Панама Сити Бийч собствениците на мотели се оплакаха за четвърти път, полицията намали темпото на издирването. Изпрати свои хора в мотел „Брейкърс“, чийто ядосан притежател разказа, че някакви въоръжени мъже тормозят гостите му. Други ченгета отидоха в мотелите край плажа и започнаха да търсят въоръжените мъже, които пък издирваха трима Макдиър. На Изумрудения бряг всеки момент можеше да избухне същинска война.

Уморени и запотени, хората на Девашър бяха принудени да работят сами. Пръснаха се из плажа и се отказаха да обикалят от врата на врата. Седяха по пластмасовите шезлонги край басейните и наблюдаваха летовниците, които идваха или си отиваха. Лежаха под чадърите на плажа, криеха се в тъмните сенки и следяха движението на туристите.

Когато се свечери армията от главорези, гангстери, въоръжена охрана и адвокати се скри на тъмно и зачака. Ако трима Макдиър смятаха да си плюят на петите, щяха да го направят през нощта. Причакваше ги цяла войска.

Притеснен, Девашър се бе облегнал върху дебелите си ръце на перилата на балкона пред стаята в хотел „Бест Уестърн“. Гледаше празния плаж долу и слънцето, което бавно залязваше зад хоризонта. Арън Римър влезе през плъзгащата се стъклена врата и спря зад Девашър.

— Намерихме Толсън — съобщи той.

Девашър не помръдна.

— Къде?

— Скрил се е в апартамента на приятелката си в Мемфис.

— Сам ли е бил?

— Да. Скъсали са го от бой. Направили са така, че да прилича на грабеж.

В стая 39 Рей преглеждаше за кой ли път новите паспорти, визи, шофьорски книжки и кръщелни свидетелства. Снимките на Мич и Аби в паспортите бяха правени наскоро — когато те бяха с дълги тъмни коси. Веднъж да избягат, косите им щяха да си възвърнат цвета. В паспорта на Рей имаше ретуширана моментална снимка на Мич от юридическия факултет в Харвард, на нея той бе с дълга коса, набола брада и приличаше на студент. Вгледаше ли се внимателно човек, щеше да забележи, че очите, носът и скулите не са същите, но карай! Документите бяха издадени на имената на Лий Стивънс, Рейчъл Джеймс и Сам Форчън, според тях и тримата живееха в Мърфрийсбъро, щата Тенеси. Док бе свършил добра работа и докато разглеждаше документите, Рей се бе ухилил до уши.

Аби прибра в кашона видеокамерата „Сони“. Сгъна и опря до стената триножника. Подреди грижливо върху телевизора четиринадесетте видеокасети със записи, всичките с етикети.

След шестнадесет часа видеозаписите със свидетелските показания бяха готови. Мич застана пред камерата с вдигната дясна ръка и се закле да говори само истината. Беше се изправил до шкафа, а подът около него бе осеян с документи. Като използваше бележките, описите и диаграмите на Тами, той най-напред говори за банковата документация. Назова над двеста и петдесет тайни сметки в единадесет банки на Каймановите острови. Някои бяха поименни, но повечето бяха анонимни. С копия от извлечения Мич пресъздаде тяхната история. Суми, внесени в брой, банкови преводи и пари, теглени лично от някой представител на клана. В края на всеки документ, който цитираше в показанията си, нанасяше с червен флумастер инициалите ММ, а после го номерираше: ММ-1, ММ-2, ММ-3. С последния изобличителен документ: ММ-1485, той бе разкрил, че на Каймановите острови са укрити деветстотин милиона долара.

Сетне описа надълго и нашироко как е изградена империята. За двадесет години кланът Моролто и неговите невероятно богати и невероятно предани адвокати бяха регистрирали на Каймановите острови над четиристотин фирми. Повечето имаха дъщерни фирми и използваха банките като свои представители и седалища. Мич бързо бе

разбрал, че разполага с част от документите, и изказа пред камерата предположението, че повечето материали са укрити в сутерена в Мемфис. Поясни също — за съдебните заседатели, че за да се изобличи докрай Моролто, ще е нужна цяла армия данъчни чиновници, които една година да се занимават само с клана. Разясняваше бавно всеки изобличителен документ, номерираше го грижливо и го прибираше в папката. Аби снимаше с камерата. Рей наблюдаваше паркинга и разглеждаше фалшивите паспорти.

Цели шест часа Мич даваше показания за различните методи, чрез които Моролто и неговите адвокати перат мръсни пари. Естествено, предпочитаха да ги натоварят на самолета на „Бендини“ и да ги откарат на Каймановите острови, обикновено с парите пътуваха и двама-трима адвокати, та полетът да не буди подозрения. Тъй като в САЩ по суша, въздух и море биваха внасяни наркотици, митничарите не се интересуваха особено какво се изнася от страната. Организацията бе безупречна. Самолетите излитаха с мръсни пари, а се връщаха празни. Щом кацнеха на Големия Кайман, някой от адвокатите подкупваше местните митничари и съответния банкер. Понякога до една четвърт от пренасяните мръсни пари отиваха за подкупи.

Щом парите бъдеха внесени в анонимните сметки, ставаше почти невъзможно да бъдат проследени. Но доста от банковите операции съвпадаха с важни събития в живота на фирмите. Сумите най-често биваха влагани в някоя от десетината анонимни сметки. Мич ги наричаше „суперсметки“. Съобщи на съдебните заседатели номерата им и имената на банките. По-късно, когато биваха регистрирани нови фирми, парите се прехвърляха от суперсметките в техните сметки, откривани обикновено в същите банки. След като сумите станеха притежание на законно регистрирана на Кайманите фирма, започваше тяхното същинско изпиране. Най-простият и най-използван метод бе фирмата да закупува в Съединените щати недвижими имоти или друго имущество. Сделките се уреждаха от оправните адвокати в „Бендини, Ламбърт и Лок“ и всичките пари биваха прехвърляни по банков път. Често някоя фирма на Каймановите острови купуваше друга местна компания, която пък притежаваше фирма в Панама, а тя от своя страна имаше холдинг в Дания. Датчаните купуваха някаква фабрика в Толедо, като превеждаха

необходимата сума чрез банков клон в Мюнхен. И мръсните пари вече бяха чисти.

Мич номерира материал ММ-4242 и така приключи със свидетелските показания. Шестнадесет часа показания бяха предостатъчни. Тарънс и колегите му можеха да покажат видеозаписите на съдебните власти, които решаваха дали да се заведе дело, и след това да подведат под отговорност поне тридесет адвокати от фирмата „Бендини“. Можеше да иде с видеозаписите при някой федерален прокурор и да получи заповед за обиск.

Мич бе изпълнил своето задължение по сделката. Макар че нямаше да застане лично пред съда като свидетел, бе получил само един милион и щеше да предаде на ФБР повече материали, отколкото се бяха разбрали. Бе физически и емоционално изтощен, загаси лампите и седна на леглото. Аби седеше на един стол със затворени очи.

Рей надникна през щорите.

— Я да пийнем по една студена бира — обади се той.

— Не ми е до това — сряза го Мич.

Рей се обърна и го загледа.

— Успокой се, братле. Вече е тъмно, а магазинът е на две крачки от плажа. Мога да се погрижа за себе си.

— Остави я тази бира, Рей. Излишно е да рискуваме. Тръгваме след няколко часа и ако всичко върви добре, ще се наливаш с бира до края на живота си.

Рей не го послуша. Нахлупи бейзболен каскет, мушна малко пари в джобовете си и посегна към пистолета.

— Рей, моля те, остави поне пистолета — помоли го Мич.

Рей затъкна пистолета под ризата си и излезе от стаята. Тръгна бързо по пясъка зад малките мотели и магазинчета, като се криеше в сенките и мечтаеше за една студена бира. Спря зад гастронома, огледа се и сигурен, че не го наблюдава никой, влезе през предния вход. Хладилният шкаф с бирата бе в дъното на магазина.

На паркинга до плажа Ламар Куин, скрит под голяма сламена шапка, разговаряше с някакви хлапета от Индиана. Видя, че в гастронома влиза Рей. Леката походка на мъжа му се стори позната. Ламар се приближи до витрината и погледна към хладилния шкаф. Очите на човека бяха скрити под тъмни очила, но Ламар не можеше да

сбърка. Влезе в малкия магазин и си взе пакет пържени картофи. Изчака до касата и се озова лице в лице с човека, който не бе Мичъл Макдиър, но много приличаше на него.

Беше Рей. Не можеше да е друг. Лицето му бе загоряло от слънцето, а косата му бе прекалено офъкана, за да е подстригвана от бръснар. Очите му не се виждаха. На ръст бе колкото Мич, имаше и същото тегло. Вървеше по същия начин.

— Как си? — попита го Ламар.

— Чудесно. А ти?

И гласовете им си приличаха.

Ламар плати пържените картофи и се върна на паркинга. Спокойно хвърли картофите в кофата за смет до телефонната будка и бързо се отправи към съседния магазин за сувенири, за да продължи да търси семейство Макдиър.

38

Щом се свечери, откъм плажа задуха хладен бриз. Слънцето бе залязло бързо и нямаше луна, която да го замени. В далечината небето бе покрито с безобидни тъмни облаци, водата бе черна.

Мракът доведе рибари на кея „Дан Ръсел“ в средата на крайбрежната ивица. Те се събираха край бетонния пристан по трима-четирима и наблюдаваха мълчаливо въдиците си, потопени в черната вода на шест метра под тях. Стояха неподвижни, облегнати на перилата, от време на време плюеха или си разменяха по някоя дума. Радваха се на бриза, на тишината и на спокойната вода къде-къде повече, отколкото на рибата, която почти не кълвеше. Бяха от Севера, всяка година идваха тук да почиват една седмица — винаги по едно и също време, винаги в един и същ мотел. Всяка вечер се стичаха на кея да ловят в мрака риба и да се радват на морето. Между тях бяха оставени кофички със стръв и портативни хладилници, пълни с бира.

Случваше се някои летовници или влюбени да дойдат през нощта на пристана и да стигнат до края му. Взираха се в черната тиха вода, после се обръщаха да се любуват на безбройните блещукащи светлинки по крайбрежието. Наблюдаваха неподвижните, облегнати на лакти рибари. Те не им обръщаха внимание.

Не забелязаха и Арън Римър, който към единадесет часа мина нехайно зад тях. Изпуши една цигара в края на кея и хвърли фаса в океана. Оглеждаше плажа и си мислеше за хилядите мотелски стаи и вили.

„Дан Ръсел“ бе най-западният от трите кея в Панама Сити Бийч. Беше най-новият, най-дългият и единственият, изграден изцяло от бетон. Другите два бяха по-стари и бяха от дърво. В средата на кея имаше малка тухлена постройка с магазинче за рибарски принадлежности, снекбар и тоалетна. Нощем бе отворена само тоалетната.

Кеят бе на около километър източно от мотел „Сий Гълс Рест“. В единадесет и половина Аби излезе от стая 39, мина край мръсния

басейн и тръгна на изток по плажа. Беше по къси панталони, с бяла сламена шапка и анорак с вдигната яка. Вървеше бавно и замислено с ръце в джобовете, като човек, който често се разхожда по плажа. Пет минути след нея Мич напусна стаята, мина край басейна и тръпна подире й. Вървеше и гледаше океана. Двама мъже, които тичаха за здраве, се приближиха, като джапаха във водата и говореха, запъхтени. За всеки случай Мич носеше на ширит около врата си свирка, пъхната под черната му риза. В четирите си джоба бе натъпкал шестдесет хиляди долара в банкноти. Гледаше от време на време към океана и нервно наблюдаваше Аби отпред. Когато Мич бе изминал около двеста метра по плажа, Рей напусна стая 39 за последен път. Заключи я и прибра ключа. Около кръста си бе намотал дванадесетметрово черно найлоново въже. Под него бе затъкнал пистолетът. Беше се заметнал с широко шушляково яке. Анди бе получил още две хиляди, за да им достави дрехите и необходимите вещи.

Рей мина край басейна и излезе на плажа. Виждаше Мич, но почти не забелязваше Аби. Плажът бе пуст.

Бе събота, наближаваше полунощ и повечето рибари си бяха тръгнали от кея. Аби мерна трима от тях при тоалетните. Подмина ги и спокойно продължи към края на кея, където се облегна на бетонните перила и се загледа в безкрайния тъмен залив. Докъдето поглед стига, над водата бяха пръснати червени светещи шамандури. Сините и белите светлини на пролива блестяха в права редица на изток. Примигващият жълт прожектор на някакъв кораб се движеше към хоризонта. Аби беше сама в края на кея.

Мич се скри на плажа, на един шезлонг под сгънат чадър в началото на кея. Не виждаше Аби, пред него се бе ширнал океанът. На петнадесет метра Рей седеше в тъмното на един тухлен зид. Ровеше с крака в пясъка. Чакаха. От време ма време поглеждаха часовниците си.

Точно в полунощ Аби притеснено свали ципа на анорака и отвърза тежък електрически фенер. Погледна водата отдолу и го стисна силно. Допря го до стомаха си, като го прикриваше с анорака, и светна три пъти. Палеше и гасеше. Зелената крушка проблесна. Аби държеше здраво фенера и гледаше океана.

Никакъв ответ. Изчака две безкрайно дълги минути и светна пак. Отново три пъти. Пак не последва, отговор. Пое дълбоко дъх и си каза:

„Спокойно, Аби, спокойно! Той е някъде там.“ Светна още три пъти. Отново изчака. Нямаше отговор.

Мич седеше на ръба на шезлонга и с тревога наблюдаваше океана. С крайчеца на окото видя някакъв човек, който почти тичаше откъм запад. Скочи на стъпалата на кея. Беше Скандинавеца. Мич се стрелна по плажа след него.

Арън Римър мина зад рибарите и малката постройка, без да сваля очи от жената с бялата шапка в края на кея. Беше се навела и стискаше нещо. Светна пак. Три пъти. Той се приближи тихо до нея.

— Аби!

Тя се обърна и се опита да извика. Римър се хвърли върху нея и я изблъска до перилата. Мич се понесе в мрака с главата напред право в краката на Скандинавеца и тримата се строполиха върху хлъзгавия бетон. Мич усети пистолета върху кръста на Скандинавеца. Замахна бясно с едната ръка, но не го улучи. Римър се извъртя и фрасна Мич по лявото око. Аби зарита и се измъкна. Мич бе заслепен и замаян. Римър се изправи и посегна към пистолета, ала не го намери. Рей връхлетя като освирепял и с все сила запрати Скандинавеца върху перилата. Стовари върху очите и носа му четири пестника като гюллета, след всеки удар бликваше кръв. Беше се научил в затвора. Скандинавеца падна на четири крака и Рей го изрита мощно по главата. Той пъшкаше жаловито, сетне се свлече надолу с лицето.

Рей взе пистолета и го подаде на Мич, който вече се бе изправил и се мъчеше да фокусира поглед със здравото си око. Аби наблюдаваше кея. Нямаше никой.

— Почни да даваш сигнали с фенера — каза Рей и отмота въжето от кръста си.

Аби се обърна към водата, прикри фенера, намери колчето и започна да сигнализира като луда.

— Какво ще правиш? — прошепна Мич, като наблюдаваше Рей и въжето.

— Има две възможности. Да го простреляме в черепа или да го удавим.

— О, Господи! — възкликна Аби, като продължаваше да святка.

— Не стреляй с пистолета — прошепна Мич.

— Благодаря — отвърна Рей.

Грабна малко от въжето, омота го около врата на Скандинавеца и затегна примката. Мич се обърна гърбом и застана между тялото и Аби. Тя не се опитваше да гледа.

— Съжалявам. Нямаме избор — промърмори Рей почти на себе си.

Човекът в безсъзнание не оказваше никаква съпротива, не помръдваше. След три минути Рей въздъхна шумно и обяви:

— Мъртъв е. — Върза другия край на въжето за един стълб, промуши тялото под перилата и тихо го спусна във водата. — Ще сляза пръв — каза той, като пропълзя под стълбовете и отпусна въжето.

На два и половина метра под кея бе прикрепена напречна метална греда към два от дебелите бетонни стълбове, които се губеха под водата. Тя бе добро скривалище. Аби се спусна по въжето втора. Рей я хвана за краката и я придърпа надолу. Мич, който виждаше само с едното око, загуби равновесие и едва не падна във водата.

Но и тримата успяха да се спуснат. Седнаха на напречната греда, която бе на три метра от студената тъмна вода. На три метра от рибите и трупа от Скандинавеца. Рей преряза въжето, та трупът да падне на дъното и да изплава едва след ден-два.

Седяха като три бухала на клон, наблюдаваха светлините на шамандурите и на прилива и очакваха по водата при тях да дойде някакъв месия. Чуваха се само тихият плисък на вълните и щракането на фенера.

После отгоре, откъм кея долетяха гласове. Нервни, възбудени, тревожни гласове на хора, които търсеха някого. След малко заглъхнаха.

— Е, братле, какво ще правим сега? — попита Рей шепнешком.

— План „Б“ — отвърна Мич.

— И какъв е той?

— Ще плуваме.

— Много смешно, няма що! — обади се Аби и продължи да святка.

Мина един час. Желязната греда не бе удобна, макар че на нея не ги виждаше никой.

— Забелязахте ли онези две лодки в морето? — попита Рей.

Бяха малки, на около миля от брега, през последния час бяха кръжили подозрително напред-назад, така че да се виждат от плажа.

— Според мен са рибарски — вметна Мич.

— Кой излиза за риба в един часа през нощта! — ахна Рей.

Тримата се замислиха. Не можеха да намерят обяснение.

Аби го забеляза първа, надяваше се и се молеше да не е трупът, който се носи към тях.

— Ей там — посочи тя на около петдесет метра в океана.

Беше някакъв черен предмет, който бавно се насочваше по водата към тях. Наблюдаваха го съсредоточено. После се чу тракане като от шевна машина.

— Продължавай да святкаш — каза Мич.

Предметът се приближаваше. Беше малка лодка, в която седеше човек.

— Ейбанкс! — прошепна доста високо Мич.

Тракането престана.

— Ейбанкс! — повтори той.

— Къде сте, по дяволите? — долетя отговор.

— Тук, под моста. Побързай, за Бога!

Шумът се засили и Ейбанкс спря под моста моторен гумен сал с дължина два и половина метра. Скочиха от металната греда и щастливи, паднаха един върху друг в сала. Тихо се прегръщаха, прегръщаха и Ейбанкс. Той даде газ и се насочи към открито море.

— Къде е яхтата? — попита Мич.

— На около миля — отговори Ейбанкс.

— А какво стана с твоя зелен сигнал?

— Батерията се е изтощила.

Озоваха се пред дванадесетметрова шхуна, която Ейбанкс бе намерил в Ямайка само срещу двеста хиляди долара. Негов приятел чакаше до стълбичката и им помогна да се качат. Казваше се Джордж, просто Джордж, и говореше английски бързо, с акцент. Ейбанкс обясни, че могат да му се доверят.

— Има уиски, ако искате. В долапчето — предложи им той.

Рей намери бутилката. Аби измъкна одеяло и легна на тясната койка. Мич застана на палубата и се полюбува на новата си шхуна. Когато Ейбанкс и Джордж качиха сала, им рече:

— Да се махаме оттук. Можем ли да тръгваме вече?

— Както кажете — отговори бързо Джордж.

Мич гледаше светлините край плажа и се сбогуваше. Слезе долу и си наля чаша уиски.

Уейн Тарънс спеше напреко на леглото, направо с дрехите. Не бе помръднал от шест часа, когато му се обадиха за последен път. Телефонът до него издрънча. След четири позвънявания Тарънс успя да го напипа.

— Ало! — Гласът му бе нисък и малко дрезгав.

— Уейн, миличък. Събудих ли те?

— Разбира се.

— Вече можеш да получиш документите. Стая 39, мотел „Сий Гълс Рест“, шосе 98, Панама Сити Бийч. Човекът на рецепцията се казва Анди, той ще ви пусне в стаята. Внимавай с документите. Нашият приятел ги е номерирал много старателно и точно и ти е оставил шестнадесет часа видеозаписи.

— Имам един въпрос — каза Тарънс.

— Питай, моето момче. Слушам те.

— Откъде те изкопа? Без теб щеше да е загубен.

— О, благодаря ти, Уейн. Намери ме в Мемфис. Сприятелихме се и той ми предложи доста пари.

— Колко?

— Има ли значение, Уейн? Отсега нататък мога и да не работя. Трябва да бягам, миличък. Беше наистина забавно.

— Къде е Мич?

— Докато ние с теб си говорим, той пътува със самолет към Южна Америка. Но моля те, не си пилейте времето да го търсите. Уейн, миличък, много си ми симпатичен, но не можахте да го хванете дори в Мемфис. Хайде, сбогом!

Тя затвори.

38

Неделя, рано сутринта. Шхуната се носеше на юг с надути платна под безоблачното небе. Аби спеше дълбоко в каюткомпанията. Рей лежеше на койката, почти в кома от изпитото уиски. Ейбанкс бе някъде долу и дремеше.

Мич седеше на палубата, пиеше студено кафе и слушаше Джордж, който му излагаше основните принципи на мореплаването. Мъжът наближаваше шестдесетте, бе с дълга побеляла коса и тъмна, загоряла от слънцето кожа. Беше дребен и слаб, подобно на Ейбанкс. Бе австралиец, но бе избягал от родината си преди двадесет и осем години, след най-големия банков обир в историята на страната. Той и съучастникът с му си поделили единадесет милиона суха пара и сребро и всеки поел по своя път. Съучастникът вече бил починал.

Не се казваше Джордж, но използваше това име от двадесет и осем години и бе забравил истинското си. Открил Карибието в края на шестдесетте години и като видял хилядите островчета, където туземците говорели английски, решил, че е намерил своя дом. Вложил парите си на Бахамските острови, в Белиз, Панама и, разбира се, на Големия Кайман. Построил си имение на пустинен плаж на Малкия Кайман и двадесет и осем години обикалял карибския район с деветметровата си шхуна. През лятото и ранната есен си стоял у дома. Но от октомври до юни живеел на шхуната и обикалял от остров на остров. Досега бил ходил на триста острова в Карибско море. Веднъж прекарал две години само на Бахамските острови.

— Има хиляди острови — обясни Джордж. — И никога няма да те намерят, ако се местиш често.

— Теб още ли те търсят? — поинтересува се Мич.

— Не знам. Не мога да се обадя и да питам. Но едва ли.

— Къде препоръчваш да се скрием?

— На шхуната. Хубава е и щом се научиш да я управляваш, тя ще се превърне в твой дом. Намери си някой малък остров — може би

Малкия Кайман или Брак — и двата са доста пусти — и си направи къща. Като мене. Прекарвай по-голямата част от времето на шхуната.

— Кога ще спра да се тревожа, че ме преследват?

— О, аз все още си мисля понякога за това. Но не се тревожа. С колко пари избяга?

— Близо осем милиона — уточни Мич.

— Сумата си я бива. Имаш пари, за да правиш каквото искаш, просто забрави враговете си. Обикаляй от остров на остров. Това не е най-лошата участ, от мен да го знаеш.

Дни наред плаваха към Куба, после се насочиха към Ямайка. Наблюдаваха Джордж и слушаха лекциите му. След двадесет години плаване в Карибието той бе човек с големи познания и завидно търпение. Рей, нали владееше езика, слушаше и запомняше думи като триъгълно платно, мачта, нос, кърма, румпел, лебедка, водолазно въже, стойки, кнехт, шкот, долен шкотов ъгъл, скрипец, скоби и ванти. Джордж им обясняваше как да наклонят шхуната, как да я обръщат срещу вятъра, как да поддържат курса и да работят с руля, как да разпределят товара и да акостират. Рей поглъщаше езика на мореплаването, Мич изучаваше техниката.

Аби седеше в каютата, говореше малко и се усмихваше само когато се налагаше. Не бе мечтала да живее на яхта. Мъчно й беше за къщата и се питаше какво ли ще стане с нея. Господин Райс сигурно щеше да коси тревата и да плеви градината. Липсваха й сенчестите улици, хубавите морави и орляците малчугани на велосипеди. Мислеше за кучето и се молеше съседът да го приюти. Тревожеше се за родителите си — за тяхната безопасност и за страховете им. Кога ли пак щеше да ги види? Навярно след години. Би могла да го понесе, стига да е сигурна, че не ги заплашва нищо.

Мислите й все я връщаха към настоящето. Бъдещето беше непредвидимо.

През втория ден от новия си живот се зае да пише писма — на родителите си, на Кей Куин, на господин Райс и на няколко приятелки. Знаеше, че никога няма да изпрати писмата, но й олекваше, докато изписваше думите върху хартията.

Мич я наблюдаваше внимателно, ала не я закачаше. Всъщност нямаше какво да й каже. След няколко дни вероятно щяха да са в състояние да поговорят.

Привечер на четвъртия ден, сряда, пред очите им се появи Големият Кайман. Заобиколиха го бавно и пуснаха котва на миля от брега. Когато се стъмни, Бари Ейбанкс се сбогува. Тримата Макдиър му благодариха и той се спусна в гумения сал. Щеше да слезе на брега на пет километра от Бодън Таун, при друг леководолазен клуб, и оттам щеше да извика своите инструктори водолази да дойдат да го приберат. Щеше да научи дали са се навъртали подозрителни типове. Не очакваше неприятности.

Имението на Джордж на Малкия Кайман се състоеше от малка дървена къща, боядисана в бяло, и от две бараки. Бе на половин километър от брега, в мъничко заливче. Една островитянка се бе настанила в най-малката барака и се грижеше за имота. Казваше се Фей.

Аби, Мич и Рей се настаниха в къщата и се опитаха да поставят началото на новия си живот. Рей, нали бе избягал от затвора, с часове обикаляше сам-самичък плажовете. Бе на седмото небе от щастие, но се стараеше да не го показва. Те с Джордж излизаха с шхуната по няколко часа всеки ден и пиеха уиски, докато опознаваха островите. Обикновено се връщаха пияни.

Аби прекара първия ден в стаичката на горния етаж с изглед към залива. Написа още писма и започна да си води дневник. Спеше сама.

Два пъти седмично Фей ходеше с камионетката до града за храна и да прибере пощата. Един ден се върна с колет от Бари Ейбанкс. Джордж го донесе на Мич. Вътре имаше пратка от Маями, бе адресирана до Ейбанкс от Дорис Грийнуд. Мич отвори големия издут плик, в който намери три вестника — два от Атланта и един от Маями.

С тлъсти заглавия се съобщаваше, че адвокатите от фирма „Бендини“ в Мемфис до един са подведени под отговорност, че са заведени дела срещу петдесет и един настоящи и бивши служители на кантората, както и срещу тридесет и един предполагаеми членове на

клана Моролто в Чикаго. Главният прокурор на САЩ заявяваше, че ще бъдат заведени и други дела. Това било само върхът на айсберга. Директорът на ФБР Ф. Дентън Войлс бе разрешил да го цитират, че това е един от най-сериозните удари срещу организираната престъпност в САЩ, който трябвало да бъде предупреждение за честните професионалисти и бизнесмени, изкушени да работят с мръсни пари.

Мич сгъна вестниците и излезе на дълга разходка по плажа. Седна под сянката на няколко палми. Във вестника, излизащ в Атланта, бе поместен списък с имената на всички адвокати от „Бендини“, подведени под отговорност. Мич ги прочете бавно. Изпита тъга. Беше му почти мъчно за Нейтан Лок. Почти. Уоли Хъдсън, Кендъл Махан, Джак Олдрич и накрая Ламар Куин. Представяше си лицата им. Познаваше жените и децата им. Загледа се в блесналия океан и се замисли за Ламар и Кей Куин. Обичаше ги и в същото време ги мразеше. Те бяха допринесли да го прилъжат на работа във фирмата и носеха известна вина. Но му бяха приятели. Колко жалко! Ламар може би щеше да лежи две години в затвора, а после да бъде пуснат под гаранция. Може би Кей и децата щяха да оцелеят. Може би.

— Обичам те, Мич!

Зад него бе застанала Аби. Носеше пластмасова кана и две чаши. Мич й се усмихна и посочи пясъка до себе си.

— Какво има в каната?

— Пунш с ром. Приготви ни го Фей.

— Силен ли е?

Тя седна до него върху пясъка.

— Има най-вече ром. Казах на Фей, че трябва да се напием, и тя се съгласи.

Мич я притисна до себе си и отпи от пунша. Загледаха как една малка рибарска лодка се движи бавно през искрящата вода.

— Страх ли те е, Мич?

— Ужасно.

— И мен. Това е лудост.

— Но успяхме, Аби. Живи сме. И сме в безопасност. И сме заедно.

— А какво ще стане утре? Вдругиден?

— Не знам, Аби. Можеше да бъде и по-лошо, наясно си. Името ми можеше да бъде във вестника заедно с имената на другите подсъдими. А можехме да бъдем и мъртви. Има и по-лошо от това, да плаваш из Карибието и да имаш осем милиона в банката.

— Дали родителите ми са в безопасност?

— Мисля, че да. Какво би спечелил Моролто, ако навреди на родителите ти? Не ги заплашва нищо.

Тя отново напълни чашите с пунш с ром и го целуна по бузата.

— Аз ще се справя, Мич. Щом сме заедно, мога да се справя с всичко.

— Аби — изрече Мич бавно, загледан във водата. — Длъжен съм да ти призная нещо.

— Слушам те.

— Истината е, че никога не съм искал да бъда адвокат.

— Виж ти!

— Да. Дълбоко в себе си винаги съм мечтаел да бъда моряк.

— Наистина ли? А някога любил ли си се на плажа?

Мич се поколеба само за миг.

— Ами не!

— Тогава наздраве, моряко. Хайде да се напием и да си направим едно бебе.

Издание:
Американска. Първо издание
ИК „Хемус“
Редактор: Веселин Сеизов
Коректор: Пенка Драганова
ISBN: 954-428-036-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.